

ספר

מקור הישועה

כוונות החגים ב

ראש חדש חנוכה

ופורים

©

מותר לצלם להדפיס ולהפיץ שלא למטרות רווח

הארות והערות

לטלפון

052-8630212

yebismut@gmail.com

בהוצאת

ישיבת "קול ברמה"

ע"ש הרב יעקב צמח זיע"א

ללימוד פרד"ס

מקור הישועה

חלק כוונות החגים ב

ראש חדש חנוכה ופורים

מה שהבנתי וסיכמתי

בדעתי הקלושה

משעוריו הנפלאים

של מו"ר

הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א

הצב"י יהושע ביסמוט ס"ט

כסלו תשפ"ב

לעילוי נשמת

הרב שלום חיים הדאיה בן קאמר ז"ל

מזל הדאיה בת לונה ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה.

תוכן העניינים

ט.....	הקדמה
יא.....	ראש חדש
יא.....	ענין שינוי התפילות
טו.....	תפילת ראש חודש
יח.....	שיטת רבי שאול
יט.....	סיכום הקדמה בענין כתר דראש חודש
יט.....	אור החודש (אור הלבנה) עמוד ע"ג
כב.....	הלל ראש חודש
כה.....	ט' תיקוני דיקנא בהלל
כט.....	כוונת אז ישיר ישראל
כט.....	הנה סדר הכוונה
ל.....	מוסף ראש חודש
לג.....	כתר דראש חדש
לו.....	בענין סדר בחינת הימים והזמנים
מג.....	מקורות נוספים בענין בחינת הימים והזמנים
מו.....	חנוכה
מו.....	הקדמה
מז.....	חנוכה ופורים תרוייהו אינון בהוד
מז.....	שיטת הרב פירירא
נ.....	שיטת השמן ששון
נב.....	ענין צידוד של יעקב ורחל
נד.....	יחוד נר חנוכה
נו.....	יחוד הנר בברכות
נח.....	שתי בחינות נר
ס.....	נר חנוכה ונר שבת
סא.....	רג"ל מכלל המועדים הוא בכוונת נ"ר
סג.....	כוונת רג"ל מן השוק בפריע"ח
סד.....	מה נמשך לז"א מאימא, בכוונת נח"ל?
סו.....	מהו שם נח"ל
סז.....	מתי נכוון את כוונת נח"ל
סט.....	חנוכה בפרי עץ חיים
סט.....	יחוד הנר בפריע"ח
עב.....	בענין המכילאן
עה.....	חנוכה בנהר שלום
עה.....	יחוד דרך לחנוכה

עט	חנה אם שמואל בחינת אימא שם ס"ג
פ	וגם נצח ישראל לא ישקר
פב	בענין כוונת חנ"ה כ"ו
פד	משקלות ומטבעות שנהגו בזמן הרמב"ם
פה	אחיזת החיצונים בשמן
פז	חשבון י"א סממני הקטורת
פח	א' שברישא דעתיקא
צ	ביאור כוונות תב"ל
צב	שש עגלות צב וי"ב צירופי הוי"ה
צו	כוונה מיוחדת ליום ב'
צז	משקל השמן
ק	איך ההוד מובלע בקליפות
קב	ביאורים קצרים נוספים מנה"ש
קד	השלהבות בנה"ש
קה	את חנה אהב וה' סגר רחמה
קט	אתי מפתחא דכליל שית וסתים פתחא
קיא	בענין הנה"י החדשים ויחוד התדירי
קיג	שיטת יפה שעה
קיד	שיטת שפת אמת
קטז	שיטת בית לחם יהודה
קטז	שיטת השמן ששון
קיו	איך ומתי נעשים נה"י חדשים לבינה
קכ	מקורות נוספים להבנת הסוגיא
קכא	בענין שם טפטי"ה
קכד	ח' ימים צורת הפתח
קכו	לסמוך החנוכה לפתח טפח
קכט	כוונת הפתילה
קלב	סוד זיהרא עילאה
קלג	אהרן בחסד או בהוד
קלה	מה מקום יציאת הארות-מן ענני כבוד ובאר
קלו	נ"ה דעתיק שורש הא' שברישא דעתיקא
קלח	תב"ל בנין הנוק' בשמן
קמא	ביאור השלהבת
קמב	ביאור השלהבת הראשונה, שת הבל
קמה	ביאור שלהבת י"ה
קמז	עוד שלהבות
קמח	שלהבות כוונה הלכה למעשה
קמח	שלהבת הראשונה, שת הבל
קמח	שלהבת שניה שלהבת י"ה

שלחבת השלישית דבריה	קמח
שלחבת הרביעית דיצירה	קמח
שלחבת חמשית בעשיה	קמט
בלב"ת א"ש כנגד שת הבל (ששית)	קמט
ע"ב בגי' שלחבת. כנגד אצילות (שביעית)	קמט
בענין גווני השלהבת	קנב
כוונת השמן	קנז
כוונת הזית	קנח
כוונת הברכות	קנט
בענין ניקוד ההיות	קנט
כוונת נר	קס
כוונות חנוכ"ה	קס
ברכה שניה	קסא
כוונת נסים	קסד
כוונת ברכת שהחיינו	קסה
בענין ניקוד בהיות ברכת שהחיינו	קסט
פרפראות לחכמה גימ' מר' מנחם פרג' נ"י	קעא
פורים	קעב
בענין הברכה האחרונה	קעב
סדר חלוקת השפע באו"א והחילוף	קעה
חלוקת השפע באו"א והחילוף הכללי	קעו
חילוף הפרטי: זו"ן הקטנים	קעז
ממה נעשה החילוף ולמי נעשה החילוף	קפ
מקורות נוספים בענין חלוקת השפע והחילוף	קפא
בענין זו"ן הגדולים	קפב
זו"ן הגדולים חילוף שני והנסירה	קפד
זו"ן הגדולים הארות ונסירה	קפו
מה היא הארת מרדכי	קפט
שאלה בענין יסוד דז"א בנוק'	קצג
מה נעשה ע"י מצות הפורים	קצד
טבלת סיכום השיטות	ר
איך קבעו יום פורים באותה השנה	רא
בענין יסוד דאבא ואור הגנוז	רג
טעם קריאת המגילה בערבית	רד
האם להקדים מתנות לאביונים לקריאת המגילה	רו
ברכת על מקרא מגלה	רז
כוונת ברוך	רי
כוונת אתה	ריא

כוונת הוי"ה.....ריב
כוונת אשר.....ריג
כוונת מקרא.....ריד
כוונת מגלה.....רטו
כוונת ברכה השניה.....ריט
פירסומי ניסא.....רכ
חייב אינש לבסומי בפוריא עד שלא ידע.....רכא
ביאורים לדרוש פורים.....רכג

הקדמה

אוֹדָה יְהוָה בְּכָל לֵב בְּסוֹד יְשָׁרִים וְעֵדָה, מָה אֲשִׁיב לַיהוָה כָּל תַּגְמוּלוֹהִי עָלַי, אוֹדָה יְהוָה מְאֹד בְּפִי וּבְתוֹף רַבִּים אֶהְלֶלְנִי, וְאֵלֹהֵי פִינוּ מִלֵּא שִׁירָה, אֵין אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לַהֲדוֹת עַל אַחַת מֵאַלְפֵי, מִה שְׁחַנְנִי ה' וְזִכְנִי לַעֲלוֹת וּלְשַׁבֵּת לְצִמְיִתוֹת בְּאַרְץ הַקְּדוּשָׁה, וְלֹא לְצִאֵת מִמֶּנָּה בְּשׁוֹם אֹפֶן. וּלְלִמּוֹד תּוֹרָה מִפִּי רַבָּנִים גְּאוּנִים, בְּנִגְלָה וּבִנְסִתָּהּ. וְהִיא לִי קֵנָה חֵבֶר וְכַתְּבַתִּי וְסִיכַמְתִּי רֹב הַנִּלְמָד, וְכָל זֶה עֶזֶר לִי בַּהֲגִיעִי לַחֲלָק הַנִּסְתֵּר לְהַמְשִׁיךְ בְּמִנְהַגִּי לְסַכֵּם וּלְסַדֵּר לְפִי נוֹשָׂאִים, אֲשֶׁר בִּלְעֲדֵי דִבָּר זֶה בְּלִמּוֹד הַנִּסְתֵּר סִפְק אִם זֹכָרִים מִשְׁהוּ אוּ מְבִינִים מִשְׁהוּ, מִפְּנֵי שֶׁהִיא חֲכָמָה רַחֲבָה מְנִי יָם, כּוֹלִי הָאִי וְאוֹלִי.

יְהִי רָצוֹן שֶׁהַדְּבָרִים יִהְיוּ לִי לְעֶזֶר לְהַגְדִּיל תּוֹרָה וּלְהַאֲדִירָהּ, וּלְזִכּוֹת לַחֲכָמָה אֲשֶׁר עַל יְדָה נִזְכָּה לְבִנְיָן יְרוּשָׁלַיִם וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. כִּי בַּחֲכָמָה יִבְנֶה בֵּית. ה' בַּחֲכָמָה יִסַּד אֶרֶץ, אֲבָא יִסַּד בְּרִתָּהּ. וְהַכֹּל תִּלּוּי בַּחֲכָמָה. הֵן יִרְאֵת ה' הִיא חֲכָמָה, וְלֹא מִסְפִּיק הַיָּדַע וְהַלִּמּוּד שֶׁכֵּן זֶה צָרִיךְ לְהַבִּיא אוֹתָנוּ, לְתִיקוֹן הַמִּידוֹת וְעַל יָדָם לַחֲכָמָה. קִרְאֵתִי לְסִפֵּר "מִקּוֹר הַיְּשׁוּעָה", מִקּוֹר, שֶׁכֵּן הַבִּאֵתִי מִקּוֹרוֹת, מִמָּה שֶׁנִּלְמַד וּפִתְחָנוּ הַסִּפְרִים תּוֹךְ כְּדֵי לִימּוּד עִם מו"ר הַרַ"ג הָרַב מְרַדְכִי עֲטִיָּה שְׁלִיט"א. וְכִמוּ שֶׁהַגְדִּיר זֹאת הָרַב עֲצָמוּ בְּמַשָּׁל וְאָמַר שֶׁמָּה שְׁמוּסֵר לָנוּ אֵת הַמִּקּוֹרוֹת לְהַבְנֵת הַסּוּגִיּוֹת הֵם יְהוֹלָמוֹם וְהֵנָּה הֵם לְפִנֵּךְ מִה שֶׁהִשְׁתַּדַּלְתִּי תְּמִיד לְרִשׁוֹם וּלְאַסּוֹף אוֹתָם. הַיְּשׁוּעָה, עַל שְׁמִי שְׁנִיתָן לִי בְּבִרְיַת הַמִּילָה וּבְבוֹאִי לְאַרְצָנוּ הַקְּדוּשָׁה רִשְׁמוּ יְהוֹשֻׁעַ בְּתַעֲדוֹת זֵהוּת.

לְנוֹחוֹת הַלּוּמָדִים סִדְרָתִּי אֵת הַנִּלְמָד בִּישִׁיבָה בַּעֲיּוֹן כּוֹנוֹת הַחֲגִים, הַסִּדֵּר לְפִי הַחֲגִים, וְהִיוֹת וּב"ה הַתְּרַבּוּ הַמִּקּוֹרוֹת חִילְקֵתִי אוֹתוֹ לִג' חֲלָקִים: א' חֲגֵי תִשְׁרִי וְהוּא עַל אֲלוּל ר"ה עֶשְׂרֵת יְמֵי תְּשׁוּבָה יוֹם הַכִּיפּוּרִים וְסוּכוֹת. ב'. רֹאשׁ חוֹדֶשׁ חֲנוּכָה וּפּוּרִים ג'. פֶּסַח סְפִירַת הָעוֹמֵר וּשְׁבֻעוֹת.

יֵשׁ נוֹשָׂאִים שֶׁזִּכְּנוּ וְהָרַב הוֹצִיא סִפְרִים בְּנוֹשָׂא, וְאֵין לְסִמּוֹךְ עָלַי בְּמִקּוֹם סִפְרֵי הָרַב שִׁיבְּאוּ כְּבָר וַיֵּצְאוּ בַּע"ה בְּקִרְבּוֹ בִּימֵינוּ לְאוֹר ע"י מוֹרֵי וְרַבֵּי הַרַ"ג הָרַב מְרַדְכִי עֲטִיָּה שְׁלִיט"א. הַקֶּב"ה יִתֵּן לוֹ כַּח וּבְרִיאוֹת וְיוֹצִיא כָּל מַעֲיִינֹתָיו חוּצָה בְּקִרְבּוֹ, וּבְכָל זֹאת הַשְׁאֲרָתִי אֵת הַנוֹשָׂאִים גַּם כֹּאֵן מִפְּנֵי שֶׁסִּדְרָתִּי בְּסִדֵּר שֶׁל נוֹשָׂאִים שֶׁנִּלְמְדוּ וְאוֹלִי יֵשׁ מִקּוֹר נוֹסֵף, וְעוֹד שִׁישׁ נוֹשָׂאִים נְלוּוִים וְנִסְפָּחִים שֶׁדִּבְרָנוּ וּלְמַדְנוּ אוֹתָם סָבִיב הַחֲגִים וְהַכּוֹנוֹת בְּפִעוּל.

אֵין לְסִמּוֹךְ עַל הַסִּיכּוֹם הַנִּכְתָּב, בְּכָל מִקּוֹר צָרִיךְ לַעֲיִין יֵשׁ לְפִתּוֹחַ הַסִּפְרִים עֲצָמָם וְאֵז תְּרוּוֹה צִימָאוֹךְ, גַּם מִה שֶׁכַּתְּבַתִּי רַק סִיכּוֹם קָצֵר וְעִיקָרִי לְפִי מִה שֶׁאֲנִי הַבְנֵתִי, וְהַנִּרְאָה לַעֲנִיּוֹת דַּעֲתִי הַקְּלוּשָׁה (הַנִּלְע"ד). הַסִּיכּוֹמִים לֹא נִבְדְּקוּ ע"י הָרַב, אֲמָנָם הַמִּקּוֹרוֹת הֵם הַבִּיאוּ אוֹתָנוּ לְמַסְקָנוֹת, וְצָרִיךְ עֵיוֹן רַב. וְצָרִיךְ לַעֲמּוֹל וּלְהַבִּין וְכִנ"ל בְּנוֹשָׂאִים שִׁיבְּאוּ לְאוֹר סִפְרֵי "עֲטֵרַת מְרַדְכִי" שֶׁל מו"ר הַרַ"ג רַבִּי מְרַדְכִי עֲטִיָּה שְׁלִיט"א, הַדְּבָרִים מְסוּדָרִים שֶׁם בְּטוֹב טַעַם וְדַעַת וּמוֹגִשִּׁים עַל מַגֵּשׁ שֶׁל כֶּסֶף. ע"ש.

עוֹד יֵשׁ סִיכּוֹמִים שֶׁלְּמַדְנוּ בַּחֲבוּרָה עִם הָרַב יוֹאֵל בְּלוּמְנַפְלָד שְׁלִיט"א וְכֵן מִה שֶׁלְּמַדְתִּי עִם חֲבוּרָה בְּשַׁעוֹרִים אַחֲרִים.

הַכֹּל כִּיד ה' הַטּוֹבָה עָלַי, וּלְמוֹדַעִי אֲנִי צָרִיךְ, שֶׁכָּל מִה שֶׁכַּתְּבַתִּי הוּא לִי וְלֹאנִשִּׁים אֲשֶׁר כְּמוֹתִי, אֲבָל לֹא לְגִדּוּלִים אֲשֶׁר בְּאַרְץ הַמָּה, וְהַכֹּל הוּא לְשֵׁם יְחֻד קוֹבָה"ן, אִי נִיחָא קְמִיָּה, וְאִי לֹא מְסִירָנָא מוֹדַעָא לְבִטִּיל וְלִהְיוֹ כַּעֲפָרָא דְאַרְעָא, וְיִהִי רָצוֹן שֶׁלֹּא תִצָּא תִקְלָה עַל יְדֵי זֶה

ובכל מעשי. וה' יכפר בעדי כי כוונתי לשמים. וה' יזכנו להבין הדברים על בורין ויראינו
בביאת הגואל ובנין אריאל אכי"ר.

ראש חדש

ענין שינוי התפילות

הנה בכל יום בכל תפילה מתבררים בירורים חדשים מהז' מלכים^א שלא נתבררו מעולם ועולים ונתקנין ואין תפילה דומה לחברתה, והכל לפי הזמן כתב מוהרח"ו:

שעה"כ דף נ"ט ע"א סדר שבת: ... **דע לך** כי יש הפרש ושינוי גדול בין התפילות של **חול** אל תפלת השבת ור"ח ואל תפילת היו"ט ואל **חול המועד**.

ולא עוד אלא אפילו **בימים טובים** עצמם אין תפילת חג הפסח דומה^ב לתפלת החג השבועות או לתפילת החג הסוכות וכיוצא בזה

ולא עוד אלא כי גם בכל יום ויום בעצמו אינו דומה תפילת **השחר** לתפילת **המוסף** או לתפלת **מנחה** או לתפלת **ערבית**

ולא עוד אלא שבימי החול עצמם יש שנוי גדול בין תפלת יום זה לתפלת יום שלאחריו ולא ראי זה כראי זה ואין **לך שום תפלה מיום שנברא העולם עד סוף העולם שתדמה לחברתה כלל ועיקר**.

והענין בקיצור הוא לפי שתכלית מצות התפלה היא לברר הברורין של השבעת מלכי אדום שמתו **ובכל יום ויום ובכל תפלה ותפלה** מתבררים ברורי ניצוצות חדשות **שלא נתבררו מעולם** עד העת ההיא ובכל תפלה ותפלה מתבררים **ניצוצות שעדיין לא עלו בשום זמן**, והנה כפי ערך הניצוצות המתבררות ועולות ממטה למעלה בכל תפלה ותפלה כן **כפי ערך ההוא** הוא ערך הזווג העליון ולקחתם המוחין והמשכתם וזה סוד **טעם החיוב הגדול** המוטל עלינו להתפלל **בכל יום ובכל שעה** לפי שבכל תפילה ותפילה נעשין **בחינות מחודשות**... ע"כ.

^א בעניין פרצוף הימים והזמנים ראה **נה"ש דף י"ג ע"א - ע"ב** וכן **שמן ששון ג' דף צ"ח ע"ד - צ"ט ע"ב אות ט'** בעניין פרצוף הימים והזמנים **יסודי ויפה**. ועוד סיכום בהמשך בעניין חנוכה לקמן, וכן ראה סיכום יפה ומסודר בספר **חדש "נקודות הכסף"** של הרב **בינג שליט"א חלק ז'**, תרחיב בזה תשכיל ותשמח.

^ב ראה **שעה"כ דף ע"ו סע"ד** למטה וז"ל: ... בית מועד פתח דברי ראיתי לבאר ענין המועדים וחולו של מועד וחנוכה ופורים ור"ח וחילקתיו **לט"ו פרקים פרק הא'** הנה ענין זמנים אלו הוא **התנוצצות האורות העליונים בזמנים אלו** ולפי הזמן אם בחסד אם בגבורה או בת"ת או בנה"י כל אחד מתגלה לפי העת והשעה... כגון **בפסח חסד דאצילות** מתלבש **בחסד דבריאה** ולא יתלבש בחסד דיצירה כי מרוב התגלות אור האצילות בבריאה יתבטל אור **חסד** דיצירה לגמרי **דשרגא בטיהרא מאי מהניא** וכל שכן אור חסד דעשיה. **הא** למה זה דומה **למעין הנוסף טיפין טיפין וארובות השמים נפתחו לרוב** ולא ניכרו אותם **טיפין הנוסף** כי נתבטלו בריבוי המים היורדין מן השמים ועל זה הדרך תקיש לשאר המועדים. **ואמנם** שאר המדות לא ביטל התלבשותם כי בפסח אע"פ שביטל אור החסד דיצירה ואור החסד דעשיה אעפ"כ לא ביטלו שאר המדות בהתלבשותם ביצירה ועשיה כשאר ימי החול ולפיכך **הותר בהם מלאכת אוכל נפש**... ע"כ ע"ש.

הרי שהכל הוא בירורים חדשים שמתבררים בכל יום מבי"ע מתוך השבעה מלכים שירדו שם וכמו שכתב בדרוש א' דראש השנה **שעה"כ דף פ"ט ע"ד** ... ויראה לי כי בכל ר"ה חוזר האצילות העליונה לכמות שהיה **בתחילת בריאת העולם** וכבר ידוע דנוק' דז"א נפקא מתדבקא באחור ז"א לעומת החזה כנגד ת"ת שבו ובהיותם בסוד אחור ... **ע"כ**. וכתב על זה הרש"ש

נה"ש דף ל"ט ע"ג ... **ידוע** מה שכתב הרב ז"ל (בשעה"כ) כי בכל ר"ה חוזר **האצילות העליון** לכמות שהיה בתחילת הבריאה (ע"כ), **והענין הוא** כי בכל שנה ושנה יש בירור ו**תיקון חדש מבירורים חדשים** אשר עדיין לא הובררו ולא עלו ולא נתקנו **מבריאת העולם ועד עתה** וסדר תיקונו הוא כסדר ה**תיקון שנתקן בבריאת העולם** והוא פשוט למשכילים ... **ע"כ**. ע"ש.

הרי שהתיקון בראש השנה הוא של בחינה חדשה כמו **כל תיקון** שהוא מבירורים חדשים משבעה מלכים שלא נתקנו מעולם הרי שזה נקרא כמו **תחילת בריאת העולם**. ועוד כתב.

נה"ש דף י"ג סוע"א 5 שורות מסוף העמוד ... **ובכל תפלה ובכל מצוה** הנעשים באותו יום מתבררים ועולים **בירורים חדשים** אשר לא נבררו ולא עלו **מיום שנברא העולם** עד היום הזה ואלו הבירורים שנבררו ונתקנו היום עולים ומלבישים לבירורים שנבררו ונתקנו **אתמול ונעשים** חיצוניות להם ... **ע"כ** ע"ש.

עוד כתב הרש"ש בנה"ש דף י"ח ע"א רבע תחתון ... וכפי שיעור **הבירורים העולים** מבי"ע כך נבררים ועולים **מאחוריים דאז"א** שהם **אותם** החלקים שבהם מלובשים חלקי האורות העליונות של **אלו הבירורים** של הכלים והרפ"ח דאורות שנבררו היום ועלו מבי"ע **כפי זכות הזמן וכח המכוין וזכותו ועוצם כוונתו כך ריבוי או מיעוט הבירורים**³ שעולים מבי"ע ובערך מתבררים גם כן מהאחוריים ההם דאז"א וישויות ועולים ... **ע"כ**. ע"ש.

הנה אחר שראינו שיש **בירורים חדשים** בכל מצוה ותפילה צריך להבין עוד שיש **שינוים** בכוונות התפילה בין יום חול שבת ראש חודש ימים טובים **בשני** מישורים.

א' **האם** הנוק' מקבלת את שפעה על ידי בעלה או שהיא מקבלת בעצמה **שלא על ידו**.

ב' **ועוד** יש שינוי בעליות עד היכן עולים **ועוד** האם ז"א ונוק' עולים **לאותו מקום** או יש שינוי במקום עליתם.

שעה"כ דף ע"ו ע"א ד"ה הנה ... דע כי **בימי החול** עומד ז"א [יעקב] **בנצח**. ונוק' **בהוד**. וסוד הענין הוא שנודע כי פרצוף יעקב יוצא **מיסוד אבא** ורחל יוצאת **מיסוד אימא** ובימי החול עולים **יעקב ורחל** בנצח והוד דז"א והארותיהם מתחלקות...

³ זכות הזמן הכוונה אם ביום חול או שבת או מנחת שבת וכו' כח המכוון אם הוא אדם כללי או פרטי וכוונתו בעשיית המצווה כמבואר בתחילת **סידור הרש"ש א' דף נ"א ע"ב** שיש לקיים התפילה והמצוות במעשה דיבור כוונה מחשבה ורעותא דליבא, כנגד ההוי"ה וקוץ הי'.

ואז יעקב לוקח הוא לבדו ב' הארות הנזכר ביחד ואח"כ מעכב לעצמו אורות יסוד דאבא ונותן לרחל אורות דיסוד דאימא לבדם¹

וביום השבת ג"כ דומה לזה בבחינה זו... וכ"ז הוא להורות כי איתתא יתבא ברשות דבעלה ומשלו היא אוכלת ואין לה הארה אלא ע"י בעלה.

ור"ח ויו"ט הם שוים בבחינה א'... אמנם שניהם שוים וכל אחד לוקח הארתו לעצמו ואין זה צריך לזה ולא זה צריך לזה כי שניהם שוים. ואמנם אעפ"י שבבחינה זו שוים הי"ט לר"ח אבל יש ביניהם חילוק א' וכן היו"ט עצמם יש ביניהם הפרש מיו"ט לחבירו וכמו שמצינו בס"ה ובתיקונים כי פסח הוא דרועא ימינא ור"ה דרועא שמאלא וסוכות באמצעייתא ופורים וחנוכה נצח והוד כו'...

שם בעמ' ב' שורה 13: דע כי אעפ"י שבבחינה א' שוים החול והשבת כנ"ל עכ"ז יש ביניהם הרחק גדול והוא כי החול גרוע מכל השאר לפי שאין בו עליות ועוד כי הנקבה מקבלת אורותיה ע"י בעלה כנזכר והשבת מעולה מכל השאר לפי שאין השאר בבחינה א' כי עליותיו גבוהות מאד מאד... ובבחינה אחרת מעולה מן השבת כי בשבת הנקבה מקבלת האורותיה ע"י בעלה וביו"ט מקבלת האורותיה ע"י עצמה. והר"ח מעולים מן החול ומן השבת בבחינה אחת כי הנקבה עולה יותר מן הזכר כמ"ש אבל בערך שעליותיה מועטות הם גרועות² מן השבת ומן היו"ט... ע"כ ע"ש באורך.

הנה ביום חול מקבלת הארות על ידי בעלה וגם אין עליות.

ביום שבת מקבלת על ידי בעלה כמו בחול אך יש עליות גדולות ז"א עולה עד א"א ונוק' עולה עד אבא.

ביום טוב מעולה מבחינה אחת מבחול ושבת שהיא מקבלת על ידי עצמה שלא על ידי ז"א וגם יש עליות אך הן לא גדולות כמו בשבת שביום טוב ז"א עולה עד אבא נוק' עולה עד אימא.

ראש חדש מעולה מהחול ושבת שמקבלת על ידי עצמה, ועוד יש עליות בשחרית עולים שניהם זו"ן לכן אומרים יעלה ויבוא. בשחרית לחש מקבלת יחד אתו מהנצח. בחזרת שחרית מקבלת יחד אתו מהחסד.

במוסף לחש היא עולה לבדה עד ג"ר חב"ד. ובחזרת מוסף היא עולה לבדה עד הכתר. עד כאן.

¹ ראה בסוף שעה"כ בפירוש הרב יפה שעה דף ט"ז ע"ג אות ב' (יש מהדורות שלא מופיע דף זה לצערנו) שיש לו על הדרוש הזה כמה שאלות עמוקות וגם הרב שמן ששון ג' דף צ"ח ע"ג אותיות א'-ד' שואל את השאלות האלו ועוד מכאן שהדברים לא כל כך פשוטים ומסיימים שניהם וז"ל: "וכמה מיני קושיות יש בזה באין מבין ואינש על יבשתא לא איתאי דיכיל דלפרקינן". שאין על כדור הארץ מי שיכול לתרץ את הקושיות האלו, וזה מפני שעדיין אנחנו חסרים פתיחת מעיינות החכמה בע"ה נזכה בקרוב שיפתחו המעיינות ונבין כל התירוצים.

² הנה זה בראש חודש שבימי החול אך בשבת ראש חודש יש בו עליות כמו בשבת ועוד שמתקן את כל הראשי חודשים שעברו בימי חול. ראה בהמשך זה מהרה"ג שד"ה זצ"ל.

נסדר **טבלה** כאמור בהגהות היא **כללית** ויש שאלות רבות וקשות.

עלית הנוק'	עלית ז"א	אופן קבלת השפע	
אין עליה	אין עליה	מקבלת על ידי בעלה	ימי החול
עולה עד אבא	עולה עד א"א	מקבלת על ידי בעלה	יום שבת
עולה עד אימא	עולה עד אבא	מקבלת בעצמה שלא על ידו	ימים טובים
במוסף עד הכתר	שחרית עד חג"ת	מקבלת בעצמה שלא על ידו	ראש חודש

תפילת ראש חודש

הנה לעיל מבואר שלא גילו לנו את סדר התפילה בכוונות ומה שצריך לעשות אך אנחנו מתפללים **בראש חודש וננסה לבאר** מה עושים בכל זאת.

שעה"כ דף ע"ו ע"א.... **ביום חול** מקבלת הארות על ידי בעלה וגם אין עליות.

ביום שבת מקבלת על ידי בעלה כמו בחול אך יש עליות גדולות ז"א עולה עד א"א ונוק' עולה עד אבא.

ביום טוב מעולה מבחינה אחת מבחול ושבת שהיא מקבלת על ידי עצמה שלא על ידי ז"א וגם יש עליות אך הן לא גדולות כמו בשבת ז"א עולה עד אבא נוק' עולה עד אמא.

ראש חדש מעולה מהחול ושבת שמקבלת על ידי עצמה, ועוד יש עליות. אבל הנוק' היא עולה במוסף לבדה. **בשחרית לחש** מקבלת יחד אתו מהנצח. **בחזרת שחרית** מקבלת אתו מהחסד. **במוסף לחש** היא עולה לבדה עד ג"ר חב"ד. **ובחזרת מוסף** היא לבדה עולה עד הכתר... ע"כ ע"ש.

הרי עד כאן כנ"ל ביארנו את השינויים שיש בין התפילות בימי חול ראש חודש וימים טובים ונראה מה שכתב השמן ששון בעינין ראש חודש.

שיטת השמן ששון ג' דף צ"ח ע"ד אות ט' ד"ה והנה.... מתחיל בענין ב' בחינות, סדר הימים וסדר הזמנים... וע"כ נלע"ד דכמה בחינות נתקנים בסדר תפילות דימים טובים אפילו שאין אנחנו מפרטים פרטותם נעשה מאיליו וכל עיקר כוונתנו הוא בסדר הזמנים וממילא נתקן גם סדר הימים כמ"ש לקמן בדרוש בית מועד למה זה דומה למעיין נוטף טיפין טיפין וארובות השמים נפתחו... וכמו כן צ"ע בתפילת ראש חודש שכתב שעולה הנוק' יותר מן הזכר וגם שלוקחת הארותיה שלא על ידי ז"א... דכל עיקר תפילתנו בבחינת הימים וממילא נעשה סדר הזמנים של בחינת ראש חודש (זה בשחרית), במוסף הוא פרטות זו"ן דבחינת ראש חודש ואז יש עליה לרחל נוק' יותר מן הזכר שהוא יעקב...

אך צריך להבין דגם זה אין אנו רואים בעינינו סדר עלייתה שהרי כל סדר העמידה דמוסף הוא ממש כמו סדר תפילת שחרית הנעשה להם ליעקב"ר בנין אח' ופנים וזיווג בשים שלום... אך בתפילת מוסף הוא בפרטות זו"ן דבחינת ראש חודש ואז יש עליה לרחל נוק' יותר מן הזכר שהוא יעקב עד שעולה עד הכתר דז"א כנזכר לעיל אך צ"ל שגם זה אין אנו רואים בעינינו סדר עלייתה שהרי כל סדר דעליה דמוסף הוא ממש כמו סדר תפילת שחרית הנעשה להם ליעקב ורחל בנין אח' ופנים וזיווג בברכת שים שלום הכל ביעקב ורחל... ומסיים ואנן יתמי דיתמי אין

בידינו כח לסדר הכוונה כנכון וכראוי לכל הבחינות רק לומר¹ **ויהי נועם ה'... והוא ישר אורחותינו... ע"כ ע"ש.**

הרי אע"פ שנוכל להבין שיש הפרש בעליה של הנוק' **במוסף שעולה עד ראש ז"א** ומה שאמרנו לעיל שעולה יותר ממנו הכוונה ליעקב אך היא **עד ראש ז"א**. אך לא מסודרת הכוונה בסידור וממילא אין אנחנו יכולים לכוון **וה' יאיר עינינו בתורתו** ויחשיב לנו **כאלו כונו כראוי** כמו שמסיים, **על פי הזה"ק סוף פרשת יתרו.**

שמן ששון ג' דף קל"ט ע"ב אות ב' : ד"ה גם צ"ל...מביא שם שלוש שיטות :

א) תחילה אומר שכל כוונתנו בסדר הימים וסדר הזמנים **נעשה ממילא**... אך מקשה הרי בכל המועדים עיקר כוונתנו **בזמנים** הא למה זה דומה **למעין הנוסף טיפין** וארובות השמים נפתחו... והיות ורבינו לא ביאר לנו הכוונות של חנוכה ופורים... ע"ש.

ב) לזה כל כוונתנו הוא בסתם... ע"ש.

ג) ואפשר דתפילתנו הוא עיקר בבחינת **הזמנים**... ע"כ ע"ש.

פתח עינים דף ע"ח ע"ג.... כאן מדבר **בכוונת פורים** ומוסיף שיטה **רביעית** והוא... אם כן יום פורים כוונת המשכת המוחין בתפילה הוא **לשתי בחינות** מסדר הימים ומסדר הזמנים ואז על ידי המצוות המיוחדות של פורים אנחנו מקיימים את ההארה הזאת של בחינת הזמנים...

ובהמשך מזכיר את **התו"ח דף ס"ח רע"א**.... אלו כוונות **פורים** הם **בזו"ן הכוללים דכללות השנה**. ומ"ש להעמיד הארת המוחין דאז"א שנכנסו בשחרית בנוקבא ע"י התפילה מדבר **בזו"ן דכללות כ"ד שעות**...ע"כ

מהתו"ח משמע שהתפילה שחרית כולה **בסדר הימים** וע"י המצוות המיוחדות **דסדר הזמנים** אנו מקיימים את ההארה שנכנסה **בתפילה בסדר הימים**. וזה שלא כשמן ששון בארבע שיטותיו.

שעה"כ דף ק"ח ע"ג.... אפשר לדייק מדברי הרב שכל **כוונת הזמנים** היא **בהדלקת הנרות**. בתחילה כותב הרב סדר ההדלקה, וממשיך ומדבר **בקדושת הימים** האלו, ואחר כך ממשיך **בכוונת הברכות** משמע, ממה שלא פתח בקדושת הימים וכתב זאת באמצע בין **סדר ההדלקה**, משמע **שכל הקדושה** והכוונה של **סדר הזמנים** הוא דווקא בהדלקה בלבד.

¹ **ראה זה"ק סוף פרשת יתרו דף צ"ג ע"ב**.... אי לאו תמן רעותא דלכא דאיהו עקרא דכלא, על דא צלי דוד ואמר, (תהלים צ) **ומעשה ידינו כוונת עלינו וגו'.** דהא לית כל בר נש חכים, לשנאה רעותא ולכא, **לתקנא כלא** וייעבד עובדא דמצנה. על דא צלי צלותא דא, **ומעשה ידינו כוונת עלינו.** מאי כוונת עלינו. כוונת, **ואתקין תקונן לעילא כדקא יאות.** עלינו, אף על גב דלית אנו ידעי לשנאה רעותא, אלא עובדא בלחודי. מעשה ידינו כוונתו. למאן. להחיא דרגא דאצטרף לאתתקנא. כוונתו, בחבורא דא באבדן, למחוי מתתקנא בחון, בהאי עובדא, **כדקא יאות**.... ע"כ ע"ש. הרי שאם אדם משתדל ורוצה לכוון כמו שצריך ולא זכה להבין הקב"ה משלים כוונתו ונחשב שכיוון כמו שצריך.

וכן עיין בן איש חי פרשת וישב שנה א' הלכה כ"ז : צריכין הנשים להזהר שלא יעשו מלאכה בעוד שהנרות של חנוכה דולקים... ואנא עבדא אמרתי טעם על פי הסוד... מצינו שיש תוספת קדושה אל המלכות העליונה... ולכן מאחר שהנשים **מוששים הם במלכות שיש להם תוספת בחנוכה על כן עשו תוספת לעצמן...** בשעת הדלקת הנרות דווקא והוא טעם נכון... ע"כ ע"ש.

משמע מדברי הרב בן איש חי שענין תוספת הקדושה שיש למלכות **בחנוכה הוא בזמן ההדלקה** וכדברי התורת חכם.

שיטת רבי שאול

ונסכם כאן בקיצור שיטת רבי שאול ספר אור הלבנה אור החודש דף ע"ג והלאה: ... יש חמשה פרצופים בנה"י דישסו"ת, הו"ק מתקנים ע"י המאציל. אנו מתקנים בכל יום בלחש בינה, וחזרה חכמה שלהם, וכידוע בכל חודש יש ד' שבועות, בשבוע הראשון נתקן אבא, שבוע שני אימא, שבוע השלישי ז"א, שבוע רביעי נוק'. את הכתר של כל שבוע ושבוע מתקנים בחזרת מנחת ערב שבת קודש של אותו שבוע.

בראש חודש מתקנים חג"ת נהי"ם דא"א. אם ראש חודש הוא שני ימים ל' וא' אז ביום א' דראש חודש יום ל' של החודש הקודם פנימיות, וביום השני דראש חודש יום א' דאותו חודש, חיצוניות. ואם ראש חודש יום אחד נתקן פנימיות וחיצוניות יחד. סדר השבועות הנ"ל מתחיל מיום ב' לחודש.

בראש חודש שחרית לחש מתקנים בינה, חזרה חכמה, ובמוסף לחש חב"ד דא"א חזרת מוסף כתר דכתר.

השלמת הפרצופים של החודש בשבת עד ו"ק דא"א במנחת שבת. והשלמת פרצוף א"א פעם בחמישה או שישה חודשים כשחל ראש חודש בשבת אז הוא השלמת פרצוף א"א עד הו"ק דכתר, של ה' חודשים שעברו שלא היה שבת. ולכן בשבת ראש חודש אז יש זיווג אמיתי דגדלות זו"ן הגדולים של שבת ראש חודש במוסף של אותה השבת.

ועליה עד כחב"ד דכתר של כל הפרצופים היא תהיה במוסף שבועות. ע"כ בקיצור וע"ש באורך וכן. ראה סיכום פאת השד"ה א' עמ' נ"ד ע"ב-נ"ה ע"א.

מקורות נוספים לשיטת רבי שאול

הגהת רבי שאול בתחילת שעה"כ על דף ע"ו ע"ב:

שערי רחמים א' שאלה קע"ג:

שערי רחמים ב' שאלה קע"ט וכן רל"ט וכן רמ"א:

אור הלבנה אור חדש דף ע"ג והלאה:

סיכום הקדמה בעניין כתר דראש חודש

אור החודש (אור הלבנה) עמוד ע"ג¹

1. כתוב בע"ח ח"א דף ע"א ע"א שבחול זו"ן לוקחים אח' ופנים דבינה דישסו"ת ובחזרה אח' ופנים דחכמה דישסו"ת. בראש חודש במוסף לוקחים אח' ופנים דכתר דישסו"ת ואז יכולים להזדווג זו"ן כי אינם מזדווגים רק בהיותם שווים בקומתם. מסדור הרש"ש ברור שבחול ההמשכה היא מחו"ב דנה"י דישסו"ת ולא מחו"ב עצמם.
2. חייבים לומר שהכתר הנתקן במוסף של ר"ח הוא גם של נה"י דישסו"ת ולא כתר הכולל, שהרי תיקון החג"ת הכוללים הוא בליל שבת ע"י ערבית והקידוש, וכחב"ד הכוללים בשבת בבוקר בקורבנות ובנשמת. בשיטה זאת נוקטים רבים וביניהם, זמרת הארץ, פתח עיניים, תו"ח, הרב ענתבי והשד"ח. למעשה זה מקביל לכתר של מנחת עש"ק² שגם הוא פרטי של נה"י דישסו"ת.
3. יש סתירה בעלי נהר: בעמוד כ"ו סוע"ב ששם כתב שאנו מבררים תמיד את הכחב"ד, מתקנים אותם וממשיכים להם מוחין דגדלות, אך הו"ק נתקנים שלא על ידינו אלא ההוא רוחא דיהיב אבא לאימא הוא מעלה מ"ן וגורם לתיקון. בענ"ה ע"ג ע"ב כתב שני"ר דכל בחינה שלמים מצד עצמם משעת התיקון. התיקון לסתירה הוא שני"ר הכוללים מתוקנים משעת התיקון אך נ"ר דכל פרט שאנו מתקנים בפרצופי הנח"י, נתקנים שלא ע"י אלא ע"י אימא המעלה מ"ן עם ההוא רוחא שקבלה מאבא על דרך שתיקן הרש"ש בתיבות "שמע ישראל" שאנו ממשיכים את הו"ק שנעשה ע"י או"א שלא העלינו מ"ן.
4. מתי נתקנים ו"ק דכתר: הרי ע"פ נה"ש בלחש של מוסף מתקנים חב"ד דכתר, ובחזרה של מוסף כתר דכתר. התו"ח דף ק"ט ע"א, סובר שבלחש מוסף מתקנים את הו"ק דכתר, בחזרה את החו"ב ובקדושת כתר מתקנים את הכתר דכתר. רואים מדבריו שאכן אנו מתקנים את הו"ק אך זה לא תואם את דברי הרש"ש. תיקון הו"ק הוא בתיבות "שמע ישראל" ששם בהמשכת הו"ק מצוין "בר"ח גם דכתר" (סדור ח"א דף ס"ט ע"א, ח"ב דף ל"ד סוע"א). יוצא אם כן שגם ו"ק דכתר נתקן על ידינו אלא שרוחא דאימא מעלה מ"ן ע"ד ו"ק דחו"ב בכל יום.

¹ זה הסיכום של הסוגיא מתוך מה שחיבר הרב יואל בלומנפלד הי"ו בסוף הסוגיא צריך לעיין בכל המקורות כדי להבין משהו.

² מכאן יש להבין כשחל ראש חודש ביום ששי אין כוונת כתר במנחה ערב שבת שכבר נעשה במוסף ושאר הפרצופים יש לכל אחד יום ששי משלו.

5. ניתן להוכיח מהסדור ומנה"ש והתנו"ח שתיקון הכתר לא יתחיל בתפילת שחרית אלא יקרה במוסף בלבד (מלבד מה שנתקן בק"ש).
6. כאשר יש יומיים ר"ח, מה נעשה בכל יום: **השד"ה** מביא שתי אפשרויות, או שיום א' **פנימיות** ויום ב' **חיצוניות** ע"ד ר"ה, או שיום א' **זו"ן** (דאורייתא) ויום ב' **יעקו"ר** (דרבנן). הרב ענתבי סבור כמו השיטה **השנייה** ולכן **ביום א'** נתקן זו"ן הגדולים דיעקו"ר וביום ב' יעקו"ר דיעקו"ר.
7. **תיקון ר"ח** הוא מלכים של אריך (עובי) ובארבעת השבועות שאחריו, **או"א וזו"ן**. בראש חודש כל המלכים של א"א נתקנים **ביום אחד** (או יומיים).
8. **תפילות** לחש וחזרה של מוסף מתקנים את **החב"ד והכתר דכתר**, אך הו"ק דגדלות דתבונה נתקן **כבר בק"ש** גם עבור בחינות אלו כפי שמצוין **בסידור ב' דף מ' ע"א**.
9. **ר"ח** שחל בשבת, התיקון ע"ד כל שבת אלא **שהכל** הוא בפרטות א"א^ט ללא כל הבדל.
10. **כשר"ח חל בחול**, יש לכוון בשלושת המערכות, פנימיות וחיצוניות **דפנימיות**, ופנימיות **דחיצוניות**, גם בתפילות מוסף. הראיה מתפילת שחרית דר"ה שמתקנת כל קומת ישו"ת ומכוונים בה **בשלושת המערכות**. בוודאי בר"ה מגיעים גבוה יותר מאשר כתר דנה"י דיסוד"ת הנתקן **במוסף ר"ח** ובכל זאת ברור ששם עובדים בשלושת המערכות. ק"ו לר"ח, **כך סובר השד"ה**. הראיה לדבריו שבכל המערכות בק"ש כתוב **"בר"ח גם בכתר"**. ראה **סידור ב' מ"א ע"ב ומ"ב ע"ב**. אך מצאנו בסדור כתי"י שיש לכוון במוסף ר"ח בפנימיות דחיצוניות זולת מקיפי התפילין כיוון שאין מניחים תפילין (דבריו לכאורה סותרים את עצמם). וכן סובר הרב ענתבי.
11. סדר תיקון המלכים הוא לפי סדר ימות השבוע כגון ביום א' תמיד יתוקן **בלע**, אך סדר הפרצופים הוא נקבע **לפי ר"ח** כי אבא' יתחיל **למחרת ר"ח**, אם כן יהיה סדר המלכים לא כסדרן ואין זה מעכב.
12. **הנחת תפילין** עד מנחה אסורה מכח הרשימו של הכתר דמוסף שהוא עוד קיים, אך מנחה שהיא בכלים אמצעיים, אין שם כתר ולכן מניחים (נה"ש י"ט ע"ב).

^ט ומה מובן שבכל **שבת** התיקון והעליה עד א"א הוא השלמת ד' שבועות שהם **כנגד או"א וזו"ן** וכשחל ראש חודש בשבת הכל הוא **באריך** וחוף מזה יש לכל **שבוע שבת משלו לתיקון**. ועוד ראש חודש שחל בשבת מתקן כל הבחינות של **ראשי חודשים הקודמים לו** שהיו בימי החול שהעליה הייתה אז רק עד **כתר דנה"י דיסוד"ת** בלבד. בשבת כולם נתקנים ועולים עד א"א ויש זיווגים זו"ן הגדולים לכולם.

^י **אבא** יתחיל ביום ב' לחודש ולא משנה באיזה יום זה יוצא ואימא ביום ט' לחודש וז"א ביום ט"ז לחודש ונוק' ביום כ"ג לחודש.

13. באותם סידורים שנכתב שמתקנים בערבית את **הכתר של ר"ח** זו טעות, כי תיקון הכתר **במוסף** בלבד. ניתן להבין את ההוראה שתיקון ר"ח הוא בפרצוף א"א, ובערבית עובדים בכלים חיצוניים דא"א.

הלל ראש חודש

הנה בראש חודש יש **הלל** ובזה קצת תיקון שיש זיווגים של **ישראל ולא** בראש חודש בהלל. וצריך להבין היכן נעשה בראש חודש כל מה שנעשה בנפילת אפיים. ועוד יש ימים שאין אומרים תחנון ונפילת אפיים לא מבואר מה נעשה ומתי יעשו כל התיקונים והזיווגים האלו.

שעה"כ דף מ"ג ע"ג והנה ג"כ אני מסופק **כי בימים שאין בהם ויעבור** היכן נרמזו ב' הזיווגים של **לאה ורחל** לרוחות ולנפשות ואמנם בימים **שיש בהם הלל** כבר ביארנו שזווג **לאה** הוא **בקריאת ההלל** עכ"ל הקונטרס שמצאתי כתוב מכ"י מעת ששמעתיו מפי מורי ז"ל:

הנה יש פיתרון חלקי לימים שאין אומרים בהם תחנון ושבהם אומרים **הלל** כמו **ראש חודש** שיש השלמה מסויימת.

סידור א' דף א' ע"א **שחרית ראש חודש**: עולה המלכות עד נצח לכן אומרים יעלה ויבא ברצה שהוא **נצח**.

חזרה: מאירים בה חסד וגבורה. אחר כך אנו אומרים **הלל** להאיר לה מ"ג תיקוני דיקנא. ועליה זו ראשונה **עד חג"ת דז"א**.

מוסף: עולה רחל **עד חכמה ובינה דז"א**.

חזרה בקדושת **כתר עולה עד כתר דז"א** ואז הם שווים גם נמשך לה שפע **מעתיקא קדישא**... ע"כ.

הנה כאן לא ברור כל עניין ההמשכות להאיר למלכות **מ"ג תי"ד** מה זה ומתי נעשה, וכן להמשיך לה **מעתיקא קדישא** איך נעשה בפועל וכן אין כל כוונה מסודרת בהלל.

אור הלבנה אור החודש דף נ"ט ע"א בעניין ההלל דראש חודש כתב מוהרח"ו ז"ל בשער הכוונות דרוש ויעבר (דף מ"ג ע"ג) וז"ל ואמנם בימים **שיש בהם הלל** כבר ביארנו **שזיווג לאה הוא בקריאת ההלל** עכד"ק. ודבריו באו בסתם ולא פורש **סדר הזיווג**. וכן בסדר העליות והזיווגים כתוב דאנו אומרים הלל להאיר למלכות מ"ג תיקוני דיקנא ע"כ.

הנה להבין הסוגיא צריך לעיין בכוונות **שים שלום וכן ויעבר ונפילת אפיים** בעניין הטיפה הנמשכת להמשיך **ע"ב מחסדים דדעת דעתיק** דגניז באוירא דא"א, לחסד דעתיק שבכתר של א"א, וגם להמשיך ע"ב ממקיפי חכמה דז"א הנמשכת בשים שלום וחלוקתה לג' **טיפות** צריך להבין שכל מה שנעשה ממנה הוא עבור א' חיבוק אחד **מעולה ב' זיווג ישראל ולא** בויעבר. ג' וזיווג **יעקב ורחל** בנפילת אפיים וגם להאיר בדיקנא דז"א שיהיו בו י"ג תיקונים במקום ט' תיקונים. וכל זה הוא עבור כ"ד **שעות** ראה **שעה"כ דף ל"ח ע"א** בדרושי **שים שלום** בעניין הטיפה וכן **שעה"כ דף מ"ג ע"ג** לפני ד"ה ונחזור. וראה גם **דרוש א' דויעבר שעה"כ דף מ"ב ע"ג**. כאן משלים עניין וראה גם בסידור היות בג' ברכות ראשונות **חיבוק**

ימין שמאל ואמצע והם חיבוקים ויש עוד **חיבוק מעולה**, בויעבר. שהוא חלק מג' חלקים מהטיפה. כל זה נעשה **ביום השלישי** של המערכת של כ"ד שעות. ע"כ בקיצור, הרחבה בזה **"מקור הישועה"** בכוונות החול"ג ד'.

סידור ב' דף ק"ט ע"א.... כוונת שים שלום רואים שהטיפה היא מגיע מרום המעלות וזה סימן שמדובר **בטיפה של כ"ד שעות** וכאן בהמשך נראה שיש גם המשכת הטיפה עבור שים שלום **שהוא זיווג הפרטי** של שחרית יעקב ורחל ולכן נראה כאן בתחילה. א' להמשיך טיפת ההזרעה שם ע"ב וחמישה חסדים דדעת מעיטרא דדעת (עד יסוד דאימא... וגם להמשיך טיפה דכללות ... זו הטיפה שנראה המשכה בכוונת ויעבר), ומה שכתוב ולהמשיך משם (זה עבור **יעקב ורחל** כאן בשים שלום)... ע"ש כל הכוונה

הרי מפורש שהטיפה של **כ"ד שעות** עבור החיבוק המעולה וזיווג ישראל ולאה והפיכת ז"א מט' תיקוני דיקנא ליי"ג ת"ד וזיווג **יעקב ורחל** בנפילת אפיים דכ"ד שעות.

סידור ב' דף קי"ט ע"ב.... במילת ויעבר יכוין לעכב... **ולעכב** טיפת ההזרעה **שנמשכה בשים שלום**... ועי"כ נבקע יסוד דאימא... עיי"ז נשלמים **י"ג תי"ד בז"א** שהיו ט'... ויכוין לחלק טיפת ההזרעה הנז"ל לג' חלקים ולהמשיך חלק אחד... ראה בהמשך **דף ק"כ ע"א** הכוונה בפועל שרואים ג' פעולות מתוך ד' פעולות שנעשים מהטיפה הזו, כשהחלק הד' נראה **בדף קכ"ג ע"ב** למטה חלק הרביעי של הטיפה בנפילת אפיים זיווג יעקב ורחל **דכ"ד שעות**. ע"כ ע"ש.

הנה מבואר לפי הרש"ש וכנ"ל גם לפי שעה"כ בפירוש שהטיפה נמשכה **בשים שלום** וכאן מעכבים אותה ונחלקת **לג' פעולותיה**. ראה הרחבת כל זה בכוונת שים שלום ויעבר ונפילת אפיים ב"מקור הישועה" **כוונת החול** חלק ג'.

הנה כל זה הנעשה בשים שלום בויעבר ובנפילת אפיים מה נעשה בראש חודש. בשעה"כ כתב יעשה זה **בהלל** אך לא ביאר היכן, אך יש קצת ביאור בזימרת הארץ וז"ל.

זמרת הארץ דף ו' ע"א.... **אות כ"ב** ובענין זווג **לאה ורחל** דויעבור ונפילת אפיים בראש חודש, כתב מהרח"ו זצוק"ל בספר הכונות בדרוש ב' דויעבור, **שזווג לאה נעשה בראש חודש בקריאת ההלל**. אלא שנסתפק בשאר הימים שאין בהם ויעבור ונפילת אפיים וקריאת ההלל, **אימתי נעשים** זווג לאה וזווג רחל, כי לא פורש מה יעשה לו... ע"כ ע"ש.

הנה בזמרת הארץ יש שם הצעה לכוונה בימים שאין אומרים תחנון ואומרים **הלל** לעשות כל הכוונות האלו **בהלל** ונשאר גם כן להבין מה נעשה בימים שאין תחנון ואין אומרים **הלל**. בימים שיש הלל נעשה התיקון בפרק מן המיצר קראתי י"ה. אך היות ובתחילת דבריו הוא **חולק על הרש"ש ולכאורה גם נגד דברי האר"י שהוא סובר שהטיפה מתחילה לרדת ב- ויעבר ולא בשים שלום** כמו שכתב האר"י והרש"ש וכן הוא בסידור שלנו. (אך סובר זימרת

⁸⁰ עדיין לא יצא לאור ה' יזכני להוציאו בקרוב נמצא בכתבים.

הארץ שהטיפה יורדת ב-ויעבר ולא בשים שלום ולכן לא נביא דבריו בזה). ומה שיש מיוחד בזמרת הארץ הוא שכל מה שנעשה ב-ויעבר לעכב את הטיפה ולחלקה וכן כל מה שנעשה בנפילת אפיים הזיווגים וכו' הוא עושה זאת בהלל אחרי מן המיצר קראתי י"ה... הכל עושה שם והוא יחיד בשיטתו זאת. ע"ש.

וראיתי להרב משנת חסידים בדף ק"כ ע"א שכתב ז"ל, "אומרים הלל לעשות זוג לאה בקריאתו במקום ויעבור". והדברים סתומים וחתומים תורה חתומה ניתנה, ולא פורש שם היאך נעשה, ה' יאיר עינינו... ע"כ ע"ש.

זמרת הארץ שם אות כ"ד: גם זו לא הבנתי, שבימים שאסורים בהספד ותענית, ואין בו ויעבור ונפילת אפיים ויענך, אימתי נעשים הזיווגים הנעשים על ידי ויעבור והשאר כידוע. ובאמת אמרו, שהימים שאין נופלים על פניהם מחמת מנהג, כמו אחר הפסח וסוכות ומילה וחתן וכיוצא, שלא נזכרו בש"ס וספרא וספרי ותוספתא, אין ספק שהירא את דבר ה', והחכמים יודעי העתים באים בסוד ה', שצריך שיאמר ויעבור ונפילת אפיים ולמנצח בינו לבין עצמו. ומה שאני מסתפק, בימים שנזכר בש"ס ורבותינו.

ואם תאמר שנעשים ממילא בכח קדושת היום, כמו שכתב הרב בדרושי סוכות שנכנסים החסידים הפנימים דאימא בין כפור לסוכות ממילא בכח קדושת הימים, זה אינו, שהרי ראש חודש גדול מכל אלה הימים, והוצרך ההלל לצורך זוג לאה, כמו שכתבנו לעיל. ולע"ד נראה שצריך לכוין בכונת הלב לעשות כל הזיווגים, ואחר כוונת (דף ז ע"ב) הלב הן הן הדברים. אלא שקשה לזה, שאם איתא שהיה צריך למעשה ולכוין לעשותם, היו מתקנים רבותינו איזה דבר של תפלה, כמו שתקנו ההלל. והדבר ספק אצלי טובא.... ע"כ ע"ש.

אמת ליעקב שפת אמת דף ק"ב ע"ד שאלה יו"ד: איך יהיה בהרהור בלבד ועל כן כתב שהכל נעשה בברכת שים שלום ולסיים כל מה שנעשה בויעבר ונפילת אפיים הכל נעשה יחד עם זו"ן יעקב ורחל הפרטיים, וגם לזו"ן הגדולים (שהם זו"ן דכ"ד שעות).

אור הלבנה אור החודש דף ס"א ע"א: שיטת הרש"ש וכן רבי שאול סוברים שעושים כוונות בלי מילים כמו בתקיעת שופר בשבת (נה"ש דף ל"ח סוע"א) או קדיש אם אין מנין וכן נענועי לולב הכל בכוונת הלב בלבד. כמו לפני ברוך שאמר בכל יום וכו. ע"כ בקיצור ראה שם סיכום כל זה באורך ובטוב טעם.

ט' תיקוני דיקנא בהלל

הנה ז"א יש בו ט' תיקוני דיקנא שבדרך כלל בתפילה בועבר משלימים לו לי"ג תיקונים בהארת ד' תיקונים דא"א, יש פעמים שמדובר רק על ט' תיקונים כמו בכוונת האל וכן בהלל, בפרק מן המיצר קראתי... וכו'.

אור הלבנה אור חדש דף ס"ט ע"א.... בכוונת ההלל "מן המיצר וכו'" יכולין לתקן בט' הויות ט' תיקוני דיקנא דז"א... מן המיצר קראתי י"ה [א] ארץ שערא דנפיק מקמי פתחא... וכו'

ראה שם מסדר את התיקונים **תשעה לפי הויות בלבד**, וכן י"ה מחשיב אותו כהו"ה **שלמה**. וזה עד **כי אמילם**. ועוד משמע מכאן בסידור הרש"ש **בהלל שלא כמו באדרא**, אלא סידר לפי **ט' הויות** שיש בפרק מן המיצר. **ביר"א א' עמ' 748 סידר סדר אחר** כמו רבי אלעזר **באדרא**, ע"ש. וראה גם כן בשירת הים **בסידור דף ט"ז ע"ב**: בשירה יש ח"י הויות כמספר ב' **טט"ן** שיש במטטרו"ן שהוא **בז"א** דיצירה. ויכוין לט' **תיקונים** דז"א דיצירה **ט'** דאור ישר, וט' דאור חוזר. ע"כ ע"ש. **הרי** שעושה **ט'** ת"ד דז"א **בט' הויות**.

ראה גם בפנימיות דחיצוניות בכוונת האל שיש שם גם **ט' הויות** אע"פ שאינו אותו עניין.

שעה"כ דף ל"ד ע"ד.... **גם תכוין** באופן אחר כי הנה האל עולה בגי' **ל"ו** וה"ס **ט'** תיקוני דיקנא דז"א וכל א' מהם יש³ בו **הויה א'** והנה **ט'** הויות יש בהם **ל"ו** אותיות כמנין האל והרי נרמזה כל הדיקנא בזו הכוונה **הב'**... ע"כ. ע"ש.

הרי שלפי שעה"כ משמע שהט' תיקונים הם כנגד הויות ממש וכן **בשירת הים** וכן משמע מהאדרא ממש שאמר על מה שאמר **דוד המלך** בשם ה' כי אמילם משמע דווקא **בשם ה'**.

יר"א א' עמ' 748 סידור הרב הדאיה ב' עמ' 566.... עושה שם חלוקה כמו **הזוה"ק**. וז"ל.... יכולין לתקן בט' הויות ט' תיקוני דיקנא דז"א.

מן המצר קראתי י"ה [א] ארץ שערא...

ענני במרחב י"ה [ב] אפים...

הו"ה לי לא אירא [ג] ורב חסד...

מה יעשה לי אדם [ד] נושא עון...

הו"ה לי בעוזרי [ה] ופשע...

טוב לחסות ב הו"ה... [ו] ונקה...

מבטוח באדם [ז] פוקד...

טוב לחסות בהו"ה [ח] על שלישים...

מבטוח בנדיבים. [ט] ועל רביעים... ע"כ ע"ש.

³ לכאורה היה לו לומר שהט' הם ארץ אפים וכו' מה זה שאומר שכל אחד הו"ה אחת. וכן בסידור עשו את ההויות בכתב גדול ואת שמות התיקונים בכתב יותר קטן.

הרי שעשה כאן חלוקת ה' **טי' תיקונים** כנגד ו' הויות וג' בחינות אדם ב' מהם **אדם** ואחרון **בנדיבים** וזו חלוקה אחרת לגמרי ממה **שעשה בסידור שלנו** אור הלבנה שהם כנגד **ט' הויות דווקא**. והיא חלוקה מהזוה"ק **אדרא רבא דף קל"ט ע"ב**.

אדרא רבא דף קל"ט ע"ב :... אמר רבי שמעון **לרבי אלעזר** בריה, **קום** ברי סלסל תקונא דדיקנא דמלכא קדישא בתקוני אלין, **קם רבי אלעזר**, פתח ואמר, (תהלים קי"ח ה') **מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה וגו'**, עד **מבטוח בנדיבים**, תנא, הכא **תשעה** תקונין דבדיקנא דא, להני תקונין **אצטריך דוד מלכא**, בגין **לנצחא** לשאר מלכין ולשאר עמין.

עד כאן לכאורה משמע מדברי **רבי אלעזר** שסופר רק ו' הויות וב' אדם וכן **בנדיבים** שהוא גם סופר **כאדם**, בהמשך נראה שהוא רוצה דווקא שיהיו **הויות** וכמו שסידר הרש"ש בסידור **שלנו** אור הלבנה.

תא חזי, כיון דאמר הני תשעה תקונין, לבתר אמר, כל גוים סבבוני **בשם יהו"ה** כי **אמילם**, אמר, הני תקונין דאמינא **למאי אצטריכנא**, משום **דכל גוים סבבוני**, ובתקונא דדיקנא דא **תשעה תקונין**, **דאינון שם יהו"ה**, אשצינון מן עלמא, הדא הוא דכתיב, **בשם יהו"ה כי אמילם**... ע"כ ע"ש.

יין הרקח אות כ"ג :... אמר דוד **ט' תיקונים ולא אמר י"ג**, היות שהוא צריך לדין ולנצח את **אויביו**, מפני ש"כל גוים סבבוני". וע"י **ט' ת"ד** דז"א, אשצינון לגויים האויבים מן העולם והוא מפני שכל תיקון יש בו שם **הו"ה** אחד. **ט' הויות**. ואם היה בהם השפעה של א"א אז הוא בחינת גבור ולא ארך אפים.

לכאורה למה מתחיל רבי אלעזר מן המיצר ולא **ארץ אפים** מפרשת **שלח לך**. הנה דוד צריך דווקא אלו **ט' תיקונים** שיש בהם שם ה', היה צריך אותם דווקא דוד המלך **לנצח את אויביו**. יש כאן דין מיוחד **ט' הויות בט' תיקוני דיקנא**.

שם באדרא "משום **דכל גוים סבבוני**, ובתקונא דדיקנא דא **תשעה תקונין**, **דאינון שם יהו"ה**"

יין הרקח שם אות כ"ה :... ובתקונא דדיקנא דא **תשעה תקונין דאינון שם הו"ה** וכו', וכן צריך לומר. וכן היא הגרסה בספרים אחרים שבזוהר, וכן הגיה מהרח"ו ז"ל ב"דרך אמת", יעו"ש. ור"ל, ועל ידי תיקוני **דיקנא דא** דז"א, הכולל **תשעה תקונין**, **אשצינון** לגוים הנזכרים **מן עלמא**. וזה הלשון הוא ביאור ופירוש לסיום הפסוק **בשם ה' כי אמילם** (ש). ומ"ש **דאינון שם ה' וכו'**, ר"ל, **שכל התשעה ת"ד דז"א** הם **נקראים** בשם **הו"ה**, דהיינו כל תיקון הוא **הו"ה** אחת **בפני עצמו**. **כמ"ש** רבינו ז"ל בשער הכוונות **בדרוש ד' דעמידה**, **בכוונת האל הגדול**, וז"ל: "והם סוד **טת"ד דז"א**, שכל תיקון יש בו **הו"ה** אחת וכו'", יעו"ש. והכי נמי אמר באדרא בסמוך: "שיתא אינון בשמא קדישא וכו'... ותלת אדם וכו'. וגם **אדם** אינו נקרא אלא **בשמא קדישא**, כמ"ש בסמוך. **נמצא שכל תשעה ת"ד הם הו"ה**. ע"כ ע"ש.

משמע לפי האר"י שהם ט' היות זה מהזוה"ק. הרי שמדוד המלך שאמר **בשם ה'** כי אמילם משמע שט' **תיקונים** הם בחינת ט' היות. כמו שכתוב **"תשעה תקונים, דאינון שם יהו"ה"**, נראה שמזה למד הרש"ש לעשות בכל תיקון שם הוי"ה. וזה דין מיוחד שזה לנצח את האויבים. וכן הוא הדין בעמידה בתיבת האל, לפי הרב יין הרקח. שכן האדרא כתב שט' **תיקונים, אינון שם הוי"ה**.

משנת חסידים עמ' ת"נ מסכת ראש חדש - פרק ב' : ... ב אחר העמידה אומרים הלל לעשות זווג לאה בקריאתה במקום ויעבר והחזן יכוין בברכה בר"ת לקרו"א א"ת ההל"ל שהוא לא"ה שבמלכות דתבונה המוסיפה אור בר"ח בהל"ל שמספרו **אדנ"י** שבמלכות דאצילות וזוה נמתקה **כמו בשלש עשרה מדות** הרחמים לפיכך במקום **י"ג מדות אומרים הלל** ויכוין הראוי להם **במ"ן המצ"ר** ואילך שהם ט' כט' דז"א :

הרי כאן רמז לזיווג **ישראל ולאה** ועוד ראה שם **במשנת חסידים** לפני כן שרוב הכוונות הם משם.

ג'. (כיצד 1) מ"ן המצ"ר קראת"י י"ה תקון ראשון ויכוין מ"ן המצ"ר אותיות **צמ"ר** שהוא **סוד השערות זקן התחתון דא"א** שממנו נעשה **הזקן העליון דז"א** כי מנה"י שלו נעשה (2) עננ"י במרח"ב יה תיקון שני (3) הוי"ה ל"י (לא אירא) **שלשי** (4) הוי"ה ל"י (בעוזרי) שני **רביעי** (5) טו"ב לחסו"ת **בהוי"ה חמשי** (6) טו"ב לחסות **בהוי"ה שני ששי** (7) כ"ל גוי"ם סבבונ"י בש"ם הוי"ה **שביעי** (8) סבונ"י ג"ם סבבונ"י בש"ם הוי"ה **שמיני** (9) סבונ"י כדבור"ם דועכ"ו כא"ש קוצי"ם בש"ם הוי"ה **תשיעי**. **ויכפול כל פסוק שמ-אודך ולמטה עד סוף** ההלל... ע"כ.

הנה סידר גם כן הכל לפי ט' היות **דווקא** והוא מה שעשה לפי **האור הלבנה** ונראה שכך צריך ולא מה שכתב סידור היר"א. **לעיל**. בעניין **הצמר** והזקן התחתון.

ע"ח א' דף פ"א ע"ג : ... ועיין בביאור מצות **שעטנז** חטא קין והבל בהקריבם **צמר** ו**פשתים** ושם תבין דיקנא דז"א שנאצלה **מצמר הכבש** העליון שהוא הדעת דדיקנא עלאה שהוא **הזקן התחתון שבא"א** סביב **לאות ברית קדש דא"א** בסוד גדולה מילה שנכתרו עליה **י"ג בריתות** וז"ס הפסוק מן **המצר קראתי י"ה** הנאמר על דיקנא דז"א שהוא **מצ"ר** דנפיק מן **צמ"ר** העליון שהוא סוד אותן **שערות לבנות שסביב ברית קודש דא"א** וכבר ידעת כי **דיקנא דא"א כל שערותיו לבנים** כמ"ש ושער ראשו כעמר נקא והוא הצמר הנ"ל ע"ש.

הרי מכאן למדנו למה ט' **תיקוני** דיקנא הצמידו **למצ"ר** בגלל שהם אותיות **צמ"ר** יש י"ג מידות גם בזקן התחתון דא"א, חיבור לפסוק מן המצר שהוא אותיות **צמ"ר**, שהוא רומז לזה. ראה גם **בשעה"מ פרשת קדושים**.

שעה"מ דף כ"ד ע"ב : ... דע כי כמו שלמעלה יש י"ג תקוני דיקנא עילאין בבחינת דעת בסוד הראש הנקרא **זקן עליון** כן יש **זקן תחתון למטה ביסוד** כנודע וגם בו כוללות **י"ג תקונים** ואל זה **הסוד הנפלא** רמזו רז"ל [נדרים ל"א ע"ב] במ"ש

גדולה מילה שנכרתו עליה י"ג בריתות. ונודע כי ז"א נעשה מן נה"י דא"א והנה
מזקן התחתון דיסוד דא"א נעשית זקן העליון דז"א וזהו ענין מן המיצר קראתי
יה הנדרש באדרת נשא על דיקנא דז"א כי מצר הם אותיות צמר כי מאותם
השערות אשר ביסוד העליון הנקרא כבש והשערות שבו נקרא צמר כבשים משם
נעשה מצ"ר דיקנא דז"א שהוא תיקון הראשון שבו כנודע... ע"כ ע"ש.

הרי שהמצר הזה של הזקן נעשה מהצמ"ר שיש בצמר שביסוד דא"א, ראה גם שער מאמרי
רשב"י דף מ"ו ע"ג:....

אור הלבנה אור החדש עמ' ע"ב:.... ויוציאו ס"ת, ד' גברי, וד' העולים בר"ח הם
[א] כנגד ז"א היונק מיסוד דאבא. [ב] ויסוד דאימא. [ג] ומן החסידים. [ד] והגבורות
שבתוכם. כוונה זו מקורה במשנת חסידים ראה שם.

כוונת אז ישיר ישראל

ואחר קריאת ס"ת... ועוד לעשות לפני המוסף כוונת אז ישיר ישראל וכו' עניין הכנת הזיווג לנוק' שהפכה להיות בת ל"ה אותיות מלא דמלא דאדנ"י. ולא ד"ל.

הנה הזוה"ק פרשת וילך דף רפ"ו ע"א:.... תאנא, שירה משיך ברכאן מעילא לתתא, עד דינשתפכוון ברכאן בבלהו עלמין. אמר רבי אלעזר, זמינן אינון ישראל למימר שירתא, מתתא לעילא, ומעילא לתתא. ולקשרא קשרא דמהימנותא. דכתיב, (במדבר כ"א) אז ישיר ישראל את השירה הזאת. אז שר לא נאמר, אלא אז ישיר. וכן פלחו פהאי גוונא. את השירה הזאת, מתתא לעילא. עלי באר ענו לה, עלי באר, פלומר סק לאתריה, לאתאחדא בבבליה, דא הוא מתתא לעילא... ע"כ ע"ש.

הרי שבראש חודש היא בשיא גודלה בימי חול ומוכנה ליחוד וזה נרמז בתיבת לה שהיא בת ל"ה אותיות במילוי המילוי שלה כמו שביאר הרב בשער הפסוקים פרשת שלח על הפסוק "ויעתה יגדל נא כח אדני" וזה מה שאמר סק לאתריה, לאתאחדא בבבליה.

הנה סדר הכוונה

(במדבר כ"א י"ז-כ') אז ישיר ר"ת גימ' ו"ה שהם ז' מלכים הנתקנים על ידי אימא הרמוזה בר"ת ישראל את השירה הזאת (אה"י) ועל ידי אבא הנרמז בר"ת עלי באר ע"כ (מוחין לאבא) ענו לה גימ' יוד הי (גימ' ל"ה) אנו אומרים לנוק' עלי מ"ן לגבי ז"א מאחר שאת שלימה צמחין שלך הגרמזים כל"ה אותיות (סיק במלא דמלא סס אדנ"י כזה: אלף למד פה, דלת למד תיו, נון ואו נון, יוד ואו דלת) באר יסוד שלך חפרוה שרים שהם אור"א בסוד ויבן יהוה ילללים את האלע פרוה שהם חמש גבורות מנלפ"ך נמשכו לה מ-נדיבי העם שהם חסד וגבורה (ידיס) לאימא וגם במחקה שהיא יסוד ז"א במשענתם שהם נלח והוד שנמשכו לה בסוד מוחין ועל כן ראויה להתייחד ולהתחבר עם ז"א וממדיבר מתנה וממתנה נחליאל ומנחליאל במות ומבמות הגיא אשר בשדה מואב ראש הפסגה ונשקפה על פני הישימן: ע"כ.

היחוד בראש חודש שהנוק' מגיעה לכתר ועולה להתייחד עם ז"א פנים בפנים. אך יש עליה גדולה יותר והיא בראש חודש שחל בשבת שאז מתייחדת בשיא גודלה כמו בשבת. והיא נוק' של ראש חודש בחינת א"א. וגם ראש חודש שחל להיות בשבת נתקן עד הכתר א"א וכן נתקנים כל ימי הראש חודש האחרים שהיו בימי חול. ראה שערי רחמים א' שא' קע"ג וכן שערי רחמים ב' שא' רל"ט וכן רמ"א ראה "קונטרס הציורים" ציור ח-ט.

מוסף ראש חודש

הנה בתפילת מוסף של ראש חודש צריך להבין מה אנחנו עושים ראה לעיל בכללות מה נעשה בראש חודש וכן בעניין הקדושה במקור הישועה חלק ג' ראה שהארכנו הרבה בזה ונביא כאן רק מה שנוגע לקדושה בראש חודש. כאן לא הבאנו שיטת **הפתח עיניים** עיין מקור הישועה בכוונות החול חלק ג' בעניין הקדושה שם הארכנו.

הנה גם בקדושה של מוסף ראש חודש צריך להמשיך כל המוחין שנמשכים בקדושה בימי החול וכן בשחרית ראש חודש. ודרך אגב יתבאר שמה שנמשך **בב' ברכות ראשונות בעמידה חב"ד הכוללים**, ובקדושה **חב"ד דחג"ת תרין עיטרין ודעת שהם הדעת**,

ודרך אגב נלמד שצריך כל זה בהמשכת המוחין גם בקדושת יוצר וכן בקדושת ובה לציון וכן במנחת שבת ובמוצאי שבת תמיד בהמשכת המוחין צריך להמשיך הכל **חב"ד דכתר** עתיק ונוק' אריך ונוק' וכן **חב"ד דחג"ת תרין עיטרין ודעת או"א וישסו"ת**.

דע"ה והשכל דף מ"ז ע"ד סימן ח' ... נשאל שם לגבי ההמשכה בקדושת יוצר. מה שכתוב **חב"ד וחג"ת** ... ע"ש ומתפלפל ומגיע לאותה מסקנה של הצדק ושלוש הרב משען ... וכותב, ואחר כותבי כל זה מצאתי בספר **שערי רחמים ב' סימן ס"ב**. שם הביא **תשובת כתב יד ממהר"א משען** ז"ל שכתב וז"ל גם מ"ש להמשיך מוחין דחח"ן וכו' **דחב"ד וחג"ת** וכו' צ"ל שהוא דוגמת מה שנעשה באצילות דהיינו דכמו שבאצילות **באבות וגבורות דחזרה** נמשכו וכו' **חוב"ב ודעת עליון** וכו' ואח"כ **בקדושה** נמשך **מחג"ת** דהיינו **תרין עיטרין ודעת תחתון** וכו' ע"ש והוא ממש כדברינו **וששתי ושמיחתי** שזכיתי לדעתו דעת עליון ... ע"ש.

ראה בכוונות הקדושה בכוונות החול חלק ג' שם הובאה שיטת **הצדק ושלוש** הרב אליהו משען הרי יצא לנו שגם **השערי רחמים** וגם **הרב הדאיה** שיטתם כמו **הרב משען** לעניין ההמשכה ביוצר כמו באצילות בחזרה וקדושה.

קנין פירות להר בהיר"א דף י"א אות י"ד ... בענין הקדושה כתב מוה"ר שר שלום ז"ל **בנה"ש דף כ"ט סוע"ב**, עי"ש דהשוה לשונות הרב בענין הקדושה והשיב וז"ל... הרי מוכח להדיא שיש לכונן עוד כוונה אחרת פרטית **בב' ברכות ראשונות**, להמשיך לנוק' **תרין מוחין חוב"ב מהחב"ד העליון**, שאילו כפי הקדמת הקדושה, הם נקראים פ"ע דחג"ת הנקרא חב"ד הכולל, אמטו להכי בקדושה נמשך אליה מהחג"ת, שהם תרין עיטרין ודעת הכולל לחג"ת דיעקב ורחל וק"ל:

ודרך אגב נוכל לישב מאי דהוה קשיא טובא **בענין הקדושה**, אשר קבעוה אחרי **ב' ברכות ראשונות**, לתת דעת לנוק', קודם שיומשך לז"א דעת דפנים (בברכת אבות) [באתה קדוש], אולם כפי האמור, הוא שהקדושה אינה תלוייה בהמשכת הדעת דפנים לז"א, רק היא נדרשת לעצמה, שאחר שנמשך ליעקב ורחל מוחי חוב"ב מהחב"ד העליון הכולל **בב' ברכות הראשונות**, אח"כ יומשכו לה מוחי חוב"ג ודעת

דתרין עטרין בקדושה מהחג"ת הכולל, וכמ"ש מוה"ר ז"ל, וכוונת הקדושה מקושרת עם הכוונה של ב' ברכות ראשונות וק"ל...

הנה שיטת היר"א גם כן בעניין החב"ד הכוללים היא זהה **ונעבור** לעניין **כתר דראש חודש** ובהמשך נבאר שיש עוד דעת השמן ששון בפתח עיניים שהיא חולקת על זה וכן דעת הרב וידאל קוינקא היא כמו השמן ששון שהוא היה רבו.

המשך קנין פירות להרב היר"א דף י"א אות י"ד ומזה יש להוכיח בר"ח לכוין המשכת מוחי דעת לנוק' בג' קדושות בקדושת כתר, **ולא כמו שעלה ע"ד המכוונים לשנות ממנהג הראשונים**, ושלא לכוין מפני שקשה להולמו... **והמסרב, לכוין בקדושת כתר דר"ח הוא רחוק מן האמת**, ולא חדלו רבותינו הראשונים ואחרונים מלכוין אל האמת, ומוה"ר ש"ש ז"ל לא חדל עצמו מלהגיד לנו **דברי אמת**... והדברים פשוטים וברורים כשמלה, היר"א:

חק חיים של הרב קוינקא עמ' קל"ה הנה בדף קס"ט כותב שם באורך ובדף קל"ה כתב זה בקיצור. דעתו דומה כמו **השמן ששון בפתח עיניים דף מ"א ע"ג אות ב'** וכן **שמן ששון ג' דף נ"א ע"א אות ב'** ע"ש. שלא לכוין בר"ח זאת העליה ע"ש.

דע"ה והשכל דף מ"ז ע"ג סימן ז' בעניין הכתר דר"ח... לעשות זיווג דזו"ן הגדולים בשים שלום וזה רק **בחזרה** וזה כל השלמת העליה. ע"ש.

לעניין הלכה למעשה נעבור לדעת רבי **שאל באור הלבנה** וכן סידר בסידור הרב **בניהו שמואלי שליט"א**.

אור הלבנה דף פ"ב מהרב משען וז"ל: **במוסף** יכוין מתחילת העמידה עד ברכת מגן אברהם **כמו תפילת שחרית ממש** אלא שבלחש יכוין להמשיך **מנה"י דחב"ד דכתר** [דנה"י] דיסודות ובחזרה **מכתר דכתר** דיסודות.

ולהיות שלא יש אמצעיות במוסף ראש חודש לכן כשחוזרים המוחין ליכנס בז"א בכריעות דמגן אברהם, המוחין **דאח' ופנים דפנים** נמשכים עד סוף הקו ההוא, דהיינו בסוף ברכת אבות **קו ימין דאח"פ דפנים** נמשך **בחח"ן דחב"ד חג"ת נה"י**, בגבורות נמשך **קו שמאל בבג"ה דחב"ד חג"ת נה"י**, ובקדושת ה' נמשך **קו אמצעי בדת"י דחב"ד חג"ת נה"י** [כמו שמסודר **בעמידת השבת** להרש"ש]

תחילה השוה דווקא **עד** ברכת מגן אברהם מפני שבברכת מגן אברהם מבאר שיש שינוי שכן בימי חול המשכה זו נעשית בברכות האמצעיות ובסידורים החדשים מסודרת בצד. ועוד שהמשכה במוסף נחב"ד דכתר בלחש ומכתר דכתר בחזרה.

אור הלבנה דף פ"ב **ובקדושת כתר** נלע"ד דהכוונה היא להמשיך **קדושה מחב"ד דדעת** התחתון דלחש וחזרה דמוסף ר"ח **ליעקב ורחל** דפרצופי לחש וחזרה.

ובתיבות כתר יתנו לך וכו' צריך לכוין בדרך כללות להעלות החג"ת דלחש וחזרה לחב"ד שלהם לקבל שפע ולהורידם עם השפע למקומם ולהמשיך מהם בתיבות **קדושה לך ישלשו לנצח הוד יסוד** כסדר כוונת קדושת שחרית עכד"ק.

הנה כבר ביארנו באורך עניין הקדושה לעיל וכן ב"**מקור הישועה**" חלק ד', וכאן למסקנה יש לעשות הכל בקדושת כתר **כמו בקדושת שחרית**. וראה עוד שם שמבאר סדר הכוונה בכריעות דמגן אברהם כמו בשבת ולא כמו בשחרית. וראה עוד שם **בעמ' רמ"ה** מבאר עניין כוונת הנשיקין הנעשית בחול ובשחרית שיש לכווין כמו בשבת בכללות לכוין בתיבת ה' של הברכה הרביעית וכן תיקון הכתר, ועוד לעשות כנגד מפרק לספירה. והכתר גם כן. ע"כ ע"ש.

סידור ב' דף פ"ד ע"ב: ... כוונות נקדישך ונעריצך וכו' יש לכוין בראש חודש כמו בחול בשחרית. אך ב**סידור המודפס** אין את תפילת **ראש חודש** והיא באור הלבנה שם בהמשך **בעמ' פ"ג**. הנה ב"ה זכינו שיש סידורים חדשים בהם מסודרת הכוונה בסדר להפליא.

שאר הכוונות בתפילת מוסף ראש חודש מקורן **פרי עץ חיים דף ק"ו ע"א**.

כתר דראש חדש

הנה אנחנו צריכים להתפלל ולהבין מה נעשה בראש חודש אע"פ **שיש הרבה קושיות** שאין לנו עליהם תירוצים נתפלל **ויהי נועם ה'** אלהינו עלינו וכו' והוא ישלים לנו את הכוונה הרצויה **על פי האמת כרצונו כמ"ש בזה"ק סוף פרשת יתרו ע"ש.**

שעה"כ דף ע"ו ע"ב ... ובחזרת מוסף בקול רם אז עולה רחל **לבדה בכתר** דז"א מממש ... ע"ש.

כאן מה שהיא עולה **עד הכתר דז"א** ובכל זאת **אין יחוד זו"ן הגדולים** וזו אחת מהשאלות הקשות שאין לה תירוץ כמ"ש לעיל, וכמו שאמרנו שבשחרית שניהם יעקב ורחל עולים בנה"י וחג"ת בלחש וחזרה, ובמוסף עולה היא לבד **בחב"ד** בלחש ובחזרת מוסף **בכתר**. הרי היא באותו גובה של ז"א.

השמן ששון ג' דף צ"ט ע"ד אות כ"ג ... ובחזרת מוסף בקול רם אז עולה רחל לבדה **בכתר** דז"א מממש ... אך צריך להבין איך אנחנו מכוונים כל סדר העמידה **דמוסף** ליעקו"ר לעשות להם בנין וזיווג **בברכת שים שלום** אחר שבתפילת מוסף אין עליה רק לרחל ולא ליעקב ועיין מה שכתבתי לעיל **אות ט'** ... ע"ש באורך.

הנה באות **ט'** הזכרנו אותה לעיל והיא נהדרת עוסקת גם **בעניין פרצוף הימים והזמנים** וגם בעניין זה של תפילת מוסף ועליית הנוק' לבדה וגם שם מסיים וז"ל:

שמן ששון ג' דף צ"ט ע"ב סוף אות ט' ... ואחר כך בעת תפלת מוסף עולה רחל לבדה **עד כתר דז"א** להיות שניהם **שיום עם ז"א עד הכתר שבו** ולא יעקב וכל אותם הארות שמקבלים יעקו"ר כל אחד ע"י עצמו ... אך **בתפלת מוסף** הוא בפרטות זו"ן דבחינת ר"ח ואז **יש עליה לרחל נוק' יותר מן הזכר** שהוא יעקב, עד שעולה עד הכתר דז"א כנ"ל

אך צריך להבין דגם זה אין אנו רואים בעינינו סדר עלייתה שהרי כל סדר העמידה דמוסף הוא מממש כמו סדר תפלת שחרית הנעשה להם ליעקו"ר בנין אחור ופנים וזיווג **בברכת שים שלום הכל ביעקו"ר** אך בזו"ן הגדולים להיות שיום בכתר א' כנז' ומזדוגים לא נתבאר וגם **בסדור להרב ש"ש זלה"ה** אין בו שום רמז **ואנן יתמי דיתמי אין בידינו כח לסדר הכונות כנכון וכראוי לכל הבחינות רק לומר ויהי נועם ה' וכו' כנז' בזה"ר [סוף] פרשת יתרו** יע"ש והוא **יישר אורחותינו** כן יהי רצון אמר ... ע"ש.

הרי שמסכת הקושיות ממשיכות וגדול הנסתר בכוונות ראש חודש על הגלוי וה' **יאיר עיננו בתורתו להבין** ובינתיים נאמר **ויהי נועם ה' וכו' כנ"ל.**

שמן ששון א' דף ע' ע"ב אות כ' ... שואל הרב כיצד הוא הסדר ותיקון של הכתר **דר"ח** מבחינת כתר דישיסו"ת שהוא אחר גמר ד' שבועות של החודש דאין לוקח

בשבת פרצוף חכמה כוללת וכן יחידה בתפילת מנחה של שבת ועדיין לא נגמר כל פרצוף הבינה?

ועיין שם נכנס בבירור עצום ושאלות גדולות מאוד... ע"ש היטיב.

באתי לגני ד' דף קכ"ז אות ו' : ... ובענין ר"ח עיין **ספר כרם שלמה על פרק ט'** **דשער המוחין וכן בספר אור חדש דף ע"ט ודף פ' :** שכתבו בפשיטות שבארבעה שבועות של החודש נתקנים ז"מ דאוי"א וזו"ן של החודש ובראש חודש נתקן הז"מ דא"א של החודש... ע"ש. עיין שם שמביא שאלות נוספות מה נתקן ביום כ"ט ועוד...

מדברי הבאתי לגני נלמד שדבר זה שנתקן א"א בר"ח הוא חידוש של רבי שאול ולכן תלמידיו כרם שלמה ואור הלבנה היה פשוט להם וקשה לרב שמן ששון.

מקורות נוספים חשובים להשלמה :

מזכיר שלום על ע"ח עמ' קס"ג סוע"ב. אמת מארץ עמ' ט' רע"ב.

רבי שאול בתחילת שעה"כ על דף ע"ו ע"ב מביא שם ש"ש ג' דף ק' ע"א.

לשם תחילת שעה"כ הגהות הלשם על דף ע"ו ע"ב.

שעה"כ דף ע"ו ע"ב : ובחזרת מוסף בקול רם אז עולה רחל לבדה בכתר דז"א ממש...

השמן ששון ג' דף צ"ט ע"ד אות כ"ג : ובחזרת מוסף בקול רם אז עולה רחל לבדה בכתר דז"א ממש... אך צריך להבין איך אנחנו מכוונים כל סדר העמידה דמוסף ליעקו"ר לעשות להם בנין וזיווג בשים שלום ועיין מה שכתבתי לעיל אות ט'...

שמן ששון א' דף ע' ע"ב אות כ' : שואל הרב כיצד הוא הסדר ותיקון של הכתר דר"ח מבחינת כתר דיסודי"ת שהוא אחר גמר ד' שבועות של החודש דאיך לוקח בשבת פרצוף חכמה כוללת וכן יחידה בתפילת מנחה של שבת ועדיין לא נגמר כל פרצוף הבינה ?ועיין שם נכנס בבירור עצום ושאלות גדולות מאוד... ע"ש היטיב.

באתי לגני ד' דף קכ"ז אות ו' : ובענין ר"ח עיין **ספר כרם שלמה על פרק ט' דש' המוחין וכן בספר אור חדש דף ע"ט ודף פ' :** שכתבו בפשיטות שבארבעה שבועות של החודש נתקנים ז"מ דאוי"א וזו"ן של החודש ובראש חודש נתקן הז"מ דא"א של החודש.... עיין שם שמביא שאלות נוספות מה נתקן ביום כ"ט ועוד....

מדברי הבאתי לגני נלמד שדבר זה שנתקן א"א בר"ח הוא חידוש של רבי שאול ולכן תלמידיו כרם שלמה ואור הלבנה היה פשוט להם וקשה לרב שמן ששון.

ונסכם כאן בקיצור שיטת רבי שאול אור החודש דף ע"ג והלאה : יש חמשה פרצופים **בנה"י דיסודי"ת**, הו"ק מתוקנים **ע"י המאציל**. אנו מתקנים בכל יום בלחש וחזרה **בינה וחכמה** שלהם, בשבוע הראשון של **אבא**, שבוע שני של **אימא**, שבוע השלישי של **ז"א**, שבוע רביעי של **נוק'.** את **הכתר** של כל שבוע ושבוע מתקנים **במנחת ערב שבת קודש** של אותו שבוע. ובראש חודש בתחילת החודש מתקנים את **א"א**. וסדר השבועות מתחיל **מב' לחודש**. ואם ראש חודש הוא שני

ימים ל' וא' אז ביום א' דר"ח פנימיות חג"ת נהי"ם דא"א, וביום השני חיצוניות חג"ת נהי"ם דא"א. ואם הוא יום אחד מתקנים פנימיות וחיצוניות יחד. בר"ח שחרית לחש מתקנים בינה, חזרה חכמה, ובמוסף לחש חב"ד דכתר דא"א חזרת מוסף כתר דכתר.

השלמה של כל הפרצופים שנתקנים במשך החודש בימי החול הוא בשבת. שעולים הפרצופים עד א"א ובמוסף שבת נעשה הזיווג בחזרה בקדושת כתר זיווג זו"ן הגדולים. הרי שיש לכל פרצוף שבת משלו וכן מנחת ערב שבת משלו שנתקן אז כתר דנהי"י דישסו"ת.

וגם ראש חודש שחל להיות בשבת נתקן עד הכתר א"א וכן נתקנים כל ימי הראש חודש האחרים שהיו בימי חול. וכשחל ראש חודש ביום ששי אין בתפילת מנחת ערב שבת קודש תיקון כתר דישסו"ת שכן כבר נתקן בבוקר במוסף ראש חודש. ע"כ בקיצור וע"ש באורך.

מקורות נוספים לשיטת רבי שאול : ראה הגהת רבי שאול בתחילת שעה"כ על דף ע"ו ע"ב : שערי רחמים א' שאלה קע"ג : שערי רחמים ב' ש' קע"ט, וכן רל"ט וכן רמ"א : אור הלבנה אור חדש דף ע"ג והלאה :

בעניין סדר בחינת הימים והזמנים

הנה בסוגיא זו הארכנו לעיל בעניין ראש חודש וזה עניין עמוק וארוך שאין כאן המקום להאריך ראה סיכום יפה ומסודר בספר חדש "נקודות הכסף" של הרב בינג שליט"א חלק ז', תרחיב בזה תשכיל ותשמח. ונחזור כאן בקיצור נמרץ. כאן נביא באריכות את דברי הרש"ש בזה שצריכים עיון רב ואין אפשרות לסכם ולצמצם אותם ויש בסוגריים הסבר נוסף מספר כתב יד.

שעה"כ דף צ' ע"ג:.... כולל בענין ר"ה. הנה נודע כי ביום ר"ה הראשון נברא אדה"ר ויום ראש השנה של בריאה העולם היה ביום ו'... ע"כ. ע"ש.

שעה"כ דף ק"ד ע"א:.... בענין הימים שבין יוה"כ לסוכות וגם כל ח' ימי החג בסדר נכון ובו נבאר בארוכה מתחילת יום ר"ה ויו"כ. ודע כי להיות כי ביום ר"ה נברא העולם לכן חוזר להיות ביום ר"ה שבכל שנה ושנה כענין מה שהיה ביום ר"ה שבו נברא העולם... ע"כ. ע"ש.

שם הגוב"י ו). פירוש שהוא בבחינת הזמנים נקרא שביום ו' אשר אז נברא אדה"ר אז נברא העולם. ויש בחינת ימים ימי בראשית שבו נברא העולם ביום א' כן למדתי מתורתו של הרב שר שלום [הרש"ש].

נה"ש דף כ"ד סע"א:.... ואלו הזו"ן הכוללים דכל הכ"ד שעות הם זו"ן דפרטות דספירה אחת הוא פרצוף אחד דמלך אחד מז' מלכי זו"ן הכוללים דכל שבוע אשר תיקונים הוא בהמשך שבוע א' מלך א' ליום וביום שבת הוא זוגים (וסדר תיקונים וזכותם ועלייתם הוא משבוע לשבוע עד אין סוף ב"ה סכ"י)

ואלו הזו"ן הכוללים דכל שבוע הם מלבד הזו"ן הפרטים דאבא או דאמא או דז"א או דנוקבא דז"א (הכוללים) דכל חדש אשר תיקונים הוא בהמשך ד' שבועות דכל חדש ואלו הזו"ן (דכל חדש הם זו"ן דפרטות דספירה א' מו"ק דזו"ן דכללות דששה חדשי הקיץ או החורף כי בהמשך ששה חדשי החורף נתקנים ו"ק דז"א והם מ"ה דמ"ה עם מ"ה דב"ן ובששה חדשי הקיץ נתקנים ו"ק דנוקבא והם ב"ן דמ"ה עם ב"ן דב"ן כל קצה בחדש א) חסד בתשרי גבורה בחשוון כו' כל חדש כלול מד' שבועות שבהם נתקנים ד' אותיות הוי"ה דכללות הי"ס דכל קצה שהם או"א וזו"ן דאותו הקצה וכל שבועה כלול משבעה ימים לתקן הזי"מ דכל א' מד' פרצופים הנז"ל דכל קצה סכ"י) ובכללות קיץ וחורף נתקנים הזו"ן דכללות השנה אשר כל עצמם הם זו"ן דפרטות דספירה א' שהוא פרצוף א' דמלך א' מז' מלכי זו"ן הכוללים דכל שמיטה שתיקונים הוא בהמשך הז' שנים דכל שמיטה וכל עצמם הם זו"ן דפרטות דספירה א' שהוא פרצוף א' דמלך א' מז' מלכי זו"ן הכוללים דכל יובל אשר תיקונים הוא בהמשך ז' שמיטות וכל אלו סדר תיקון הבריורים שלהם והמשכת המוחין להם וכל פרטי תיקונים הוא ע"ד הנז"ל בזו"ן דכללות דכל הכ"ד שעות וד"ל (ואלו תיקונים וזיכוכם ועלייתם הוא מיום ליום לשבוע ומשבוע לשבוע

לחדש ומחדש לחדש לשנה ומשנה לשנה לשמטה ומשמטה לשמטה ליובל ומיובל ליובל עד א"ס והוא ע"ד מ"ש אצלינו בביאור ענין חיצוניות ופנימיות לעיל דף ל"ה ע"א וב' ובע"ה יתבאר כל ענין במקומו באורך ובפרטות בס"ד (כי עדיין לא נתבאר בכאן מהקדמה זו כל הצורך ובפרט ענין בירור ותיקון ששת ימי בראשית איה מקומם כי לא שוו בשיעוריהם לימי חודשי השנה ולא לשמיטים ולא ליובלות ובע"ה בהקדמה יתבאר הענין הזה באר היטב בס"ד סכ"ן):

וצריך לידע חשבון השנים לפי סדר חשבון הספירות דפרצופי ו"ק דזו"ן הנפרטים **לשיתא אלפי שני** דהוי עלמא כדי לידע באיזה פרצוף היא אותה השנה ובאיזו ספירה הוא אותו החדש ובאיזו ספירה מחבת"ס דאותה הספירה הוא אותו שבוע ובאיזה ספירה מו"ק דאותו שבוע הוא אותו היום כדי לידע לברר ולהעלות הברורים המתקנים **לכל יום ויום כראוי וכנכון וכדי לידע לכוין** בברכת המפיל והמעביר וכל התפלות דאותו יום שהם במוחין דפרצוף דיום שעבר ולא דאותו יום שהוא עומד בו כנ"ל.

כגון עתה שאנחנו עומדים **באלף הששי** שהוא **ביסוד** וכבר עברו ממנו ת"ק שנה שהם חב"ד ח"ג ועתה אנו **בת"ת** דיסוד וכבר עברו (ממנו **כ"ח** שנים שהם **חז"ב** דת"ת וחי' ספירות **חב"ד חג"ת נ"ה** מי' ספירות דדעת דת"ת דיסוד דזו"ן וחדש **סיון** הוא **ת"ת דב"ן דמ"ה** וב"ן **דב"ן דזו"ן** הנקרא נוקבא בערך **מ"ה דמ"ה** ומ"ה **דב"ן** הנתקנים בחורף שבוע הראשון **דסיון** הנז' הוא בו"ק דפרצוף **אבא** דיסוד הנז' והיום א' הוא **בחסד** דו"ק דפרצוף **אבא** הנז' ועד"ז יחשוב ויכוין כנ"ל עכ"מ בסכ"י) ממנו כ"ה שנים שהם **חז"ב** דת"ת וחמש ספירות **חב"ד ח"ג** מי' ספירות **דדעת דת"ת דיסוד דזו"ן** וחדש **אדר** הוא **היסוד דמ"ה דמ"ה** ומ"ה **דב"ן** דזו"ן הנקרא **דכורא** בערך ב"ן **דמ"ה** וב"ן **דב"ן** הנתקנים בקיץ ושבוע הראשון דאדר הנז' הוא בו"ק דפרצוף **אבא** דיסוד הנז' והיום הראשון הוא **בחסד** דז' קצוות דפרצוף אבא הנזכר ועל דרך זה יחשוב ויכוין כנ"ל:

הנה הבאתי את כל לשון **הרש"ש** שאיני יכול לקצר ממנו וגם לא יכול לסכם אותו וכך כמות שהוא נעסוק בו עד שיאיר ה' עינינו ונבין הדברים על בורין. **הרי** באריכות איך מבאר הרש"ש היות פרצוף הימים ופרצוף הזמנים **ושניהם נתקנים יחד** והכל מסודר ענין התיקון בכל יום לפי הספירות של שבוע **חג"ת נהי"ס** וגם ד' שבועות של החודש החל מיום **ב' עד כ"ט** הרי ד' שבועות כנגד **חז"ב וחז"ג** שהם **אבא ואימא ז"א ונוק'**. וכנגד ו' ספירות ו"ק דז"א ו' חודשים דחורף או דקיץ והביא שני חשבונות לפי התאריך שהוא היה נמצא בו גם בסוגריים. וזאת הכוונה יש להשתדל מאד לכוונה שהיא כללות כל הכוונות של אותו היום שהם באותה הספירה הפרטית. וכמו שביאר אותה גם **באור הלבנה עמ' צ'** והלאה

²³ בחינת ו' חודשי הקיץ נוק' ו' חודשי החורף ז"א. זה וכל השאר זה מה שדורש הרש"ש ומאתנו יבוקש לכוין בכל יום את **הספירה הנתקנת באותו יום** וזה כנגד התאריך של אותו יום ויש לכוין גם כן את הפרצוף הזמנים הקטן ולא בחינת הזמנים הגדול של החגים ראה **באור הלבנה עמ' צ' עד צ"ב**.

וכתב זה שיש להשתדל מאד לכוון כוונה זו וממנו יבוקש, לכאורה כנגד התאריך כוונה פשוטה וחבל שלא לכוון אותה.

נה"ש דף י"ג ע"א שורה מלכים וכן אמצע ע"ב.... והמשכיל יבין כי כל אלו המאורות מן המאציל העליון יצאו ונתפשטו ונשתלשלו כל אי כפי שיעור הבירור והתיקון הצריך לו כפי שיעור מיעוט או ריבוי הבירור והתיקון הצריך להם כך הוא קירובם וריחוקם מן המאציל כי האור שאינו צריך זמן רב לבירורו ותיקונו הוא יותר זך מחבירו והוא עליון וקרוב אל המאציל יותר מהאור הצריך זמן יותר לבירורו ותיקונו וכולם מאור המאציל העליון יצאו ונתפשטו מדריגה למטה ממדריגה ומדריגה לפנים ממדריגה **מראש א"ק עד העשיה** ונפרטו לכמה אלפי רבבות עולמות דא"ק ואבי"ע זה לפנים מזה מלבישים זה את זה בשוה ומספר כללות פרטותם הוא **כפי מספר ימי שני זמן** בירורם ותיקונם שהם **שתא אלפי שני דהוי עלמא** וזה בבחינת ששת ימי בראשית שהם **שתא אלפי שני** דהוי עלמא שהם בבחינת פרטי פרצופי ו"ק חג"ת ונה"י דחג"ת (זה פרצוף הימים) אשר הם נפרטים לשנים ולחדשים ולשבועות ולימים לבד ובכל יום נתקן פרט אחד דכללות א"ק ואבי"ע **כפי סדר מטבע מה שנעשה בו ימי בראשית**.

וכע"ז הוא בירור ותיקון סדר הזמנים שהם בבחינת פרטי פרצופי ו"ק נה"י וחג"ת דנה"י (זה פרצוף הזמנים וכנודע הוא הזמנים הקטן הנתקן בכל יום יחד עם הימים ויש זמנים גדול כנגד החגים הנתקן בימים טובים). שמשם התחילו לשמש המאורות אמנם הם נפרטים ליובלות ולשמטות ולשנים ולחדשים ולשבועות ולימים ובכל תפלה ובכל מצוה הנעשים באותו יום מתבררים ועולים בירורים חדשים אשר לא נבררו ולא עלו מיום שנברא העולם עד היום הזה ואלו הבירורים שנבררו ונתקנו היום עולים ומלבישים לבירורים שנבררו ונתקנו אתמול ונעשים חיצוניות להם והבירורים של אתמול הם בערך פנימיות להם כי הם לפנים מהם וקרובים אל המאציל מדריגה אחת יותר מהם ואלו הבירורים של אתמול הם בערך חיצוניות לבירורים שנבררו ונתקנו ביום תמול שלשום ובירורים דתמול שלשום הם פנימיות להם כי הם לפנים מהם וקרובים אל המאציל מדריגה אי יותר מהם...

הרי שיש בז"א חג"ת ונה"י וכל אחד מאלו **כלול מחג"ת ונה"י** ומבאר הרש"ש שחג"ת ונה"י דחג"ת הוא פרצוף הימים, וחג"ת ונה"י דנה"י הוא פרצוף הזמנים. ונחלקים באופן שונה אחר שחלוקתם **עד בחינת שנה** היא שווה לשניהם, ואז הימים ממשיכים לעשר שנים ומאה ואלף עד **שיתא אלפי שנין**. והזמנים נחלקים **לשמיטה ויובל** עד שיתא אלפי שנין, ויש בכל יום בירורים שנבררים מחדש שלא נבררו מבריאת העולם וכל בירור חדש הוא מלביש את הבירור הקודם של אתמול שהוא קרוב יותר אל המאציל וכו'.

המשך נה"ש דף י"ג ע"א שורה מלכים וכן אמצע ע"ב.... **וכן עד"ז** גם הבירורים של אתמול נבררים בעת ההיא בירור יותר מעולה ועולים ונכנסים למדרגה יותר עליונה ממה שהיו בה **ומתקרבים אל המאציל** מדריגה אחת יותר ומזדככים יותר.

וכן עד"ז נעשה בכל העולמות כי עולים **מיום ליום** לשבוע ומשבוע לחדש ומחדש לשנה ומשנה לשמטה ומשמטה ליובל ומיובל ליובל עד המאציל העליון עד שבכל יום נשלמה מדריגה אחת הסמוכה אל המאציל להתתקן ולהזדכך תיקון וזיכוך שלם ונדבק במאציל.

וכן עד"ז הוא בירור ותיקון וזיכוך ו' **ימי בראשית** אלא שהם מיום ליום לשבוע ומשבוע לשבוע לחדש ומחדש לחדש לשנה ומשנה לשנה לעשר שנים ומעשר לעשר למאה שנים וממאה למאה לאלף שנים ומאלף לאלף עד שתא אלפי שני ע"ד הנז"ל עד שבשתא אלפי שני דהוי עלמא... ע"כ ע"ש.

הרי המשך הכל ביאר בפרטות כל תיקון משני הסוגים ומתקרים בכל יום יותר אל המאציל בתיקון הבחינה הבאה אחר כך בפרצוף הימים וכן בפרצוף הזמנים. **הרי** כל דברי **קודשו של הרש"ש** בעניין וצריך לידע ולכוון בזה בכל יום בערבית וכל היום מה התיקון בפרטות של אותו היום.

נה"ש דף ל"ט ע"ג.... **הנה** בכל יום נברר ונתקן בכל מה שנעשה ב-ו' ימי בראשית אמנם הוא בבחינת **פרצוף אותו יום** כמ"ש בע"ה וכן הוא מבואר בע"ה ובספר **מבו"ש** ובדרוש ברכת המפיל ובכמה מקומות וזה פשוט וכתב הרב ז"ל בדרושי ר"ה ובספר הכונת הישן בדרושי ר"ח בביאור ענין חסרון ומלוי הלבנה כי י"ב חדשי השנה הם כנגד **י"ב צירופי הוי"ה וי"ב צירופי אהי"ה** והם ו"ק שהם ששה **מלכים דז"א** וו"ק שהם ששה **מלכים דנוק'** ובששה חדשי החורף נתקנים ו"ק דז"א והם **מ"ה דמ"ה עם מ"ה דב"ן** הנק' **זכורא** בערך **ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן** ובששה חדשי הקיץ נתקנים ו"ק נוק' והם **ב"ן דמ"ה עם ב"ן דב"ן** הנק' **נוקבא** בערך **מ"ה דמ"ה ומ"ה דמ"ה** (כך מצאתי ונ"ל שצ"ל מ"ה דב"ן) וכל חדש כלול מארבעה שבועות שבהם נתקנים ארבע אותיות הוי"ה דכללות הי"ס דכל קצה שהם ארבעה פרצופי **אז"א וזו"ן** דאותו הקצה וכל שבוע כלול משבעה ימים לתקן **השבעה מלכים דכל א' מארבעה פרצופים** הנזכר בכל קצה והם כסדרן

כי בחדש תשרי נתקן פרצוף **החסד דמ"ה דב"ן** ע"י פרצופי **חסד דמ"ה דמ"ה** באותה השנה והוא אופן זה כי בארבעה שבועות שבו נתקנים ארבעה פרצופי **אז"א וזו"ן דחסד הנז'**. **בשבוע ראשון** נתקנים שבעה מלכים **דאבא. בשבוע שני** שבעה מלכים **דאימא דחסד** הנזכר **בשבוע השלישי** שבעה מלכי **ז"א דחסד** הנזכר. **בשבוע רביעי** שבעה מלכים **דנוק' דז"א דחסד** הנזכר

וכל שבוע מארבע שבועות חדש **חשון** נתקנים שבעה מלכים דכל א' מארבעה פרצופי אבא ואימא וזעיר ונוקביה דפרצוף **הגבורה דמ"ה דב"ן** ע"י שבעה מלכים דכל אחד מארבעה פרצופי **אז"א וזו"ן** דפרצוף **הגבורה דמ"ה דמ"ה**

וכן עד"ז פרצוף הת"ת בחדש **כסליו** ופרצוף הנצח בטבת ופרצוף ההוד בשבט ופרצוף היסוד באדר. אמנם יש ביניהם שינוי כפי הסדר הפרצופים דהוי"ה ואהי"ה המתייחסים לאותו החדש כמ"ש בעז"ה.

וכן עד"ז בוי"ק דב"ן דב"ן הנתקנים ע"י ב"ן דמ"ה בששה חדשי הקיץ כי בכל שבוע מארבעה שבועות **חדש ניסן** נתקנים שבעה מלכים דכל א' מארבעה פרצופי או"א וזו"ן דפרצוף **החסד** דב"ן דב"ן ע"י שבעה מלכים דכל אחד מארבעה פרצופי או"א וזו"ן דפרצוף **החסד** דב"ן דמ"ה

וכן עד"ז ארבעה פרצופי הגבורה בחדש **אייר** ופרצוף תפארת **בסיון** ופרצוף הנצח **בתמוז** ופרצוף ההוד **באב** ופרצוף היסוד **באלול** באופן כי בהגמר י"ב חדשי השנה נגמרים להתברר ולהתקן הוי"ק דמ"ה ודב"ן דפרצופי האחר דזו"ן דכללות השנה היא. וזה הסדר בין לרבי אליעזר ובין לרבי יהושע שאמר פנימיות העולמות.

אלא שבחיצוניות העולמות מתחילים להתקן וי"ק דמ"ה דמ"ה עם וי"ק דמ"ה דב"ן בששה חדשי החורף כנז"ל ואח"ך וי"ק דב"ן דמ"ה עם וי"ק דב"ן דב"ן בו' חדשי הקיץ כנז"ל בדעת ר"א.

אבל בפנימיות העולמות שלא היתה תחילת השנה אלא מניסן מתחילים להתקן וי"ק דב"ן דמ"ה עם וי"ק דב"ן דב"ן בששה חדשי הקיץ ואח"כ בששה חדשי החורף נתקנים הוי"ק דמ"ה עם שש קצוות דמ"ה דב"ן כנז"ל בדעת רבי יהושע. כי רבי אליעזר מביא ראיה מהעשבים והאילנות שהם חיצוניות העולמות, ורבי יהושע מביא ראיה מבעלי חיים שהם פנימיות העולמות. אפשר כי ר"א סובר כי בתחילה בו' חדשי החורף נברא ונתקן חיצוניות דחיצוניות ואח"ך בו' חדשי הקיץ נברא ונתקן פנימיות דחיצוניות:

ורבי יהושע סבר כי בתחלה בקיץ נברא ונתקן פנימיות דפנימיות ואח"ך בחורף נברא ונתקן חיצוניות דפנימיות. או שר"י סובר שבקיץ נברא ונתקן חיצוניות דפנימיות שהם בעלי חיים ובחורף נברא ונתקן פנימיות דפנימיות שהוא האדם באופן שיש חלוקות רבות להבין ולהשוות דבריהם:

כי מתפילת ר"ה נראה שאנו עושים כדברי שניהם זה היום תחילת מעשיך:

הנסירה שבר"ה לשנת הזמנים **ושבכל לילה** לימי ו' ימי בראשית ולר"א בר"ה תחילת תיקון והמשכת המוחין **דאב"א** לזו"ן הכוללים **זו השנה** הנכנסת ונסירה והמשכת מוחין דפב"פ לזו"ן **דשנה שעברה** והמשכת החסדים וזיווג דשמחת תורה לזו"ן **דשנת אשתקד**:

ולרבי יהושע שבפסח התחלת תיקון והמשכת מוחין **דאב"א** לזו"ן הכוללים **בזו השנה** ונסירה והמשכת מוחין דפב"פ לזו"ן **דשנה שעברה** וזיווג עילאה לזו"ן **דשנת אשתקד**:

תורת חכם דף ע"ו ע"א ד"ה והנה והנה כתב מורי הרב ז"ל וז"ל **וצריך לידע חשבון השנים לפי סדר חשבון הספירות** דפר' וי"ק דזו"ן הנפרטים לשיתא אלפי שנה, כדי לידע באיזה פרצוף היא אותה שנה ובאיזה ספירה היא אותו וכו', **כגון עתה שאנחנו עומדים באלף ה' שהוא היסוד** וכבר עברו ממנו ת"ק שנים שהם חב"ד ח"ג ועתה אנו בתפארת **דיסוד** וכבר עברו ממנו ט"ל שנים שהם חב"ד דת"ת וט"ס חב"ד חג"ת נה"י מחסד

דתפארת דיסוד דזוין, ובחדש **אדר** הוא היסוד דמ"ה דמ"ה ודמ"ה דב"ן דזוין הנקרא **דכורא**. ושבע א' דאדר הוא בוי"ק דפר' **אבא** והיום א' של השבוע **בחסד** דוי"ק דפר' דאבא עכ"ל.⁷

והנה כל זה הוא בין בוי"ק **דסדר הזמנים בין בששת ימי בראשית**, א"כ איך כתב הנסירה **שבר"ה לשנת הזמנים**, ושכל לילה לימי ו' ימי בראשית עכ"ל, ור"ל שהנסירה דר"ה נעשה לזוין דכל השנה פעם אחת בשנה אבל הנסירה דזוין דששת ימי בראשית **נעשית דבר יום ביומו**, ואין נראה כן מדבריו בשאר מקומות אלא ששניהם שוים, לכן נראה שכונתו ז"ל **שהנסירה של ר"ה הם לזוין הפרטים** דכל השנה הזו דסדר הזמנים אלא שהוא בשורש שלהם **שהוא בחב"ד דא"ק**, ובשאר ימות השנה הוא בוי"ק דא"ק כמ"ש הוא ז"ל **בעל פה**, אבל בזוין דששת ימי בראשית נתקנים בין השורש בין הוי"ק דבר יום ביומו **אבל הזוין דכללות השנה של שניהם נעשה להם הנסירה בר"ה**, והיותר נראה שהדברים כפשוטן שהרי כתב במקום אחר נראה כי בששת חדשי החורף הוא התפשטות המוחין בז"א דכללות השנה דשנה ההיא מששה שנים דהשמיטה ההיא דיובל ההוא, ובפסח מסתלקים ממנו ומתפשטים בנזק' דז"א דכללות בששת חדשי הקיץ, ובר"ה הוא הנסירה עכ"ל, נראה שלא יש זווג דזוין דכללות כי אם בסדר זמנים דוקא ולא בזוין בששת ימי בראשית כ"א דבר יום ביומו אלא שבמקום אחר כתב שגם הזוין דששת ימי בראשית עולים מיום ליום לשבוע ומשבוע לחדש וכו', **לכן נלע"ד שרצה להסתיר הענין כי האמת הוא ששניהם שוים והנסירה שבר"ה הוא לזוין דכללות השנה של שניהם שזה נקרא שורש ובשם חב"ד דא"ק שהוא א"ק הכולל דכל השנה**, והנסירה שבכל לילה הוא לזוין דכל הכ"ד שעות של שניהם. וכ"כ בספר עולת תמיד וז"ל ואחר שהיה זה בבריאת העולם שהוא ר"ה שנעשה הכלי הכולל ביום ר"ה כל זווגים שאח"כ אע"פ שהם כלולים שתחילה יש ביאה ראשונה דגבורות וביאה ב' דחסדים כלם נקראים מ"ן חדשות והם מתלבשים בהוא רוחא קדמאה שהם הגבורות והחסדים הראשונים דבריאת העולם שהוא ר"ה שהוא זווג דזוין דכללות הרי שהוא הכרח שיהיה נסירה וכלי לזוין הכולל של שניהם **בין דסדר זמנים בין דששת ימי בראשית** כדי שיתלבשו הנשמות דזוין הפרטים של שניהם ברוחא דזוין הכוללים של שניהם והנה מורי הרב ז"ל העלים הענין **וסמך על המעיין**:

בגדי ישע דף ס"א ע"א ד"ה עוד לאלוה עוד לאלוה מילין שהוא תמיה גדולה למי שסובר זה הנזכר שאנחנו מתקנים סדר הזמנים דווקא בזמנים אלו וסדר ימים בזמנים אחרים הוא שפלא ליודעי חן לומר זה הגם שאמרו הרש"ש זלה"ה בנה"ש לר"ה **להעלים הדברים אמרו...** וכל שכן בכל יום שצריך לכוון בשניהם כמ"ש בסידור בלשם יחוד של כל יום **סידור חול דף נ"א... וישקול האדם בדעתו** כי לא יש ימים בלא זמנים ולא זמנים בלא ימים **כמו קול ודיבור הרומז לקבה"ו**

⁷ יוצא לנו שהוא עומד ביום ראשון של שבוע ראשון של חודש אדר ה' תקל"ט. הנה התו"ח חישב את השנה שהיא בגרסא המופיע אצלנו בסוגריים.

זו"ן כידוע שאינו שתי רשויות ח"ו **זה בלא זה אי אפשר** כי כל דיבור יוצא ע"י **יחוד זו"ן** שהם **קול ודיבור** וכן זמנים בלי ימים הכל אחד מיוחד ... ע"כ ע"ש.

שמן ששון ג' דף ק"א ע"ג: ... בתחילה מסדר סדר ימים וזמנים ... נמצא דב' בחינות הם, בחינת הימים ששת ימי בראשית, ובחינת הזמנים **מראש השנה** והם בחינת נה"י וחג"ת **דנה"י**, ונה"י וחג"ת **דחג"ת**. ומה שיש להבין בזה הוא דאין אנו רואים בעינינו סדר תיקון בחינת הזמן ... מכאן יש לומר דמדנקט בבחינת הזמנים דנפרטים ליובלות וכו' ולימים ובכל תפילה ומצוה הנעשה בכל יום מתבררים וכו' נראה מזה דגם בבחינת הזמנים נתקן בכל יום ויום **אם כן אינו בחינת הזמנים הנז"ל שהם פסח דרועא ימינא ראש השנה דרועא שמאלא וכו'** שכתבנו שהם בחינת הזמנים. **עיין תו"ח דף ע"ו ע"א**. משמע מזה שיש ב' **בחינות** של זמנים זמנים קטן, הנתקן בכל יום. ובחינת **זמנים גדולה** הנתקנת בימים טובים.

הרי שלפרצוף הזמנים יש ב' **בחינות** הו"ק נתקן יחד עם פרצוף הימים **בכל יום** ועוד בחינת זמנים **גדולה** עניין החגים שהם בחינת **החב"ד** של הזמנים.

מקורות נוספים בענין בחינת הימים והזמנים

סוף ספר אהרן ומשה ספר אפר יצחק דף ז' ע"ג :

שמן ששון ג' דף צ"ח ע"ד וכן דף צ"ט ע"א :

אור הלבנה דף צ' והלאה :

שעה"כ דף ל"ב ע"ג : וכן ס"ב ע"ד : וכן דף ע"ו ע"ד :

תורת חכם דף ע"ו ע"א ד"ה והנה :

שמן ששון ג' דף צ"ח ע"ג אות ד' :

יפה שעה בסוף שעה"כ דף ט"ז ע"ג אותיות א' - ד' :

פרי עץ חיים דף ק"י אע"ב ריש פ"א :

אור זרוע דף רי"ז : בעניין איסור מלאכה לנשים בראש חודש .

בן איש חי פרשה ויקרא שנה ב' הלכה א' : לפני חטא העגל גם הגברים היו חוגגים את ראש חודש. וכן יפה שעה בסוף שעה"כ דף י"ז ע"א.

ישכיל עבדי סימן ט"ו : בעניין מקור הרש"ש לפרצוף הזמנים והימים מתוך דברי הרב.

שיטת השמן ששון

הנה צריך להבין איך לחלק את בחינת התפילות שחרית ומוסף בראש חודש יש הבנה מצד אחד שנעשה הכתר של בחינת א"א דוגמת מנחת ערב שבת בשאר הפרצופים של השבוע, או שהעבודה היא במוסף **בסדר הזמנים**.

השמן ששון ג' דף צ"ח ע"ד אות ט': ... וע"כ נלע"ד דכמה בחינות נתקנים בסדר תפילות דימים טובים אפילו שאין אנחנו מפרטים פרטותם נעשה מאיליו וכל עיקר כוונתנו הוא בסדר הזמנים וממילא נתקן גם **סדר הימים** כמ"ש לקמן בדרוש בית מועד למה זה דומה למעיין נוטף **טיפין טיפין** וארובות השמים נפתחו... וכמו כן צ"ע בתפילת ראש חודש שכתב שעולה הנוק' יותר מן הזכר וגם שלוקחת הארותיה שלא ע"י ז"א... דכל עיקר תפילתנו בבחינת הימים וממילא נעשה סדר הזמנים של בחינת ראש חודש (זה בשחרית), במוסף הוא פרטות ז'ו"ן **דבחינת ראש חודש** ואז יש עליה **לרחל נוק'** יותר מן הזכר שהוא **יעקב**... אך צריך להבין דגם זה אין אנו רואים בעינינו סדר עלייתה שהרי כל סדר העמידה דמוסף הוא ממש כמו סדר תפילת שחרית הנעשה להם ליעקו"ר בנין אח' ופנים וזיווג בשים שלום... ע"כ ע"ש. ראה עוד **שמן ששון ג' דף צ"ט ע"ד אות כ"א**:

הנה תחילה פותח בעניין ב' בחינות, סדר הימים וסדר הזמנים והשאלה באיזה בחינת פרצוף מכוונים **בראש חודש** הרי שכל תפילת שחרית היא **בפרצוף הימים**, והזמנים נתקן ממילא אך במוסף הוא **בחינת הזמנים** ורק הנוק' היא עולה ומסיים **ואנן יתמי דיתמי אין בידינו כח לסדר הכוונה כנכון וכראוי** לכל הבחינות רק **לומר ויהי נועם ה'**... והוא יישר אורחותינו^{טו}.

שמן ששון ג' דף קל"ט ע"ב אות ב' ד"ה גם צ"ל: ... מביא שם שלוש שיטות (א) תחילה אומר שכל כוונתנו בסדר הימים וסדר הזמנים נעשה ממילא... אך מקשה הרי בכל המועדים עיקר כוונתנו בזמנים הא למה זה דומה למעיין הנוטף טיפין... וארובות השמים נפתחו... והיות ורבינו לא ביאר לנו הכוונות של חנוכה ופורים... (ב) לזה כל כוונתנו הוא בסתם... (ג) ואפשר דתפילתנו הוא עיקר בבחינת הזמנים... ע"כ ראה **פתח עינים דף ע"ח ע"ג**: ... שמדבר שם בעניין פורים ולא נאריך כאן בזה וראה גם **תו"ח דף ס"ח**

פתח עינים דף ע"ח ע"ג: ... כאן מדבר בכוונת פורים ומוסיף שיטה רביעית והוא... אם כן יום פורים כוונת המשכת המוחין בתפילה הוא **לשתי** בחינות מסדר הימים ומסדר הזמנים ואז ע"י המצוות המיוחדות של פורים אנחנו מקיימים את ההארה הזאת של **בחינת הזמנים**. ובהמשך מזכיר את **התו"ח דף ס"ח**: ... אלו כוונות פורים הם בזו"ן הכוללים דכללות השנה... ומ"ש להעמיד הארת המוחין דא"א

^{טו} ראה סוף פרשת יתרו בעניין חשיבות הכוונה ומה שסידר **דוד המלך ע"ה** פסוק **ויהי נועם ה'** וכו' שזה עניין שהקב"ה יסדר כל מה שצריך שאין לנו כח והבנה לסדר את הכוונה כרצונו ממש.

שנכנסו בשחרית בנוקבא ע"י התפילה מדבר בזו"ן דכללות כ"ד שעות...ע"כ מהתנ"ח משמע שהתפילה שחרית כולה בסדר הימים וע"י המצוות המיוחדות דסדר הזמנים אנו מקיימים את ההארה שנכנסה בתפילה בסדר הימים. וזה שלא כשמן ששון בארבע שיטותיו.

שעה"כ דף ק"ח ע"ג אפשר לדייק מדברי הרב שכל כוונת הזמנים היא בהדלקת הנרות. בתחילה כותב הרב סדר ההדלקה, וממשיך ומדבר בקדושת הימים האלו, ואחר כך ממשיך בכוונת הברכות משמע, ממה שלא פתח בקדושת הימים וכתב זאת באמצע בין סדר ההדלקה, משמע שכל הקדושה והכוונה של סדר הזמנים הוא דווקא בהדלקה בלבד.

וכן עיין בן איש חי פרשת וישב שנה א' הלכה כ"ז צריכין הנשים להזהר שלא יעשו מלאכה בעוד שהנרות של חנוכה דולקות... ואנא עבדא אמרתי טעם על פי הסוד... מצינו שיש **תוספת קדושה אל המלכות** העליונה... ולכן מאחר שהנשים מושרשים הם **במלכות** שיש להם תוספת בחנוכה על כן עשו תוספת לעצמן... בשעת הדלקת הנרות **דווקא** והוא טעם נכון... משמע מדברי הרב בן איש חי שענין תוספת הקדושה שיש למלכות בחנוכה הוא **בזמן ההדלקה** וכדברי התורת חכם .

חנוכה

הקדמה

הנה ללמוד כוונות חנוכה צריכים אנחנו להקיף כמה ספרים העיקריים הם **שער הכוונות** ו**פריע"ח** וכן **הרש"ש בנה"ש** וכן **בסידור הכוונות**, וכן יש ללמוד שאר הספרים החשובים כמו **מחברת הקודש ומשנת חסידים** ועוד. ומהם להבין מה עלינו לכוון בהדלקת נר חנוכה ושאר הכוונות, שלהבת ותפילה. **שכן** יש כוונות **בשעה"כ** ועוד אחרות **בפריע"ח** והבנות כללות הכוונות **מהרש"ש** ומה לכוון בפועל. ננסה לסדר לפי הסדר **שעה"כ** תחילה ו**פריע"ח** ו**הרש"ש**, ואחר הביאור ננסה לבאר את הכוונה בפועל.

יש להבין האם חנוכה היא במערכת **פרצוף הימים** או **פרצוף הזמנים** בזה נעסוק כאן בשתי המערכות בקיצור שכן להבין אותם על בורין צריך לעיין הרבה בעומק, ויש בזה כמה דעות ואנחנו נכוון לפי **דעת רבי שאול** שחנוכה בתפילה היא מערכת **פרצוף הימים**, והברכות ושאר הכוונות בהדלקת הנרות הוא **בפרצוף הזמנים**. בעניין זה **הבאנו ביאור** לעיל ע"ש.

ועוד צריך להבין בכוונות **ראש חודש** שביארנו לעיל יחד עם **חנוכה** איך נכוין הכוונות, וכמו בשנה שראש חודש **טבת** הוא **בשבת**. הדברים **עמוקים** וקשים להולמם ועדיין אין לנו שיטה ברורה באלו הכוונות כולם, שלא עסקנו בהם עם מו"ר הרה"ג **הרב מרדכי עטיה שליט"א** בעיון ובעומק המספיק להסיק מסקנה ברורה **וה' יאיר עינינו בתורתו** ויתן לנו כח וחיים להמשיך לעסוק בזה עם מו"ר הרה"ג **רבי מרדכי עטיה שליט"א** ובינתיים ישלים לנו הכוונות ברצוננו לעשות רצונו ולכווין לאמת **ויהי נועם ה' אלהינו עלינו** וגו', וכמו שכתב בזוה"ק **בסוף פרשת יתרו** ע"ש.

בכל זאת נכתוב כמה מקורות ממה שעסקנו אך כאמור **לא להלכה למעשה** רק לעסוק בזה קצת ונכוין בסתם "ויהי נועם ה' אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו". כנ"ל.

הנה בעניין **מקום ההדלקה**, לא נעסוק כאן, ומשמע לפי מה שכתב הרב **בשעה"כ** הוא להבין שההדלקה היא **בפנים ולא בחוץ** אע"פ שקשה שזה לכאורה נגד הגמ' וכך מסבירים רוב המפרשים ובעיקר ראה **הרב פירירא**, והביאו מו"ר הרה"ג **מרדכי עטיה שליט"א** ועוד כמה הוכחות בתחילת ספרו **"עטרת מרדכי"** על חנוכה ע"ש.

חנוכה ופורים תרוייהו אינון בהוד

שיטת הרב פירירא

הנה צריך לבאר מעלת ימי החנוכה ומה בינם לבין ימי החול, האם יש עליו גם לז"א וגם לנוק' או רק לנוק' ובאיזה פרצוף מדבר, ומה השינוי בתפילה ראה לעיל בעניין ראש חודש שהארכנו בזה.

שעה"כ דף ק"ח ע"ג ... אבל ענין חנוכה ופורים הוא באופן אחר כי תרוייהו אינון בהוד. ואע"פ שבתפילת שחרית בחול ביארנו **דיעקב בנצח ומלכות בהוד** וכפי זה החול הוא קדוש יותר מחנוכה ופורים... אבל הענין... כי הנוק' יש לה תוספת קדושה לפי שאז מקבלת הארותיה על ידי עצמה שלא על ידי בעלה. כי הנה בחול יעקב יונק הארתו וחלק הארה שלה מן הנצח ומן ההוד. ואחר כך נותן לה הארתה ונמשך מן ההוד על ידו. אבל עתה בחנוכה ופורים היא יונקת חלק הארותיה מן ההוד על ידי עצמה שלא על ידי בעלה ואינה טפילה אליו כימי החול. והנה ענין זה הוא תוספת קדושה אליה בזמנים אלו יותר מבחול... ע"כ ע"ש.

ביום חול יש מעלה לז"א שהוא נמצא בנצח. ולוקח חלקו וחלקה ואחר כך נותן לה חלקה. בחנוכה ופורים יש לנוק' מעלה שהיא מקבלת חלקה בעצמה ישירות מאמא ישירות שלא על ידו. ועיין עץ חיים דף ל"ח ע"ב: יציאת האורות מהיסוד דרך הנצח. וצריך להבין שמה שאנחנו חוגגים בחנוכה הוא העילוי הזה שיש למלכות שתמיד החגים שאנחנו חוגגים הוא לפי המצב של המלכות שאנחנו רומזים אותה כאן בעולם הזה.

שעה"כ דף ע"ו סוע"א ... חנוכה ופורים נצח והוד... ע"כ. וכן שעה"כ דף ע"ז ע"א ... וכמו שמצינו בספר הזוה"ק ובתיקונים כי פסח הוא דרועא ימינא וראש השנה דרועא שמאלא וסוכות באמצעיתא ופורים וחנוכה נצח והוד כו'... ע"כ.

האם הכוונה פורים בנצח חנוכה בהוד, או נאמר היות וחנוכה בלוח שנה לפני פורים ואז חנוכה בנצח ופורים בהוד, או שנאמר היות ונס חנוכה היה בשמן ושמן בנצח, ונס פורים היה בין שהוא הוד, ולכן חנוכה בנצח ופורים בהוד.

בגדי ישע דף פ"ד ע"ד ... על מה שהקשה מהרח"ו בשעה"כ דף ק"ח ע"ג... אם כן כפי זה שהחול יותר קדושה שהוא בנצח והיא בהוד... ותיירץ מוהרח"ו שכאן התוספת היא שהמלכות יונקת שלא על ידי ז"א... יעו"ש. והקשו: (1) שאם כן העליה בחנוכה היא רק למלכות, למה לא תירץ מה תוספת קדושה יש לו? (2) ואם נאמר שהתוספת היא לנוק' דווקא ולא לז"א עכ"פ היה לו לקבל הארתו מן הנצח¹⁰. בשביל שאני זכר הפסדתי? (3) ועוד שהרי אנו בנים לזו"ן ונצטוינו במצוה זו דרבנן... שהרי לא נתנה לנשים זו המצוה... ע"כ השאלות, ע"ש.

¹⁰ מסכת כתובות ק"ח ע"ב אדמו"ן אומר בשביל שאני זכר הפסדתי?!

ומכל התמיהות אומר כמ"ש השמ"ש זיע"א... שמהרח"ו מעלים הדברים. ואם אפשר היה להבין האמת לא היתה שום קושיא יע"ש... למה מהרח"ו משווה ומערב בין תפילה לחנוכה הרי יש תפלה שהיא מצות עשה דאורייתא בזו"ן הגדולים. ומצות הדלקת נרות זה דרבנן ביעקו"ר (עיין שעה"כ דף ל"ג ע"ב)... כשהשפע מגיע לזו"ן הגדולים הוא מגיע מרום המעלות דרך הנצחים של א"א ואו"א שכולם מלבישים זה לזה. וכן אם השפע מגיע ליעקו"ר יורד מרום המעלות דרך יעקו"ר של כל הפרצופים... וע"ש) אם כן התפילה היא בנצח הוד בזו"ן הגדולים, ורק בהדלקת נרות יש לנוק תוספת קדושה.

ועיין בסידורנו למוהרש"ש זיע"א יר"א ד' דף א' וכן הקדמת הרש"ש לכוונות חנוכה ופורים "אור הלבנה" כוונות זמניות דף ל"ג ע"א: כי מהרח"ו כתב שחנוכה ופורים שניהם בהוד. והרש"ש זיע"א כתב חנוכה ופורים הם מצוות עשה שהם ביסוד שהם יעקו"ר שהם מלכויות דמ"ה וב"ן... ע"כ ע"ש.

הרב פירירא עסק בנושא זה גם בדף ס' ע"ד... הרואה יראה שהרב זלה"ה מערב לנו קודש בקודש התפילה עם חנוכה, כי זה הנוק' דתפילה הוא דפרטות אותו היום, וזה הנוק' דחנוכה הוא דספירת הוד לטובה דכללות זה השנה, כמו פסח חסד, ר"ה גבורה... ע"ש

ראה שם האריך ומתרץ שהם שני דברים, וכמו ששאל על נר חנוכה ונר שבת שלא להקדים של שבת כיוון שעלתה איך יוריד אותה, והוסיף אם כן למה להדליק נר חנוכה בשבת שהיא למעלה. ומתרץ שהרב העלים העניין והם שני דברים. ע"ש.

נה"ש דף ח' ע"א שורה 6: ... והו"ק שהם גופא הם הנק' זו"ן ובערך שנקראים או"א וישו"ת חג"ת כנז"ל נקראים אלו נה"י נצח והוד נק' זו"ן הגדולים שהם ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן, ויסוד נקראים יעקב ורחל ואלו יעקב ורחל הם דגופא דז"א עצמו כי היסוד הוא מכלל הו"ק... ע"ש.

וכן נה"ש דף י"ד ע"א שורה 10: ... ומצוות עשה דרבנן הם ביסוד... שהם יעקב ורחל... ע"ש.

ומה שכתוב בשעה"כ איהו בנצח ואיהי בהוד, איהו בנצח הכוונה זו"ן הגדולים מצוות דאורייתא. איהי בהוד הכוונה שהנוק' יעקו"ר במצוות דרבנן היא בהוד.

אע"פ שיש בחנוכה ופורים מצוות דאורייתא, כגון תלמוד תורה ומצוות צדקה, ופשוט הוא שעל ידי כל אלו המצוות נתקן ההוד הכולל דכל השנה. מצוות אלו הם במסגרת של מצוות דרבנן שבאו מכוח חכמים שקבעו לקרא באותו זמן דווקא. ואלו מצוות הם דאורייתא של דרבנן, ולכן הם ביסוד והם בהוד.

יסוד זה דין כללי שכל מצוות דרבנן הם ביסוד, ובחנוכה אותם מצוות דרבנן הם בהוד. מצווה דאורייתא שמקיימים בחנוכה ולא שייכת למצוות חנוכה, היא בנצח והוד כמו התפילה בחנוכה, ומה שמזכירים על הניסים הוא רמז בעלמא. ומצווה דרבנן שמקיימים בחנוכה שלא שייכת לחנוכה היא ביסוד.

שעה"כ דף ק"ח ע"ג ... אבל ענין חנוכה ופורים הוא באופן אחר כי תרוייהו אינון בהוד... ע"כ ע"ש.

כאן לא ברור מה זה תרוייהו אינון בהוד האם ז"א ונוק' או הכוונה חנוכה ופורים.

תולדות אהרן ומשה דף מ"ה ע"ג ... עוד שאלה לידע מועד פורים באיזה ספירה דכללות השנה הוא כי נראה כי לא פורש בדברי רז"ל בפירוש, כי הרי כתב בשעה"כ דף ק"ח ע"ג חנוכה ופורים הוא באופן אחר כי תרוייהו אינון בהוד... היינו ז"ל שניהם יניקתם בחנוכה ופורים הוא בהוד הכולל דכללות השנה עוד בשעה"כ דף ע"ו ע"ב וז"ל כי פסח הוא דרועא ימינא... ופורים וחנוכה נצח והוד... עכ"ל.

מי יכול להכריע אם הוא זה בנצח או זה בהוד כיוון שלא פורש בדברי הרח"ו זיע"א והגם שהשמ"ש זיע"א אמר חנוכה הוא בהוד ועל זה הם ח' ימים... עכ"פ לא אמר שפורים בנצח... ובשעה"כ ישן עשה הרח"ו זיע"א פשרה וכתב הגם שעיקר הפורים הוא בנצח אבל כיוון שהוא כלול עם ההוד גם כן צריך לנקד הויה של הברכה בחיריק וקיבוץ. ועיין פרי עץ חיים דף קי"א ע"א שורה א': שכך כתב בפירוש, וכן כנפי יונה דף של"ה ע"א וכן סידר למעשה סידור היר"א ד' עמ' 55: בהויה שעשה ניסים ניקד הזכרים י' ו' בחיריק והנקבות ה' ה' בקיבוץ... אלא ודאי נעשה פשרה של מהרח"ו זיע"א היינו ששניהם חנוכה ופורים הם בנצח והוד היינו כל אחד בנצח והוד היינו שיניקת ז"ל באלו הזמנים יותר מבחינת היום בעצמו שהוא בקצה דאותו יום כמ"ש תו"ח דף ס"ח ע"א... יש להם הארה מיותרת מנצח והוד כי אי אפשר זה בלא זה כידוע לידועי חן, וכמ"ש השמ"ש שחנוכה בהוד... היינו הוד דנצח והוד דהוד ופורים כלול מנו"ה... והיינו נצח דנצח ונצח דהוד... ע"כ.

הרי שתחילה הבין משעה"כ שז"ל הם בהוד ולא חנוכה ופורים וכן לפי שעה"כ דף ע"ו כתב בסתימות ואין אפשרות להכריע, ואחר שמביא את כל ההתלבטות מביא פשרת מוהרח"ו, ששניהם הם בנצח והוד וכך הלכה למעשה פסקו בכמה סידורים לעשות גם נצח וגם הוד. בניקוד ההוי"ה. והנה טבלה להבנה.

נצח		הוד	
נצח	הוד	נצח	הוד
פורים	חנוכה	פורים	חנוכה

שיטת השמן ששון

הנה אחר שראינו את שיטת הרב פירירא בספרו תולדות אהרן ומשה נעבור ללמוד את שיטת השמן ששון.

שמן ששון ג' דף צ"ח ע"ד אות כ': ונודע כי היא בנצח (ברכת רצה)... נמצא דיעקו"ר שניהם עומדים בראש חדש בנצח דז"א ויונקים משם וכל אחד ע"י עצמו כנז"ל ואין זה יעקו"ר דבחינת היום דששת ימי בראשית רק יעקו"ר דכללות החדש ואין בהם רק רמז באמירת יעלה ויבא. אך צריך להבין דשניהם בנצח הוא בפורים כנזכר לעיל חנוכה ופורים נצח והוד ואם גם ראש חדש הוא בנצח מה ענינו ומה שורשו ולמה בנצח ולא בהוד... ועיין לקמן ריש דרוש חנוכה. ע"כ. ושם בדרוש חנוכה סידר ראש חדש בנצח...ע"כ ע"ש.

הרי שמחדש כאן שראש חודש אינו בפרצוף הימים אלא בפרצוף הזמנים דכללות השנה ואז מתעוררת שאלה אם ראש חודש הוא בנצח מה יהיה עם חנוכה ופורים שאחד מהם גם כן בנצח הרי לכאורה כפילות בנצח.

שמן ששון ג' דף קל"ט ע"ב אות ב': שם חנוכה ופורים תרוייהו אינון בהוד ע"כ כאן כתב שניהם בהוד אך לעיל שעה"כ דרוש ראש חדש דף ע"ו ע"ב כתב שהם בנצח הוד : פורים בנצח, חנוכה בהוד... ומתוך... אם כן בחנוכה ופורים הוא בנצח הוד בא"ק ואבי"ע דהוד וא"ק ואבי"ע דנצח. וסדר עלייתם של יעקב ורחל הוא בהודות שלהם של כל אחד, באופן זה בחנוכה שניהם בהוד ר"ל יעקו"ר דאבי"ע דהוד תרוייהו אינון בהוד שבו, ועד"ז גם כן יעקו"ר דאבי"ע דנצח תרוייהו אינון בהוד שבו, ובפורים הוא עד"ז ממש יעקו"ר דאבי"ע דהוד תרוייהו אינון בנצח שבהוד עצמו וכעד"ז יעקו"ר דאבי"ע דנצח תרוייהו אינון בנצח דהוד שבנצח.

נצח		הוד	
ראש חדש	נצח	הוד	
		נצח	הוד
		פורים	חנוכה

נצח		הוד	
ראש חדש	נצח	הוד	
		נצח	הוד
		פורים	חנוכה

בענין חנוכה ופורים תרוייהו אינון בהוד ואיך יהיה לפי הש"ש או תולדות אהרן ומשה והנפקא מינה מה יהיה בראש חודש לפי השמן ששון שראש חדש הוא מבחינה דכללות החודש מבחינת הזמנים הגדול ועל כן נדחק למצא באיזה נצח נתקן ראש חדש. אך לפי

תולדות אהרן ומשה הוא לא מתייחס לראש חודש. ואולי מפני שסובר שהוא **מבחינת הימים** ולכן לא צריך חלוקה נוספת. ונראה שכן גם **שיטת רבי שאול** בזה ש**ראש חדש** מבחינת **הימים** ואז **אין צריך לחלוקה** של השמן ששון .

ענין צידוד של יעקב ורחל

הנה בדברי הרב יש כמה פירושים למושג איהו **בנצח** ואיהי **בהוד**, אם יעקב ורחל כנגד **הנצח והוד** דז"א או ז"א ונוק' כנגד **נצח והוד** דא"א.

שעה"כ דף ל"ג ע"ב ... ונודע כי **יעקב** נמשך מהארת יסוד דאבא המתפשטת מחוץ אל ז"א כנגד החזה, ורחל מהארת יסוד אימא היוצאת גם היא לחוץ... ונמצא כי יעקב ורחל שניהם עומדים זה עם זה פנים בפנים יחד מן החזה דז"א ולמטה, **יעקב בצד ימין דז"א ורחל בצד שמאל**. וכבר נתבאר כי **מן הת"ת דז"א** נעשים **שני** הכתרים **דיעקב ורחל** ומן הנה"י דז"א נעשים כל שארית ב' פרצופים דיעקב ורחל... ע"כ.

הרי יעקב נמשך מיסוד **דאבא**, והוא עומד פנים באחור, ר"ל פנים דז"א באחור דיעקב. רחל נמשכת מיסוד דאימא ועומדת באחור דז"א מהחזה ולמטה ודבוקה עמו **אחור באחור**. אחר הנסירה במילת באהבה **עוברת רחל לפנים דז"א**, ב-"מלך עוזר ומושיע ומגן". ואין מקום שם שהרי יעקב תופס את כל פני ז"א לכן **הוצרך יעקב לצדד עצמו** ולעמוד כנגד הנצח של ז"א ורחל עומדת כנגד **ההוד** דז"א והם עומדים (יעקב ורחל) **פנים בפנים** כשצידם כלפי ז"א. וזהו ה**צידוד**. וזה מה שכתוב בתיקונים **איהו בנצח ואיהי בהוד**.

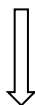
אוצרות חיים דף נ"ב ע"ג ... מבאר שם איך יש הארות נוספות היוצאות מז"א ויש שלוש שורות בפני ז"א **שורה א'** ז"א **שורה ב'** דור המדבר כנגד ז"א ומשני צדיה מטה ה' ומטה האלוקים. **שורה ג'** יעקב בפני ז"א ערב רב מימין ועשו משמאל. (ראה בסוף הקטע ציור עמידתם) **וכדי שרחל נוק' תבוא לפנים ותתייחד עם ז"א** צריך **שעשיו יפנה את המקום** לכן מרמים את עשיו ע"י שמכריזים שכל פמליא של מעלה יבואו לראות **בכבוד המלך**, ועשיו **אינו חפץ** לראות את פני המלך, לכן **יוצא והולך לשדה החיצונים**, ורחל **עוברת לפנים ומתייחדת עם ז"א פנים בפנים** ויעקב לוקח את ההארה היוצאת לעשו וזה סוד לקיחת הברכות **ע"י יעקב**. עיין שם באורך".

אך יש לשים לב **שבשעה"כ דף ל"ג ע"ב** מדבר ביחוד יעקב עם רחל ואז **יעקב הוא בימין נצח ורחל היא בשמאל הוד**, וזה משהו אחר. אבל כאן **יעקב לוקח מקום עשו שהוא בשמאל** והיחוד הוא **ז"א עם רחל**... ועיין **שמן ששון ג' דף מ"ד ע"ב** שאלות קשות שאין רואים בסידור כל ענין הצידוד. וכן **שמן ששון ג' דף צ"ח ע"ג אות ד'**: שאלות בענין ומסיים... **לית בר נש שיכול לפרק זה**... ע"ש. אך עדיין קשה האם הזיווג הוא **עם ז"א או עם יעקב** עיין

¹⁷ **שים לב** שמה שכתוב כאן הוא עניין **זיווג ז"א עם רחל**, ו**יעקב** לוקח מקום עשו, ואחר הזיווג מקבל את השפע מהיחוד הזה, **ברכותיו**, אך זה היה בזמן **קבלת יעקב הברכות מיצחק** וצריך להבין שאין מתייחסים לזה בכוונות התפילה כלל ולא מזכירים את עשיו ועוד כמה בחינות שהיו ומוזכרות בע"ח, ורק עניין מה שנעשה בתפילה. ומה שכתוב בשעה"כ הוא בענין **זיווג יעקב ורחל** ואז יש צידוד יעקב ועובר כנגד הנצח דז"א ורחל כנגד ההוד. ונראה שביום **חול** מה שכתוב שיש **זיווג ז"א עם רחל** וזה רק בשבת, אלא הכוונה **יעקב עם רחל**, ועוד ע"ש.

שעה"כ דף ל"ג ע"ב כתוב **פ"פ** עם יעקב. ובשעה"כ דף ל"ח ע"א ד"ה האמנם כתוב שהזיווג הוא עם ז"א. נראה שכאן צריך להבין שבימי חול הזיווג הוא תמיד רק **יעקב ורחל** ורק **בשבת** יש יחוד עם ז"א, וגם שם אין כלל מוזכר כל עניין עשו שהולך לשדה. וצ"ע.

ענני כבוד	ז"א	מן
מטה האלוהים	דור המדבר	מטה ה'
ערב רב	יעקב	עשו

הנה כאן שלוש שורות ועוד יש **שורה באחור ז"א** רחל היא אח' באח' עמו. לפי שעה"כ **שמדבר בענייני התפילה** אין כאן כל הארות ז"א המובאים **באצרות חיים** בשער הארות זו"ן וגם ידוע שהרב ביאר שם שאחר **דור המדבר** לא יש הארת דור המדבר והמטות וערב רב ועשו ולכן נראה שאין קשר ישיר ולא צריך להתייחס לשאר ההארות **בכוונות התפילה**. לכן מה שכתוב איהו בנצח זה **יעקב** ואיהי בהוד זה **רחל** וכך נלע"ד.

פרי עץ חיים דף ק"ט ע"א ... סוד שמונת ימי חנוכה... היא מקבלת אור ההוד **בעצמו** שלא על ידי ז"א. מפני שמתניהו בן יוחנן כהן גדול **תיקן ההוד בשמנה הימים האלו לבד**, כי **בחול** יעקב בנצח ורחל בהוד. ומקבלת איהי אור מן ההוד על ידו דרך הנצח... ע"כ ע"ש.

יחוד נר חנוכה

הנה בחנוכה מדליקים נרות ומברכים "להדליק נר חנוכה" תיבת נ"ר היא רומזת לג' יחודים שיש בכל פרצוף בין בזו"ן בין באו"א ועולים בפשוטם גימ' נ"ר. והם מורים שלמות הפרצוף שהם כנגד **חב"ד חג"ת נה"י**. וזו כוונה **עיקרית** במצוות הדלקת הנרות. להמשיך זיווגים אלו לנזק' לעשות אותה נ"ר בחנוכה וכן הוא בכוונת הדלקת נר שבת.

שעה"כ דף ק"ח סוע"ג.... ואמנם ענין כוונת **ברכות הדלקת הנר** הם סובבים על יחוד א' עליון ושלם הנקרא **נר** כמבואר אצלינו בתפילת שחרית דחול בברכת **שים שלום** כי שם נתבאר יחוד זה על מתכונתו **ועיין שם**. ועניינו בקיצור הוא כי **שלשה בחינות** של יחוד יש לזו"ן א' הוא בבחינת **יהוה אהיה** ומספרו מ"ז הב' הוא בבחינת **יהוה אלהים** ומספרו יב"ק. הג' הוא בבחינת **יהוה אדני** ומספרו צ"א, ולפעמים מתייחדים בבחינה **ראשונה** ולפעמים בשתייהם ולפעמים **בששתם** ואז הוא **היחוד הגמור** ואז הנזק' נקרא נ"ר כמספר ו' שמות הנז' ^ה.

הנה כתב כאן הרב עניין **ברכות** הדלקת הנר **בלשון רבים** הכוונה שהיחוד הזה **העיקרי** בחנוכה הוא כנגד ג' **הברכות** והם רמוזים בג' הברכות בכוונת **ההיות** וזה היחוד הוא כולל ג' הברכות. וראה ש-ג' היחודים אלו מופיעים ב**סידור ב' דף ל"ג ע"ב**. וכן בכוונת **שים שלום סידור ב' דף ק"ט ע"א**. וגימ' שלהם בפשוטם היא נ"ר. בחנוכה מברכים להדליק נר חנוכה. הרי נר. הרי זיווג שכולל כל **הקומה כולה**. וכדי שיהיו גימ' נ"ר צריך שיהיו **פשוטים** אע"פ שבהיות הברכות רואים אותם מלאים בחלקם.

שעה"כ דף ק"ח ע"ד.... ואמנם בקונטרס **אדם אחר** מצאתי כי בברכה **ראשונה** של להדליק כשיאמר ברוך אתה **יהוה** יכוין שזו ההויה היא **דע"ב דיודין** ותכוין לחבר עמו גם **אהיה דיודין** ושניהם בגימ' רג"ל וזה סוד **עד שתכלה רגל מן השוק**. ובברכת **שעשה נסים** יכוין באותה **הויה למילוי ס"ג** ויחבר עמו שם **אלהים** ולכן גם ההויה **דס"ג** יכוין שהוא **בניקוד אלהים**. ובברכת **שהחיינו** יכוין באותה ההויה שהוא **במילוי מ"ה** דאלפין ויחבר עמה שם **אדני** :

הרי שיש שינוי בין מה שאמר למעלה שהיחוד הראשון הוא **הויה אהיה** פשוטים, כאן אומר שיהיו **מלאים** וזה יהיה גימ' רג"ל ואם נעשה **מלאים** הרי יהיה יותר מנ"ר ורק **בפשוטם** יהיה נ"ר, אין פקידא ולא משנה שמסיפים את המילוי לצורך הכוונה היתירה שהיא רג"ל מן השוק.

ועוד ממשיך שהכוונה היא באומרינו שם ה' והוסיף שההיות מלאות ורק **בפשוטם** הם גימ' נ"ר. הרי קשר את כל שלושת הברכות יחד ובין כולם יהיה **הנ"ר העיקרי** בחנוכה. **מה נעשה** מיום שני והילך **שאר ברכה השלישית** מתי נעשה את היחוד השלישי, מבואר שבברכה השניה עושים את **שני היחודים** שני ושלישי. ראה בסידור הכוונה **באור הלבנה בכוונות זמניות דף ל"ו ע"ב** למטה. וראה שם **דף ל"ג ע"א** בהקדמת הרש"ש. הנה כוונת **ברכות** נר חנוכה, הרי כלל כל הברכות בכוונה זו וכן ביאר שהכוונה בשם **הויה**. הרי כאן הוא היחוד הראשון **משלושת הברכות** יחד והוא היחוד **הכולל העיקרי בחנוכה**. שבתבת ה'

^ה ראה הגוב"י ה) שצריך לכוין גם ב-להדליק וגם בנ"ר וגם בחנוכה"ה.

היא הכוונה ביחוד הזה. וממשיך כוונה נוספת שהיחוד הראשון^{יט} הוא גימ' רג"ל וזה סוד **עד שתכלה רגל מן השוק.** כאן לא מסביר מה הקשר של הגימ' עם רג"ל.

עוד יכווין שבברכה הראשונה נרמזו כל שלושת היחודים לכוון שבמילת **להדליק** יכווין שהיא עם הכולל גימ' **ע"ב ס"ג מ"ה** להעביר שפע לנוק' שהיא **ב"ן**. הרי רומז כאן יחוד של הצד **ימין** של שלושת היחודים, וצד שמאל מסומל **בהוי"ה דב"ן** הרומזת על שלושת היחודים מצד שמאל שבהם.

בתיבת נ"ר ליחדם בשלושה יחודים-הרי יחוד נוסף שרואים **שלושת היחודים שבפשוטם** עולים גימ' **נ"ר** אע"פ שרואים אותם **מלאים**. הרי **יחוד** נוסף.

וגם בתיבת **חנוכה** רואים עוד את שלושת היחודים **בפשוטם** וכאן הם **כ"ה אותיות** וזה מכוונים חנ"ו בכ"ה.

שעה"כ דף ק"ח ע"ד ... וזהו מה שמצאתי בקונטרס **אחר** כי **ההויה הא'** שעם אהי"ה תהיה במילוי **יודין דע"ב** וההויה הב' שעם אלהים היא **דס"ג** וההויה הג' שעם אדני היא **הויה דמ"ה** וג' הויות אלו עצמם הם **שתכוין** במילת **להדליק** שהיא בגימ' **ע"ב ס"ג מ"ה** של **להדליק** (ומן) [וכן] **האהי"ה** שבחיבור ההויה דע"ב דיודין גם הוא יהיה **במילוי יודין** שהוא **קס"א** ועם ההויה עצמה שהיא ע"ב יהיו שניהם **בגי' רג"ל** לרמז כי גם חנוכה **נקר' רג"ל מכלל המועדים** כנז' בתיבת יד בהקדמת התיקונים :

הרי מה שמצא **בקונטרס אדם אחר** שההויות הם מלאות **ע"ב ס"ג מ"ה**, וזה מה שתכוין בתיבת **להדליק** עם הכולל שהוא גימ' ג' **הויות** הנ"ל ותכוין להמשיך ג' הויות אלו לנוק' שנקראת **ב"ן**, **בסידור אור הלבנה** בתיבת להדליק שם להמשיך מ-**ע"ב ס"ג מ"ה** שהם חב"ד חג"ת נה"י, **לנוק'** שהיא **שם ב"ן**. וזה משעה"כ.

שעה"כ דף ק"ח ע"ד ... ונחזור לברכה ראשונה כמו שאמרנו כי בתחילה תכוין במילת **להדליק** שהוא בגי' ג' הויות **ע"ב ס"ג מ"ה** ותכוין **להמשיך** ג' הויות האלו ע"י הדלקה זו **אל הנוקבא** הנקרא **הויה דב"ן**. ובמילת **נר** תכוין שע"י המשכה זו **תשתלם בג' היחודים** הנ"ל ואז תעשה בחי' **נר חנוכה** שהוא כמנין ג' היחודים הנז' ותתייחד עם בעלה בג' היחודים הנז' ... ע"כ.

הרי אחר כוונת **להדליק** יש לכוין הג' **זיווגים** ממש בתיבת **נ"ר** והם מלאים ולכוין אותם **בפשוטם** שרק כך הם גימ' **נ"ר** אבל רואים אותם **מלאים**, ואז נעשית **נר חנוכה** שגם בתיבת **חנוכה** רואים את הזיווגים אלו **בפשוטם** אך כאן מכוונים דווקא את **כ"ה אותיות** שבהם שהוא בחינת זיווג יותר **עליונה** כידוע מדרוש רפ"ח ועוד **שאותיות** בחינתם ט' ספירות ומספר **מלכות**. ועוד יש כוונה נוספת בתיבת **חנוכה** והיא **פשוט ומלא דס"ג** נבאר בהמשך.

^{יט} הנה בהמשך נבאר איך יש כוונת **רג"ל** נוספת והיא שחנוכה היא גם מכלל המועדים. וזה מדויק שהיא בכוונת **נ"ר**. ראה בהמשך.

יחוד הנר בברכות

הנה בחנוכה רואים בסידור הכוונה כמה יחודים וכולם יחד גימ' נ"ר וצריך להבין כמה הם ומה עיקר **הנר** של חנוכה, שכן היא **בנה"י** וממשיכים לה מהראש כאילו היא בכל הקומה, והיחוד של הנר בג' הברכות היא בגובה ז"א.

שעה"כ דף ק"ח סע"ג ואמנם עניין כוונת **ברכות** הדלקת הנר הם **סובבים** על יחוד א' **עליון** ושלם הנקרא **נר** כמבואר אצלנו... וענינו בקיצור הוא כי שלשה בחינות של יחוד יש לזו"ן **הא'** הוא בבחינת **הויה אהיה** ומספרו **מ"ז**. **הב'** הוא בבחינת **הויה אלהים** ומספרו **יב"ק**. **הג'** הוא בבחינת **הויה אדני** ומספרו **צ"א**...

משמע עד כאן שהיחוד הוא **בשלושת** הברכות, שכתב ברכות **סובבים** לשון רבים, והוא יחוד עם ז"א **והיא בגובה שלו**.

שעה"כ דף ק"ח ע"ד **והנה** בברכה **ראשונה** שהיא **להדליק נר חנוכה** נרמזו שלשתם, ובברכה **ב'** שהיא **שעשה נסים** נרמזה **הב'**. ובברכה **הג'** שהיא **שהחיינו** נרמזה התחתונה מכולם.

מכאן משמע שהוא סותר מה שכתב לפני כן שכן אמר בברכה ראשונה **נרמזו שלשתם**. וכן בהמשך מביא **קונטרס אחר** ושם יש כוונה בשלש הויות אך אומר לכיון במילת להדליק. וממשיך.

ואמנם **בקונטרס אדם אחר** מצאתי כי בברכה **א'** של להדליק כשיאמר ברוך אתה **ה'** יכוין שזו ההויה היא **דע"ב** דיודין ותכוין לחבר עמו גם **אהיה דיודין**... ובברכה **שעשה נסים** יכוין באותה הויה למילוי **ס"ג** ויחבר עמו שם **אלהים**... ובברכה **שהחיינו** יכוין באותה ההויה שהוא במילוי **מ"ה** דאלפין ויחבר עמה שם **אדני**.

משמע מכאן בברור שהנר הוא **בשלושת הברכות** בהויות אך הוא לא מזכיר כאן שדבר זה הוא היחוד הנר העליון מה שכתב למעלה.

פרי ע"ח דף ק"ט סע"ב ונדבר עתה בענין הברכות, דע כי **שרשם סובב על היות לה סוד יחוד א' ונאה** והוא סוד **נר** שידעת שהוא סוד יחוד שם **הויה ואהיה הויה אלהים הויה אדני** וג' יחודים אלו גימ' נ"ר. והנה בברכות אלו רמוזים כל הג' יחודים דהיינו, בברכה **א'** יחוד **א' הויה אהיה**. בברכה **ב'** הוא יחוד **ב'** של **הויה אלהים**. בברכה **ג'** יחוד **ג'** של **הויה אדני**. אמנם תכוין תחילה להמשיך אליה **ע"ב ס"ג מ"ה גימ' ק"פ כמנין להדליק ע"ה**... ע"כ.

כאן יותר מסודר שמתחיל שיש יחוד נר עליון והוא **בהויות** של שלושת הברכות, והוא העיקרי והגדול, **בפריע"ח דף ק"ט סע"א** יש יחוד אחר שהוא מקבלת שפע והיא **בנה"י** ומקבלת מלמעלה **כאילו** היא בגובהו. ועוד שנרמזו **בברכה א'** וכמו שכתב גם **בשעה"כ** וגם

בפריע"ח. הרי שיש ב' מקומות לכוונת נ"ר א' בהויות של הברכות ב' וכן בתיבת נר בברכה ראשונה. והנה באור הלבנה הרש"ש מסדר את כל הכוונה כסדרה וז"ל:

אור הלבנה כוונות זמניות דף ל"ג ע"א.... הנה ענין כוונת ברכות נר חנוכה שורשם טובב על יחוד אחד עליון הנקרא נ"ר והוא שבהויות ברכה א' יכוין ע"ב וקס"א, ובהויות ברכה ב' יכוין ס"ג ואלהים פשוט, ובהויות ברכה ג' יכוין מ"ה ואדני פשוט.

הרי בהויות הברכות נעשית הכוונה הזאת והיא **סובבת** את ג' הברכות, ע"ב קס"א וזה רומז לרג"ל מן השוק, לכאורה בשעה"כ היה אהיה פשוט, בהמשך רק ההויה"ה מלאה ואלהים ואדני פשוט. וזה מבואר בהמשך שעה"כ ואמנם בקונטרס אדם אחר מצאתי... וכאן מבואר הויה"ה ואהיה"ה מלאים ויהיו בגימ' רג"ל וזה עד שתכלה רג"ל מן השוק ונעשה² זאת בהויה"ה.

המשך אור הלבנה כוונות זמניות דף ל"ג ע"א.... עוד יכוין שבברכה א' נרמזו כל הג' יחודים הנ"ל, והוא שיכוין להמשיך מסי' ע"ב ס"ג מ"ה שהוא כמסי' כ"א להדליק, לנוק' שהיא ב"ן, ובמילת נר לייחדם בג' יחודים ואז נעשה נר חנוכה.

משמע מהרש"ש שהנר העיקרי הוא בהויות ומה שעושים בברכה הראשונה הוא מדין **רמזים** וזה שכתב שורשם טובב על יחוד אחד עליון ובהמשך כתב נרמזו כל הג' יחודים הנ"ל.

מה שכתב בהמשך אור הלבנה כוונות זמניות דף ל"ג ע"א.... אמנם תחילה תכוין להמשיך לז"א מאימא כח להתייחד הג' יחודים והוא שיכוין השם הקדוש הזה נח"ל שהוא רמזו בר"ת להדליק נר חנוכה... ע"כ.

אין כאן כל בעיה שזה גם על ההויה הראשונה שהוא התחלת היחוד ואין בזה בעיה שהכח להתייחד בא אחר כך. שכן ראינו בכוונות אחרות דברים דומים לרוב. וגם שהשפע הזה הוא גם לייחוד הכללי וגם לרמזים. אך לעולם יש רק יחוד אחד נ"ר. **בענין יחוד הנר** ראה באורך סיכום בכוונות החול, כוונת **שים שלום**. ע"ש.

² בעניין רג"ל מכלל המועדים ראה בהמשך פרק נפרד בזה ב"כוונת נ"ר רג"ל מכלל המועדים".

^{כא} מה שכתב כאן כמספר מפני שבאמת זה צ"ל ע"ה. ועוד נראה שכאן הרש"ש תפס דווקא את לשון משנת חסידים שלשונו כמספרו אך בשאר הספרים הלשון אחרת. וזו הוכחה שוודאי לא פסל את משנת חסידים.

שתי בחינות נר

הנה ידוע יחוד הנר שהוא המשובח מכל היחודים והוא בכל הקומה מהכתר ועד סוף נה"י ורואים זה בכוונת **שים שלום** וכן בזיווגים של זו"ן הגדולים וכד'.

פרי ע"ח דף ק"ט ע"א ד"ה ודע ... ודע כי יש ג' יחודים א' כנגד נה"י כי עד שם מגיע קומתה... והנה בחנוכה היא נגד נה"י **לבד** ואנו ממשיכים לה אור מן הראש **כאילו היה זיווג עם בעלה פנים בפנים**. שם ע"ב... **ודע** כי אנו מדליקים אותה עם שקיעת החמה כי אז היא מדת לילה והיא יורדת לבריאה **לתת טרף לביתה** וחק לנערותיה, ואז אנו ממשיכים לה אותן האורות שהיו לה למעלה... לזמן מועט **עד שתכלה רגל מן השוק**²²... ולכן אסור להשתמש לאורה מפני שיורד למקום שמצויים שם חיצונים... ולכן אין ליהנות מן האור... ע"כ ע"ש.

הרב מביא כאן שתי מיני כוונות (1) הנוק' היא כנגד הנה"י. ואנו ממשיכים לה מהכתר את השפע שהוא **ע"ב קס"א**, כאילו היא גדולה בכל קומתה. וזה אנו מורידים לה. (2) יש שוב להמשיך **רגל מן השוק** שהוא השפע הנזכר **ע"ב קס"א** ואנו ממשיכים אותו **שירד** עם המלכות לבריאה.

כשמדליקים אותה אז היא **בגובה נה"י** ואח"כ אנחנו ממשיכים לה אותם האורות שהיו לה בהיותה **פנים בפנים** וזה נשאר בה במשך הזמן קצר **עד שתכלה רגל מן השוק**. שהיא דולקת שכן ע"י השמן הוא נמשך. **משנת חסידים פ"ג מ"ב**. יש בחנוכה ג' מערכות של נ"ר: א' במעשה ההדלקה. וזה **כאילו**. ב' כתוצאה מג' **ההיות** וזה זיווג **האמיתי**. ג' **להדליק נר חנוכה** בכל תיבה ג' פעמים והם **הרמזים**.

שעה"כ דף ק"ט ע"א ... דע כי מה שאנו צריכים לתקן הוא זיווג זו"ן ויש כמה בחינות כי כמו שהאצילות יש בו ג' חלקים והם **כתר, חב"ד, ז"ת**... **וכן יש בזיווג זו"ן ג' בחינות**: א' כשהיא עולה בו"ק וזה אינו חשוב כל כך לפי שרמ"ח אבריה הם מ-ו"ק שלו ולמטה ועוד שאינם פ"פ ועוד כי החיבוק אינו בגופא אלא בתחילת ראשה ואינה בין תרין דרועין דמלכא.

הבחינה השניה כשעולה עד המוחין שלו ושם מזדווגת... והחיבוק בצואר...

הבחינה השלישית כשהיא עולה **עד הכתר** שלו זהו מובחר כי הוא **פנים בפנים** **והחיבוק הוא בגופה ממש** ואז היא נקראת **נר כמ"ש בזוהר רמ"ח אברים ותרין דרועין דיליה** המחבקים אותה הם **נר**... וזהו **נר שבת ונר חנוכה** אלא שיש הפרש ביניהם כי **נר שבת** עולה היא למעלה **עד הכתר** שלו ממש **ונר חנוכה** הוא אשר יורדים כל הבחינות אלו **אליה** למטה במקומה... ע"ש.

הרי כאן ג' בחינות זיווגים **וההבדל** בין **נר חנוכה לנר שבת**.

²² עיין משנת חסידים פ"ג מ"ב שכתב מה שאנו מורידים לה את ההארות הוא ע"י השמת שמן שיספיק לחצי שעה.

שעה"כ דף ס"ז ריש ע"ב: ... בענין נר שבת... הדלקת נר שבת **חובה**^כ והענין כי יש ב' נרות א' באימא וא' במלכות והנה נר שבת באימא הנקראת **אהיה** שהיא בגימ' **חובה**... ועתה נבאר ענין נר כי הנה הפסוק אומר כי "נר מצוה ותורה אור" והנה נר הוא **בחינה ג' יחודים א' הויה אהיה והב' יחוד הויה אלהים והג' הוא יחוד הויה** אדני וכל אלו השמות הם בגי' נר. גם דע כי **בחינת נר הם בחינת רמ"ח איברים** של המלכות כד אתכלילת בב' דרועין דדכורא ואז נקראת נר... ע"כ ע"ש.

הרי גם כאן כשהיחוד הוא שלם הוא שיש רמ"ח ועוד שתי זרועות שהם באותו גובה והוא יחוד הנ"ר בכל מקום.

פרי עץ חיים דף ק"ט ע"א: ... **עיקר** כוונת נר חנוכה הוא להוריד הארה למטה באלו הימים **כאילו** היה הזיווג עם בעלה פב"פ שוה לו עד הכתר ברמ"ח איברים הרי רמ"ח איברים ותרין דרועין גי' נר ושם הויה בזיווג עם אהיה גי' מ"ז...

נר שהחיבוק הוא בהיותה פב"פ הוא **נר אמיתי** נר שבת אך בחנוכה ההמשכות אליה **כאילו** היא באותו גובה אך היא בנה"י.

מחברת הקדוש דף מ"ט ע"ב: והנה בחנוכה היא נגד נה"י לבד ואנו ממשיכים לה אור מן ב' יחודים העליונים לעשות אותה נר, ועיקר הכוונה בנר חנוכה להוריד למטה הארה למלכות **כאילו** היא בזיווג עם בעלה פב"פ שוה לו עד הכתר ברמ"ח איברים ובב' דרועין דיליה המחבקים אותם הרי נר ושם הויה בזיווג זה הוא עם אהיה גי' מ"ז... ע"כ ע"ש.

לסיכום: יש שלושה ייחודים וכל אחד בפני עצמו אינו נר ורק שלושתם יחד הוא נר הזיווג דכתר הוא לבדו הויה אהיה והוא בגי' מ"ז אך **בחינת החיבוק שלו** הוא מעולה והוא נר בזכות החיבוק ולא בזכות הזיווג. רמ"ח אברים ושתי זרועות הרי נ"ר ודבר זה מפורש בכל הנ"ל שיש ב' בחינות נר.

זוה"ק פרשת תרומה דף ק"ס ע"ב: בענין בריה דרב ספרא... ע"ש מי המחבק של מי הזרועות והרמ"ח...

שער מאמ"ר דף כ' ע"ג ד"ה שם קס"ו: הרב שואל שאלות רבות על דברי הזוהר אך אינו מכריע ונראה שבשעה"כ דף ס"ז ע"ב וכן בדף ק"ט ע"א החליט ואמר כמ"ש בריה דרב ספרא... אך בפרי עץ חיים נראה שלא חתך וצ"ע...

שומר אמונים הקדמון דף קמ"ג שאלה ה': ... בענין הנחת נר חנוכה ב-ז' טפחים ע"ש באורך.

נר מצוה ותורה אור: נר מלא: נו"ן רי"ש = ותורה. מצוה מלא: מ"ם צד"י וא"ו ה"ה=אור.

^כ הנה גם מה שאומרים מים אחרונים **חובה** והכוונות במים אחרונים הם בשם אהי"ה ראה שער המצוות פרשת עקב.

נר חנוכה ונר שבת

הנה בשבת חנוכה צריך להדליק **נר שבת** וגם נר חנוכה צריך להקדים הדלקת נר חנוכה שכן **אם יקדים** נר שבת לכאורה נראה **שמוריד** מקדושתה.

פריע"ח דף ק"ט ע"ב: וביום **השבת**, היא עולה **עד הכתר שלו**, ואז מקומה ממש בכל הי', ואז היא נקראת נר שבת שלימה. ולכן אם לא השיגה ידו, לקנות שמן לנר של שבת ונר חנוכה, נר שבת קודם, **שיותר טוב להעלותה עד למעלה**, עד כל ה-י', ולא נר חנוכה שהוא למטה, אף שהאור בא לה מכל ה-י'.

וגם לכך ראוי להדליק **ערב שבת**, נר חנוכה **קודם** שידליק נר שבת, כי ראוי להעלותה מעט מעט ממטה למעלה ממדרגה למדרגה. אבל אם הדליק של שבת קודם, שכבר עלתה למעלה עד הראש, איך ידליק של חנוכה, **ויחזור להורידה** למטה בנה"י ח"ו:

הנה הרב מערב נר שבת **עם** נר חנוכה¹² וכאילו היא אותה הנוק' שעולה בשבת היא היורדת לבריאה לתת טרף לביתה ובשאלה נתעוררו כל המפרשים הנה השמן ששון.

שמן ששון ג' דף קל"ט ע"ג אות י"ג: שם נר שבת ונר חנוכה אלא שיש הפרש ביניהם כי **נר שבת** עולה היא עד הכתר שלו ממש וכו' **לא מצינו שעולה** היא עד הכתר שלו ע"י הדלקת הנר ואם פירושו שבשבת ע"י סדר התפלות (מוסף שבת עולה עד הכתר שלו כמ"ש לעיל דרוש מוסף שבת) מ"מ על כורחין **אין עתה עולה** בעת ההדלקה עד הכתר

ועוד מה ענין הדלקת נר חנוכה עם נר של שבת דהדלקת נר חנוכה הוא דבחינת זמנים ונר של שבת הוא דבחינת הימים ומה ענין שמיטה אצל הר סיני ולא מצינו בבחי' אלו הב' מידות דחנוכה ופורים אשר הם בנו"ה כנזכר לעיל ודרושי ר"ח להיות להם סדר עליה ע"ד השבת והם ממש ככל ימות החול ומותרים בעשית מלאכה ועיין במס' שבת ובשולחן ערוך או"ח סי' תרע"ט ולהרב מ"א דטעם דהדלקה של חנוכה קודם הוא מטעם דאם ידליק של שבת תחילה קבלה לשבת ואתסר ליה מלאכה יע"ש ועיין מ"ש לעיל באות י' דאין כל לשון זה נמצא כתוב בדברי רבינו מהרח"ו אלא הוא מזולתו ואין לסמוך ועיין מ"ש רבינו בשע' הגלגולים ד"ע סע"א:

הרי שהש"ש מתעורר בשאלות הקשות שיש בדברי הרב **בשעה"כ ובפריע"ח** אך נראה שפשוט לרב, ורק מבאר תמיד רק **נוק' אחד** לעורר אותנו בקושיות והרש"ש ביאר ההבדל שיש.

¹² עוד צריך להבין מה שהצמ"ח האיר שם בפריע"ח שבנר שבת אפשר להנות מנרות שבת לכאורה זה פשוט אך אולי כוונתו שגם בנר חנוכה **בשבת אפשר להנות**. ועדיין נתעוררה לי השאלה הרי בערב שבת הנוק' לא יורדת בבריאה לתת טרף לביתה והיא למעלה ויוצא לכאורה שאין צורך להדליק נר חנוכה בערב שבת, כל עניין זה של רגל מן השוק בשבת צריך עיון.

רג"ל מכלל המועדים הוא בכוונת נ"ר

יש שתי כוונות רג"ל בברכה הראשונה: (1) רגל מן השוק ומסודרת בהיות הברכה הראשונה. (2) רגל שגם חנוכה מכלל המועדות וזה מסודר בתיבת נר וצריך להבין מפני מה בחר הרש"ש בסדר זה.

פרי ע"ח דף ק"ט ע"ג: ... ענין נר חנוכה, כבר נתבאר לעיל, והנה בברכה ראשונה יכוין כשאומר ברוך אתה י"י, יכוין כי הוי"ה זו דע"ב דיודי"ן. גם תכוין לחבר אהי"ה דיודי"ן, ושניהם גימטריא רגל, וזה עד שתכלה רגל מן השוק. ובברכה ב'.... ע"כ.

הרי ביאור ראשון שבהיות הברכה ראשונה הוא רגל מן השוק.

פרי ע"ח דף ק"ט ע"ג: ... בענין נרות חנוכה, כבר בארנו כי נר חנוכה, יכוין ג' יחודים הנ"ל^{כה}. וכאן מצאתי כתוב, שיכוין כי הוי"ה ראשונה שעם אהי"ה הוא ביודי"ן, והוי"ה שעם אלהים הוא בס"ג. והוי"ה הג' דאדנ"י, היא דמ"ה. ואלו הג' עצמן הם גימטריא להדליק, ע"ב ס"ג מ"ה... ע"כ.

בדיבור הקודם "עניין נר חנוכה" דיבר שם הרב ביחוד ע"ב קס"א בברכה בכוונת הוי"ה שבה שהוא רג"ל מן השוק ואחר כך כאן ד"ה "בענין נרות חנוכה" וזה חוזר על היחודים שבתיתב נ"ר. הרי שעבר למה שמצא שההיות מלאות וזה לכוין שהם גימ' להדליק.

פרי ע"ח דף ק"ט ע"ג: ד"ה שעשה... גם במה שבארנו במלת נ"ר, כי יש בו יחוד הויה דע"ב עם אהיה, תכוין כי גם אהי"ה זו היא ביודי"ן, אז שניהם גימטריא רגל, כי גם חנוכה גימטריא רג"ל, נ"ל שצ"ל נקרא רגל, כנזכר בתיקונים... ע"כ.

כאן מוסיף לנו שאהי"ה שבכוונת נ"ר הוא מלא וכך יחד עם הוי"ה דע"ב הרי רגל וכל זה הוא בתיבת נ"ר, הרי כאן רואים את שלושת היחודים בכוונת נ"ר שבה נכוון רגל מכלל המועדים.

(א) ג' יחודים המלאים הנ"ל גימ' נ"ר הכוונה וזה בפשוטם.

(ב) ההיות הם מלאותבתיבת נ"ר וזה מצאתי כתוב^ב, מקביל לשעה"כ.

(ג) בשעה"כ דף ק"ח ע"ד שהאהי"ה ביחוד הראשון שעם ע"ב הוא מלא ביודי"ן זה מצאתי בקונטרס אחר הרי גימ' רגל וזה רג"ל מכלל המועדים.

הנה בשעה"כ יש את הכוונה הזאת רגל מכלל המועדים היא לא במקומה שכן נראה בפשטות רצף הדברים דקאי בכוונת ההיות שבברכות שהם מלאות, מכאן יוצא משעה"כ שגם כוונת רגל מכלל המועדים תהיה בתיבת הוי"ה של הברכה הראשונה.

^{כה} הרי כאן מתחבר לג' יחודים הנ"ל שבפשוטם הם גימ' נ"ר. וממשיך וכאן מצאתי כתוב וזה מה שמובא גם בשעה"כ וכאן מצאתי כתוב. ומבאר שההוי"ה

שעה"כ דף ק"ח ע"ד.... וזהו מה שמצאתי בקונטרס אחר כי ההויה הא' שעם אהי"ה תהיה במילוי יודין דע"ב, וההויה הב' שעם אלהים היא דס"ג, וההויה הג' שעם אדני היא הויה דמ"ה, וג' הויות אלו עצמם הם שתכוין במילת להדליק שהיא בגימ' ע"ב ס"ג מ"ה של להדליק. ומן האהי"ה שבחיבור ההויה דע"ב דיודין גם הוא יהיה במילוי יודין שהוא קס"א ועם ההויה עצמה שהיא ע"ב יהיו שניהם בגימ' רג"ל לרמוז כי גם חנוכה נקרא רג"ל מכלל המועדים כנז' בכתבת יד בהקדמת התיקונים :

לפני קטע זה הרב עסק בהויות הברכות ונראה שזה המשך בכוונת ההויות איך יהיו הזיווגים בתיבת הוי"ה שיהיו מלאים ולפי ההמשך שם תהיה כוונת רגל מכלל המועדים. הנה לפני הקטע הזה יש הגוב"י ה' וזה לשונה : אמר שמואל עוד מצאתי בהשמטות מורי ז"ל וכבר נתבאר אצלנו שיכוון במילת נ"ר אל ג' יחודים שהם הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלהי"ם הוי"ה אדני"י. ע"כ.

הרי משמע מהגהת אמר שמואל שהמשך ההגהה הוא מה שהביא "וזהו מה שמצאתי בקונטרס אחר והוא על תיבת נ"ר שבה נכוין את ההויות זיווגים נ"ר במילואם והראשון עם אהי"ה יהיה מלא שניהם ויהיו גימ' רגל בסוד רגל מכלל המועדים, הרי שכאן בתיבת נ"ר היא הכוונה.

ועוד מה שרואים אותם מלאים בתיבת נ"ר צריך לכוון שבפשוטם יהיו גימ' נ"ר.

ראה בשער התפילה עמ' תי"ח מכתב יד מוהרח"ו מופיע הכל לפי הסדר נפלא מאד וז"ל.... עניין חנוכה כבר נתבאר אצלנו שיכוין במלת נ"ר אל ג' יחודים שהם הויה ואהיה והויה אלהים והויה אדני¹², וזהו מה שמצאתי בקונטרס אחד כי הויה ראשונה שעם אהיה תהיה במילוי יודין דע"ב והויה שניה... וג' הויות אלו הם עצמן הם שתכוין במלת להדליק... וכן אהיה בשחיבור ההויה דע"ב דיודין גם הוא יהיה במילוי יודין והנה שניהם בגימ' רגל כי גם חנוכה נקרא רגל מכלל המועדים... ע"כ ע"ש.

הרי שכאן ברור שההויות שביאר במילואן הוא בתיבת נ"ר ולא בתיבת הויה כמו שנראה ואפשר בטעות להבין מהשעה"כ, אמנם גם בשער הכוונות אם נבין היטב הגוב"י ה' אמר שמואל מביא אותנו להבנה נכונה שכאן בקונטרס אחר מדבר בתיבת נ"ר.

ראה בסידור הכוונה באור הלבנה דף ל"ח ע"א יש כוונה בנ"ר לא כתוב בשם הוי"ה וכן בכוונת נ"ר את הכוונה של רג"ל מן השוק וכן רג"ל מכלל המועדים.

וכל זה חידש הרב היום כ"ח בחשוון תשע"ט בזכות הארה מהרב אליהו מרגי נ"י.

¹² הרי ממש בשער התפילה הגהת אמר שמואל ואחריה "וזהו מה שמצאתי בקונטרס אחר.. שהכל מה שכתוב שם הוא בכוונת נ"ר ולכן רגל מכלל המועדים הוא בכוונת נ"ר.

כוונת רג"ל מן השוק בפריע"ח

הנה יש בחינת נוק' בחנוכה שהיא כנגד הנה"י ואנחנו ממשיכים לה אור מלמעלה שירד עמה **לתת טרף לביתה** וחק לנערותיה לכאורה אינה **אותה** נוק' שאנחנו מזווגים ג' **יחודים** בהויות הברכות.

פרי עץ חיים דף ק"ט סוע"א.... **דע** כי יש בה ג' יחודים... והנה בחנוכה היא נגד **נה"י** לבד ואנו ממשיכים לה אור מן הראש **כאילו** היה זיווג עם בעלה פנים בפנים... **ודע** כי אנו מדליקים אותה **עם שקיעת החמה** כי אז היא מדת לילה **והיא יורדת לבריאה לתת טרף לביתה וחק לנערותיה** ואז אנו ממשיכים לה אותן האורות שהיו לה למעלה... לזמן מועט עד שתכלה רגל מן השוק... ולכן אסור להשתמש לאורה מפני שיורד למקום שמצוים שם חיצונים... ולכן **אין להנות** מן האור.

מה שאנחנו ממשיכים לה בהיותה בנה"י **ע"ב קס"א** גימ' **רגל** הוא כולל כל היחודים האחרים. וזה יורד עמה **לבריאה**. אך הארה זו לבריאה היא זמן קצר בלבד **עד שתכלה רגל מן השוק**. אך היחוד נ"ר הכולל הגדול שמכוונים **בהויות**. הנוק' היא **גדולה** ומתייחדת עמו. ראה **סידור היר"א ד' עמ' 9**.

שעה"כ דף ק"ט ע"א.... וזהו נר שבת נר חנוכה.... כי נר שבת עולה היא למעלה עד הכתר שלו ממש ונר חנוכה הוא אשר יורדים כל הבחינות אלו אליה למטה במקומה ולכן קניית **שמן של שבת קודם** ובענין ההדלקה **נר חנוכה קודם** כי אם ידלוק של שבת קודם כבר עלתה ומה התועלת באחרת... ע"כ. ע"ש.

שמן ששון ג' דף קל"ט ע"ג אות י"ג.... מה שכתב שעולה **עד הכתר** אין זה בזמן ההדלקה ועוד מה שאומר להדליק קודם **נר חנוכה** מפני ש**נר שבת** היא בכתר וע"י נר חנוכה נוריד אותה לנה"י. כתב שם **שאין שום קשר** בין נר חנוכה לנר שבת זה בחינת **הזמנים** וזה בחינת **הימים** ועוד שכתב בפירוש **באות י'** באותו עמוד שמד"ה דע כי מה... ועד סוף הדרוש **אינו ממוהר"ו אלא מזולתו** ואין להתייחס לכל האמור שם. ע"ש.

מה נמשך לז"א מאימא, בכוונת נח"ל?

הנה יש כוונה בחנוכה שהיא נח"ל וזה בחינת **כח שאימא** נותנת לז"א שיוכל להתייחד ג' יחודים אלו, ועוד יש עוד נח"ל שהוא מז"א **לנוק'**, מאימא לז"א נרמז בפסוק נוצר חסד לאלפים, ויש נח"ל מז"א לנוק' נפשנו חכתה לה'.

שעה"כ דף ק"ח ע"ד **אח"כ** תכוין כי ר"ת להדליק נר חנוכה הוא שם קדוש הנקרא נח"ל היוצא מר"ת נוצר חסד לאלפים כנודע. ועניינו הוא **אור הנמשך מן אימא לז"א** כדי שיהיה בו **כח להתייחד** עמה בג' היחודים הנז' שהם בגימ' נ"ר ולכן תכוין בשם נח"ל שהוא בגי' הויה דמ"ה דאלפין ואות א"ל שבאמצע מילוי אות ו' היא שם אהיה בריבועו כזה **יוד ה"א ו' א' א"ה אה"י אה"י"ה ו' ה"א** כי שם זה מורה ענין **אימא המאירה** בז"א בהתלבשה בתוכו.

ונלע"ד ששמעתי שיכוין ג"כ **שהנחל** הנז' שהוא הויה דמ"ה ובתוכו ריבוע של אהיה **ימשך בנוק'** הנקרא הויה דב"ן אשר אותיותיה שבמילוי המילוי הם ל"ו אותיות והנה **ב"ן ול"ו** הם ג"כ בגי' נח"ל ואיני זוכר אם שמעתי זה ממורי ז"ל:

הרי ר"ת גימ' נח"ל ועניינו שהוא אור הנמשך **מאימא לז"א** וזה כדי שיהיה לו לז"א **כח** להתייחד ולכן השתמש בפסוק נוצר חסד לאלפים, וזה הנח"ל ניתן מאימא האם כל הנח"ל או רק ריבוע אה"י. שהרי **ז"א הוא שם מ"ה** ואימא משפיעה **מ"ד** (ריבוע אה"י) שביחד יהיה נח"ל.

אפשר להבין שכל הנח"ל מ"ה וריבוע אה"י הוא מאימא כל הנח"ל הרי אימא מולידה את ז"א **וכל חיותו** ממנה, כמו שראינו בכוונת שהחיינו ש-ה' שהוא **תנהי"ם** דאימא **חיינו** שהיא נותנת לז"א **כל חיותו**. וגם ביאר במקום אחר שכל ג' אלפין שבשם מ"ה רומזים לאימא א' של אה"י. **אמנם** כאן נראה שז"א כבר נולד והוא קבלת **תוספת כח** להזדווג.

פרי עץ חיים דף ק"ט סע"ב ותכוין לשם קדוש נח"ל שהוא ר"ת להדליק נר חנוכה והוא המשכה **אור עליון של הבינה לז"א** ... כדי שיוכל להתייחד עמה ביחוד **נר הנ"ל** לכן תכוין כי נח"ל (ע"ה) הוא שם מ"ה ובתוכו שם אהיה כזה

יוד ה"א ו' א' א"ה אה"י אה"י"ה ו' ה"א ע"כ. ע"ש.

הנה צריך להבין בכוונת נח"ל שהיא **לתת כח** לז"א להזדווג בג' יחודים, מכאן נראה שמה נמשך **אליו** רק ריבוע אה"י שכן ז"א הוא מ"ה ונמשך אליו ריבוע אה"י בלבד.

באור הלבנה כוונות זמניות דף ל"ד ע"א: לשם יחוד... כתוב יהיה מושך לו מרחובות הנהר אימא ע"י את המאור הגדול שם נח"ל היוצא מר"ת נוצר חסד לאלפים... ע"כ ע"ש.

הרי מכאן משמע שיש להמשיך שם נח"ל מלא ושלם מאימא.

אך **בכוונה עצמה** עשה חצי נח"ל שאימא נותנת ריבוע אהיה לשם מ"ה שהוא ז"א. וז"ל להמשיך מאימא ריבוע אה"י תוך מ"ה שהוא ז"א. ע"כ ע"ש.

מכאן שרק ריבוע עובר לז"א שהוא מ"ה.

ביר"א ד' דף 19 כתב שמעבירה **נח"ל שלם** וכן עשה בכוונה בפועל בעמ' 27 **נח"ל שלם**.

הנה עוד מהרב שלום הדאיה.

הרב שלום הדאיה בספרו שלום וצדק שבסוף ספר דעה והשכל דף ל"א ע"ד אות ד' : ד' ראשית אומר שהנח"ל כולו הוא **עובר מאימא לז"א**... ע"ש באורך.

עוד ראה פריע"ח דף ק"ט סוע"ב-ע"ג: ותכוין לשם קדוש נח"ל, שהוא ר"ת להדליק נר חנוכה, והוא המשכת **אור עליון של הבינה לז"א**. (ס"א, עצמו מן הנחל העליון, כי בכח אור זה הבא עליו מלמעלה, **יש בו אור ליתן אליה**, להדליק ולהאיר אותה) כדי שיוכל **להתייחד עמה**, ביחוד נ"ר הנ"ל. לכן תכוין, **כי נחל ע"ה**, הוא סוד **שם מ"ה**, ובתוכו שם אהי"ה כזה ברבוע - **יו"ד ה"א, ו"א א' א"ה אה"י אהי"ה ו ה"א**, גימטריא **פ"ט**, והוא, כי סוד אחוריים דאהי"ה הוא סוד **דס אדם**, כמבואר אצלנו. (ס"א, כי אחוריים דאהי"ה הנ"ל גימטריא דס, הוא דס זעיר אנפין, ומן א' שבתוך וא"י דמ"ה, נעשה אהי"ה גימטריא דס, הבא לזעיר אנפין מלמעלה, מן אהי"ה שבאמא):

ואפשר ששמעתי, גם כן לכוין להמשיך זה **לשם ב"ן**, ומלוי אותיות דמלוי המלוי, שהוא גימטריא **נחל**, רק שאיני זוכר אם שמעתיו: ע"כ ע"ש.

שים לב כאן שעושה נח"ל עם הכולל ומשאיר א' של מילוי הוא במקומה ומוסיס אהי"ה בריבוע ויוצא **פ"ט**. ועוד כתב נעשה אהי"ה גימטריא **דס**, **הבא לזעיר אנפין מלמעלה**, הרי שרק ריבוע ניתן לז"א.

הלכה למעשה אנו עושים לפי הבנת מו"ר הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א אנחנו נכווין שמה **שעובר מאימא לז"א** הוא רק הריבוע דאהי"ה לתוך שם מ"ה ויחד הוא נח"ל. והוא חצי נח"ל שאימא נותנת **ריבוע אהיה** לשם **מ"ה** שהוא ז"א.

ראה עוד בסיפרו הנפלא **"עטרת מרדכי"** באריכות.

מהו שם נח"ל

הנה נח"ל הוא שם קדוש ויש להבין מה שורשו וכמה שמות נחל יש ומה סגולתו מעבר לכוונה שיש בחנוכה.

שער הפסוקים דף מ"ח ע"ד :... נפשינו חכתה לה' הנה ר"ת נפשינו חכתה לה' הוא נח"ל וכבר ידעת שהוא שם קדוש יוצא מר"ת נוצר חסד לאלפים, והנה הוא בגימ' דב"ן דמילוי ההין עם ל"ו אותיות שבפשוטו ובמלואו ובמלוי מלוי וכבר ידעת כי **שם הנזכר** הוא נקרא **נפש** של המלכות וז"ש נפשינו חכתה לה' שהוא ז"א ומציאות נפש זו שהיא ב"ן נרמזת בר"ת... ע"כ ע"ש.

עיקר השם הוא יוצא מר"ת נוצר חסד לאלפים ושם הוא **גבוה יותר** כביכול המשכה **מאימא לז"א** ויש שהמלכות מצפה לשפע מהז"א שיתן לה נח"ל וזהו נפשו שהיא מלכות נוק' חכתה לה' שהוא ז"א. ובנוק' הוא שם ב"ן ועוד ל"ו אותיות של הפשוט ומלא ומלא דמלא דשם ב"ן אך יש להבין שהוא בלאה שכן ברחל יש במלא דמלא רק עשרים אותיות ולא כ"ג.

ספר הליקוטים דף מ"ג ע"א :... הנה שם מ"ה... אבל ב' אלפים של ימות המשיח האחרונים שאנו בגלות לאלו נוצר אימא החסד, ונוצ"ר הוא בגימ' ¹³ רצון כי המחשבה באבא ורצון באימא גם ר"ת נוצר חסד לאלפים הוא נחל שהיא אימא כנודע.

ליקוטי תורה דף קכ"ח ע"א :... נפשינו חכתה לה' מר"ת זה יצא שם קדוש נח"ל והוא רומז גם כן בר"ת נוצר חסד לאלפים והוא כי שם ב"ן ול"ו אותיות... הוא בחינת **נפש** המלכות כי הנוקבא היא בחינת **נפש**... ע"כ ע"ש.

נפשינו שהיא הנוק' דז"א שאנחנו מקבלים ממנה כל השפע, חכתה לה' שהוא ז"א הנקרא **הויה**. **ראה בשעה"כ** בכוונות **ראש השנה דף צ' ע"ב** בעניין היחוד המועיל להסיר החיצונים המפריעים **בלימוד התורה** למתק על ידי שם ע"ב שהוא המזל השמיני **נוצר חסד** למתק את השלושה שמות המתחילים באות א' שהם אהי"ה אלהי"ם אדנ"י וזהו **נוצר חסד לאלפים** ועוד שם **אלפים** הוא התיקון **התשיעי** ששם **עיקר אחיזת החיצונים**. וראה מה שסיכמתי תוך כדי כתיבת ס"ת שבהרבה מקומות יש **שלושה א'** ברצף בר"ת ושם תמיד זה **בחינה של דין** שצריך למתק. ועוד צ"ע להבין.

הרב שלום הדאיה בספרו שלום וצדק שבסוף ספר דעה והשכל דף י"ז ע"ב : סגולת השם **הזה לעבור בנח"ל** ולהנצל מאויבים... ע"ש.

ראה בספרו של מו"ר הרה"ג **הרב מרדכי עטיה שליט"א "עטרת מרדכי" ב' עמ' קי"ד** הגהה 4 וראה **בן איש חי** שנה א' וישב אות ב' וכן **ספר הדע"ה ב' להרב הלשם שבו ואחלמה עמ' קל"ה ע"ב**.

¹³ נראה שר"ל אותיות

מתי נכוון את כוונת נח"ל

הנה בשער הכוונות לא ברור מתי לעשות הכוונה.

שעה"כ דף ק"ח ע"ד: **אחר כך** תכוין כי ר"ת להדליק נר חנוכה הוא שם קדוש הנקרא **נח"ל** היוצא מר"ת נוצר חסד לאלפים כנודע. ועניינו הוא **אור הנמשך מן אימא לז"א** כדי שיהיה **בו כח להתייחד** עמה בג' היחודים הנז' שהם בגימ' נ"ר ולכן תכוין בשם **נח"ל**... ע"כ ע"ש.

הנה תחילה בשעה"כ כתב את הכוונות של **להדליק נר** ואחר כך אמר **ותעשה נר חנוכה** הרי לפי זה נעשו כבר היחודים וכותב **אחר כך** משמע אחרי היחודים וזה סותר לכאורה.

בהקדמת הרש"ש **באור הלבנה כוונות זמניות עמ' ל"ג** אחר הכוונות להדליק נר וחנוכה כותב שם וז"ל: **אמנם תחילה** תכוין להמשיך לז"א מאימא **כח להתייחד** הג' **יחודים** והוא שיכוין השם הקדוש הזה **נח"ל** שהוא רמוז... והוא **התלבשות אימא שהיא אהי"ה בתוך ז"א** שהוא מ"ה וגם יכוין להמשיך **נח"ל** זה מז"א **בנח"ל שבנוק'** שהוא **ב"ן ול"ו** אותיות... ע"ש.

הרי לפני כל דבר יש לעשות את כוונת **נח"ל** שבלעדה אין כח לז"א להתייחד הג' יחודים. אך נראה באותו ספר בכוונה עצמה לא עשו כדבריו.

אור הלבנה כוונות זמניות עמ' ל"ח: כתוב שם תיבות הברכה "להדליק נר חנוכה" **ואחר כך** עושים את הכוונות לפי הסדר תחילה **נח"ל** ואחר כך כוונות **להדליק נר חנוכה**. ראה שם.

לכאורה סותר את דברי הזוה"ק **ויקהל דף רי"ג ע"ב** וז"ל: " ובעוד דפומיה ושפוותיה מרחשן, לביה יכון" הרי צריך כוונה תוך כדי אמירת התיבות.

מנהג בית אל בכוונת ברכה הראשונה והנח"ל: היו מסיימים לברך את **כל הברכה** הראשונה **ללא כוונות** כלל והיו מדליקים. **ובמעשה ההדלקה** היו מכוונים ראשית כוונת **הנח"ל** ואח"כ את כוונות להדליק, נר, חנוכה. ומסיימים ההדלקה וממשיכים את שאר הברכות. **יר"א ד' עמ' 27**. וכן מסודר באור הלבנה כנ"ל.

הרב שלום הדאיה בספרו שלום וצדק שבסוף ספר דעה והשכל דף ל"א ע"ד אות ה': ה': כתב ביום הא' יגמור **כל הברכות** ואח"כ ידליק, ומיום ב' ידליק אחר הברכה הראשונה... ע"ש.

צריך עיון איך כיוון ביום ראשון שכן אמר להדליק אחרי ג' הברכות. ואולי שכיוון כנ"ל בכוונות זמניות.

משנת חסידים דף תר"י (בחדש) **פ"ד מ"ד וה'**: ויכוין בר"ת להדליק נר חנוכה שהוא שם **נח"ל נקוד** נון חולם, והחית סגול, והלמד קמץ^כ, ומספרו שם ב"ן ול"ו

^כ אנחנו לא מכוונים **ניקוד** זה.

אותיות כאמור בכוונת נפשינו חכתה לה' שם זה דנח"ל הוא המשכת האור העליון אל ז"א כדי שיוכל להזדווג עם נוקביה.^{כט} ויכוין שמספרו עם הכולל הוא מ"ה שבתוכו רבוע אהיה שמספרו ד"ם והוא סוד דם האדם... ועיין בשרף פריע"ח דף ק"ה אע"ב (בישן): וכן משנת חסידים דף ר"ט: נפשינו חכתה לה' ר"ת נח"ל שמספרו שם ב"ן ול"ו אותיות... כי הווין שבמילוי מילואו הם מלאים באלף^ל...

סידור שם ר"ת נח"ל ויכוין להמשיך מאימא שם אהיה בריבוע שהוא מ"ד ועם ז"א שהוא מ"ה הרי נח"ל הרי שאימא משפיע חצי נח"ל וז"א הוא המקבל.

צריך להבין שנתנית כח להתייחד הרי זה צריך להיות **לפני היחוד**, ואחרי זה יש מעבר מנח"ל דז"א לנח"ל שבנוק' שהוא ב"ן ול"ו גימ' נח"ל, זה מכוונים בכל בוקר בנפשנו חיכתה לה' שיש שם נח"ל של הנוק' ושם זה ל"ו שהיא לאה.

הנה לפי סדר הכתוב בשעה"כ קשה שכן תחילה כתב עניין כוונת להדליק וסידור הכוונה וכן כוונת נ"ר וכן כוונת חנוכ"ה. וכתב ואח"כ **כוונת נח"ל** שהוא כח להתייחד מה זה שכתב ואח"כ היה לו לומר תחילה.

בעניין הלכה למעשה יש בזה כמה שיטות איך לכוין.

א' שיטת בית אל, שהיו נוהגים להדליק אחרי ברכה ראשונה ראה ספר דע"ה והשכל.

ב' ושיטת הרב שלום הדאיה בסיום הברכה **במעשה ההדלקה** לעשות את הכוונות, שכן מדליקים אחר ברכה ראשונה.

ג' בסידור אור הלבנה שמדליקים אחרי ג' ברכות. היו עושים בסוף הברכה בתיבת חנוכה את כל הכוונות.

הרב מרדכי שרעבי זצ"ל: היה עושה כל הכוונות בסוף הברכה היה מאריך ועושה שם את כל הכוונות אע"פ שלא היה מדליק אחר ברכה ראשונה אלא בסוף כל הברכות. **בשם הרב שמואלי**.

ראה בספר של מו"ר הרב מרדכי עטיה שליט"א **"עטרת מרדכי על חנוכה"** עמ' קי"ט-קכ"ו שהאריך בזה, **ויש שיטה שלנו** שמתחילים את כוונת נח"ל בתיבת להדליק והיא השיטה הנראת פחות בעייתית מכל השיטות.

^{כט} כאן מתחילה משנה ה' בחדש וצריך להבין כאילו זה המשך המשנה הקודמת יש נח"ל באימא ויש מה שמעבירה היא לז"א ונחל של הנוק' הוא ב"ן ול"ו אותיות ונח"ל שהיא מעבירה הוא מ"ה וריבוע אהיה. וכך סידר את הכוונה בפועל סידר רבינו אשר דף ת"ב ע"א. ומה שכתב במשנת חסידים הוא שנח"ל עם הניקוד של נוצר חסד לאלפים הוא באימא והוא ב"ן ול"ו אותיות. ומאימא לז"א הוא מ"ה וריבוע אהיה והכוונה שם זה בניקוד הנ"ל הוא באימא והוא ב"ן ול"ו אותיות. ועיין שרף פריע"ח דף ק"ה ע"ב: ע"ש.

^ל עיין פריע"ח דף ק"מ ע"ג וכן דף קמ"א ע"ג. מבואר כשמספר האותיות הוא ל"ג - ד' בפשוט ט' במלא ו-כ' במלא דמלא אז זה ברחל, וכשיש במלא דמלא שלושה א' בווין (כזה ואו) שאז הוא בלאה, ומספר האותיות הוא ל"ו.

חנוכה בפרי עץ חיים

יחוד הנר בפריע"ח

הנה לעיל ביארנו לפי **שער הכוונות** עניין נר חנוכה שהיחודים הם גימ' נ"ר ואז נעשית נר חנוכה. ויש גם כוונה בני"ר שבת ועושים ג' יחודים אלו וגם **בשים שלום**. נלמד מה נעשה בחנוכה לפי הפריע"ח.

פריע"ח דף ק"ט ע"א: ... ודע, כי יש בה ג' יחודים, א' נגד נה"י, כי עד שם מגיע קומתה לבד, ובזה היחוד הוא הוי"ה אדני. ולפעמים הוא נגד החזה, ואז הוא הוי"ה אלהים. ולפעמים היא שוה עד הכתר שלו, ואז הוא הוי"ה אהי"ה, וג' יחודים אלו, גימ' נ"ר. ועיקר כוונת נר חנוכה הוא, לחוריד הארה למטה באלו הימים, כאלו היה חזונו עם בעלה פב"פ, שוה לו עד הכתר ברמ"ח אברים, הרי רמ"ח וב' דרועין, גי' נר. ושם הויה בזווג זה, הוא י"א ח"ת ו"י ח"ת. והנה בחנוכה היא נגד נה"י לבד, ואנו ממשיכין לה אור מג' יחודים אלו עליונים, לעשות אותה נ"ר^א.

והנה בחנוכה, זו היא כוונת ההדלקה, שיכוין האדם כשמוריד ידו להדליק, כי היא למעלה מג' טפחים, שהוא כנגד נה"י, שהם ג' טפחים, ולמטה מ' טפחים, שאינה עולה עד הראש, ואנו ממשיכין לה אור מן הראש. לכן אם הניח אותה בתוך י' יצא, כי כל זה נקרא מקומה, כיון שהיא נוטלת אור מן כל העשר. אבל למעלה מ' אין להניח.

וביום השבת, היא עולה עד הכתר שלו, ואז מקומה ממש בכל הי', ואז היא נקראת נר שבת שלימה (נר שבת בשלימות. הגהת לשם). ולכן אם לא השיגה ידו, לקנות^ב שמן לנר של שבת ונר חנוכה, נר שבת קודם, שיותר טוב להעלותה עד למעלה, עד כל העשר, ולא נר חנוכה שהוא למטה, אף שהאור בא לה מכל העשר... וגם לכך ראוי להדליק ערב שבת, נר חנוכה קודם שידליק נר שבת, כי ראוי להעלותה מעט מעט ממטה למעלה ממדרגה למדרגה. אבל אם הדליק של שבת קודם, שכבר עלתה למעלה עד הראש, איך ידליק של חנוכה, ויחזור להורידה למטה בנה"י ח"ו... ע"כ. ע"ש.

הרי כאן בתחילה הביא סדר היחודים ממטה למעלה ועוד הוסיף כאן שהם כנגד נה"י, חג"ת, וכתר, ועוד מבאר שבחנוכה היא (הנוק) כנגד הנה"י, והיא רומזת לג' טפחים שמניחים את (שלהבת האש) החנוכיה שם וזה שהיא כנגד הנה"י. לכאורה היחוד צריך להיות היחוד הראשון לבד. אבל אנחנו ממשיכים לה אור מג' יחודים עליונים לעשות אותה נ"ר. והנה הזנו את האמור בסוגריים (ראה הערה) ומובן מזה שבחנוכה מורידים לה הארה

^א הנה כאן הוא מקום הסוגריים מה שמוטה לעיל.

^ב לכאורה זה רק לפי שהיו מדליקים בחוץ נרות חנוכה שאם מדליקים בפנים הרי יכול להיות בבית ויש שלום בית שרואה רגיל אין בעיה רק לעיין במטבע או בשטר. אך לפי הטעם השני שהיא בגובה עשר וחנוכה למטה שייך קצת להקדים ולקנות נר שבת.

מג' **יחודים עליונים** אע"פ שהיא בגובה נה"י, והיא מקבלת מלמעלה כאילו היא למעלה, הרי היא נוק' אחרת ולא זאת שהזכיר בהתלחת הדיבור היות הזיווגים במקומם בגובה נה"י חג"ת וחב"ד כל אחד במקום אחר.

הנה גם בשבת בהדלקת הנרות יש כוונה של נ"ר ג' יחודים נ"ר של זו"ן, ונ"ר של או"א, וראה בסידור בניהו בעמ' ס"ד שם. ביום השבת היא עולה עד הכתר שלו והיא נקראת נר שבת בשלמות שיש לה כל הג' יחודים אלו שעולה שם. ועוד שצריך להקדים נר חנוכה לנר שבת שלא להוריד אותה ח"ו וראה שמן ששון ששואל מה עניין חנוכה לשבת הרי זה פרצוף זמנים וזה פרצוף ימים ע"ש. וכן הרב פירא לעיל בעניין פרצוף הימים והזמנים הבאנו שם.

פריע"ח דף ק"ט ע"ב.... ודע³⁵, כי אנו מדליקין אותה עם שקיעת החמה, כי אז היא מדת לילה, והיא יורדת למטה, אל הבריאה וליצירה ולעשייה, לתת טרף לביתה וחק לנערותיה, ואז אנו ממשיכין לה אותן האורות שהיו לה למעלה. ולפי שעיקר המשכה היא מאותו האור הנמשך אליה מן הראש, שהוא הו"ה אה"ה, כי כשהם מלאים ביוד"ץ הם גימ' רגל, ואין האור הזה יכול להמשיך אליה, אלא זמן מועט, לכן גם מצות הדלקה אינה אלא זמן מועט, וזהו עד שתכלה רגל מן השוק, כי השוק הם העולמות התחתונים, עד שתכלה אותו רשימו מן האור שנמשך אחריה למטה עד מקומה.

לכן הדלקה עושה מצוה, ולא ההנחה, כי אין אנו מעלין אותה ממקומה כלל, אלא שאנו ממשיכין לה אור מלמעלה אל מקומה לבד, היינו ההדלקה. ולכן אסור להשתמש לאורה, כי (כדי) להיות אור הקודש העליון יורד עד למטה, אשר שם מקומה במקום אשר מצוים שם החיצונים, ואנו חוששין שלא יתאחו באור העליון, ולכן אין להנות מן האור:

ראה בעטרת מרדכי עמ' ס"ד הערה 10.... מביא מנהג של ה"שמחת כהן" שאחרי מנחה הולכים להדליק נרות חנוכה עם כוונות וחוזרים להתפלל ערבית בצאת הכוכבים, וכן כתב הרב שלום הדאיה. אך הבן איש חי כתב להדליק בצאת הכוכבים, והמחלוקת היא האם בתחילת שקיעה או סוף שקיעה שהוא צאת הכוכבים.

מנהג בית אל ונהר שלום גם כן להדליק בשקיעה אחרי מנחה מפני שגם אם יתפללו ערבית מיד שמאריכים בתפילת הכוונות הזמן יעבור ועד שיגיעו לביתם ולכן אחר מנחה הולכים לביתם וגם בכוונת הדלקת הנר זה לוקח כעשר דקות לפחות הרי ידליקו ממילא קרוב לצאת הכוכבים.

³⁵ מכאן המשך תחילת הדרוש שדבר על הדלקת הנרות שהוא כנגד הנה"י ומוריד אליה ידו להדליק, וכוונה זו עושים אותה בתיבת ה', ויצא מזה לכל עניין השבת וכאן חוזר לאותה בחינה שמדליקים אותה ויורדת לבריאה לתת טרף לביתה. ואז ממשיכים לה אותם האורות שהיו לה למעלה, ועיקר ההמשכה מן הראש. וזו הנוק' היא כנגד הנה"י, שאר בחינות הזיווגים שיש בחנוכה כגון אותו הנר שכנגד הג' ברכות היא בגובה ז"א. וצריך להבין מה נכוון בשבת שהרי הנוק' אינה יורדת בשבת לעולמות בי"ע לתת טרף לביתה שעולמות מתעלים בשבת, ואולי זה בחינת בי"ע דאצילות ועוד צריך עיון.

הנוק' יורדת בלילה לבריאה והעיקר זה **האור הנמשך לה מן הראש** והוא גימ' **רגל** לכן הוא נמשך רק זמן מועט, וזהו עד **שתכלה רגל מן השוק** אחרי חצי שעה נגמרת ההארה הזאת של האצילות מן הבי"ע, וזה נעשה על ידי **שנשים שמן שתדלוק חצי שעה**. ראה **בספר "עטרת מרדכי" עמ' ס"ה**. בעת ההדלקה **כשמוריד ידו** זה המשכת **הרגל** ועוד עד שתכלה וזה סיום ההארה הזאת **שתכלה**. אותה הארה שהיא **רג"ל** בסוד עד **שתכלה רגל מן השוק**,^ד אחרי **חצי שעה**. ועוד יש **רגל** שמכוונים בכוונת **נ"ר** והיא בחינה אחרת שחנוכה שרגל מכלל הרגלים.

היות וממשיכים לה הארה מלמעלה זהו **הדלקה עושה מצוה**, ולא ההנחה. והיות שיורדת לבי"ע אסור להשתמש לאורה, ואם אנחנו נשתמש ונהנה מאורה הרי **גם החיצונים יחנו** מהאור לכן אסור להשתמש לאורה. ראה **בסידור "עטרת מרדכי" חנוכה הדק בעמ' נ"ז** כתוב גם יכוון להמשיך לה אור ושפע ממספר **ע"ב קס"א**, דחב"ד דז"א. ועושים זה כשהיא באצילות ונמשך **למטה לנוק' שהיא ב"ן**. וזה מכוונים **במילת הוי"ה**, לא כשמוריד את היד להדליק.

^ד ראה בספר **"עטרת מרדכי" עמ' ס"ה**. וראה גם בספר **גינת אגוז דף שגלגלת פעמיים רגל**.

בענין המכילאן

הנה בחנוכה בברכה הראשונה יש י"ג תיבות ויש לכוון בייג מכילאן דרחמים שהם אל רחום וכו' ובהם אימא מקשטת את ביתה ב-י"ג מכילאן לתקן הוד^ל דילה.

פרי עץ חיים דף ק"ט ע"ג: בברכה יש י"ג תיבין נגד י"ג מכילין דרחמי, דאימא מקשטא לברתא לתקנא הוד דידה וקשטא בח' מכילין דידה קדמאין מן א"ל וכו' עד תמינאה נוצר חסד ויכוין (בכל יום) למכילתא חדא שכל א' כלול מי"ג, וביום הח' שהוא נוצר חסד מעוררת ביומה כל שאר המידות ע"י בטישת דנוצר עם נקה שהם ב' מזלות עלאי ותתאי כדי להשפיע למלכות... ע"כ.

הנה כאן כתב לכוין דווקא על התיקונים הכללים כל יום אחד ולא כתב לכוין על הפרטי כנגד כל תיבה וכן כתב ב-ע"ד. ליל א' יכוין אל...ע"ש הכללי. אך הרש"ש כתב לכוין שיש בברכה י"ג תיבות וזה תיקונים הפרטיים. ויש סידורים שעשו רק בשם ה' כוונה של התיקון הכללי ולא מעל כל תיבה. אך לפי הרש"ש צריך לכוין מעל כל תיבה הפרטי. אך את הכללי ב-"לשם יחוד" לפני הברכה, וכן ביום השמיני עושים הזיווג לפני הברכה וזה יחול בסוף הברכה.

סידור א' דף א' ע"ב: חנוכה היא יונקת מהוד על ידי עצמה כי תיקנו מתתיהו. ולא על ידי יעקב וזהו התוספת קדושה שיש לה. ע"כ.

הרי שבחנוכה יש עילוי מה לנוק' שמקבלת בעצמה שלא על ידי יעקב. ראה פריע"ח דף ק"ט ע"א למטה מהחברים.

אור הלבנה כוונות זמניות דף ל"ג ע"ב: עוד יכווין שיש בברכה זו י"ג תיבות והם כנגד י"ג מכילין דרחמי והוא דאימא מקשטת לברתא לתקנא הוד דידה בשמונה מכילין דרחמי שהוא מן א"ל עד נוצר וכל מכילתא כלולה מי"ג ובכל לילה יכוין להמשיך מכילתא אחת הכלולה מי"ג...ע"כ.

כאן יש לשים לב שלא הזכיר את הזיווג וההמשכה של היום השמיני. אך הרב הזכיר זאת בלשם ייחוד... ע"ש.

י"רא ד' עמ' 16: ובכח שלש עשרה תיבות של ברכת נר חנוכה של הלילה הזאת ימשך שפע והארה משלוש עשרה תיקונא דיקנא דא"א הכלולים בתיקון ליל א' א"ל... וכו' דרך או"א למלכות נוק' קדישא דז"א

^ל כל עניין תיקון ההוד והוא שרומז לאלף החמישי וזה שאמר כל היום דזה אותיות הוד שבכל אלף החמישי הייתה גזרה שלא יגאלו, ועדיין התיקון הוא בגאווה אותיות הוד ד' כנגד א-ג. לתקן בפרט ובכלל את האנכיות והפרטיות. ראה תחילת הזוה"ק בעניין השושנה וז"ל כשושנה בין החוחים... עם י"ג עלים שהם שומרים על השכינה כנסת ישראל עיין שם שרומזים תחילה חנוכה בייג מכילאן דרחמי ועוד ה' עלים כנגד ה' גבורות שבאו לעזרתנו בפורים וי"ג עלים הם כנגד י"ג מכילאן דמקשטא אימא לברתא בחנוכה.

הרי שבכל לילה מכוונים י"ג תיקוני דיקנא בכל תיבה (פרטי) וכל לילה הוא **תיקון אחד** (כללי) **הכלול מי"ג פרטיים שבי"ג תיבות**.

שאלה: ממי נמשך שפע זה מא"א או מאו"א בסידור שלנו **אין גילוי** על זה. ועוד האם עובר דרך או"א או דרך אימא?

כוונות זמניות ל"ד ע"א: בסגולת... להאיר ולהשפיע במלכות מבית אימא לתקנא ולקשטה.

שעה"כ דף ע' ע"ב: בענין נשיקת ידי או"א כתב **שמן ששון ג' דף צ"א סע"ב:** מה שכתב או"א הכוונה **לישסו"ת** שזה אימא כידוע.

שלום וצדק להרב שלום הדאיה דף ל"א ע"ג בספר דעה והשכל: בענין הי"ג מכילן הנמשכים לנוק'. עיין שם.

בענין איך לעשות כוונה זאת **ביום השמיני**. הנה ביום השמיני נמשך **התיקון השמיני** הכללי בתיבות **הברכה י"ג תיקונו הפרטיים**. נשארו לנו חמישה תיקונים כללים שבהם י"ג **תיקונים פרטיים** להמשכתם יש ד' שיטות.

(1) **לעשות גם את הזיווג גם את ההמשכה של החמישה מכילין האחרונים לפני הברכה** בלשם ייחוד. אם נעשה כך יצא לנו שבאו החמשה מכילין האחרונים לפני המכילתא השמינית נוצר חסד שכן המשכת השמיני בתיבות הברכה. (צריך להבין שהזיווג נעשה בא"א וע"כ אין להקשות איך נעשה הזיווג עם **נוצר ונקא** ועדיין לא באו).

(2) **בכל תיבה בברכה** לכין מדה פרטית של **ששה תיקונים** כוללים. בהמשכה כזאת אין אנחנו מקיימים **צווי הרב בפרי עץ חיים** שמשמע משם וז"ל: דאימא מקשטא לברתא לתקנא **הוד** דידה וקשטא בח' מכילין דידה קדמאין מן א"ל וכו' עד תמינאה **נוצר חסד ויכוין** (בכל יום) למכילתא חדא שכל א' כלול מי"ג, **וביום הח'** שהוא נוצר חסד **מעוררת ביומה** כל שאר המידות ע"י בטישת **דנוצר עם נקה** שהם ב' **מזלות** עלאי ותתאי כדי להשפיע למלכות... ע"כ. הרי שיש כאן **שני דינים** קודם יש לסיים את ההמשכה **של היום** שהיא **נוצר חסד** ורק **אחר כך** יש התעוררות הזיווג **שתי** עבודות שונות ואין לעשותם יחד. וכן משמע מה "לשם ייחוד" המובא בכוונות זמניות **וביר"א**.

(3) עד מילת **קידשנו** כמו בכל יום ובקדשנו לעשות את הזיווג וההמשכה בהמשך הברכה. וזו השיטה של **היר"א ד' עמ' 16** שכן כתב מעל כל תיבה של הברכה כך מעל תיבת ברוך, **ליל א' מכילתא א"ל**. מעל תיבת אתה, **ליל ב' מכילתא רח"ס**, וכו' עד **יום השמיני** ששם הוא **נוצר חסד** ולזווג ב' מזלין **נוצר ונקא** להמשיך ה' מכילין אחרונים. וזה עושה בפועל שם **ביום השמיני** ובהמשך הברכה כתוב מעל כל תיבה את המכילן **הפרטי** לאלפים וכו' עד הסוף. **נראה לכאורה** שהוא עושה רק את ההמשכה **הכללית** ולא את הפרטית בכל תיבה.

אך אפשר גם לומר שאינו חולק על דברי הרב אלא שכתב את כל המכילן בכל תיבה והיא **הפרטית** אך בכל לילה כשיגיע לאותה מכילתא הכללית של אותו **הלילה**, ידע, שכל הפרטיות דכל תיבה היא של **הכללי של אותו הלילה** כתזכורת. וכמו שאנו עושים בלשם יחוד. **ובענין השמיני** והייחוד הוא סובר שבהמשך הברכה מהתיבה השמינית ועד הסוף, יכולין **בכללי** שיש בכל אחד י"ג פרטים, וימשיך גם לכווין בפרטי של השמיני בכל התיבות, וגם בכללי הכולל י"ג פרטים **בכל תיבה**. ואפשר לשמוע דבר כזה אע"פ שקשה לכוין ולהבין. כך נלע"ד וא"ש את"ס.

(4) **לפי שיטתנו לעשות את הזיווג וההמשכה לפני הברכה. ובסוף הברכה זה יבוא ויכנס.** לפי זה כל הברכה היא רק להמשכה המכילן **השמיני** נוצר חסד, ורק **אחר כך**.¹⁷ בסוף הברכה מתחילה **העבודה השניה** שהיא הזיווג וההמשכה של החמשה מכילן האחרונים, שכוונו בלשם יחוד לפני הברכה. **מה המקור** לעשות כדבר הזה שנעשה את הזיווג **לפני הברכה** ביום השמיני וזה ימשך בפועל בסוף הברכה. ראה **שע"ר א' שאלה ז'**: בענין קריאת שמע על המטה שמכוונים את הזיווג בשעה ששוכב לישון, וזה יקרה בפועל **בחצות לילה**, אע"פ שהוא ישן באותו זמן. ע"ש.

שאלה: מי מעורר את הזיווג?

והשמיני הוא **נוצר חסד** מעוררת ביומא... כך כתב **בפריע"ח**. וכן **כנפי יונה דף רל"ה סי'** **כ"ד** וכן **מחברת הקודש דף נ'.**

נה"ש דף מ' ע"ג: **וכשאומר להדליק** יכולין בשם **קמ"ג** ובמלוי שם **ע"ב** שהוא **ל"ו** [מ"ו לפי הנלע"ד לקמן] שכן עולה להדליק שמלוי **היו"ד** שהם **ו"ד** הם לצורך הנוקבא.

הנה יש כאן חשבון שנלע"ד יש כאן **טעות סופר**, וזה נלע"ד **להדליק** הוא גימ' 179 הרי **קמ"ג** 143 עם מילוי ע"ב 36 הרי 179 אך ידוע לכל מילוי **ע"ב** והוא **מ"ו** ולא **ל"ו**, ועוד כדי להגיע לגימ' **להדליק** מחשיב את **הי'** של להדליק עם מילוי **ו"ד**, הרי עוד י'. ולכן צריך להגיה מילוי **הע"ב** הוא **מ"ו** כמקובל, ואז מקבלים **י' יותר** ולכן אמר שהי' של להדליק היא מלאה **ו"ד** הרי החשבון מדויק. כך נלע"ד נכון.

אך נראה להשאיר גם את **הגירסא** גם כן שכן אמר שהמילוי של **היו"ד ו"ד** הוא לצורך **הנוק'** ונשאר **ל"ו** במקום **מ"ו** ולכן צריך להוסיף מילוי **יו"ד** בלהדליק.

¹⁷ **הנה** דבר זה מוכח גם בעניין קריאת התורה בחנוכה, שכן כל יום עולים ג' **גברי** והראשון קורא חצי והשני החצי השני והשלישי קורא כל הקריאה של אותו יום וביום השמיני גם כן קוראים לראשון חצי ולשני עוד חצי והשלישי מתחיל מביום השמיני עד הסוף הרי שגם בקריאת התורה היום השמיני הוא עיקר, **ואחר כך בא השאר**. ועוד בעניין הקריאה של חנוכה יש בפרק קרבנות הנשיאים פ"ט פסוקים כמניין **חנוכה**.

חנוכה בנהר שלום

יחוד דרך לחנוכה

הנה בין הכוונות שעושים בחנוכה יש המשכה לנוק' שהיא בגובה נה"י וממשיכים לה אור מהזיווג העליון אליה שירד איתה לבי"ע במשך חצי שעה בסוד רג"ל מן השוק בהיות השפע זה יורד צריך לשמור עליו מפני החיצונים שלא ינקו ממנו וזה ענין כוונה זו של דרך שתשמור על השפע.

פרי עץ חיים דף ק"ט סוע"א ... דע כי יש בה ג' יחודים... (עיקר כוונת נר חנוכה הוא, להוריד הארה למטה באלו הימים, כאלו היה הזיווג עם בעלה פב"פ, שוה לו עד הכתר ברמ"ח אברים, הרי רמ"ח וב' דרועין, גימ' נ"ר. ושם הויה בזווג זה, הוא י"א ה"ה ו"י ה"ה) והנה בחנוכה היא נגד נה"י לבד ואנו ממשיכים לה אור מן הראש כאילו היה זיווג עם בעלה פנים בפנים. ודע כי אנו מדליקים אותה עם שקיעת החמה כי אז היא מדת לילה והיא יורדת לבריאה לתת טרף לביתה וחק לנערותיה ואז אנו ממשיכים לה אותן הארות שהיו לה למעלה... לזמן מועט עד שתכלה רגל מן השוק... ולכן אסור להשתמש לאורה מפני שירד למקום שמצוים שם חיצונים... ולכן אין להנות מן האור.

קטע זה מתחיל מהחברים רוב הדברים הם מהרמ"ע מפאנו. התחיל לבאר לנו שיש ג' יחודים כנ"ל וכנגד הנה"י הוא התחתון הוי"ה אדנ"י וכאן אומר שהיא בנה"י וכתב עיקר כוונת נר חנוכה הוא להוריד הארה למטה כאילו היה הזיווג עם בעלה פב"פ. הרי מביא כאן שתי מיני כוונות. (1) הנוק' היא כנגד הנה"י. ואנו ממשיכים לה מהכתר את השפע שהוא ע"ב קס"א, כאילו היא גדולה בכל קומתו. וזה אנו מורידים לה המשכה אליה למקומה בנה"י וזהו הדלקה עושה מצווה. (2) עוד המשכה זו היא נקראת רגל מן השוק שהוא השפע הנזכר ע"ב קס"א גימ' רג"ל ואנו ממשיכים אותו שירד עם המלכות ברדתה לבריאה לתת טרף לביתה וחק לנערותיה.

נה"ש דף מ' ע"ד : ד"ה בחנוכה שורה 11: ... וכשמברך יכוין בשם הוי"ה במילוי יודי"ן שעולה ס"ג ויכוין בשם אהי"ה דיודי"ן שעולה קס"א שהוא הכל בגימטריא רכ"ד שהם ב' יב"ק... ע"כ ע"ש.

הנה צריך להבין מה שכתוב כאן קשה, מה שאומר הוי"ה במילוי יודי"ן הוא ס"ג וכפי מה שידוע לנו הוא ע"ב, אך צריך להבין שהרב בעצמו קורא להוי"ה דס"ג הוי"ה במילוי יודי"ן הנה מצאנו בשער הפסוקים דף י"ב ע"א וז"ל ... "כי שם ההוי"ה יש בה ד' אותיות, ומהם יוצאות ד' הוי"ות, במלוי יודי"ן הם ע"ב וס"ג, ומ"ה דאלפי"ן, וב"ן דהחי"ן" ... ע"כ. הרי ס"ג נקראת במילוי יודי"ן.

אלא כאן רמז הרב דברים עצומים והם א'- זיווג ע"ב קס"א שהוא רגל שהוא המשלוח האמיתי מה שירד מהיחוד העליון לנוק' שהיא בגובה נה"י וזה יורד איתה לבי"ע. ועוד ב'- רמז גם את היחוד ס"ג קס"א גימ' דרך, ב' פעמים יב"ק שנעשה כאן.

יעוד יחוד זה להורידו **לבי"ע**, והיות שאנחנו מתכוונים להוריד שפע **לנוק'** **שבבריאה**, לכן צריך בחינת **שמירה בדרך**.

סידור היר"א ד' עמ' 22 שסידר כוונה זו, וכן **סידור ר' אשר דף ת"א**, וכן **סידור הרב הלל**. ויש הגהה מהרב **ניסים עיני** שמגיה **ע"ב קס"א** הוא **השפע**, ו**ס"ג קס"א** גימ' **דרך** הוא היחוד שבאמצעותו מורידים את השפע לבריאה.

כוונה זו **ס"ג וקס"א** גימ' **דר"ך** (רכ"ד) והיא **לשמירה** כמו שכתוב בשער **היחודים דף ח' ע"א וז"ל**: **"לשמירה בדרך** יקרא קריאת שמע עד ובלכתך **בדרך**, ויכוין יחוד **ס"ג קס"א** גימ' **דר"ך** והם **ב' יב"ק**.

ולהבין למה צריך כאן לעשות **כוונה לשמירה בדרך**, הנה **בברכה ראשונה** בתיבת **הוי"ה** מכוונים להמשיך שפע מלמעלה **מחב"ד דז"א** לנוק' שהיא בגובה **נה"י כנ"ל**, והיא יורדת **עם השפע הזה** לבי"ע "לתת טרף לביתה וחק לנערותיה" לזה צריך **שמירה לשפע זה** שלא ינקו בו החיצונים והקלי' **בבי"ע**, ולכן מאותה הסיבה **"אין לנו רשות להשתמש בהם"** אלא **לראותם בלבד** כדי שגם החיצונים לא ינקו מהאור הזה היות שאסור גם לנו להשתמש בו¹⁰.

יר"א ד' עמ' 22 עושה בכוונת **רגל מן השוק** "גם יכוון להמשיך הארה ושפע כמספר **ע"ב קס"א** מחב"ד דז"א לנוק' שהיא שם **ב"ן ע"כ**.

והיות ורוצים להוריד אור גדול לבריאה צריך לעשות **יחוד של רביצה** הנקרא יחוד **דמקרה**, ומפני סכנה מהחיצונים שלא ינקו, עושים **יחוד כוונת דרך** שהיא **ב' פעמים יב"ק**.

בברכה הראשונה אנו נמצאים באחור או ביניקה ואז זה **יחוד דרביצה** ואנחנו ממשיכים לנוק' את **השפע** שירד איתה לבריאה, שהוא **ע"ב קס"א** גימ' **רג"ל בסוד רגל מן השוק**, ולכן צריך לעשות **יחוד** נוסף של **שמירה** שהוא **ס"ג קס"א** גימ' **דר"ך** שהוא יחוד **דר"ך ב' פעמים יב"ק**.

שעה"ק דף נ"ג ע"א ערכי הכינויים **דרך**, הוא **בג' בחינות** :

הא', הוא **ב"פ הוי"ה אלהים**, שהם **ב"פ יב"ק**, והם בגימטריא **דרך**.

הב', הוא **חבור הוי"ה ואהי"ה ואדנ"י**, שהוא **יב"ק**, ו**חבור הוי"ה ואלהים** שהם **יב"ק**, ו**ב"פ יב"ק**, הם **דרך**.

הג', הוא **חבור הוי"ה דס"ג**, עם **אהי"ה דיודי"ן** העולה **קס"א**, ושניהם בגימ' **דרך** ... **ע"כ ע"ש**.

כשרוצים להוריד לבריאה זה הויה אלהים וזה משולב. אך **ס"ג קס"א** זה לא משולב שכן זה **בינה ותבונה** אין זיווג. אי"כ נשאלת השאלה מה זה **ס"ג קס"א**?

נה"ש דף מ' ע"ד שורה הרי זית יש **ב' דינין** יש : **א**) **ס"ג קס"א** שהם **רכ"ד** (דרי"ך). **ב**) יש **ב' הויה אלהים**. הזיווג הוא **הויה אלהים** וזה בפועל.

שער רוח הקודש דף מ"ד יחוד לחדש אלול היחוד לא משולב וזה **ס"ג קס"א ע"ש**.

¹⁰ ועוד "אלא לראותם בלבד" גימ' 787 כמניין שלהבת 737 ועוד 10 שצריך להסתכל בנרות ולכווין 10 שלהבות (ממור"ר)

מה ענין ס"ג קס"א ומה תפקידו?

שער רוח הקודש דף ס"ב ע"א יחוד ח"י "מי זה האיש... יורנו בדרך יבחר"

כאן זה פסוק מתוך מזמור "לדוד אליך ה' נפשי אשא" שאומרים **בנפילת אפיים** ויש שם כוונות משמע משם שזה עושה **מיתוק**.

סידור א' דף קכ"ה ע"ב (נפילת אפיים) יכוון למתקם **בקס"א וס"ג** צריך לשים לב כאן כתב **קס"א** לפני **ס"ג** ועוד המיתוק הוא ל-**יורנו** גימ' **רע"ב** שהם ריבוע **הויה** (ע"ב) וריבוע אלהים (ר"י) פשוטים שהם **ז"א ונוק'**. והמיתוק הוא להוסיף לז"א **אר"ך** נהורין על **הק"ן** נהורין שלו ויהיה **ש"ע** נהורין.

קודם היה גימ' **רע"ב** ואחר המיתוק הוא **ש"ע** כשנוסף **ב'** כוללים יהיה **שב"ע**. הרב יואל בלומנפלד הי"ו.

סידור אדום היר"א א' עמ' 462 463: עשה הממתק למעלה והמתמתק למטה וכן עשה **בסידור חום של הרב הדא"ה עמ' 498**. גם כן הפוך מהסידור שלנו הנ"ל.

יוצא לנו שס"ג קס"א הוא **מיתוק**. והמיתוק הוא דווקא **בפנים** וכמו שכתב **בשער רוח הקודש דף ס"ב ע"ב**.... ואחר הנסירה... ע"ש.

בחנוכה יש: א) ס"ג קס"א שהם **רכ"ד** (דרך) וזה יעשה **מיתוק** וזה **לא משולב**, זה לא זיווג. **ב) יש ב' הויה אלהים**. הזיווג הוא **הויה אלהים** וזה בפועל. וזה הזיווג **להוריד לבריאה יחוד רביצה**.

סידור הרש"ש בכוונת **עלינו לשבח** יש כוונה **זרובבל הויה אלהים** כך מצאתי **ולא פירש הכוונה**. **ושמא יש** לומר כי **ב' פעמים יב"ק** הם **ולא אחד** לבד, כי **ב"פ יב"ק** גימ' **רכ"ד** (דרך) ובהם **ח"י** אותיות, ועם **ד'** כוללים **דב' הויות** וב' אלהים, **וכולל אחד לכולם**, הרי **רמ"ז** כמנין **זרובבל**, וה' יאיר עינינו בתורתו **כיר"א**. ע"כ.

יכול להיות כאן כוונה וזה **למה שעושים בחנוכה** שכן גם כאן יש **ירידה לבי"ע** כמו ב-**עלינו לשבח**, **ויש כוונת דר"ך ב' יב"ק**. כך נראה **למו"ר הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א**. ועוד אמר באותו יום שמה שאנו רואים שחכמים לא כתבו כלום על הכוונה שמביא הרב **בנה"ש דף מ' ע"ד** כוונת **ב' יב"ק** גימ' **רכ"ד** אולי מפני **שלא קישרו** כוונה זו עם **דר"ך** מפני שכתב הרב בהיפוך אתון **רכ"ד**. ע"כ.

נלע"ד יהושע לומר שכן לכולם הייתה ידועה הכוונה של חודש אלול "הנותן בים דרך", וכן כוונת **המ"ח** שעות שבשני ימים ראשונים של אלול, שם יש **ב' יב"ק** והם **דרך** כך נלע"ד.

שער היחודים דף ח' ע"א: שמירה לדרך יאמר פרשת **שמע עד ובלכתך בדרך**, ויכוין כי **בדרך ב' פעמים יב"ק** והם **ב' פעמים הויה אלהים** וז"ס פסוק: "אם יהיה אלהים עמדי ושמרני בדרך הזה.... והיה הויה לי לאלהים הרי כאן ב' פעמים **הויה וב' פעמים אלהים**...." ע"כ ע"ש.

הרי שבשער היחודים מבאר כוונת **דרך** לשמירה בדרך ולומד מיעקב אבינו שגם הוא עשה יחוד זה של **דרך לשמירה** ויש כאן בפסוקים **ב' יבק. ב' פעמים יב"ק**.

שער רוח הקודש דף ל"ו ע"ג: ... ב' יב"ק פנימי (משולבים זיווג פנימי הוי"ה בפנים) בלילה חיצון (משולבים זיווג חיצון הוי"ה בחוץ) ביום בחנוכה זה בלילה והוא חיצון. **ס"ג קס"א** כללות חדש אלול, הייחוד לכפות את הדינים... ע"כ ע"ש.

שער רוח הקודש דף ס"ב ע"ב: ... **ס"ג קס"א** ממתקים הויה אלהים... ע"ש.

עץ חיים א' דף ע"ז ע"א: ... בענין היחוד הזה דרך ב' פעמים יב"ק. מביא הרב ב' בחינות יחודים הויה אלהים. וכל אחד כלולה מב' הרי ד'.

(1) **בהיות ז"ן אחבא"ח ואז ז"א נקרא הויה אלהים** והוא מקבל את השפע שלו ושלה ומעביר לה הארות.

(2) **בהיות ז"ן פב"פ ואז כל אחד מקבל לבד** והוא נקרא הויה והיא אלהים.

(3) **בהיות אימא מתלבשת תוך ז"א.**

(4) **בהיות אימא חופפת על נוק' בסוד אור מקיף.** ע"ש.

בית לחם יהודה א' דף ס"ד ע"א ד"ה אז נמשכים לשניהם יחד... שואל הרי גם שהם פב"פ היא מקבלת מהז"א וגם באחבא"ח? ומתרץ כשהיא אב"א זה נראה שהיא מקבלת ממנו אך כשהיא פב"פ נראה שהיא עצמאית... ועיין גם **בית לחם יהודה ב' דף צ"ג סע"ב וע"ג**. וכן שם **בית לחם יהודה ב' דף מ"ט ע"ד ד"ה תחילה.** ע"ש.

עץ חיים א' דף ע"ו ע"א: למטה..מביא ד' בחינות הנ"ל... ע"ש.

שער המצוות דף נ"ח ע"א: גם בענין זה. ע"ש.

שם משמעון דף ס"ו ע"א ד"ה שם: ... על ישוב ענין ב' היחודים יב"ק ומאחד שם יחוד 1 עם 3 ו 2 עם 4 ואז יהיו רק ב' יחודים כמו שפותח הרב דבריו... יש ב' יחודים הויה אלהים... ע"ש, והוא כמו שכתב הרב בשער ההקדמות בסופו ליקוטים דף צ"ד ע"ג: שורה להזדווג... ע"ש. הסבר ברור ומסודר. וכמו שכתב ה"שם משמעון". ע"ש.

עץ חיים א' דף ע"ו ע"ד פרק ג': ... בענין מצוות שילוח הקן ההבדל בין כשיש לאימא ק"ן נהורין והוא יחוד ירוד ודמקרה וזה ע"י שאימא מסתכלת בפנים דא"א. וכשיש לאימא ש"ע נהורין זה יחוד עליון ואימא מסתכלת במצח דא"א.

נראה שזה דווקא באימא כך אך בנוק' דז"א מספיק הסתכלות בפנים שיעשו לה ש"ע נהורין. כגון בברכת שעשה ניסים וכן בכוונת מגן ובהמשך מביא הרב ב' בחינות של יחוד יב"ק בכל בחינה ב' יחודים... ע"ש. וכן עיין שם דף ע"ו ע"א באותו ענין.

שפת אמת שבסוף ספר אמת ליעקב דף קי"ז ע"ד למטה: ... על חשיבות מצוות שילוח הקן. ושיש לעלות ע"י מצוות ומעשים טובים, מיחוד של ק"ן מקרה ליחוד עליון. וזה רמז מה שעושים גם בחנוכה. ע"כ.

חנה אם שמואל בחינת אימא שם ס"ג

שמואל א' פרק ב' ^{לח}:

מסכת ברכות דף ל"א ע"ב:

בן יהוידע על מס' ברכות דף ל"ג ע"ד:

שער הפסוקים דף מ"ב ע"א:

זוה"ק פר' משפטים דף קי"א ע"ב:

מתוק לנפש על סבא דמשפטים:

שע' הגילגולים דף רנ"ז בני אהרן אות י"ד:

שע' הגילגולים דף ר"פ:

לשם הדע"ה דף קל"ו סי' ה':

זוה"ק פר' וישלח דף קס"ו ע"ב וכן פירוש מקדש מלך ע"ז דף רכ"ו ע"א:

שער הפסוקים דף מ"ב ע"א ובהמשך דף מ"ב ע"ד למטה:

ליקוטים ע"ה ע"ד סי' ג':

ליקוטים דף ע"ו ע"א: שורה הוא אור אבא... אבל שמואל נתנבא מבחינת אימא והם נ"ה הפנימים, בלי התלבשותם בז"א...

פריע"ח דף ק"ט ע"ב: ... אתי מפתחא דכליל שית...

ליקוטים דף ע"ה ע"ג: ד"ה ויאמר לה. אתי מפתחא דכליל שית וסתים פתחא. בענין 10 בני"ם עיין כוונת כניסה לבית הכנסת וכן בסוף עלינו לשבח והיה ה' למלך... ה' אחד ושמו אחד. ועיין הקדמת ר' שאול לאוצרות חיים. מכל הנ"ל זיווג חנה ואלקנה מתקנים י' בני"ם וניתנים ללאה. ע"ש.

שע' הגילגולים הקדמה ל"ו: סדר הגילגולים טוב שבקין... לעשו... מעקב עשו ליעקב יעקב מעביר ללאה בזיווג ועובר ליששכר וממנו לנדב ואביהו ונתעברו בפנחס שהוא אליהו עד מעשה יפתח ונסתלקו ממנו וחזרו באליהו בעיבור לאליהו בהר הכרמל. ובזמן שנסתלקו מפנחס אחר מעשה יפתח היו בגלגול גמור בשמואל הנביא... ע"ש.

^{לח} הנה כל הפרק הזה עיינו בו בשעור אחד ומה שהספקתי הוא רק לרשום המקורות וה' יאיר עינינו ונזכה בקרוב לפתוח כל המקורות ולחבר פרק זה, וכעת אין לי פנאי ולכן השארתי אם תרצה תעיין במקורות ותשמוח.

וגם נצח ישראל לא ישקר

שער הפסוקים דף מ"ב ע"ד : עיין שם שעיקר הפגם בהוד והנצח לא היה בו פגם...

שער הפסוקים דף מ"ב ע"א : שלא היו יכולים לראות את הנבואה דרך הנצח ובא שמואל ותיקן את הנצח. לכאורה נראה שיש סתירה בע"ד אמר שההוד פגום ובע"א משמע שמתקן את הנצח שהיה סתום... ע"ש.

זוה"ק בראשית דף כ"א ע"ב : שורה א'..הנצח נפגם ע"י יעקב שנכנס לסכנה... יהושע נתנבא מהודו של משה שנאמר "ונתת מהודך עליו... ע"ש. מכאן שההוד מתוקן ונפגם הנצח...

מקדש מלך על הזוהר הנ"ל דף ק"ג ע"ב : ע"ש. וכן שם בדף ק"ד ע"א ד"ה אתא... פרק תחתון דנצח דז"א אשר הוא נצח דיעקב והוא כנגד הוד דרחל כי הלא הם אחב"א ונמצא הוד דרחל כנגד נצח דיעקב כי כן הוא בגשמי. ובזה תבין סוד ירך יעקב שמה שאמר הזוהר **בראשית כ"א ע"ב** שהנצח נפגם **ובדף כ"ו** אומר שעל ההוד איתמר, והוא צולע על ירכו אלו ואלו דברי אלהים חיים שהנצח של הזכר נפגם אבל הוד שלו לא נפגם ומה שכתב בדף כ"ו שאמר על ההוד איתמר הוא הוד דרחל...

פסוקים דף ט"ז ע"ד למטה : (מזולתו) וירא כי לא יכול לו וגו' כבר הודעתיד כי ז"א נקרא ישראל ועוד יש בחינה פרצוף אחר העומד מכנגד החזה דז"א ולמטה ונקרא יעקב, וזה שאמר הכתוב וירא כי לא יכול לו, לישראל עצמו שהוא זעיר רק יעקב התחתון ולכן מה עשה ויגע בכף ירכו הוא הפרק התחתון של נצח דזעיר אשר הוא בחינת חכמה שהוא פרק עליון דנצח דיעקב, וגם הוא בבחינת פרק עליון דהוד דרחל כי הנה יעקב ורחל עומדים אחב"א ונמצא נצח דיעקב כנגד הוד דרחל...וז"ס היות נוהג גיד הנשה בימין ובשמאל..(ע"כ מזולתו)

שער מאמרי רשב"י דף י"ג ע"ב : ד"ה ונבאר מה פגם שרו של עשו הוא בחלק התחתון של נצח ז"א שהוא כנגד כל ההוד של רחל... ונמצא כי כשנפגם העקב שהוא פרק התחתון של הנצח שלו נפגמו כל ג' פרקין שבהוד שלה ונמצא כי עיקר הפגם היה בנקבה, כי נפגם כל ההוד שלה משא"כ בז"א שלא נפגם **רק העקב הימני שבו** וכמעט שאין זה פגם ולהורות ענין זה נקרא שמו ישראל כי שרית... ותוכל ולא נפגמת **כמו** הנקבה... ע"כ. כאן לא מזכיר כלל את יעקב...

ליקוטי תורה דף מ"ג ע"ג : ד"ה ויאבק איש עמו... וכן שם **בטעמי המצוות דף מ"ב ע"ג**... שהפגם היה בשליש תחתון בנצח דז"א שהוא נצח דיעקב והוד דנוק' העומדת עמו אחב"א.

שער ההקדמות דף ס"ג רע"א : וכשנגע סמא"ל בכף ירך יעקב לא היה בבחינת ז"א הנקרא ישראל כי הרי עליו כתיב וירא כי לא יכול לו, אמנם נגע בכף ירך יעקב דכורא בפרק העליון דנצח שבו שהוא כנגד פרק תחתון דנצח דז"א וגם נגע בהוד **דיעקב נוקבא הנקראת רחל** כי הנה שניהם עומדים אחור באחור ונמצאו מכוונים

נצח שלו בהוד שלה ובזה יובן מאמר ספר **הזוהר פרשת בראשית דף כ"א ע"ב** בענין כף ירך יעקב.

דב"ש דף ס"א ע"ד סי' ט"ו: בענין אחיזת החיצונים בהוד ושמואל שנתנבא מהנצח אחר שנתקן, ומקום נבואת משה ואהרן ושאר הנביאים ושם עוד שאלות ע"ש באורד.

וכן מקשה הדב"ש בסוף הסימן: אך קשה דאיתא **בעץ חיים שער ל"ה פ"ה דף נ"ד ע"ג למעלה**: וז"ל ולכן גם ס"מ לא יכול ליעקב רק בכף ירכו השמאלית שהוא הוד ע"ש וכפי מה שכתבנו כאן ובפרי' וישלח לא נגע אלא בירכא ימינא שהוא נצח ע"ש. עיין בית לחם יהודה ב' דף ס' ע"ג: וכן שמן **ששון ב' דף מ"א ע"ד אות ח'**: שתירצו על פי **שער ההקדמות דף ס"ג רע"א**: שדרוש זה הוא דרוש א"ט ב"ח והוא בנוק' ופעמים נקראת הנוק' בשם יעקב... ע"ש.

סיכום: מכל הנ"ל נראה לומר. שמה שפגם שרו של עשו, הוא החלק התחתון של נצח דז"א, שהוא כנגד כל הנצח של יעקב, וכל ההוד של רחל. **וזה גרם איסור גיד הנשה בירך ימין ושמאל** ושהוא בחלק העליון. והפגיעה בחלק התחתון של נצח ז"א, גרם שלא תהיה נבואה ברורה, ורק היה רואה אך לא ניתן ניב, להתנבא. עד שבא שמואל ותיקן את החלק התחתון של הנצח של ז"א כשנאמר **"וגם נצח ישראל לא ישקר"**. אך בזה **לא נתקן** חלק העליון של נצח דיעקב והוד דרחל ולכן איסור גיד הנשה לא תוקן בזה ועדיין הוא באיסורו.

בענין כוונת חנ"ה כ"ו

הנה בנה"ש יש דרוש מהרש"ש על חנוכה עמוק מאוד ויש מספרים שהוא נכתב אחרי שנעלם שבת אחת ומספרים שהיה **בגן עדן** וזה הדרוש נקרא **דרוש גן עדן** הוא לא פירש אותו והכל בקיצור נמרץ ובקודים ויחד עם מו"ר הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א עסקנו בו זמן רב ואמר **שיוציא ספר על ביאור הדרוש הזה** אך בינתיים יצאו ב' חוברות ממנו והן א' על שלהבות. והב' על משקל השמן, שאר הדברים לא הוציא לאור ואנחנו מצפים לו בקרוב. בינתיים תוך כדי לימוד מה שרשמתי ומה שאני זוכר אכתוב כאן **עד שנזכה לספר**, למי שרוצה לטעום מדבשו, כאמור הדברים ממה שכתבתי והבנתי מתוך השעורים הרבים שלמדנו בו.

נה"ש דף מ' ע"ב :... חנוכה חנ"ה כ"ו חנה גימ' ס"ג וכ"ו הוא שם הויה... ע"כ.

הנה פותח בחנוכה שהוא גימ' פשוט ומלא דס"ג, זו כוונה שנפגוש אותה במילת **חנוכה** שפע שאימא משפיעה לנוק' ומזאת הכוונה נמשיך למתק את שם **אלהים** של הברכה השניה שעשה נסים.

שעה"כ דף ק"ח ע"ד : ד"ה אח"כ תכוין... עתה נמשיך הויה דס"ג של אימא שהוא מספר עשר אותיות המילוי **עם** חשבון אותיות הפשוט לבדם שהם כ"ו והרי כ"ו וס"ג בגימ' **חנוכה** וזהו ההמשכה תמשיכנו בנוק' הנקראת נר ועי"כ תהיה נר **חנוכה**... ע"כ.

כאן יש כוונה כ"ו וס"ג מאימא ואז הנוק' תהיה נר חנוכה.

אור הלבנה כוונות זמניות דף ל"ג ע"ב : שורה 2... ובמילת חנוכה תכוין להמשיך מאימא לנוק' **פשוט ומלא דס"ג** כמספר חנוכה, ואז נעשה נר חנוכה.

בהמשך נלמד שהשפע הזה הוא עבור ברכה השניה שבוה נמתק את שם **אלהים** של הברכה השניה.

שעה"כ דף ק"ח ע"ד :... **ברכה ב'** והוא **שעשה נסים** כו' במלת שעשה תכוין שהוא חיבור ש"ע ש"ה פירוש שתכוין להמשיך הארת הפנים העליונים שהם ב' שמות א"ל ומילוייהם [במילואם] כזה **אלף למד אלף למד** העולים בגימ' ש"ע... ותמשיכם אל שם **אלהים** דמילוי **יודין** העולה בגי' ש' ועם ה' אותיותיו הפשוטות ה' הרי ש"ה מן **שעשה ש"ע ש"ה** ובזה יתמתק שם **אלהים** הנזכר.

עוד ירצה כי ענין ב' שמות אלו של **אל** הם סוד **הויה דס"ג** שביארנו **במלת חנוכה שהוא כ"ו וס"ג** שהוא הויה בפשוט ובמילוי^{לט}.... ע"כ.

הרי בפירוש שיש המשך לכוונה זו בברכה השניה ממה שהמשכנו מאימא לנוק' **כ"ו וס"ג**.

^{לט} **הנה** בכוונת שעשה נעשה מהו"ה פשוט ומלא דס"ג ב' א"ל **יאי** דס"ג גימ' א"ל. ועוד הו"ה גימ' כ"ו ודי' אותיותיה והכולל גימ' א"ל.

נה"ש דף מ' ע"ד :... עוד **חנוכה** עולה **ט"פ** והוא משם טפטי"ה שזה השם ר"ל שטיפות י"ה יתעלו למעלה ולא ישלטו בהם הקליפות שכבר ידעת שאלו הימים הם לתקן ההוד והוד זה הוא ספירה ח' (שמינית) ובעבור זה יש ח' (אות ח' צורת ח') בחנוכה והיא **צורת פתח** וצריך להיותה סמוך לפתח **טפח** (ע"ב) ש**טפח** עולה **צ"ז** ובחלל שיש בין הוד ליסוד יש שם שם **א"ל אדנ"י** שעולה ע"ה **צ"ז** והיסוד של נוקבא הוא פתח וד' אותיות של שם אדנות הוא בסוד **טפח** לכן צריך שיהיה בין הפתח לחנוכה שיעור **טפח סמוך לפתח** :

הנה קטע זה קשה ומורכב מכמה דברים עמוקים בהמשך נעסוק בכמה מהם וכאן בכללות שם הרמוז בגימ' **חנוכה** שהוא **פ"ט** בח' ימים תיקן מתתיהו בן יהוחנן את ההוד שמונה ימים ועוד עניין הצורת הפתח, והטפח הסמוך לפתח ומה שאנחנו עושים על ידי **או"א** שהם סוד י"ה ממשיכים שפע לנוק' שהיא בחינת הוד ומתקנים אותה.

נה"ש דף מ' ע"ב :...כונת הפתילה היא שעולה **תקכ"ה** שהוא מפתילה **תלצ"ה** ד' שלהובים הרי **תקכ"ה** וה' אלהים הם ה' גבורות ממותקים שהם בסוד **שמן** ולא בסוד **מים** שהמים אינם מניחים רושם בעבור היותם **חסדים גמורים** אבל השמן מניח רושם שסוף סוף הם גבורות אלא שהם ממותקים ושמן זה יורד **מחמשים שערי בינה**, דאמא ועד הוד התפטשת, וחמישים שערי בינה מתחלקים כ"ה באימא וכ"ה בהוד, וה' חסדים הם בסוד טיפה שעוברים **מחג"ת נ"ה** ה' יודי"ן כלולים מ"י וי' מ"י הם **ת"ק** וכ"ה שערי בינה הרי **פתילה** ויכוין כשישים אותה בתוך הנר בסוד **נקודת ציון** שהוא כפוף. ואח"כ עולה **השלהבת** בסוד בנימין וכשידליק הפתילה יכוין בסוד נ' של הוד נקודה כזה ויכוין בסוד בנימין שהיא באה **בסוד נ"ה**. אדם קדמאה שהיא עולה סוד חנוכה במעלת כ"ב... ע"כ

הנה גם קטע זה נבאר בהמשך מה שעסקנו בו.

משקלות ומטבעות שנהגו בזמן הרמב"ם

רמב"ם זמנים הלכות שקלים פר' א' הלכה ב' : ע"ש.

4 שעורות = משקל גרעין חרוב = 1 קרט.

שקל האמור בתורה = 320 שעורות. הוא **סלע** כשהוסיפו לו **חומש** והוא 384 שעורות.

סלע = 4 דינרים = 384 שעורות = 19.2 גר'.

דינר = 6 מעין = 96 שעורות = 4.8 גר'.

מענה = 2 פונדיון = 16 שעורות = 0.8 גר'.

פונדיון = 2 איסרים = 8 שעורות = 0.4 גר'.

איסר = 8 פרוטות = 4 שעורות = 0.2 גר' = **משקל גרעין חרוב**

פרוטה = חצי שעורה = 0.025 גר'.

5 סלעים לפדיון הבן = $5 * 19.2 = 96$ גר' כסף.

דרהם = זוז = 3.2 גרם.

ביצה = 12.03 דרהם = 38.5 גרם. להרמב"ם.

רמב"ם זרעים ביכורים פר' ו' הל' ט"ו : עיסה החייבת בחלה עשירית האיפה, 43 ביצים וחומש, 43,2 ביצים = 86.66 סלעים = 520 דרהם.

משקל הקמח החייב בחלה **לפי הרמב"ם** סלעים = $86.66 * 19.2 = 1664$ גר'

משקל הקמח החייב בחלה **לפי הרמב"ם** דרהם = $3.2 * 520 = 1664$ גר'

משקל הקמח החייב בחלה **לפי הבן איש חי** = $3.2 * 777 = 2496$ גר'

להבין ההבדל במשקל בין **הרמב"ם** לבין **הבן איש חי**. שהוא בתוספת חצי, הוא מפני שהוא סובר שצריך לשקול את המים שדוחים 43.2 ביצים, ואלו הרמב"ם סובר שצריך קמח כנפח המים שנדחו ע"י ה 43.2 ביצים.

הנה ראינו מצאנו בדברי **הרב עובדיה ברטנורא** בפירוש המשניות מסכת **כתובות**

פרק ה' משנה ז' וז"ל: ... טרפעיין - כל טרפעיין הוא משקל **ארבעים ושמונה**

שעורות של **כסף צרוף**, כמשקל שלשה **דרכמונים** שקורין בערבי **דראה"ם** שכל

דרכמון **שש עשרה שעורות** בינוניות של כסף :

הרי שה**דרהאם** הוא **16 שעורות** לעיל לפי מידות הרמב"ם השעורה היא משקל רבע גרעין חרוב ש **4 שעורות** הוא **קרט** שהוא **גרעין חרוב**. אמרנו **דרהאם** הוא **3.2 גרם** הרי הוא 2 קרט נראה שאמר כאן **שעורות של כסף** וזה משקל אחר ולא שעורות ממש אלא גודל שעורה רגילה רק שהיא מכסף ואז משקלה גדול יותר כך נלע"ד.

אחיזת החיצונים בשמן

הרש"ש מלמד אותנו שהייתה אחיזת הקלי' בהוד שזה בחינת השמן, אך הוא מזכיר זאת בשני מספרים י"א, וכן צ"ז, מה הכוונה בכל אחד מהמספרים, והתיקון והמיתוק מזכיר מספרים נוספים. י"ג. ר"ח וכן ל"ב. שרומזים לח' הויות, א' עם ו' חתוכה, ויצחק שמספרו גם ר"ח. כמניין ח' הויות. וננסה להבין כוונתו.

נה"ש דף מ' ע"ג: שהוד זה היה **שקוע בתוך הקליפות** שמספרם י"א... ע"כ.

והכוונה ל' ספירות דקלי ואור המחיה אותם הרי י"א היות והוא שבוי אצלם נחשב עם הקלי' והוא **קלי נוגה**. ולפי ההקדמה שסידר היר"א לפני הדלקת הנרות משמע **שהוד זה** הכוונה על **השמן** שיש בו בחינת הוד. כשמיחדים את **כמות השמן** בכלי ושמים בתוכו י"א ביצים שמן זה מורה שהוא בקלי' וכשמוזגים אותו לנר זה **מורה על שחרור** מהקלי'.

בעניין הקלי' שמספרם י"א, **שעה"כ דף ט"ו ע"ג**, וראה סיכום בנושא זה בספר **עטרת מרדכי על הקדיש עמ' ק"ז**, וכן שם **עמ' קי"א**. ובקיצור: המלכים היו מעורבים בהם סיגים רבים ולכן נשברו, וירדו למקום הקלי'. ובתיקון נתקנים העולמות דקדושה ונפרד הקלי' ונברר, וכל זה כדי שיהיה שכר ועונש, ונזכה בזכות ולא מנהמא דכיסופא. ע"ש וכן בהקדמת הרש"ש על הקטורת **נה"ש דף כ"ה ע"ד**.

נה"ש דף מ' ע"ג: **בצה** עולה בגימ' 97 שהוא אל הוי"ה⁹⁶ (ולע"ד נראה **אל אדני** וצ"ע)... ע"כ.

צ"ז הם הי"א הם **הקלי** הנאחזים בעשיה שהיא **אל אדני**⁹⁷ גימ' **בצה**. עיין **שעה"כ דף י"ג ע"ב** ד"ה ונחזור... וכמ"ש בזהר בפי' **צו** כי הקליפות הנאחזות בעשיה הם קשות וחזקות מאד וצריך לשרפם באש כי זהו סוד מ"ש חז"ל אין צ"ו אלא **ע"ז** כמשי"ה "כי הואיל אפרים הלך אחרי הצו" והטעם לפי שיונקים ונאחזים בשם אל אדני שהוא בעשיה... ע"כ.

וכן **סידור הכוונות דף ע"ד ע"א** בכוונת **צו** את בני ישראל: וכן **נה"ש דף כ"ה ע"ב** שורה יתברך... וכן **פריע"ח דף כ"ח ע"ד** ד"ה פרשת התמיד: והעולה משם: **אל אדני** שהוא בעשיה נאחזים בו הקלי' שהם **צו** (וכמ"ש הזוה"ק פרשת **צו** אין **צו** אלא ע"ז) וצריך לשרוף אותם ע"י ההוא רוחא שהם הגבורות הרי"ו העליון לבטל אחיזתם של הקלי' בשם **אל אדני**. (עוד בעניין ההוא רוחא שהוא השורף את העכירות והקלי' האמור בכוונת **צו** את בני ישראל **בסידור דף ע"ד ע"א** וכן עיין **שעה"כ דף י"ג ע"ד** ד"ה ונחזור. ועוד **פריע"ח דף כ"ח ע"ד פ"ג** פרשת התמיד... נראה שגם **כאן הרש"ש מלמד אותנו** שצריך לעשות פעולה דומה. ההוא רוחא הוא הפועל לנקות את שם **אל אדני** שבעשיה, מאחיזת הקלי'. וזה נעשה דרך השם **אל אדני** עצמו, וכמו שכותב רבי **שאל בהקדמתו באוצרות חיים על האיפה שלמה**

⁹⁶ כתוב **בפאת השד"ה עמוד רס"ז** הוי"ה בניקוד אלהים שהם ז' נקודות. הרי 70 ועוד הוי"ה הרי 96. נראה לרבינו **הרה"ג רבי מרדכי עטי"ה** שאינו מרבי שאל, מפני שחישב רק הוי"ה וחסר אל.

⁹⁷ השם הזה הוא קדושה אלא שיש בו אחיזה לקלי'.

וז"ל: גם **איפה גימ' אל אדנ"י** לרמוז אל **אל אדנ"י** שבעשיה **שממנו** נמשך אש גבוה שהוא הארה מהה"ג שביסוד דנוק' דז"א, שהוא מההוא רוחא דיהיב בה ז"א... ע"כ. ע"ש.

משמע שההארה הזו עוברת דרך שם **אל אדני** שבנוק', כמו שכתב **שממנו**. ועוד בענין ההוא רוחא ע"ח שע' **ט"ל דף ע"ב סע"ב וע"ג** וכן דרוש המ"ן **שער הפסוקים דף י' ע"ג** ועיין עוד **במקור הישועה כוונות החול חלק א'** בעניין פרשת התמיד שהארכנו בזה.

נה"ש דף מ' ע"ג: שורה 3: **ביצה היא י"ג דרהמים** ... ע"כ.

קשה שהרי לפי החשבונות לעיל **ביצה היא י"ח דרהם** וכתב הרב ניסים עיני וז"ל: לפי **הרמב"ם הלכות ביכורים פרק ו' הל' ט"ו** עיין כסף משנה ושאר נושא כלים שם בענין **שיעור חלה**: העומר הוא עשירית האיפה זה 520 דרהם כשנכפיל ב 3,2 גרם. שכך דרהם הוא 3,2 גרם, נקבל 1664 גרם שהוא שיעור חלה. כשנרצה לדעת כמה **שיעור ביצה להרמב"ם** נחלק 520 דרהם ב 43,2 ביצים, שהוא שיעור חלה, ונקבל **12,03 דרהם** שהוא שיעור ביצה להרמב"ם וזה קרוב יותר ל 13 דרהם שכתב **הרש"ש**. כל החשבון של הרמב"ם הוא לפי מידות מצרים שבזמן הרמב"ם וגם הוא לפי נפח דווקא. ועיין **חסד לאברהם דף פ"ט שיעור המידות והמשקלות נהר ס'**. ע"ש.

נה"ש דף מ' ע"ג: כל אחד מהדרהמים היא י"ו שעורות שהם הכל 208 שעורות שהם (כמספר) 8 היות שיש בהם **ל"ב** אותיות שהם באים מא' (פירוש הו"ו של א' חלוקה לשנים והם י"ו למעלה וי"ו למטה סכ"י) שברישא דעתיקא^{מב}... ע"כ.

והם ממתקות את מספר 208 (שעורות) אך היות ואין כוח מספיק בהויות למתק, על כן הם עולות לקבל שפע מעתיקא... ע"ש.

מה שכתב כאן, כל אחד מה**דרהמים** היא י"ו **שעורות** אינו מסתדר לפי החשבון. שהרי כל שעורה היא משקל 0.05 גרם, נכפיל ב 16 יהיה החשבון 0.8, אך אם נתקן הגירסא י"ו **גרעיני חרוב** שכל אחד משקלו 0.2 גרם, נקבל 3.2 שהוא משקל **דרהם**. וזו הגירסא שתיקנו **הרב יצחק פירא** בסידורו המובא בספר **עטרת מרדכי לכוונות חנוכה חלק ב'** עמ' שי"ד ובסידור **הרב עיני** המובא שם **בעמוד רס"א**. ע"ש.

^{מב} ראה בהמשך בעניין א' מעתיקה.

חשבון י"א סממני הקטורת

הנה הרב מבאר שיש בשמן י"א בצים שרומזים לי"א סממני הקטורת שההוד הוא בקלי וצריך להוציא אותו מהקליי שמספרם גם כן י"א.

מבו"ש דף נ"ו ע"ג.... ועיקר הדבר איך היו ז' ונעשו י"א הוא כי ד' אחוריים נשברו מן חו"ב וישסו"ת ונתחברו למעלה משבעה מלכים אלו עמהם והיו י"א. ואל תתמה איך מחו"ב כו' היו קליפות כי זהו מבחינת שמתלבשת בזו"ן למטה להיות להם מוחין ובאותה הבחינה נחשבת כזו"ן ממש וכמו שנעשו ראש לז"א כן נעשו סיגיהם ראש אל ז' מלכים והיו י"א סממני הקטורת כי כיון שירדו למקום זו"ן בעת שבירתם א"כ יחשבו כזו"ן ממש כמבואר בסוד הקדיש ועיין בפרק שלאחר זה פירוש אחר.

הרי מכאן מבואר איך יש בחינת י"א בחינות וזה היה בתוך המלכים מבחינת הלבושים שנתנו או"א לזו"ן לפני שירדו לבי"ע והם עצם מעצמם ובשר מבשרם.

נה"ש דף כ"ז ע"ג.... וכפי הזמן וזכות המכוין כך ניתן כח בזו"ן דכל פרט לברר מחלקי בירורי או"א וישסו"ת ומחלקי בירורי האחוריים ההם דאו"א וישסו"ת דזו"ן ההם והם החלקים הנוגעים והמתייחסים לבירורי הכלים והאורות דרפ"ח ההם שעלו והם החלקים שבהם מלובשים חלקי האורות דמדריגות העליונות דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שנשארו באצילות מלובשים באחוריים ההם המתייחסים לכלים ואורות דרפ"ח ההם שעלו... ע"כ ע"ש.

ראה בצדק ושלום בסוף שעה"כ שמבאר את הנה"ש הזה, מה הם ב' הבחינות שעולות להתקן ושניהם בחינות אחוריים של או"א וישסו"ת ויש עוד בחינות צל"ע.

צדק ושלום בסוף שעה"כ דף כ"א ע"ב אות כ"ג.... שמכאן מובן כי יש ב' מיני בירורים מתייחסים ושייכים לאו"א וישסו"ת.

הא' הוא מז' מלכים שנפלו בבי"ע ועתה כבר עלו מבי"ע עם כללות הבירורים לאצילות. ומהם מבררים זו"ן חלקים השייכים לאו"א וישסו"ת, וזה מה שהפך בזו"ן שירדו להיות עצם מעצמם ובשר מבשרם.

והב' הוא הבירור האחוריים שלהם שאלו נשארו באצילות ולא ירדו בבי"ע, וזהו כפל לשונו... ע"כ ע"ש. וראה גם אש"ל אות ב' בסופה אוצרות דף ל"א ע"ב - ע"ג. ע"ש באורך.

א' שברישא דעתיקא

צריך להבין, הרב אומר שהמשקל מגיע ל-208 מספר ח' הויות, ומה הקשר ל**יצחק**, ול"ב, וזה רומז על א' שבעתיקא שה-ו"ו שבאל"ף חלוקה והיא גימ' ל"ב. ויש מיתוק, נלמד מהיכן מגיע המיתוק.

נה"ש דף מ' ע"ג **ביצה** היא י"ג דרהמים כל אחד מהדרהמים היא י"ו שעורות שהם הכל 208 שעורות שהם (כמספר) 8 הויות שיש בהם ל"ב אותיות שהם באים מא' (פירוש הו"ו \ של א' חלוקה לשנים והם י"ו למעלה וי"ו למטה סכ"י) שברישא דעתיקא ושורשה **מנצח הוד** דאדם קדמאה... ע"כ.

והם ממתקות את מספר 208 (שעורות) אך **היות** ואין כוח מספיק בהויות למתק, על כן הם עולות לקבל שפע **מעתיקא**... ע"ש.

ע"ח ב' דף צ"ח ע"ג הנצח והוד יש בהם בחי' ב' הויות א' כולה **בחירק בנצח** וא' כולה **בקבוץ בהוד** ... כיצד דע כי באות א' מן שם אמצעי הוא א' שבצירוף צבא ונודע כי צורת א' יו"י ב' יודי"ן ו' באמצע והנה אות ו' שבאמצע א' הזו שם הוא מקום התלבשות ב' ווי"ן הנ"ל מנוקדות אחד **בקבוץ** ואחד **בחירק** בבחינת רוח והם באופן זה כי אות ו' נחלקה לשני ווי"ן בארכה באמצעיתא כזה א' \ ומשתיהן נעשה ו' אחד ... ע"כ ע"ש.

הנה כאן מבאר ענין נצח והוד שיש בהם בכלים שלהם האמצעי והחיצון שם צבאות והא' נחלקת בין שניהם ראה בסידורים את כלי הנ"ה.

ע"ח א' דף פ"ב ע"ב שורה אחרונה **בע"א**... והנה בזוה"ק אמרו כי ב' תיקוני דיקנא ה-ח' וה-י"ג שניהם נקראו **מזלא** והענין כי שניהם מסוג אחד כי הם יורדים תרוייהו בשיקולא עד טבורא כנזכר **באדרא דף קל"א** ואלו הב' מזלות מהם יונקים או"א השפע הנ"ל מכתרא ומוחא סתימאה, כי או"א אתכלילו במזלא. ושיעור או"א עד טבורא של א"א, נמצאו אלו הב' מזלות חפיין עלייהו, ואבא עיקר יניקתו ממזל הח' ואימא מן הי"ג... **וראו**י שתדע כי מזל הח' הוא סוד א' שצירורו יו"י ומזל הי"ג צורתו יו"ד כנזכר בתיקונים שיש ב' מיני א'... והנה טעם היות מזל הח' צורת יו"י כי הרי הוא נחית בשקולא עד טבורא **לכן בו נכללין** כל ה-י"ג ת"ד, שהם י"ב ועמו י"ג. והי"ב שהם מתגלילין בו הם צורת ו' שבאמצע אות א' וכבר בארנו כי כל ו' כפולה (\) וי"ו הרי י"ב. **גם הודעתין** בענין ווי העמודים שהוא סוד ו' שבאמצע אות א' שבשם צבאות²⁰ שנחלקת לב' בזה האופן יווי"א א' וכן הוא על דרך זה ממש והנה זה המזל כולל את אלו הי"ב בב' מציאות. א' בערך היותו עליון מהם וזהו בהיותו בסוד י' עלאה דאות א' והם נשפעים ממנו.

²⁰ ראה ע"ח ב' דף ק' ע"ג: בענין א' של צבאות שנחלקת חציה לנצח וחציה להוד. הרי כאן הוא בניה של כללות האצילות, ושורשם נ"ה דעתיק שבאור חוזר שלהם יוצא הדיקנא. ראה גם ע"ח ב' דף צ"ח ע"ג הבאתי חלק ממנו לעיל.

הב' בערך היותם כלולין בו והוא מקבל מהם וזהו בסוד י' תתאה דאות א' אך ב' בחינות אלו הם א' לפי האמת. והנה הם עתה י"ג... ע"כ ע"ש.

יש כאן ב' בחינות א' ווי' כפולה ו' בת"ת ווי' ביסוד, והם גורמים היות י"ג תיקוני דיקנא. וזה נלמד במב"ש דף כ"ה. ב' נ"ה יש ו' חתוכה א' דצבאות וזה גורם שהי"ב נכללים בשמיני וכן ב"ג.

בע"ח א' פ"ב ע"ב, שע' מאמ"ר דף נ' ע"ד וכן זה מה שעושים בכוונות האכילה. וזה רק כאן במיוחד ולא נאמר שכל הי"ב נכללים בשמיני אלא כאן דווקא.

עיין עוד : ע"ח א' דף ס"ב ע"ד :

ראה מקום בינה דף ע"ה ע"ב :... בענין ווי' העמודים אמר מאיר רז גדול כאן ואין ראוי להעלות בקולמוס אך ברמז ווי' העמודים הם שורשם נ"ה דרדל"א (עתיק) שמלוּבשים א"א... ע"כ ע"ש.

הרי איך העלה את המערכת לשורש הנצח הוד ווי' העמודים מנצח הוד של האצילות לנ"ה דעתיק, וזהו בחינת הא' שברישא דעתיקא, זה קרוב למה שמחפשים נ"ה דעתיק וזה רומז ל-א' והם בחינת אור חוזר של נ"ה למוחא סתימאה ומשפיע לדיקנא.

ע"ח א' דף ס' ע"ג :...

מב"ש דף כ"ה סוע"ב. איך נקרא מזל.

ראה ע"ח א' דף ס"ו ע"ג. בענין שהתיקון הח' מזל נקרא יצחק

ראה ספר הליקוטים דף ט"ו ע"ב, וכן שם ט"ו ע"ד. ומביא שם ענייני חנוכה עיין שם.

נה"ש דף מ' ע"ג :... וכשירדים מוצאים זו הא' ולוקחים מספרה ויורדים למטה למתק הגבורות שעולים יצחק ושורש הגבורות היא פ"ר תוציא שורש החסדים שנתמעטו בתוך הגבורות תוציא ע"ב מ-פ"ר ישאר ר"ח שהוא כמנין יצחק ומטעם זה לא נקרא יצחק פר כי כשישאר הגבורות בלתי שם ע"ב אז יבא שם ע"ב כנגדם כדי למתקם, אבל כשהם ביחד אי אפשר לבא ע"ב כנגדם להכניעם ועוד ששורש כולם הוא מ"ב. ה' פעמים מ"ב עולים ר"י.

הנה כשמגיעים ל-208 הם 8 היות הרי שיש אפשרות למתק, והם ל"ב אותיות וממשיכים ומגיעים ל-26 ואחרי שנחלק הוי' הרי ל"ב. שיש בראש א"ק. הגענו לנ"ה דעתיק שהוא שורש של הנ"ה ווי' העמודים, שנכנסים בראש א"א ועושים באור ישר עיניים ואזניים ובאור חוזר חיוורתא ונימין וגם ממז"ס שערי דיקנא הרי הא' הוא שורש של המזלות וזה עושה מיתוק. מלמעלה יורדים למתק הגבורות שמספרם יצחק 208.

ביאור כוונות תב"ל

הנה בהמשך נבאר שיש כוונות שלהב"ת וכן תב"ל נבאר בכללות ובהמשך נלמד הלכה למעשה איך לכוונה.

נה"ש דף מ' ע"ג: ... וע"ב יש בו ד' יודין כלולים מעשר הם ת' נשאר משם ע"ב ל"ב הרי תב"ל.

כמו כן בשם ס"ג יש בו ג' יודין והאלף ששורשה יו"ד הם ד' יודין הם ת' נשאר משם ס"ג ל"ב כשתסיר ג' יודין וא' שהם ל"א הרי תב"ל, וכנגדו בשם קס"א כנ"ל.

כמו כן בשם מ"ה יש בו ג' אלפין שהם בשורש יו"ד ועם יו"ד של שם ד' יודין כלולים מעשר הם ת' נשאר משם מ"ה ל"ב כשתסיר י"ג שהם שלשה אלפין ויו"ד הרי תב"ל.

כנגדו בשם קמ"ג יש בו שני אלפין ששורשם יודיין ויו"ד של שם הרי ש' נשאר קל"א ועם הכולל קל"ב הרי תב"ל וזהו כשתסיר י' ושני אלפין שהם י"ב.

כמו כן בשם ב"ן יש ב' ההין של המילוי כל א' בצורת ד"ו הרי ב' יודין ויו"ד של השם הרי ג' יודין הרי ש' וט' אותיותיו עם הכולל הם י' כלול מעשר הרי ת' נשאר משם ב"ן ל"ב הרי תב"ל.

כנגדו בשם קנ"א יש בו ב' ההיין של המילוי בצורת ד"ו הרי ב' יודין ויוד של שם הרי ש' נשאר משם קנ"א קל"א ע"ה הרי קל"ב שהוא תב"ל

ד' פעמים תב"ל הם אלף ושבע מאות ועשרים ושמונה וסימנך אל תשכ"ח אלף תשכ"ח... ע"כ.

הנה הרב עושה חשבון ד' פעמים תבל בשמות ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן וכנגדם גם בשמות קס"א קמ"ג קנ"א העיקרון של החשבון פשוט והוא מעין מה שנעשה בהמשך בחשבון שלהבת.

(1) ע"ב ד' י' כלולים מ"ה הרי ת' ומה שנשאר ל"ב. הרי תב"ל, כאן לא עושה חשבון אהי"ה כנגדו.

(2) ס"ג כנ"ל בע"ב אלא שהא' שורשה י' הרי ד' י' כלולים ב"ן ת' ומה שנשאר ל"ב הרי תב"ל. כנגדו בשם קס"א ג' י' הרי ש' נשאר קל"א הרי תב"ל עם הכולל.

(3) מ"ה כנ"ל ג' א' שורשם י' וי' כלולים ב"ן הרי ת' ונשאר ל"ב הרי תב"ל. כנגדו בשם קמ"ג ב' א' שורשם י' וי' של השם הרי ש' נשאר קל"א הרי תב"ל עם הכולל.

(4) ב"ן כנ"ל ב' ה' של מילוי כל אחת צורת ד"ו הרי ב' י' וי' של שם הרי ג' י' ש', נשאר מב"ן ל"ב הרי תב"ל. כנגדו בקנ"א ב' ה' של מילוי בציר ד"ו הרי ב' י' ועוד י' של שם הרי ש' ונשאר מקנ"א קל"א ע"ה הרי תב"ל.

הרי כל השתדלות זו להפוך כל השמות גימ' תב"ל שהם אותיות לב"ת מלב"ת אש האמור במשה רבנו בסנה שכן היה צריך להמשיך לתקן את שת והבל, ש' משי"ת וה' מהב"ל תוקנו בשמו, משי"ה והשאר הוא אותיות לב"ת. הרי שייך לתיקון ההוד של חנוכה.

שש עגלות צב וי"ב צירופי הוי"ה

הנה ממשיכים לבאר את דרוש הרש"ש בנה"ש שהוא כולו סתום מה שאפשר לקשר אותו לחנוכה שמו"ר לימד אותנו.

נה"ש דף מ' ע"ג: ... שש עגלות צ"ב עגלה על שני הנשיאים ושור לאחד. שהם כוונו לעשות זיווג אלהים ואהיה שעולה עגל"ה ע"ה...ע"כ.

הנה פרשת הנשיאים קוראים בחנוכה, וזה שייך גם לחנוכת המשכן ובית המקדש, והנשיאים כיוונו לדברים עליונים שמבאר הרב. 86 ועוד 21 = 107 ע"ה = עגלה 108 וזה רומז לזיווג שרצו לעשות.

להבין זאת הוא עניין חנוכה תיקון ההוד ולימוד על גאולתנו השלמה שכן הקריבו דברים חומריים שהפכו להיות קודש, עגלות שוורים וכן בקרבנם מוזכר הכלים קערות כסף כפות זהב וכו' ומשקלם מה שלא מוזכר באף קרבן לרמז על קדושה שיש בחומר שזה עניין תיקון ההוד והגאולה השלמה, הנרות הללו קודש הם, הם קודש החומר קודש רואים זאת בתיקון ההוד.

הרש"ש מזכיר כאן י"ב צירופי הוי"ה נבאר עומק הדבר וננסה למצא מה קשר לחנוכה.

נה"ש דף מ' ע"ג: ... והוי"ה יש לה י"ב צירופים וכולם נתמלאו במלוי ע"ב בעבור היות המקריב אהרן שהוא חסד וכל אחד לקח המלוי מ"ו מ"ו שהם שני מלוי ע"ב הרי צ"ב וכל אחד כיוון לתקן ה' פרצופים שהם ת"ק וששה שלה הרי שור לאחד ששה צ"ב עולים תקנ"ב ולכל אחד יש לו א' מהאלף של עתיקא שהיא השורש של אהי"ה הרי לכל א' ל"ב י"ב פ' ל"ב הם שפ"ד תקנ"ב הם במנין י"ג תיקוני דיקנא דעתיקא שהם י"ג פ' ע"ב...

הרי שמחבר עניין זה עם הסוגיא של שש עגלות צב שביארנו לעיל וממשיך: הוי"ה יש לה י"ב צירופים כידוע, אך למעשה היו צריכים להיות כ"ד צירופים שכל תיבה בת ג' אותיות בונה ו' בתים ו-ד' אותיות כ"ד בתים וכו' אך היות שבהוי"ה יש ב' ההי"ן בהוי"ה יהיו רק י"ב צירופים הידועים שמכוונים בהם בראש חודש. ההיות נתמלאו ביוז"ן, שהמקריב הוא אהרן חסד הרי מילווה הוא מ"ו עגלה לשני הנשיאים, הרי ב' מ"ו הוא צ"ב. וכל אחד כיוון לתקן ה' פרצופים כל אחד כלול ב-י ו-י ב-י הרי ת"ק 500 ש"ר. ו' של הנוק' הרי שו"ר לאחד. ויש 6 עגלות צ"ב, חשבונם תקנ"ב. לכל אחד יש לו א' מעתיקא שהיא שורש של אהי"ה כידוע רומזת ל-נ"ה דעתיק שנכנסים בראש א"א והיא ה-א' נחלקת הוי' לשנים הרי 11 י"ו למעלה וי"ו למטה הרי ל"ב, וי"ב פעמים ל"ב הם שפ"ד ועוד תקנ"ב הם במנין י"ג תיקוני דיקנא, י"ג פעמים ע"ב הרי תתקל"ו.

נה"ש דף מ' ע"ג: ... ואחר שכל אלו התיקונים הם לתקן להוד שהוא פסיעה לבר וניקודו יוכיח ואחר שיום א' הוא ממתק הגבורה ראשונה שהיא בינה. בינה עולה ס"ז אל אדניי צ"ו הוי"ה בניקוד אלהים ג"כ עולה צ"ו עולים כולם נט"ר עם הכולל עולה ר"ס שהם י' היות ואלו הי' היות הם ביום כשאומר ההלל.

כל התיקונים בחנוכה הם לתיקון ההוד שהיא בחינת המלכות שרמוזה בשם הוי"ה כפסיעה לבר ב-ה' ראשונה של ההוי"ה, שהמלכות פסיעה לבר של ה-ו' שהוא ז"א שניהם

בעיבור ב-ה' ראשונה שהיא בבינה, בקו שמאל בג"ה הבינה ראשונה ותחתיה תבוא הגבורה ביום השני לקמן. בינה ס"ז 67 ועוד אל אדנ"י צ"ו 96 והוי"ה 26 בניקוד אלהים 70 סך הכל 259 עם הכולל ר"ס שהם גימ' י' הויות פשוטות 260 והם ביום שאומר את ההלל. במזמור "לא לנו ה' לא לנו" גימ' ר"ס. ועוד יש במזמור זה של ההלל י' הויות.

זוה"ק בראשית דף ט"ו ע"א מקדש מלך דף ע"ה סע"ב: אהיה שמא קדישא, פירוש הוא אבא שעתה מפרש הזוהר, אהיה הוא אבא, אשר היא בינה, אהיה בתרא הוא זעיר... ונראה הטעם שנקרא אבא אהיה לפי שיש לו יניקה מצד ימין דגרון דבינה דא"א הנקראת אהיה... וטעם שנקרא זעיר אהיה לפי שנה"י דאימא חזרו עצם מעצמו ובשר מבשרו לכן נקרא אהיה... גליפא בסטרוי אלהים... אותיות אחרונות של שם אהיה מלא קמ"ג בגימ' אלהים כזה... אלף הא יוד הא = פ"ו. נראה שהכוונה אהיה אלהים זיווג אבא ואימא. ועיין דרך אמת שם.

אם אומרים שאבא הוא אהיה אם כן היה צריך להיות הזיווג אהיה אלהים! אלא שצריך לומר שיש כאן זיווג פנימי אלהים אהיה.

לפי הזוה"ק הנ"ל יש ג' מצבים: (1) אבא הוא אהיה, בראשית אבא. (2) גליפא בסטרוי אלהים, תבונה. (3) גליפא בעטרוי אשר אימא בינה.

והכוונה לרמוז שמאבא הוא אהיה. יצאו אלהים ואשר שהם תבונה ובינה.

זוה"ק נשא דף קמ"ח סע"א ע"ב: נשיא אחד ליום.. יומין דלעילא. וכל חד איתתקן.. מקשר עם י"ב שבטים וי"ב בקר וי"ב צירופי הויה וכל אחד היה מתקן ביומו.. וראה **מקדש מלך דף קס"ד ע"א:** היות הנשיאים כנגד י"ב צירופי הויה

שערי אורה דף ס"ה ע"א ע"ב: בענין י"ב צירופים... ע"ש.

כרם שלמה ב' דף שני"ט: בענין י"ב גבולי אלכסון ע"ש ציור... ע"ש.

ליקוטים דף כ"ג: ויתנכלו... ע"ש.

שער טנת"א פרק ז': בענין י"ב אלכסונים. ע"ש.

ספר הליקוטים דף מ' ע"א: ששה משמותם על האבן.. הנה בריש התיקונים (דף

ט' ע"ב) נזכרו י"ב צירופי הוי"ה ו' נגלות, ו' נעלמות בסופי תיבות כנזכר שם, והנה

הששה נגלות בר"ת, מצד אבא והנעלמות בס"ת, מצד אימא. עכ"ז נקודותיהם

מר"ת והיו השבטים נתונים על כתפות האפוד כנגד נגלות...

ספר הליקוטים דף ו' סע"ב: עוד דע כי י"ב צירופים של הוי"ה הם ששה מהם נגלים

וששה נסתרים ונרמזים בר"ת (אסת"ר ה' ד') יבוא המלך והמן היום (הגבוה ביותר). והוא מן הנגלים וששה צירופים אחרים נרמזים בס"ת, הנמוך ביותר וכל זה איננו שוה לי.

הצירופים שבר"ת הם חסדים... (בענין הצירופים עיין **פרדס להרמ"ק** שער פרטי השמות סוף פרק י"ד – ט"ו. וכן **עץ חיים א'** שער ה' פרק ו' – ז'). י"ב צירופי הוי"ה פנים וי"ב

צירופי אהי"ה אחור בונים את המלכות כ"ד קישוטי כלה, כ"ד צירופי אדנ"י... כמו שכתוב **בספר הבהיר ובס' סודי רזי:** צירופי הוי"ה הם **קבלה למשה מסיני**... צירופי הויה הם כנגד

ה' חסדים וה' גבורות.

ספר הליקוטים דף ו' ע"ג: ד"ה ועתה... בענין קין והבל ע"ש.

ספר הליקוטים דף ז' ע"א: ד"ה ונחזור לענין ראשון... איך נמשכו הארת נפשות של קין והבל עד אלישע... **משה** תיקן **כל הי"ב** צירופים בלוחות שהיה ארכן ששה ועביין ששה רומזים **ל"ב צירופי הוי"ה**... **אהרן** תיקן ג"כ כולם בחושן המשפט שהיה נושא על לבו שהיה בו ששה משמותם על האבן האחת... שרומזים **ל"ב צירופים של אהי"ה** ויהושע תיקן כל **הכ"ד צירופי אדנ"י**... **ואלישע** תיקן **הי"ב צירופי אהיה** כדכתיב (מלכים א' י"ט י"ט) והוא **בשנים העשר** כלומר שהיה מתקן **הצירוף השנים עשר** ואז **נדבק באליהו** כי אליהו הוא **מלכות**...

ענין **שער הגלגולים דף רע"ז**: ענין תיקון משה ע"י הלוחות.

פרדס שער השמות: אהיה = **כתר**. אהיה בא"ת ב"ש **תצמ"ז** = **כתר**.

נה"ש דף מ' ע"ג:... וכל אחד לקח המלוי **מ"ו מ"ו** שהם שני מלוי **ע"ב** הרי **צ"ב**. וכל אחד כיוון לתקן ה' פרצופים שהם **ת"ק** וששה שלה, הרי **שו"ר** לאחד... ע"כ.

ליקוטים דף נ"ט ע"ג: ובאת אל הכהנים הלויים... נקרא הכל **לוי** גימ' **מ"ו**

נה"ש דף מ' ע"ג:... וששה שלה הרי **שו"ר** לאחד... ענין **זה"ק שמות דף מ"ח ע"ב**: בגוונא דלעילא אית לתתא... וכן לימא... ע"ש **מקדש מלך דף נ"ד ע"ב**: כל מה שיש בפרצופי האצילות יש במלכות, המלכות התחתונה יש בה כל מה שלמעלה... ע"כ ע"ש.

וזה ה' פרצופים והיא עצמה, הרי ששה שלה.

נה"ש דף מ' ע"ג: **ששה צ"ב** עולים **תקנ"ב**, ולכל אחד יש לו א' מהאלף דעתיקא שהיא השורש של **אהי"ה** הרי לכל אחד **ל"ב**, י"ב פעמים ל"ב הם **שפ"ד תקנ"ב** (**שפ"ד ותקנ"ב** בגימ' **תתקל"ו** כמספר **י"ג** פעמים **ע"ב**) הם במנין י"ג תיקוני דיקנא דעתיקא שהם **י"ג פעמים ע"ב** ואחר שכל אלו התיקונים הם לתקן להוד שהוא פסיעה לבר וניקודו יוכיח...

למעלה שורה 6 שם מובא, **שהא' שברישא דעתיקא** מנ"ה דאדם קדמא... והיא **ל"ב**. ולמטה כתוב **שה-א'** היא שורש של **אהיה** וצריך לצרף שתי הידיעות האלו.

עץ חיים דף פ"ב ע"א:... והנה דע כי חיות ונשמה של או"א הוא נמשכת מב' רישין, **כתר** ו**מוחא** סתימאה, גולגלתא ו**מוחא**, כי הם משפיעין לבינה, שמבינה נתהוו גולגלתא או"א. מן הכתר **לאבא**, ומחכמה **לאימא**. ואמנם סוד השפעה זו... ולכן אינן יכולין להזדווג או"א רק ע"י דעת עילאה שהוא מזל ה"ג דדיקנא... וראוי שתדע כי מזל **הח'** הוא **סוד א'** שצירו **יו"י** ומזל **י"ג** צורתו **א' יו"ד** כנזכר בתיקונים **שיש ב' מיני א'**. להיות שמאלו **הב'** מזלות יונקים או"א לכן **א'** שצורתו **יו"י** הוא **באבא**. וא' שצורתו **יו"ד באימא** כי **הד'** היא נקבה, והנה טעם היות מזל **הח'** צורת **יו"י**, כי הרי הוא **נחית בשקולא עד טבורא לכן בו נכללין כל י"ג תיקוני דיקנא שהם י"ב ועמו י"ג והי"ב** שהם מתגלין בו הם **צורת ו'** שבאמצע אות **א'**

וכבר בארנו כי כל ו' כפולה ו"ו הרי י"ב. גם הודעתך בענין ווי העמודים שהוא סוד ו' שבאמצע אות א' שבשם **צבאות** שנחלקת לב'... והנה זה המזל כולל את אלו הי"ב בב' מציאויות: (1) בערך היותו עליון מהם וזהו בהיותו בסוד י' עלאה דאות א' והם נשפעים ממנו. (2) בערך היותם כלולים בו והוא מקבל מהם וזהו בסוד י' תתאה דאות א'... ע"כ ע"ש.

הרב בהמשך מסביר את שורש הא' וגם ענין ווי העמודים שהוא חלוקה ה-ו' לשנים ומקשר הרב זאת עם א' של צבאות כידוע שהיא חתוכה ואז אלף זו בצירור יו"י היא במזל השמיני ושני הווין מורים על הכללות של הי"ב ת"ד במזל הח'... **דגלי אהבה דף תמ"ב וכן שער השמות דף ק' ע"ג ד"ה נצח והוד... וכן אור זרוע דף קי"ד...**

בניהו כוונות פרטיות כוונת האכילה דף י"ז ע"א:... ומשם למזל העליון שבו אלף בצירור יו"י א' והוא ו חלוקה ל-ב' שהם כמספר י"ב תיקוני דקנא שבמזל הא' כלולים, והוא משפיע בהם בסוד יוד עליונה והם משפיעים בו בסוד יוד תתאה... ע"ש. **יש לשים לב** במסלול של כוונות האכילה יש גם גולגלתא חיוורתא ונימין אע"פ שאין פרטים אלו בע"ח דף פ"ב ע"ב, שזה מקור הכוונה. **התשובה:** הרש"ש הלך לפי **האור זרוע דף קי"ד** סוד גדול ענין נ"ה דרדל"א וזה מע"ח דף ס"ג רע"א... ע"ש. (ועיין סיכום בכוונת האכילה בכוונות חול).

כרם שלמה ד' דף רכ"ו:... הואיל והוא (המזל העליון) יותר ארוך מכולם לכן כולם כלולים בהם... כפי ערך שסדרם המאציל ולא לפי סדרם נתן החסד להם כדי צרכם וכדי להשפיע לאחרים...

הוא משפיע ממין השפע שלו והיות והוא ע"ב, גם הם ע"ב. דיקנא זו מיוחדת והיא **תתקל"ו מרדכי ואסתר** וגם בחנוכה. בשאר מקומות שמוזכרת הדיקנא אין דין הא' והכללות במזל הח' והי"ג, וגם לא מגיע **לתתקל"ו** שהוא י"ג פעמים ע"ב... ע"ש.

כוונה מיוחדת ליום ב'

נמשך לחקור סוד הדרוש הזה הנה מביא כוונה מיוחדת ה' **יאיר עיננו בתורתו**. איך זה גם כן קשור לעיל עם תרומה הנשיאים **שש עגלות צב** ועם **י"ב צירופי הוי"ה**.

המשך נה"ש דף מ' ע"ג: **ביום שני** של חנוכה צריך לכוון למתק גבורה ב' שהיא **גבורה** שעולה **רי"ו** וצריך לכוין כשאומר הברכה **בשם** יכוין במלוי **אלפין** ויכוין **באלף** של מילוי ה"א אחרונה יכוין אותה כזה **א'** שהיא **יו"ר** שעולה **רי"ו** וה"א הוא ה' **אותיות אלהים**. אלהים ורי"ו עולים **ש"ב ב' פעמים ש"ב** עולה **תר"ד** שהם **שש** עגלות **צ"ב שש** ושני אותיות והכולל וכולל הכולל הם **תר"ד**

ביום שני ממשיכים למתק הגבורה שהיא שניה לביתה שהייתה ביום א' גבורה גימ' רי"ו. צריך לכוין בברכה בהוי"ה במילוי אלפין. וא' דמילוי ה"א אחרונה יכוין לצייר אותה בציר יו"ר שהוא רי"ו וה-ה עצמה האחרונה כנגד ה' אותיות אלהים. אלהים 86 ורי"ו 216 הכל ש"ב 302 ב' פעמים ש"ב הרי **תר"ד** שהם שש עגלות צ"ב. **שש** הרי **שש** מאות 600 ועוד ב' אותיות ש' והכולל וכולל הכולל הרי **תר"ד**.

נה"ש דף מ' ע"ג: וה**ש"ב** השני שאנו מחשבים הוא מאלף של ה"א ראשונה שג"כ עולה בצורת הנזכר **רי"ו** וה' ראשונה הוא אותיות **אלהים** בגי' **פ"ו ורי"ו** עולה **ש"ב** אחר. ואלו הם שני פעמים **ש"ב** הנזכר.

ועוד מה' ראשונה של הוי"ה דמ"ה הנ"ל א' דמילוי ה' ראשונה בציר יו"ר הרי רי"ו וה' עצמה ראשונה ה' אותיות אלהים, רי"ו 216 ואלהים 86 גימ' **ש"ב**, הרי ב' פעמים ש"ב.

נה"ש דף מ' ע"ג: וה**נשיאים** כיוונו למתק **כ"ד** צירופי **אדנות** עם **כ"ד** צירופי הוי"ה כיצד **ש"ב** עם יו"ד של וייצר שהוא כנגד **שני** יצירות **זעיר** בסוד טיפה ו**יסוד** בסוד טיפה ובעבור זה הניקוד של אמא **בצירי** שהוא ב' יודין כנגדו ב' יצירות של זעיר הרי **ש"ב** ועוד יו"ד הרי **יש"ב** שהם **י"ב** צירופי הוי"ה, ו**ש"ב** השני עם י' השנית הרי **יש"ב** אחר כנגד **י"ב** צירופי הוי"ה אחרים שהם **כל הצירופים כ"ד** כשתתן הפרש בין ה"א ראשונה של הוי"ה לה"א אחרונה שתבין ה**כ"ד** צירופים איך הם...

כוונת הנשיאים הייתה למתק **כ"ד** צירופי **אדני** שהם בנוק' על ידי **כ"ד** צירופי הוי"ה, וייצר כתוב בתורה עם ב' יודיין רומז לב' יצירות ולכן ניקוד הבינה הוא צירי ב' נקודות. כשנוסיף י' לכל **ש"ב** הנ"ל יהיה **יש"ב** שהם גימ' **י"ב** צירופי הוי"ה ועוד **יש"ב** שני גם כן **י"ב** צירופים נוספים של ה**הוי"ה**. ואיך יהיו **כ"ד** צירופים שהרי אמרנו שהם רק **י"ב** צירופי הוי"ה, אלא כשניתן הפרש בין ה' ראשונה לבין ה' אחרונה, והיו כשתי תיבות משונות זו מזו, אזי יהיו **כ"ד** צירופים כמו שכל תיבה בת ד' אותיות כמו אדנ"י בונה **כ"ד** בתים.

משקל השמן

ידוע בחנוכה מדליקים 44 נרות כולל השמש, וכל נר צריך שידלק **חצי שעה**, לכאורה נראה שזה עניין פחות ואין חשיבות לזה^מ אך הנה **הרש"ש** עושה כוונה שיש להכין **כלי מיוחד** לפני חנוכה עבור כל כמות השמן וזה רומז תיקון גדול. **הנה לאחרונה יצאה** חוברת על "משקל השמן" ממור"ר **הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א**.

נה"ש דף מ' סוע"ב – ע"ג: ... והשמן צריך שיהיה (כאן מתחיל **ע"ג**) משקלו **י"א** **בצים** שהוא זה^מ היה שקוע בתוך הקליפות^מ שמספרם **י"א**, **בצה** עולה **צ"ז** שהוא **א"ל הוי"ה** (ולע"ד נראה **א"ל אדנ"י**^מ וצ"ע) **ביצה** היא **י"ג** דרהמים כל **א'** מהדרהמים היא **י"ו** שעורת^מ שהם הכל מאתים ושמונה שעורות שהם **ח'** היות שיש בהם **ל"ב** אותיות שהם באים מא' (פירוש ה-ו"ו של **א'** חלוקה לשנים והם **י"ו** למעלה ו-**י"ו** למטה סכ"י) שברישא דעתיקא... ע"כ.

הנה הכמות היא עבור כל הנרות בכל הימים, נלמד מבית המקדש שהדליקו נרות במנורה ולפי זה את הכמות של השמן שצריך לחצי שעה.

מנחות דף פ"ח ע"ב ודף פ"ט ע"א: ... במקדש היו נותנים **חצי לוג** שמן שהם **ג'** **ביצים** לשטים **עשרה שעות** בכל נר^מ. אם כן עבור **חצי שעה** צריך **שמינית ביצה**

^מ **נראה** שכוונה זו מאוד חשובה שכן בשום מצווה אנחנו לא מכינים ולא עושים כוונה להסיר הקלי' לפני שהגיע שעת המצווה וכאן מוציאים את ההוד מהקלי' ומכינים את השמן הזה לפני החג. ראה בהמשך עניין "**אחיזת החיצונים בשמן**". איך עושים המיתוק לזה **השמן**. ואע"פ שהכמות הזו היא יותר מחצי שעה יש בכל זאת להכין כמות כזו בשביל הרמז של המיתוק.

^מ הוד זה **חנוכ"ה** כמבואר שם בתחילת דרוש חנוכה **בנה"ש** וכן **בפריע"ח**. שימים אלו של חנוכה לתקן ההוד ומתיתיהו כהן גדול תיקן בימים ההם וכל שנה חוזר תיקון זה **להתעורר**, שמתיתיהו ובניו תיקנו ההוד **בחי' ימים** אלו. **זכר** עשה לנפלאותיו חנוך ורחים ה'. ראה **אור הלבנה דף מ' ע"ב**... וכל אלו הכוונות של פורים וחנוכה... **שמגיע** הברורים החדשים של השנה ההיא למקום ההוא שבא"ק **מתעורר העניין ההוא עוד פעם** אלא שאינו בפועל לפי שאינו אלא **התעוררות הקדושה** שמתעורר נגד הקלי' ההיא שנגדה להכניעה שלא תשלוט עוד שכיון שכבר **נברר הקדושה בפעם הראשונה** מתגבר עתה בכל פעם להכניע הקלי' וכל זה ברחמי המאציל ובחסדיו הפשוטים... ע"כ ע"ש. ויש לנו בחנוכה כח לתקן אותה **בחינה**, וזהו **שהוא** שקוע בקלי', אותה הבחינה של השנה.

^מ ראה **סידור א' דף א' ע"ב**: חנוכה היא **יונקת מהוד ע"י עצמה** כי תקנו מתיתיהו. ולא ע"י יעקב, וזהו התוספת קדושה שיש לה. ראה בספר "**עטרת מרדכי**" של מו"ר **הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א** על **הקדיש** בעניין הקלי' ו**י"א** סממני הקטורת החל מעמוד **ק"ח**. ראה **מבו"ש דף נ"ו ע"ד** בעניין **י"א** סממני הקטורת ע"ש באורך.

^מ ראה **שעה"כ דף י"ג ע"ב** למטה: ... וכמ"ש בזהר ב' **צו** כי הקליפות הנאחזות בעשיה הם קשות וחזקות מאד וצריך לשרפם באש כי זהו סוד מ"ש חז"ל אין **צ"ו** אלא **ע"ז** כמש"ה **"כי הואיל אפרים הלך אחרי הצו"** והטעם לפי שיונקים ונאחזים בשם **אל אדני** שהוא בעשיה... ע"ש. ראה **בסידור א' דף ע"ד ע"א** ככוונת צו את בני ישראל.

^מ **ראה** בהמשך **שהרב עיני** מתקן כאן הגירסא וצריך להיות **י"ו** גרעיני **חרובים** במקום **שעורים**. גרעין **חרוב** שוקל 0.2 גרם ו**ד' שעורות** הם 0.2 גרם ו**י"ו** גרעיני חרוב הם דרהם אחד 3.2 גרם.

^מ **וצריך** להבין שכמות השמן שנחשב כאן הוא למקדש חצי שעה שהפתילה הייתה עבה יותר, והיום אנחנו בכמות שמן כזאת דולק כשלוש שעות, מכאן יוצא לנו שפתילות המקדש היו פי **שש** בעובי.

לכל נר (0.125 ביצה) ובכל שמונת ימי חנוכה מדליקים 44 נרות כשנכפיל שמינית ביצה ב-44 (0.125 ביצה) נקבל 5 וחצי ביצים והיות הביצים שלנו קטנות נכפיל בשנים הרי 11 ביצים. (לפי הצל"ח והרב ניסים עיני. הביצים שלנו הם חצי ממה שהיה בבית המקדש³ הרי היום כפול, י"א ביצים שאמר כאן).

נפרט חשבון זה, בבית מקדש נתנו 21 ביצים בכל יום לכל המנורה. ל-7 נרות ל-12 שעות הלילה. עבור חצי שעה לנר, ראשית נחלק 21 ל-7 נקבל 3 ביצים לכל נר ל-12 שעות, עבור חצי שעה נחלק 24 ונקבל 0.125 ביצה. שזה שמינית ביצה לחצי שעה לנר אחד. נכפיל ב-44 נרות שמדליקים בכל שמונת ימי חנוכה הרי 5 וחצי ביצים. ויש להכפיל ב-2 מפני שביצה שלנו קטנה הרי 11 ביצים.

ועיין ב**סידור חנוכה הגדול של הרב הלל דף י"ז** מפנקסו של הרב עיני: חשב גם כן את כמות השמן לחצי שעה שהוא שמינית ביצה ועבור 44 נרות צריך חמש וחצי ביצה אך היות והביצים שלנו קטנות³⁰ הוא מכפיל ב-2 ויהיו 11 ביצים. ויוצא לנו שהרש"ש סובר כמו השלטי גיבורים.³¹

הנה משמע מדברי הרש"ש שיש להכין כלי שיכיל את כמות השמן הנצרכת לכל ימי החנוכה, וזה רומז הוצאת ההוד מהקלי.

סידור רבינו אשר דף ת"ב ע"ב: ונהגו המקובלים לשער כלי אחד מספר ארבעים וארבע דרהם שמן וליתן בכל לילה שיעור שדולק חצי שעה וסגולתו להניצל מהריגת דם. ע"כ.

ומעין זה כתב ביר"א, ועוד כתב הרב מאיר פאפירש בספרו **אור צדיקים** בעניין חנוכה, שצריך להכין כלי עם השמן להדלקה. ועוד בספר **חסד לאברהם מעיין שני נהר נ"ח**. שיש להכין כלי ומחשב שם הכמות לפי מה שהיה בבית המקדש. ע"ש.

הנה נכין בע"ה בלי"נ כלי שמכיל 457.6 גרם. וזה קבלנו כשנכפיל י"א ביצים ב-י"ג דרהם קבלנו 143 ושכל דרהם משקלו 3.2 גרם, ונקבל הכמות הכללית 457.6. ואם נחלק ל-44

³ **בבית המקדש** המידות היו כפולות **ככר זהב** שהוא 45 מנה בבית המקדש ככר זהב של קודש כפול והוא 90 מנה על דרך זה גם ביצה שמדדו במקדש המידה של ביצה שמדדו בו ביצה הייתה כפולה ולא שביצת התרנגולת הייתה פי שנים וכן ראה מסכת שבת דף צ"ב ע"א בעניין גובהן של לויים עשר אמות. וכן ראה לקמן בעניין משקולות לפי הרמב"ם וז"ל: שקל האמור בתורה = 320 שעורות. הוא סלע כשהוסיפו לו חומש והוא 384 שעורות. כך נלע"ד.

³⁰ ראה צל"ח (ציון לנפש חיה הרב יחזקאל סגל לנדאו בעל "הנודע ביהודה" (ועוד) מס' פסחים דף קט"ז בעניין המידות של הביצה לאכילת מצה. ראה כף החיים סימן תנ"ו אות י"ב.

³¹ **שלטי גיבורים** על מס' שבת דף ט' ע"א בדפי הרי"ף: שיעור השמן לחצי שעה הוא שמינית הביצה... ע"כ. כאן נלע"ד לומר שבכמות כזאת אפשר להדליק היום כארבע שעות במקום חצי שעה משמע כמו אחת התירוצים בבית יוסף שהחשמונאים הצרו את הפתילות להיות שמינית עוביה ממה שהיתה ומה שהספיק בפתילה עבה חצי שעה בפתילה דקה שלנו דלק ארבע שעות ואז נאמר שהפתילה שלנו היא שמינית עובי מהפתילה של מנורת בית המקדש. אך נדליק בכל זאת בכמות הזאת לרמוז ולחורות תיקון ההוד מהקלי. ראה מגן אברהם חולק על השלטי גיבורים.

נרות, הרי כל נר **10.4** גרם. וכאמור כמות זו היא דולקת כיום כ-3-4 שעות וזה מפני שהפתילה במקדש הייתה **עבה** יותר פי **6-8** כך נלע"ד.

איך ההוד מובלע בקליפות

לעיל בעניין משקל השמן ביאר הרב עניין ההוד שמובלע בקלי' שמתחילים במשקל השמן להוציא אותם הניצוצות מהקלי'.

נה"ש דף מ' ע"ג וכל אלו הם לתיקון הוד, שבינה דאמא אתלבשת בהוד שלה ומכח זאת הארה יכול לקחת הניצוצות שהם **מובלעות בקליפות** בסוד טיפה, ואלו הנשיאים כווננו לקחת כל אחד צירוף **א' הוי"ה מיש"ב** הרי לכל נשיא **ב'** צירופים **ב' הוי"ת** שעולים **ב"ן**, ושם **ב"ן** יש לו **ט'** אותיות וכל נקודות **בציר"י** שהוא ניקוד אימא כנזכר לעיל תשעה פעמים עולים **ק"פ** וכולל הנקודות וכולל השם הם **קפ"ב** כמנין **יעקב** שהם **ב' עקב** **א'** של הוד וא' של **נצח** שבתיקון הוד **נתקן גם נצח** והם **ב' עקב** והם לוקחים היו"ד שהם הניצוצות ה**נבלעות בתוך הקלי'** בסוד **יו"ד** ונכללים בתוך הקדושה ונעשה יעקב כמו שעשה יעקב לעשו:

כל התיקונים הם לתיקון ההוד הרומז למלכות, אימא **בינה עד הוד** אתפשטת ומכח זה האור של הבינה הניתן להוד למלכות יכולה היא לתקן את ההוד מאחיזת הקלי'. כל נשיא כיוון **בב' היות** הרי לכל אחד **ב"ן**, ושם **ב"ן** יש לו **ט'** אותיות כל אחת נקודה **בצירי** שהיא אימא **שמכוחה** נעשה התיקון, הרי **ט'** נקודות **צירי** שמספרם **20** הרי **180** וב' כוללים של השם ושל הנקודות הרי **קפ"ב** כמנין **יעקב** שהם **ב' עקב** **א'** הוד וא' נצח כידוע ב"הדי הוצא לקי כרבא" שנצח והוד **תרי פלגי גופא** וניתקנים יחד ולא מספיק שאחד נתקן, שמואל תיקן ה**נצח**, ומתתיהו את ההוד **בשמונה ימי חנוכה**. העניין התחיל במאבק יעקב עם שרו של עשו "ותקע כף ירך יעקב" ומאז ועד היום צריך לתקן ההוד. איך בתחבולות לקח ממנו הבכורה והברכות. ויש גם **יחוד** שעושים אחרי היחודים והוא יחוד **ב' פעמים** אלהים משולבים גימי' יעקב, וגם נקוד **ח'** אותיות נקודות **צירי** וב' פתח, ועוד י' אותיות הרי הכל גימי' **ב' יעקב**. **ב' בקיעות, יבקע אותיות יעקב**. ויעקבני זה פעמיים.

נה"ש דף מ' ע"ג **בחנוכה** כשתשים השמן תכוין בשם **בְּנִי"ט** שהוא **שמ"ן** בא"ת ב"ש והניקוד **ב'** קמצין ושב"א הקמצי"ן מורה על היותו נמשך מנה"י של א"ק ונמשך ובא בכל הפרצופין שהם ה' כנודע ושורה במנורה שנקודתה **שב"א** וזה הניקוד עולה בגי' **ב"ן** והשם עצמו עולה **אהי"ה** הרי שם **ע"ג**.

הנה בחנוכה כל פעולה היא רומזת על התיקון ההוד ואנחנו רומזים בפעולה ומה שמשתמשים למצא רמז לזה הנה **שמ"ן** שמדליקים בחנוכה הוא בא"ת ב"ש **בְּנִי"ט** שהוא שם קדוש. וניקודו **קמ"ץ** רומז היות נמשך מנה"א **דא"ק** המתפשט במדרגות עד **דיקנא דעתיקה** ומשם שפע **קישוטי הנוק'** ובהגיע השמן בנר החנוכיה להדלקה היא נוק' ורמוזה בניקוד **שב"א** הרי הוראת השם והניקוד. ועוד מספר הניקוד **ב"ן** והשם עצמו **כ"א** יחד גימי' **ע"ג** מעגלה לעיל.

נה"ש דף מ' ע"ג וכך עולה **חנוכה** חנ"ה כ"ו חנ"ה עולה **ס"ג** להורות שזה הרגל מאיר בו אימא **עילאה**

כאן יש בתיבת חנוכה רמז נוסף שברגל זה כנ"ל שחנוכה גם כן **רג"ל** מכלל המועדים, מאירה בו אימא והוא המשכה שממשיכים **מאימא לנוק'** בתיבת חנוכ"ה פשוט ומלא **דס"ג**

ועם כוונה זו שהמשכנו בחנוכה, ממתקים את אלהים של הברכה השניה. וזהו חנ"ה ס"ג וכ"ו. שנעשים שני א"ל ומתמלאים אלף למד הרי ש"ע נהורין, למתק הש"ה זהו שעש"ה.

נה"ש דף מ' ע"ג: ... עוד יכוין שחנוכה עולה פ"ט והוא משם. טפטפי"ה שי"ה צריכים אנו להשלים שם זית. כיצד שמן עולה ש"ץ ובמ"ק עולה י"ב הרי ב"ת ועם י"ה הרי זית.

הנה חנוכ"ה גימ' פ"ט ומזכיר שם שהוא פטפטפי"ה נבאר סגולתו בהמשך, ועוד שפרשת הנשיאים עם חנוכתם שקוראים בחנוכה יש בה פ"ט פסוקים. והיות והשמן שמדליקים בו הוא זית שמ"ן הוא גימ' ש"ץ במספר קטן י"ב ועוד ש"ץ 390 ועוד י"ב 12 הרי ב"ת ועם י"ה של השם פטפטפי"ה וכ"ו הרי זי"ת.

ביאורים קצרים נוספים מנה"ש

הנה עוד כתב הרש"ש כוונות חשובות בקודים ממש ובאמת צריך רוח הקודש כדי להבינם על בורין נסיה ללמוד מה שאפשר ונצפה בקרוב לרוח הקודש.

נה"ש דף מ' ע"ג: ... ב' אל בינה דא"ק וב' אל שבפנים דא"א באים אל תוך זעיר ויושבים בשפת החור ואלו ה-ב' א"ל הם ד' אותיות שהם ארבע אצבעות של טפח הסמוך לפתח

הנה כאן קשה להבין אך בהמשך יש קצת הבנה בהרחבה, יש כאן איזכור ב' אל שהם בא"ק וכן בפנים דא"א שימלאו את ב' אל הפשוטים ויהיו מלאים, וזה בכוונת שעשה.

נה"ש דף מ' ע"ג: ... ויכוין שעשה נסים נ"ס נו"ן סמ"ך שעולים רכ"ו שהוא ברו"ך. קנ"א ב"ן עם אותיותיהם י"ט וד' אותיות השם עולים רכ"ו ואותיות נס במילואם יש בהם נס אחר והוי"ו רומז לפתילה.

כאן מבאר נסים נ"ס מלא נו"ן סמ"ך הרי רכ"ו שהוא ברוך נלע"ד כשנוסיף ב' כוללים של התיבות. קנ"א ועוד ב"ן ועוד י"ט ועוד ד' הרי הכל 151 ועוד 52 ועוד 19 ועוד 4 הרי הכל רכ"ו. אותיות נס במילואם יש בהם נס אחר הרי נסים, ו' רומז לפתילה.

נה"ש דף מ' ע"ג: ... זמן עולה בגימ' צ"ו, אל אדנות ע"ה ג"כ עולה צ"ו, שהם זו"ן שמש וירח שהם זמנים.

בזמן הזה של ברכה שניה זמ"ן גימ' 97 שהוא אל אדנ"י ע"ה, הם זו"ן שמש וירח שהם זמנים זמ"ן גימ' מ"ה ב"ן.

נה"ש דף מ' ע"ג: ... באלהינו יכו"ן אלהים בידין ונו"ן של אלהינו רומז לזעיר ונוקביה.

אלהינו של הברכה יכוין אלקים בידין שהוא גימ' 300 ונו"ן רומז לזו"ן נ' כפופה היא בנוק' ונ' פשוטה אור בין נצח והוד. ועוד ראה שערי אורה שער י' המשכה מ-נ' כפופה לנו"ן פשוטה, היא הנוק', ועוד נו"ן פשוטה כללא דדכר ונוקבא תפארת ישראל וכנסת ישראל.

נה"ש דף מ' ע"ג: ... בלילה ראשונה גבורה א' שהיא בינה שעולה ס"ז, הוי"ה בניקוד אלהים עולה צ"ו אל אדנות ג"כ עולה צ"ו הרי צ"ו לצ"ו עם ס"ז בגימטריא נט"ר וע"ה הרי ר"ס שהם שתי פעמים אדנות בריבוע עם האותיות

הנה חלק מזה הזכיר לעיל בענין אחר ע"ש. וכאן לילה א' בינה גימ' 67, הוי"ה 26 בניקוד אלקים 70 הרי 96. אל אדנ"י גימ' 96 הרי יחד 259 ע"ה הרי ר"ס, א' אד' אדנ"י אדנ"י הכל 180 ב' פעמים הרי ר"ס.

נה"ש דף מ' ע"ג: ... את"ה בגי' ב"פ ג"ר והם שתי שמות קנ"א ב"ן רחל לאה בסוד ראש ועקב

את"ה 406 ב' פעמים 203 שזה גם כן גימ' בא"ר ב"ן קנ"א, וזה רומז ליסוד ללאה ורחל להכין את היסודות לקבלת היחוד. ראה בכוונת אתה בפורים.

נה"ש דף מ' ע"ג: ... על חור פתן י"ה אדנ"י עולים פ' והם ברגלי לאה, וה' אלהים שעולים בגימטריא ת"ל וב' יודין של וייצר עולה הכל פת"ן ועומדים שם כדי שלא

יעבור פתן החיצון ואלו הב' יודי"ן הם כנגד ב' **יצירות** של ויצר והם כנגד **רחל**
ולאה הנזכר

הנה כאן רומז לשמירה נוספת מפני **הפתן** שהוא נחש מהחיצונים **י"ה אדנ"י** גימ' 80 ה' אלקים גימ' **ת"ל** 430 ועוד ב' י' 20 של **וייצר**, הכל עולה **פת"ן** ועל ידי זה שומרים שלא יעבור לצד הקדושה הפתן החיצון.

נה"ש דף מ' ע"ג: ... וש"ה של **שעשה** הוא ב' אהי"ה מלאים שהם **קנ"א קנ"ב** ושני כוללים שהם כמנין **ש"ה**.

הנה כאן יש כוונה אחרת ממה שמכוונים בברכה, והוא מיתוק על ידי ש"ע את ב' אהי"ה דההי"ן שהוא **קנ"א** ו**קנ"ב** ושני כוללים הרי ש"ה של **שעש"ה**.

השלהבות בנה"ש

כאן מתחיל כוונת השלהבות שעם מו"ר הצלחנו קצת יותר להבין והוא הוציא חוברת ויש כוונות מסודרות לכון בראיית השלהבות.

נה"ש דף מ' ע"ג: ... דע שיש בשלהבת ש"ת הב"ל והם במדריגה א' ביסוד דאבא אלא שההבל הוא יותר פנימי משת כי שת הוא למטה בסוד וחשוף שת

כאן מתחיל כאמור שמירה נוספת והיא **לראותם** את השלהבות ועל ידי הכוונה גורם שלא יתאחזו החיצונים בשפע היורד עם הנוק' לבי"ע. שכן גם עשינו כוונת דר"ך ב' יב"ק וכן לא משתמשים בהם ורואים אותם עושה בזה שמירה נוספת. **ביסוד אבא** שבתוך ז"א מונה הרב **בשעה"ק** ה' מדרגות וכולם יסוד דאבא הרמוז למשה רבנו, וכאן ב' אחרונות הם **ש"ת הב"ל** אותיות **שלהבת** אע"פ ששת הוא גבוה יותר, הבל נחשב ליותר פנימי מפני שהוא האור היוצא דרך היסוד דז"א ומגולה. זו השלהבת הראשונה.

נה"ש דף מ' ע"ג: ... וזה השלהבת יוצאת מי"ה וזהו שלהבת י"ה כיצד יוצא מי"ה שלהבת דע כי י"ה דמלוי כזה יו"ד ה"י תכה יו"ד בה"י הם שי' וה"י ביו"ד הם שי' עולה בגי' ת"ר והיו"ד תכה מינה ובה י' פעמים י' הם ק' וכן ה"פ ה' הם כ"ה הרי תשכ"ה וז' תיבות של ב' הכאות הרי תשל"ב וכשמתפשטים אותיות אל כשיוצאים מטיבור ז"א באור חוזר היו"ד שיוצאת תחילה היא פוגעת בה"א שיוצאת אחריה ומכה שם ומתמלאים ונעשים חמשה אותיות הרי שלהבת

הרי כאן השלהבת השניה אע"פ שאמר וזו השלהבת היא אחרת ומה שמקשר אותה עם **שלהבת י"ה** המוזכר בשיר השירים ושם היא בעניין שבת גירוש הקל"י וזה הקשר ביניהם הוא עניין **שלהובא דאשא** שהוא לגרש הקל"י. גם כאן בחנוכה הוא לגרש הקל"י. וכמו בכל שלהבת עושה חשבון איך **שלהבת** יוצא מי"ה מלא כזה יו"ד ה"י ראה שם החשבון מבואר, וצריך להבין שהכל מתחיל מהסוף שאמר שיוצא מהטבור י' ראשונה ואור חוזר שלה פוגש בה' שיוצאת שנית הרי מכים ומתמלאים הרי יו"ד ה"י.

נה"ש דף מ' ע"ג: ... עוד יש בשלהבת ג' גוונים ששםם הוא זה זהרירון"ן מיכא"ל ושורשם שהוא קס"א והג' היתרים הם הג' שמות ואלו הם דבריהם

הנה כאן עושה חשבון שמות הג' גוונים. **זהרירון** ועוד **מכילאל** = 579 ועוד **קס"א** = 740 = שלהבת = 737 ועוד 3 שמות = 740 והם **דבריהם**.

נה"ש דף מ' ע"ג: ... וביצירה הם ג' פעמים **גבריא"ל** ע"ה שכולל אותם

גם ביצירה שלהבת והיא **גבריא"ל** = 246 ג' פעמים = 738 = שלהבת **737** ע"ה.

נה"ש דף מ' ע"ג: ... ובעשיה הוא שם כפירירון"ן ושם קס"א שג"כ כולל שם שלהבת

בעשיה כפירירון ועוד **קס"א** = 737 = **שלהבת**.

נה"ש דף מ' ע"ג: ... אלו ה' שלהביות חשבונם עולה שלשת אלפים תרפ"ה (3685) והם מכופלים שהם ז' אלפים ש"ע (7370) **כמנין ש"ע** שהעיי"ן עולה לשבעה אלפים ולשבעים

הנה כאן הרב עושה סיכום ביניים שה' שלהבות חשבונם 3685 והם מכופלות ונעשים 7370 כמנין ש"ע. ואומר הרב שהם כמניין ש"ע, והיות והעלה אותנו לא"א הרי בא"א החשבון הוא אלפים שכן ש"ע נהורין שייד בא"א. ואחר שהגענו לא"א אז העי"ן עולה לשבעת אלפים ולשבעים. הכוונה או 7000 או 70. כנודע שעשרות בז"א, מאות באו"א, אלפים בא"א. ע' בא"א = 7000 וע' בז"א = 70. הרי זה מה שאמר כמניין ש"ע שהוא בא"א שרומז למספר זה 7370 שהע' שבעים וגם שבעת אלפים 7070 ועוד ש' שלוש מאות הרי 7370 וזה מה שנלע"ד אפשר.

נה"ש דף מ' ע"ג בלב"ת אש עולה ג"כ שלהבת עם ד' אותיות

הנה כאן מתחיל במכופלות בלב"ת אש המוזכר במשה שהוא מתקן ש"ת הב"ל ראה ש"ע **הפסוקים כ"ו ע"ג**. ובשמו ש' משת וה' מהבל ונשאר לתקן לב"ת והיא כנגד **השלהבת הא'** ובהמשך כולם כל א' כנגד העליונות. **לב"ת אש** = 733 ועוד 4 אותיות **בלב"ת** = 737 = **שלהבת**.

נה"ש דף מ' ע"ג ע"ב עולה שלהבת כשתסיר ד' יודי"ן הם ת' נשאר משם ע"ב **ל"ב** הם ש"ך וי' אותיות של מלוי ע"ב ודי' יודי"ן ולי' במ"ק הם שבעה הרי שלהבת

הנה לעיל בחשבון **תב"ל** ד' פעמים עשינו חשבונות דומים בעסמ"ב, כאן החשבון מגיע **לשלהבת**. ד' יודי"ן פעמים 10 = 400. נשאר **ל"ב** פעמים 10 = 320. ועוד 10 ועוד 4 ועוד 17 = 3. ס"ה 737 = **שלהבת**

נה"ש דף מ' ע"ג ושם ס"ג עולה ג"כ שלהבת כיצד תסיר **שלושה** יודי"ן ואל"ף שבאמצע השם ששורש ה-א' היא יו"ד נמצא שהם ד' יודין שהם ת' ונשאר ג"כ **ל"ב** כמו שנשאר משם ע"ב הרי **תש"ך** וי"ז כמו משם ע"ב הרי **שלהבת**.

הרי כאן ג"כ חשבון דומה רק ששורש ה-א' היא י' ד' יודי"ן פעמים 10 = 400. נשאר **ל"ב** פעמים 10 = 320. ועוד 10 ועוד 4 ועוד 17 = 3. ס"ה 737 = **שלהבת**

נה"ש דף מ' ע"ג ובשם מ"ה יש ג"כ שלהבת כיצד ג' אלפין והיוד של השם הם ת' שכבר אמרנו ששורש האלפין הוא יו"ד נשאר מהשם **ל"ב** תחשוב בשמות הנ"ל והוא שלהבת

כמו כן במ"ה ד' יודי"ן פעמים 10 = 400. נשאר ל"ב פעמים 10 = 320. ועוד 10 ועוד 4 ועוד 17 = 3. ס"ה 737 = שלהבת

נה"ש דף מ' ע"ג ושם ב"ן ג"כ עולה שלהבת כשתצייר הב' ההי"ן בצורת ד"ו הם שני יודין ויו"ד ראשונה וכללות השני ההי"ן שהיא יו"ד אחרת (ב' יודי"ן בציוור ד"ו וכללות ב' ההי"ן הרי י' שלישית וי' של השם) הרי ארבע יודין הם ת' נשאר משם ב"ן **ל"ב** כשתחשוב מה שלקחנו שהם עשרים נשאר **ל"ב** תחשוב כנ"ל **הרי שלהבת**

שם ב"ן יו"ד הו הו הו שני ההין של המילוי בציוור ד"ו הרי ב' יודי"ן ועוד י' ראשונה של השם וכללות שני ההי"ן הנ"ל של המילוי, הרי ד' יודי"ן פעמים 10 = 400. הרי שלקחנו ב'

ההי"ן²¹ וה-י מבין שהם עשרים 20 נשאר ל"ב פעמים 10=320. ועוד 9 אותיות מילוי ב"ן והכולל. הרי 10 ועוד 4 ועוד 3=17. ס"ה 737. **שלהבת**

נה"ש דף מ' ע"ג.... ותכוין שלא להפרידה מהגחלת

ותכוין שלא להפרידה מהגחלת אחר שעשית את י' שלהבות צריך להבין איך הם קשורים בגחלת שבכל מקום בחומר יש **אש יסודי** שהוא רומז **לעתיק וא"ס**. הנה כאמור חג החנוכה הוא **קדושה בחומר** הנרות הללו קודש הם, ואין שום מצווה שהיא החומר שלה קודש אלא אם כן יש אותיות כמו התפילין, בקרבנות הנשיאים גם כן רואים זאת שכן הקריבו **עגלות צב** וכל אחד בקרבנו מבואר מה שהביא **קערת כסף מזרק כסף** וכו' הרי איך כאן קרבן **בדברים חומריים** וכן בחנוכה. ומה שאומרים על הנסים ועל הפורקן הוא על התגלות **יד ה' במלחמה שהייתה הופעת ה' במלחמה**. ניצוץ הקדושה שבנשמה שפרץ והאיר בחומר. **בחנוכה** אין איסורים והכל מותר כמו חול ויש **קדושה**, וזה רומז **לתיקון ההוד ח' ימים** ועוד צריך לתקן ההוד לגמרי שהיא **הגאולה השלמה** בקרוב שהוא לגבור על החומר ולראות את הקדושה שיש בחומר **וזה רמז בשלהבות** שהן כנגד ה' פרצופים **לפי הגר"א בספר יצירה**, והאש היסודי שהוא יסוד האש דווקא בחומר שבנר וזה רומז על **עתיק יומין** יותר גבוה מהכל הוא דווקא בחומר ככה היא גאולתינו **עני ורוכב על חמור** על החומר שנשלט ונקדש את החומר כמו אברהם אבינו ע"ה ומשה רבינו ע"ה ששניהם עליהם כתוב **רוכב על החמור** וגם דורנו המשיח רוכב על החומר **החומר** בב"א.

נה"ש דף מ' ע"ד.... בחנוכה כשתשים השמן תכוין בשם **בְּיָטָה** שהוא שמן בא"ת ב"ש והניקוד שני קמצים ושב"א.... וזה הניקוד עולה בגימ' **ב"ן** והשם עצמו עולה אהיה הרי שם ע"ג **וכך עולה חנוכה חנה חנה** **עולה ס"ג** להורות שזה הרגל מאיר בו **אימא עילאה**....

מחברת הקודש דף נ' ע"א: 2 שורות מלמטה בענין שם ביי"ט ונקודו... שב"א וזה הניקוד עולה ב"ן ושם עצמו עולה אהיה גימ' ע"ג סוד **ס"ג וי' אותיות והוא חנ"ה מן חנוכה**... (כאן לא מזכיר כ"ו כמו שמזכיר הרש"ש)

חמדת ישראל דף קפ"ד.... בענין שם ביי"ט ונקודו... וזה הניקוד עולה בגימ' **ב"ן** והשם עצמו עולה אהיה הרי שם ע"ג סוד **ס"ג ויו"ד אותיות והוא חנ"ה מן חנוכה חנ"ה עולה ס"ג** שזה הרגל מאיר בו **אימא עילאה**. (גם מחברת הקודש וגם חמדת ישראל לא כתבו כ"ו עם חנ"ה נראה שהכ"ו כלול בחנ"ה כמו שמבואר בפריע"ח אך הרש"ש כתב בפירוש כ"ו).

פריע"ח דף ק"ט ע"ב.... ד"ה פי' חנוכה הוא **חנ"ה כ"ו** והוא שיונקת **המלכות מאימא עלאה** הנקראת **חנ"ה** העולה **ס"ג** כי **חנ"ה** בבינה ושם שם **ס"ג**, ושורשו הוא **יאי** מספרו **א"ל** כמספר **הויה** עם 4 אותיות **והכולל** וזהו **חנ"ה כ"ו**... (מכאן משמע שהכ"ו הוא יוצא מעיקריות שם **ס"ג** והוא כלול בחנ"ה). **חנוכה זה חנ"ה** ושורשה שהוא **כ"ו**. בענין עיקריות שם **ס"ג** עיין **שעה"כ דף ה' ע"ד**: ד"ה והנה... וכן ראה **סידור הרש"ש א' דף נ"ז ע"א**: המוחין דחכמה דאימא שהם עיקר יש בהם ל"א אותיות בסוד **יאי** (

²¹ הרי ששני ההי"ן של **המילוי** השתמשו בהם פעמים א' בצירוף ד"ו כל אחת. ועוד שתיהם גימ' י' והי' ראשונה הרי ד' י'.

ושם בע"ג מביא שוב את הכוונה **ס"ג כ"ו** שמכוונים בברכה במילת **חנוכה** והמשכה במילת **שעשה** פעמיים **א"ל** היוצאים משם **ס"ג יא"י**, ומהפשוט **כ"ו** וד' אותיות והכולל. כאן זה כוונה פרטית של הברכות, אך מה שהביא בע"ב זה כוונה בכללות חנוכה. ועוד שבכוונה הפרטית מובא בפרוש שהכוונה היא **פשוט ומלא** שהוא מדרגה **ג'** ומדרגה **ז'**. ובכוונה הכללית **הפשוט** יוצא מהמדרגה **הז'**.

את חנה אהב וה' סגר רחמה

הנה כאן יש כמה דברים שצריך להבין איך מבאר הפסוקים של ספר שמואל בעניין אלקנה וחנה שהרב משתמש בשם **חנה** לביאור השפע המגיע מאימא. וכידוע כשנכנסים המוחין בז"א הרי אימא נכנסת בו הנה"י שבה אם כן היסוד הוא בתוך ז"א וזה נקרא שז"א סותם פתחא זהו ה' שהוא ז"א סגר רחמה שהיסוד של אימא בתוך ז"א.

פרי עץ חיים דף ק"ט ע"ב: ד"ה פי' חנוכה הוא חנ"ה כ"ו והוא שיונקת המלכות מאימא עלאה הנקראת חנ"ה העולה ס"ג כי חנ"ה בבינה ושם שם ס"ג, ושורשו הוא ייא"י מספרו א"ל כמספר הויה עם 4 אותיות והכולל וזהו חנ"ה כ"ו. זש"ה ואת חנה אהב וה' סגר רחמה פי' כי אלקנה הוא בחינת אבא וחנה בחינת אימא ואינו יכול להזדווג עמה לפי כי ה' סגר רחמה ר"ל שנה"י דבינה הם נעלמים בראש ז"א בסוד מוחין וז"ס בספרא דצניעותא, אתי מפתחא דכליל שית (וסתים פתחא), לכן או"א אינם יכולים להזדווג ביחד אבל **מסתלקת למעלה** ומזדווגת, וז"ס **ועלה האיש ההוא מעירו** ואז מזדווגים יחד ע"כ ע"ש

הרב פתח באימא עילאה ומסיים גם כן בזיווג העליון ועלה האיש ההוא שמסתלקת ומתייחדת למעלה. אך באמצע מדבר **שה' סגר רחמה** וזה ניתן לומר רק על התבונה הנכנסת תוך ז"א לתת לו מוחין. ודבר זה מקביל למצוות שילוח הקן [שעה"מ דף נ"ח ע"ב באמצע]. שמדבר הרב שהאם הרובצת על הבנים, היא בחינת תבונה. וצריך לשלח את האם ולגרום לזיווג עליון. וגם כאן הרב לא נזהר להודיע לנו שיש כאן שני זיווגים בינה ותבונה. אך צריך להבין שכוונת הרב כאן וכן בשילוח הקן **להתעלם מהזיווג התחתון** שהוא רק מובא דרך אגב לשלול שהוא קיים כאן אלא שיש כאן רק **זיווג עליון**.

עץ חיים א' דף ק"ב ע"א פרק א': ונבאר עתה ענין התלבשות מוחין דז"א בתוך הכלים דנה"י דאימא שנשארו ריקנים בעת הלידה כנ"ל כדי שאחר כך יהיו מתפשטין בתוך ז"א ונבאר תחילה בחינת אימא בעצמה שאי אפשר שתשאר חסירה מבלי נה"י לה לעצמה... **לפי שבהיותה כך אי אפשר לה להזדווג עם אבא...** לסיבה זו מוכרח שיתהוו לה נה"י חדשים. ואז תהיה אימא שלימה בכל יי ספירות ותהיה **למעלה מז"א כולה** ותוכל להתייחד עם אבא... ע"כ ע"ש.

כאן הפתרון לבעיית סתים פתחא הוא שיעשו נה"י חדשים. אך בפרי עץ חיים הרב נותן פתרון אחר והוא ועלה האיש ההוא שמסתלקת למעלה. מה ההבדל בין שני הפתרונות האלו?

שאלת הרמ"פ אור זרוע דף קכ"ד: ... כתב עדיין הקושיא במקומה בהיות הנה"י החדשים תלויים אחורי ז"א בסוד כתר וחיוורתא מה מועיל לזיווג עם אבא ואיך תזדווג עם אבא?

אתי מפתחא דכליל שית וסתים פתחאה

הנה כאן לשון הזוה"ק שהביא הרש"ש צריך לבאר ויש בו הרבה עומק להבין במה הכוונה.

ע"ח ב' דף ע"ד רע"ד ... נמצא כי אחר ביאה ראשונה דבריאית העולם אתא מפתחא דכליל שית כנזכר בספר הזוהר פר' תרומה דף קע"ז ע"א והוא ז"א הכולל ו"ק כנודע וסתים פתחא דאמא כי נה"י שלה נעשו מוחין ברישא דיליה נמצא כי מקורה גנוז וסתים תוך רישא דז"א...

בית לחם יהודה ב' דף צ"א ע"ג:

ספר הזוהר פר' תרומה דף קע"ז ע"א: ספרא דצניעותא... אתא מפתחא דכליל בשית, ומכסייא פתחאה, ואחיד לתתא להאי ולהאי, ווי למאן דגלי פתחאה:

שער מאמר"ר דף י"א אע"ב:

שער מאמרי רשב"י דף כ"ג סע"א ... א"ש עוד בס"ה בפ' הזה בסופו בדף קע"ז ע"א שורה א' וז"ל **אתא מפתחא דכליל בשית ומכסייא פתחאה ואחיד לתתא** להאי ולהאי ווי למאן דגלי פתחאה תעיין במה שנתבאר אצלנו בברכת המפיל חבלי שינה על עיני כו' כי שם ביארנו הקדמה חשובה בענין ז"א איך הגדיל ואיך נעשה מכח נה"י דאימא המתלבשין בתוך הז"א כו' ומשם תבין כל מה שנבאר כאן וזה ענינו אמר **אתא מפתחא דכליל בשית** כו' פירוש כי הנה ז"א שרשו אינו רק שש קצוות והוא הנקרא **מפתחא דכליל בשית** והנה הנה"י דאימא מתלבשין גו גלגלתיה. ונודע כי היסוד שלה היא בית הרחם שלה. והיא פתח שלה ובהיותו גו גלגלתא דז"א מכסייא פתחאה דאימא ופתח היסוד שלה **סתום וסגור** ... ע"כ ע"ש.

אחר עיון במקורות הנ"ל היטב מתעוררות השאלות כדלהלן: (1) באיזה נה"י מדובר שאין אימא יכולה להתייחד? (2) מה תפקיד הנה"י החדשים ואיך יש מציאות זיווג עם אבא הרי הנה"י החדשים הם מצד אחר? שאלת **אור זרוע דף קכ"ד**. (3) מה עושה מצות שילוח הקן איזו בחינה עולה ועושה זיווג עליון?

שמן ששון ב' דף נ"ח ע"ג אות י"ד: וכן שמן ששון א' דף ע"ג ע"א אות ב': משמע מדבריו שיש שני נה"י: (1) של בינה עילאה שנחלקת. ומנה"י שלה נעשית תבונה, ונעשים לה, לבניה, נה"י חדשים מעל התבונה. ועם הנה"י החדשים יש תמיד זיווג עם אבא בסוד ונהר יוצא מעדן זיווג התדירי. (2) יש נה"י של תבונה שניה שהיא שלישית שנכנסים בז"א ושם אין זיווג ושם אנו אומרים אתי מפתחא דכליל שית וסתים פתחאה...

בית לחם יהודה א' דף ק"ה ע"ג: וכן שם דף ק"ל ע"ג: משמע מדבריו שם שיש רק נה"י חדשים לתבונה שניה שהיא שלישית, ויש זיווג תמיד עם אימא. צ"ע לבל"י שכן הרב בפירוש כתב בעץ חיים שיש נה"י חדשים לבניה.

שפת אמת (החדש) **עמוד ק"ב:** ד"ה והנה... כי מה שמדובר כאן בענין הכפל, מוכרח שיתנהו לה נה"י אחרים לצורך הזיווג עצמה כדי שתוכל להזדווג עם אבא, זה איירי רבינו ז"ל על

אימא עילאה. ומה שכתב במקום אחר כי הנה"י תלויים אחורי ז"א בסוד כתר וחיוורתא. נה"י אלו אינם נה"י דאימא עילאה, כי אם נה"י **דתבונה השלישית שנכנס תוך ז"א** בסוד המוחין ובאו"א עילאין יתקיים קרא ונהר יוצא מעדן דלא פסיק זיווגיהו. וכשתעיין **בשער דרושי הצלם דרוש ד' ודרוש ה'** (ע"ה ב' דף י' ע"ב) תבין כי תירוץ זה הוא אמיתי והוא מוכרח. ע"כ.

בענין הנה"י החדשים ויחוד התדירי

הנה לעיל הרב ביאר שחנה רומזת לאימא ושנתנה הנה"י שלה לז"א סגר רחמה שאינה יכולה להתייחד עם אבא ולכן ועלה האיש אלקנה לעשות זיווג עליון.

אוצרות דף ל"ד ע"ד בענין התלבשות מוחין דז"א בנה"י הריקנים של אימא והיות **שאי אפשר** לאימא שתשאר בלי נה"י ואז נעשים **נה"י חדשים** כדי שתוכל להתייחד עם אבא שנודע שזיווגא דאז"א תדיר ולא פסיק לעלמין, ומוכרח שיתהוו לה נה"י חדשים, בשביל הזיווג, ע"ש.

עניין נה"י חדשים הוא לזמן קצר שכן בהמשך הם נעשים **כתר לז"א** אך כידוע הרב מבאר דברים גם אם הוא לזמן קצר ומבאר העניין.

אוצרות דף ל"ז ע"ד : שורה 19... הנהי החדשים מתפשטים ויורדים בצד האחורים דז"א... והטבור (הת"ת) דאימא על גבי ראש ז"א ונעשה **כתר לז"א**, והנה"י החדשים יורדים מאחור עד ראש דרחל, ונעשה חיוורתי, **הנה"י הישנים**, בתוך ז"א. **והנה"י החדשים**, מאחור. **והת"ת**, **כתר על ראש ז"א**.

אור זרוע דף קכ"ד : שואל מה תיקנת בזה שנה"י דאימא מאחורי ז"א מה מועיל לזיווג עם אבא, הרי ז"א מפסיק ועומד באמצע.

שפת אמת דף ק' כתב הרמ"ף וז"ל **עדיין הקושיה במקומה**, בהיות הנה"י החדשים תלויים אחורי ז"א הם באחורי ז"א בסוד **כתר וחיוורתא** איך תזדווג עם אבא (**בית לחם יהודה דף ק"ה ע"ג** כך גם מביא שאלת הרמ"פ), כאשר אמא רוצה להעטיר ולהכתיר את בנה ז"א... היא יורדת ומשפלת את עצמה גופה עד חצי ת"ת שלה ומעטרת ומכתירה את ראשו של ז"א ונעשית לו **כתר ועטרה**, **כתר דבוק** עם נה"י חדשים צריך זמן, שנת הי"ג והנה"י הישנים נכנסים בסוד מוחין. **ויש פעמים** שאינה רוצה להכתיר ואז הייחוד עם אבא עם נהי החדשים, וכשהיא על ראש ז"א ומתפשטים הנה"י החדשים בסוד החיוורתי והכתר, יהיה הזיווג ביניהם תוך ז"א בסוד המוחין ויתקיים **זיווגיהו תדיר** ולא פסיק,

תירוץ, כאשר אמא רוצה להכתיר **כתר ונה"י החדשים**, מתי נעשים, ומתי יורדים על רישא דז"א, כשהנה"י החדשים אחורי ז"א זה הכתר, הנה"י החדשים זה דווקא לפני שנעשה הכתר והנה"י מאחורי ז"א, ואחרי עשיית הכתר והחיוורתי יהיה הזיווג בתוך המוחין דז"א, יתקיים זיווגיהו תדיר. ע"ש.

בית לחם יהודה א' דף ק"ה ע"א. וכן שם **דף קי"א ע"ג** לפי הבל"י יש יחוד או"א גם כשהנה"י והת"ת מכתירים את ז"א... ע"ש, וקצת קשה ולא מובן, אך הרב כותב בעצמו **באוצרות דף ל"ד ע"ד** שורה "ותהיה עולה למעלה מז"א ותוכל להתייחד עם אבא", ע"ש וצ"ע.

נלע"ד לפי הבית לחם יהודה הכוונה לאו דווקא שכל הנה"י אחורי ז"א, והת"ת בכתר שלו, אלא מדובר בזמן הירידה שהרי הנה"י הישנים עם המוחין נכנסים ויורדים ותוך כדי כך גם הנהי החדשים, וכל אותו זמן הירידה יש צידוד וזיווג עם אבא בהרכנה, אך בהגיע הת"ת על הראש ונעשה כתר, אז מפסיק הזיווג והצידוד ואז הייחוד הוא בתוך המוחין דז"א כך נלע"ד ליישב.

שפת אמת דף ק' בהמשך הגהת ר' שאול: מסכים עם השפת אמת וממשיך על פי דרכו ומרחיב הדברים ע"פ דרכו של השפת אמת. אך לר' שאול דרך אחרת בהבנת הסוגיה שכן כאן יש ענין של טיפות ולא נה"י ממש, החסדים דאימא לא מתגלים (סידור דף ס"ז ע"א) עד שיכנסו, מוחין דאבא (ס"ו ע"ב) ואחר כך עולים סוד או"ח כדי להמשיך הכתר על ראש ז"א, הכתר והחיוורתא מתפשטים אחר שמתפשטים נה"י דאבא בתוך ז"א, אחרי שגם אבא וגם אמא בתוך ז"א, ואז אין צריכים להתייחד בבחינת הנה"י החדשים, מה שהוצרך נהי חדשים, הוא קודם שהתפשטו מוחין דאבא בז"א, ואז יש זיווג במוחין שמצד אבא עם מוחין שמצד אימא (בבחי' הדעת).

והרנ"ש באות קצ"ח מתנגד לשפת אמת ולר' שאול. ועיין גם **אוצרות דף ל"ה ע"א אות ה' בר' שאול**.

בשפת אמת מתרץ ר' שאול את הרנ"ש, כשנכנסים צלם דאבא בז"א אין צריך לכפול המידות מפני שלפני שנכנסו הנה"י דאבא הוצרכנו את הנה"י החדשים לצורך הזיווג התדירי, אך אחר שנכנסו נה"י דאבא בז"א לא צריך להכפיל ולא צריך נה"י חדשים שכן **הזיווג הוא במוחין דז"א**.

שיטת יפה שעה

הנה זיווג התדירי הוא בכל הזמן ואין מצב שיחסר לרגע ויש לשאול איך יעשה בזמן הרביצה שנה"י דאימא תוך ז"א לעיל ביארנו שיטות אחרות וכאן נבאר שיטת היפה שעה.

יפה שעה על ע"ח א' דף ע"ו ע"ב אות א' : שואל איך נעשה הזיווג בזמן רביצת האם ומסיק שהזיווג נעשה למעלה מז"א עם הנה"י החדשים. ע"ש. וז"ל: ... מתבאר מדברי רז"ל שכאשר נה"י דאימא מתלבש תוך גופא דז"א נעשה הזיווג תוך גופא דז"א ולכן אי אפשר לטיפה היוצאת מאותו זוג לחזור להעלות לרישא דז"א לכן יורדת הטיפה ההיא למוחין לאו"א דבריא... הרי שבהיותה בסוד רובצת על האפרוחים ונה"י שלה מתלבש בסוד מוחין תוך גופא דז"א **אי אפשר לה בעולם להזדווג עם אבא** ולפי שזיווגיהו תדיר ולא פסיק הוכרח להתהוות **לה נה"י חדשים** וגם ע"י נה"י חדשים הזיווג נעשה למעלה מז"א... ע"כ ע"ש.

הנה הפיתרון נה"י חדשים ובלי זה לא יהיה זיווג וזה קיום העולם.

יפה שעה על ע"ח א' דף צ"ו ע"ד אות א' עד צ"ז ע"א : ראשית הוא חוקר ואומר הרב שצריך לאבא גם נה"י חדשים כמו אימא, היות ובנה"י שלו הישנים נכנסים מוחין דז"א, ומביא הוכחה מדרושי הצלם וז"ל: **דף צ"ז ע"א שורה 5** ... אמנם עיין **שע' דרושי הצלם פרק ד' וה'** כי שם נראה שלא הוצרכו נה"י חדשים לאימא אלא לזמן שכבר נכנסו מוחין דנה"י הכלים דאימא, **ודאבא עדיין לא נכנסו**. והיא צריכה להזדווג עם אבא בכל עת ובכל רגע, לכך נעשים לה נה"י חדשים. לא כן כשנכנסו גם מוחין דאבא מלובשים בכלים דנה"י דאבא שאז נעשה הזיווג דאו"א בהיותם גו גופא דז"א... ע"כ ע"ש.

משמע שנה"י חדשים לאימא הם לצורך זיווג עם אבא בזמן שאימא כבר נכנסה בז"א, ונה"י דאבא עדיין לא נכנסו, לא כן כשנכנסו גם **מוחין דאבא** מלובשים בכלים **דנה"י דאבא** שאז נעשה **הזיווג דאבא ואימא בהיותם גו גופא דז"א**. משמע מכאן שלא נעשים נה"י חדשים לאבא, ועוד שיש יחוד תוך ז"א בנה"י הישנים דבר שהוא שולל מה שביארנו לעיל **דף ע"ו ע"ב. עיין גם יפה שעה על ע"ח ב' ק"ו :**

שיטת שפת אמת

כאן נמשיך לעיין שיטת השפת אמת בעניין הנה"י החדשים מתי נעשים לצורך מה ועוד האם גם ליש"ס יש צורך בנה"י חדשים.

שפת אמת דף ק' ע"א (בחדש): ... זה אי אפשר לפי שבהיותה כך לא תוכל להזדווג עם אבא והרי נודע דאוי"א זיווגיהו תדיר ולא פסיק לעלמין וכו'. וכתב הרמ"פ ז"ל וז"ל: **א"מ** עדיין הקושיא במקומה כי מאחר שהם תלויים אחרי ז"א בסוד כתר וחיוורתי איך תזדווג עם אבא וצ"ע עכ"ל. ואחרי ניו"ק (ואחרי נישוק ידי ורגלי קודשו) אפשר להליץ בעד רז"ל מיניה וביה, והענין במ"ש **באוצרות חיים דרוש הצלם** וז"ל: והטעם הוא לפי שכאשר אימא שהיא התבונה רוצה להעטיר ולהכתיר את בנה ז"א בסוד פסוק בעטרה שעטרה לו אמו, הנה היא יורדת ומשפלת גופה למטה עד שיעור חצי הת"ת שלה כנוצר, ומקפת ומסבבת ראשו של זעיר ונעשית לו בחינת כתר ועטרה וכו' יעו"ש. (צריך להבין שנה"י החדשים אחורי ז"א רק בזמן שאימא מכתירה ומעטירה את בנה.)

נמצינו למדים מדבריו ז"ל שלא יש הכרח (לומר) כשיתפשטו נה"י הראשונים בסוד המוחין בז"א תיכף ומיד ירד הכתר על ראשו (ויהיו הנה"י החדשים מאחוריו), שהרי כל בחינה בפני עצמה והכתר דבוק עם הנה"י החדשים וצריך זמן שנת הי"ג, ויש פעמים שאינה רוצה להכתיר אותו בסוד הכתר וצריכה **להזדווג עם אבא** לכן צריכה נה"י חדשים, אבל כשרוצה שיתפשטו נה"י החדשים בסוד החיוורתי והכתר יהיה בחינת הזיווג ביניהם תוך ז"א עם בחינת נה"י הראשונים שנכנסו תוך ז"א בסוד המוחין ויתקיים דזיווגיהו תדיר ולא פסיק.

רבי שאול בהגהה על השפת אמת עמוד ק': ממשיך על פי דרכו (של השפת אמת אבל **לרבי שאול דרך אחרת** שכן מעמיד שכל ענין הנה"י החדשים הוא בטיפות) ומרחיב הדברים. הנה"י החדשים הם לזמן שהנה"י הישנים נכנסים בסוד מוחין בז"א, ועדיין לא נעשה כתר (וזה בתפילה בין אלהי אברהם... ועד קנה הכל) ואז הזיווג עם אבא עם הנה"י החדשים מעל ז"א. ואין קושיא הרי הם מאחור: **אלא הנה"י הם על הראש ורק כשנעשה כתר הם עוברים לאחור בסוד חיוורתא.** וכשסיימו הנה"י הישנים להכנס עם המוחין בז"א אז הזיווג בין אבא ואימא בתוך המוחין דז"א.

יש נה"י חדשים לתבונה והם למעלה ובהם מתייחדת עם אבא כל זמן שנכנסים הנה"י הישנים עם המוחין וכשמסיימים המוחין להכנס אז יש יחוד בין או"א בסוד מוחין והנה"י החדשים יכתירו את ז"א ויהיו חיוורתי.

שפת אמת (החדש) עמוד ק"ב: ד"ה והנה ראיתי לתרץ תירוץ אחר לקושית הרמ"פ ז"ל הנזכר בריש השער והיא אמת. כי מה שמדובר כאן בענין הכפל, שמוכרח שיתהוו לה נה"י אחרים לצורך הזיווג עצמה כדי שתוכל להזדווג עם אבא, זה איירי רבינו ז"ל **על אימא עילאה**. ומה שכתב במקום אחר כי הנה"י

תלויים אחורי ז"א בסוד כתר וחיוורתא. נה"י אלו אינם נה"י דאימא עילאה, כי אם נה"י תבונה השלישית שנכנסת תוך ז"א בסוד המוחין ובאו"א עילאין יתקיים קרא ונהר יוצא מעדן דלא פסיק זיווגיהו. וכשתעיין בשער דרושי הצלם דרוש ד' ודרוש ה' (ע"ה ב' דף י' ע"ב) תבין כי תירוצו זה הוא אמיתי והוא מוכרח. ע"כ.

עיין **אוצרות חיים דף ל"ו ע"ג אות ב'** משמע שיש צורך גם בתבונה נה"י חדשים כדי שיזדווגו. ע"ש.

עץ חיים ב' דף י' ע"א ... הנה נודע כי הם בינה ותבונה ולפעמים נכללים בפרצוף אחד, ולפעמים נחלקים. והנה בעת זיווגם של או"א להוציא צלם המוחין אלו, נכללים בינה ותבונה, ועד"ז אבא ויש"ס ... (הכללות היא בזמן הזיווג העיבור ועד אחרי הלידה) ובוה היסוד של הכללות היה הזווג, ושם ניתנו המוחין של ז"א בסוד העיבור. ובבא זמן לידה, יצאו מוחין אלו מיסוד הזה של הכללות. והנה בינה צריכה לעשות שתי פעולות א'. להזדווג עם אבא... ב'. מוכרחת להיות רובצת על האפרוחים... וב' **פעולת אלו הם מתנגדות** ולכן היא **צריכה** להתחלק לב' פרצופים בינה ותבונה... והנה הבינה העליונה היא מזדווגת תדיר עם אבא ולא פסיק ועליה כתיב ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן... ואז התבונה שהיא תחתונה היא רובצת על האפרוחים ואין לה זיווג... ע"כ ע"ש.

כאן הרב מלמד אותנו שיש פעמים שבינה ותבונה הם נכללים בפרצוף אחד ויש פעמים שהם נפרדות. וכדי לתת מוחין לז"א דגדלות נעשים פרצוף אחד, והזיווג הוא **ביסוד דכללות**, וכן העיבור, וכן הלידה של הצלם יוצא מיסוד דכללות. ואם הצלם הזה יכנס לנה"י דאימא להכנס בז"א לא תוכל אימא להזדווג עם אבא ולכן באה כאן החלוקה. זמן החלוקה המדויק הוא כשהצלם דמוחין נולד ויצא **מיסוד דכללות** ועומד בין תרין פירקין עילאין. וצריך לתת צלם דמוחין אלו לז"א אז נפרדות, ונה"י **דבינה עילאה נעשה מהם פרצוף תבונה**, ולאימא עילאה נעשה נה"י חדשים כדי שלא יפסק זיווג או"א בסוד ונהר יוצא מעדן. שנה"י דכללות הם היו צריכים להכנס אך הם נעשו פרצוף תבונה ורק הנה"י של תבונה שניה שהיא שלישית היא הנכנסת בז"א. ואחר כך גם לתבונה התחתונה נעשה נה"י חדשים לכתר וחיוורתא. וכמו שכתב הרב **בע"ח ב' דף י"ג ע"ג**. עיין גם **שעה"ק דף ע"ב סע"ג דרוש ט'**. וכן **אוצרות חיים דף ל"ד ע"ד אות א'** שורה מתחילה בקיצור.

שיטת בית לחם יהודה

בית לחם יהודה א' דף ק"ה סע"ג:

בית לחם יהודה א' דף ס"ד סע"ב: ..מאחר דס"ל לרז"ל הכא כי או"א הם יכולים להזדווג בפנימיות ז"א א"כ אמאי הוצרכו נה"י חדשים...?

שיטת השמן ששון

ע"ח ב' דף ע"ד רע"ד: נמצא כי אחר ביאה ראשונה דבריאית העולם אתא מפתחא דכליל שית כנזכר בספר **הזהר פר' תרומה דף קע"ז ע"א** והוא ז"א הכולל ו"ק כנודע וסתים פתחא דאמא כי נה"י שלה נעשו מוחין ברישא דיליה נמצא כי מקורה גנוז וסתים תוך רישא דז"א...

שמן ששון ב' דף נ"ח ע"ג אות י"ד: נמצא דלצורך זיווג של או"א צריכים להסתלק הנה"י דאימא מז"א ואם כן למה זה הנה"י החדשים? ... ע"ש שבתחילה מבין שדברי הרב כאן כמו שער כ"א והוא **ע"ח א' דף ק"ב ע"ב**: שמדובר הכל בתבונה, ומקשה **מפרי עץ חיים דחנוכה דף ק"ט ע"ב**: ומסיק שהתירוץ הוא לעיל בביאורו לשער כ"א, והוא **בשמן ששון א' דף ע"ג ע"א אות ב'**: משמע מדבריו שם שיש שני נה"י: (1) **של בינה עילאה** שנחלקת. ומנה"י שלה נעשית תבונה, ונעשים לה, לבינה, נה"י חדשים מעל התבונה. ועם הנה"י החדשים יש תמיד זיווג עם אבא בסוד ונהר יוצא מעדן זיווג התדירי. (2) **יש נה"י של תבונה שניה** שהיא שלישית שנכנסים בז"א ושם אין זיווג ושם אנו אומרים אתי מפתחא דכליל שית וסתים פתחאה...

שמן ששון בהגוב"י ע"ח ב' דף י"א ע"א: נמצא מזה ששני פעמים נעשה נה"י חדשים א' לבינה עילאה ואחד לתבונה תתאה.

איך ומתי נעשים נה"י חדשים לבניה

הנה בעניין מה שאומר הזוה"ק אתי מפתחא דכליל שית וסתים פתחאה, הרי בזה אין נה"י **לאימא** והכוונה **לתבונה** שנכנסת לתת מוחין אך **גם יש"ס** שם וצריך נה"י חדשים, האם בכל הפרצופים או רק בקרוב מה שנכנס צריך ביאור.

אוצרות חיים דף ל"ד ע"ד וכן ע"ח א' דף ק"ב ע"ב: שם מבואר עניין התחדשות הנה"י החדשים ע"י הכפלת המידות ארבע מידות ושליש ועיין **הרנ"ש אות קצ"ח**.

הנה הרב בפשטות עושה חשבון של הכפלה המידות שנשארו אחר כניסת הנה"י להלביש המוחין. ונזהר מאוד ומבאר לנו **בהקדמה מיוחדת** שרק שלישי בלבד מת"ת תבונה נעשה הכתר שלו כדי שתמיד ישאר בחינה של בינה בפרצוף תבונה **במלא כוחה** שתוכל להזדווג עם החכמה שתמיד בחינת זיווג התדירי קיים תמיד בלא הפסקה.

עץ חיים ב' דף י"ג ע"ג שורה תוך ז"א: ונדבר עתה בבחינת המוחין דגדלות ז"א... ונודע כי עיבור ז"א היה למעלה ביסוד כשנכלל בינה ותבונה ביחד ושם נעשה פרצוף אחד, **וביסוד הראוי אל כל כללות** הפרצוף זה שם היה העיבור של ז"א... וכשילדה בינה את ז"א היה בהיותה יחד פרצוף שלם עם התבונה ויצא ז"א סוד המוחין דגדלות שלו יצאו מפי יסוד אמא ונשארו תלויים בין ברכיה שלה שהם נה"י דילה בראשי פרקין עילאין שלה... **ואם יכנסו נה"י שלה תוך ז"א** יתבטלו זווג או"א כי אחר שהיסוד שלה סתום ברישא דז"א היאך תוכל להזדווג עם אבא לכן מה היא עושה **חוזרת למציאותה הראשון ונחלקת לשני חלקים בינה ותבונה**... והנה פרצוף מוחין דז"א יצאו לאויר ועמדו שם באויר שבין פרקין קדמאין דנה"י הראשונים... ע"כ ע"ש.

מכאן למדנו ההוה אמינא שלא יוכלה להיות שכן אם יכנסו הנה"י הראשונים שהם דכללות הפרצוף לא יהיה זיווג ובא הפיתרון והוא החלוקה לשני פרצופים לאימא עילאה יעשו נה"י חדשים ליחוד עם אבא וצלם המוחין דז"א יכנס לתוך בתבונה והנה"י של התבונה הם הצ' דצל"ם שיכנס לתוך ז"א.

עץ חיים ב' דף י' ע"א: הנה נודע כי הם בינה ותבונה ולפעמים נכללים בפרצוף אחד, ולפעמים נחלקים. והנה בעת זיווגם של או"א להוציא צלם המוחין אלו, נכללים בינה ותבונה, ועד"ז אבא ויש"ס... ובזה היסוד של הכללות היה הזווג, ושם ניתנו המוחין של ז"א בסוד העיבור. ובבא זמן לידה, יצאו מוחין אלו מיסוד הזה של הכללות. והנה בינה צריכה לעשות שתי פעולות: **א'** להזדווג עם אבא... **ב'** מוכרחת להיות רובצת על האפרוחים... **וב' פעולת אלו הם מתנגדות** ולכן היא **צריכה להתחלק לב' פרצופים בינה ותבונה**... והנה הבינה העליונה היא **מזדווגת תדיר עם אבא ולא פסיק** ועליה כתיב ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן... ואז התבונה שהיא תחתונה היא **רובצת על האפרוחים** ואין לה זיווג... ע"כ ע"ש.

כידוע כדי להוליד את ז"א צריך אבא ויש"ס נעשים פרצוף אחד, וכן אימא ותבונה והכל נעשה ביסוד דכללות שהוא מקום החתך אך אחר הלידה מאותו מקום חוזרים להתחלק לב' פרצופים, אז נכנסים המוחין שהן מלוכשים בתבונה שניה שהיא שלישית.

עץ חיים א' דף ק"ב ע"א: ונבאר עתה ענין התלבשות מוחין דז"א בתוך הכלים דנה"י דאימא שנשאר ריקנים בעת הלידה כנ"ל כדי שאחר כך יהיו מתפשטין בתוך ז"א ונבאר תחילה בחינת אימא בעצמה שאי אפשר שתשאר חסירה מבלי נה"י לה לעצמה... **לפי שבהיותה כך אי אפשר לה להזדווג עם אבא...** לסיבה זו מוכרח שיתהוו לה נה"י חדשים. ואז תהיה אימא שלימה בכל י' ספירות ותהיה למעלה מז"א כולה ותוכל להתיחד עם אבא... ע"כ ע"ש.

כאן כל הפרק הזה עוסק בתבונה הנכנסת בסוד מוחין בז"א ולכן הפתרון לבעיית סתים פתחאה, הוא שיעשו נה"י חדשים. אך בע"ח ב' דף י' **וכן שם דף י"ג ע"ג** הפתרון הוא חלוקה שכן שם מדבר באימא עילאה. ובפרי עץ חיים דף ק"ט ע"ב הרב נותן פתרון אחר והוא ועלה האיש ההוא שמסתלקת למעלה. וזה כוונתו שלא תעמיד שם הסוגיא בזיווג תחתון אלא עלה לזיווג עליון, וכן משמע בשעה"מ דף נ"ח ע"ב בענין שילוח הקן, הכוונה היא שצריך לעלות למעלה ליחוד העליון, שהוא המעולה.

שער ההקדמות דף ע"ב ע"ג למטה: ע"ש שמדבר במסלול של גדלות והכל מסודר סוף מעשה במחשבה תחילה... וכמו בע"ח ב' דף י' ושם דף י"ג ע"ג שהבאנו לעיל. ע"ש.

אוצרות חיים דף ל"ד ע"ד: הוא הדרוש המובא בע"ח א' דף ק"ב ע"א וכותב עליו השד"ה **אות א'** שם שורה מתחילה בקיצור וז"ל: **יצא לנו מן האמור שיש זווג מוחין דמצד אבא עם המוחין שמצד אימא, אם כן מ"ש בפירקין שאם תשאר כך נה"י שלה לא תוכל להזדווג עם אבא ואו"א זווגיהו תדיר דלא פסיק הוא על שני הצלמים של או"א שהם בחינת ישסו"ת השניים שהם השלישים בערך או"א...** ע"ש.

ובהמשך בסוף העמוד כותב השד"ה ומ"ש **בשער כ"ה פ"ד** (ע"ח דף י' ע"ב וכן בדף י"ג ע"ג) שהלידה היא מיסוד דכללות או"א וישסו"ת הוא על כללות הצל"ם אבל לידת הצד"י (צ) הוא כמ"ש... (והוא נולד מהנה"י של התבונה השניה שהיא שלישית).

אוצרות חיים דף ל"ו ע"ג"אש"ל אות ב': ... מכאן משמע שגם בתבונה הג' צריך להיות לה בחינת חצי ת"ת ונה"י חדשים כדי שתוכל להזדווג עם אבא ודלא כמ"ש השפת אמת (דף ק"ב החדש)... **כי מה שצריך נה"י חדשים להזדווג עם אבא הוא דווקא לאימא עילאה ומה שהביא משער כ"ה פ"ד ופ"ה האמת הוא כן שגם באימא עילאה צריך נה"י חדשים כדי להזדווג עם אבא עילאה, אבל לא דווקא באו"א עילאין אלא גם בישסו"ת צריך נה"י חדשים כדי שיזדווג.**

ע"ח ב' דף ע"ד רע"ד: ... נמצא כי אחר ביאה ראשונה דבריאת העולם אתא מפתחא דכליל שית כנוכר בספר הזוהר פר' תרומה דף קע"ז ע"א והוא ז"א הכולל ו"ק כנודע וסתים פתחא דאמא כי נה"י שלה נעשו מוחין ברישא דיליה נמצא כי מקורה גנוז וסתים תוך רישא דז"א... ע"כ ע"ש.

שמן ששון ב' דף נ"ח ע"ג אות י"ד: ... נמצא דלצורך זיווג של או"א צריכים להסתלק הנה"י דאימא מז"א ואם כן למה זה הנה"י החדשים?... ע"ש שבתחילה מבין שדברי הרב כאן כמו שער כ"א והוא ע"ח א' דף ק"ב ע"ב: שמדובר הכל בתבונה, ומקשה מפרי עץ

חיים דחנוכה דף ק"ט ע"ב: ומסיק שהתירוץ הוא לעיל בביאורו לשער כ"א, והוא בשמן ששון א' דף ע"ג ע"א **אות ב'**: משמע מדבריו שם שיש שני נה"י: (1) **של בינה עילאה** שנחלקת. ומנה"י שלה נעשית תבונה, ונעשים לה, לבינה, נה"י חדשים מעל התבונה. ועם הנה"י החדשים יש תמיד זיווג עם אבא בסוד ונהר יוצא מעדן זיווג התדירי. (2) **יש נה"י של תבונה שניה** שהיא שלישית **שנכנסים בז"א** ושם אין זיווג ושם אנו אומרים **"אתי מפתחא דכליל שית וסתים פתחאה"**...

מקורות נוספים להבנת הסוגיא

הנה סוגיא זו רחבה מני ים ולכן נביא עוד כמה מקורות ועם כל הנ"ל הרוצה להעמיק בזה יצמא מבוקשו בע"ה.

עץ חיים א' דף ע"ה ע"א: ... **מ"ב** מכאן למדנו שיש זיווגים באו"א וזיווגים בישסו"ת ע"ש. לפי **הרש"ש דף ע"ה ע"ד** אות [א] והועתקו דבריו גם **בנהר שלום דף י"ד ע"ד** יש בס"ה שמונה זיווגים הראשון שהוא שלים דאו"א נפסק מהחרבן והקטן שבהם הוא זיווג דמקרה שהוא ישסו"ת ברביצה. לכל זיווג יש תועלת לענין אחרת....

עיין בפנים, וכן בסיכומים בענין, **בספר עץ חיים למוצאיהם חלק ג' עמוד 13**.

עץ חיים דף ע"ו ע"ד פרק ג': כאן מבאר הרב מצות שילוח הקן ע"ש באורך. ומשמע שמה שאנו מדברים בענין חנה. שהיא לא יכולה להזדווג עם אבא מפני שהיא רבוצה תוך ז"א, וזהו זיווג תחתון, וע"י שילוח הקן, **אנו גורמים לזיווג עליון**, ועל ידו ימשכו מוחין דגדלות לז"א, ועוד ימשכו מוחין דגדלות דאבא דבריא וזהו אריכות ימים... ע"ש באורך ובעיון.

הנה מצוות שילוח הקן היא בזמן זיווג תחתון ואנחנו רוצים לגרום זיווג עליון והדבר הוא סוד גדול כל העניין הזה בכל מעשינו לגדול ולעבור למצב גדלות ובעיקר בזמן הגאולה בארץ ישראל.

שער המצוות דף נ"ח ע"ב: שורה בגדפין... ואומרו **לא תקח** האם על הבנים ר"ל כי הנה זיווג זה נעשה למטה בסוד רביצת האם **על האפרוחים** הוא גרוע מאד כי אינינו רק בזמן עוונות התחתונים דרך מקרה... ולכן ראוי לך שלא תקח האם **על הבנים** ר"ל לא תקחם באופן שתשאר האם **רובצת על הבנים**, לפי שהוא זיווג גרוע כנז', אבל שלח תשלח את האם למעלה במקומה להזדווג **עם אבא למעלה בזיווג העיקרי** שלהם... ע"כ ע"ש.

הרי הזיווג התחתון הוא גרוע וצריך שיהיו בנים זה נקרא מריה קבלה שיעסקו בחכמה ואז לא תיקח האם על הבנים אבל בזמן שיש ביצים או אפרוחים שזה זמן שעם ישראל בקטנות שלח את האם לעלות למעלה לזיווג עליון.

בענין שם טפטפי"ה

נה"ש דף מ' ע"ב: עוד חנוכה עולה ט"פ והוא משם **טפטפי"ה** שזה השם רוצה לומר שטפות י"ה יתעלו למעלה ולא ישלטו בהם הקליפות.... ע"כ.

צריך להבין מהו השם הזה? מהיכן יוצא? ובאיזה עולם מקומו? מי הם י"ה? או"א או מוחין דנוק? או הוד בגימ' י"ה? ועוד מילוי יוד הה אותיות הוד שאלו הימים הם לתקן ההוד.

שעה"כ דף י"ד ע"א: 4 שורות מלמטה...משם הרב הגדול ז"ל גם יאמר אחר פטום הקטורת בכל יום... ובכל פעם תכוין אל שם **טפטפי"ה** כתוב בצבע זהב ויוצא מאלו התיבות שתציירם לפניך ואלו הם **ט של קטרת פ של וכפר ט של הקטרת פ של וכפר י מן** ויעמד ה **מן** נעצרה. (צריך לשים לב שבאותיות **ט"פ** אמר של ובאותיות **י"ה** אמר **מן**. ונלע"ד, ששם **י"ה** יוצא **מן** והוא קודש, אך שאר האותיות הם **של** ואינם שם קדוש)... גם טוב לכווין שארבעה הפסוקים הנז' הם **ס"ג** תיבות **ויכוין לשם ס"ג שהוא באימא עילאה המבררת את הסיגים** של שבעה מלכי אדום אשר ממותריהם ומן הפסולת שלהם נעשים המזיקין המכים את בני אדם (ראה מב"ש דף ט"ו בענין אוך נעשים קוסטינר) כנז"ל... ע"ש.

גם שם טפטפי"ה וגם אימא עילאה נראה שהם עושים פעולות מקבילות אם כן מה תפקיד כל אחד בנפרד? **ע"ח א' דף פ"ח ע"א:** וכאשר נתקנו במעי אמם בינה... ע"ש. **ע"ח א' דף פ"ח ע"ב שורה ט'** ויצא מהם פסולת... בסוד עיבור גו מעוי דאימא **שעה"כ דף ס"ח ע"ג שורה כ"ח:** בענין שם מ"ב אהי"ה יה"ו. בקדיש ערב שבת קודש לפני ברכו. של אהיה יהו במילוי ההי"ן שעולה **טפטפי"ה**, **בקדיש לפני העמידה** במילוי **אלפי"ן** שעולה **יעקב**, ובקדיש אחרי העמידה במילוי **ס"ג** עולה **יצחק**, ולפני עלינו לשבח במילוי **ע"ב** עם **ל' אותיות וכנ"ל** שעולה **אברהם**

עטרת מרדכי עמוד רפ"ד: טפטפי"ה אברהם יצחק יעקב.

בענין שם **טפטפי"ה** ראוי ביותר ללמוד ב**פריע"ח דף צ"ז אע"ד ד"ה מהחברים**, (והוא מכנפי יונה דף ר"ל רל"א וכן ב**שרף פריע"ח דף צ"ב רע"ד** בהגהה). וזה לשונו: **טפטפי"ה** שם כלל ג' עולמות **בי"ע**. יצירה ועשיה שהם **טף טף**, בסוד יברך את ה**נערים**, ובריאה הוא **י"ה**, דאימא עילאה מקננת תמן. (בבריאה)... על שם ויקרא בהם שמי ושם אבותי. שכאן הקדים יעקב לאבותיו אברהם ויצחק... ע"ש.

ועוד **בכנפי יונה הנ"ל**... וארבע מילואים אלה (של אהיה יהו במילוי ההי"ן שעולה **טפטפי"ה**, ובמילוי **אלפי"ן** שעולה **יעקב**, ובמילוי **ס"ג** עולה **יצחק**, ובמילוי **ע"ב** עם **ל'** אותיות וכנ"ל שעולה **אברהם**). כך עושים את הכוונה בפועל בד' קדישין בתפלת ערב שבת קודש ביהא שמיה רבא. וזהו שמי (יעקב) ושם אבותי ממטה למעלה. **קדיש א'**, פטפי"ה. **שני**, יעקב. **שלישי**, יצחק. **ורביעי**, אברהם). ע"ש. מכאן יצא לנו ששם זה נמצא בשלוש עולמות **בי"ע**.

מחברת הקודש דף נ' רע"ב: מסדר את השם כך: **פטטי"ה. שמן במ"ק י"ב,**
ושמ"ן וי"ה הרי זית. (15-390-12 = 417). ועיין **נה"ש דף מ' ע"ד** בענין זית. וכן
שער הפסוקים פרשת תצוה וכן **בליקוטים** תצוה.

שער הפסוקים דף כ"ו ע"ד: ... בענין המרגלאן ד' שמות ראשונים גימ' תב"ל וג' אחרונים
גימ' זית... עיין **שם ע"ג** בענין לבת אש...

חמדת ישראל דף קפ"ד:

קהילת יעקב ערך טפ...: **טפטי"ה** בגימ' **כוז"ו** מלא כזה **כף ואו זין ואו** בגימ' 193 (עיין
שורשי השמות של הרמ"ז).

שם ערך כוז"ו: שם זה מסוגל לטהרת המחשבה ולחכמה כזה **כף ואו זין ואו**.

ספר מאורי אור לרמ"ף: ערך כוזו, שם זה הוא **אחורי הויה** והוא **גבורה** והוא גם **בחכמה**
כנודע שם זה **כף ואו זין ואו** מסוגל לטהרת המחשבה ולחכמה (וכמו שמכוונים בו בחונן
הדעת). והוא **גבורה בחכמה. גבורה דעתיק** המתלבשת **בחכמה דא"א** בוצינא דקרדינוטא.
(אבא שנמצא בתוך אימא חיבור חכמה ובינה). ע"ש.

שעה"כ דף ס"ה ע"ד: **אהיה יהו** במילוי ההין כזה **אלף הה יוד הה יוד הה וו**
גימ' 193. ראה גם **שעה"כ דף ס"ח ע"ג** שורה כ"ח: שם מ"ב הוא שם המעלה את
הבירורים.

כסף הכיפורים דף ה' (בסוף ספר עלי נהר דפוס ישן): כתב שם על סגולת השם
בזמן המגפה וכתב שצריך לכתוב אותו בזהב... ע"ש.

ספר החשק על שמות מטטרו"ן שר הפנים שמסר לר' ישמעאל כהן גדול כשעלה למרום **אות**
ג': טפטי"ה גימ' **ע"ל מג"ן** כי כשהאדם הוא במלחמה ואויביו נלחמים עליו יזכור אותו
וינצל, ובגימ' **ע"ל צב"א** כי הוא ממונה להכות את האויבים, והוא היכה את חיליו של
סנחריב בליל א' של פסח, גם דוד המלך ע"ה היה לו מגן של זהב והיה חקוק עליו שם **ע"ב**
וטפטי"ה היה חקוק תחתיו, ובגימ' **צו"ה פח"ד** כי כשהאדם הוא במקום סכנה יזכיר שם
זה ויצוה לו בשם הבורא **וינצל**.

פרי עץ חיים דף נ"ח רע"ב: בברכת מקבץ נדחי עמו ישראל מביא הרב כוונות
בשם **טפטי"ה, כוז"ו, על צב"א, על מג"ן, צוה פח"ד**, וכן **אהי"ה יה"ו** דמרגלאן.
בכל יום מכוונים שני השמות **טפטי"ה, כוז"ו**, אך שאר השמות לפי היום וכן
בכל יום אות מהמ"ב דמרגלאן ושם המרגלאן של אותה האות כנודע. **על צב"א,**
בימים א' ו' בבריאה. **על מג"ן**, בימים ב' ה' ביצירה. **צוה פח"ד** בימים ג' ד'
בעשיה. ע"ש.

סידור רבינו אשר דף פ"ד: סידר כוונות הנ"ל בסידור יפה בברכת מקבץ נדחי עמו ישראל.

סידור רש"ש ב' שבת דף ו' ע"ב: איך נעשים משני שמות **אהיה יהו** שהוא שם מ"ב
דבריא, ז' מרגלאן. ועיין גם **בשעה"כ דף ס"ה ע"ד**. באותו ענין. ובסידור הנ"ל דף י"א
ע"א: בקדיש הראשון איך השם **טפטי"ה** יוצא משמות **אהיה יהו** במילוי ההי"ן...

כף החיים אורח חיים סי' ל"ו סעי' ט"ו: כל תג הוא בחינת זין כשנמלה אותה כך זי"ן יו"ד נו"ן = 193 כמנין השם טפטפי"ה כמנין שם המחשבה וצריך לכוון בכל תג כך והוא טוב לנושא אותם. (התפילין).

שערי בינה דף ס"ז ע"ב: ... והנה ז' מרגלאן עולים תכלת וכן עולה שם אל אדני מלא קפ"ה ותרע"א = תכלת. וע"ש דף צ"ד ע"א: שורה 4 ז' מרגלאן קדיש ראשון, אהיה יהו במילוי ההי"ן גימ' טפטפי"ה ועוד טפטפי"ה המילוי הוא גימ' תכלת... הרי ששם טפטפי"ה מקושר לשם אל אדני וכן שניהם הם בכל עולמות בי"ע. יצא לנו מכל הנ"ל שדברי הרש"ש הם תיקון אחד וזה כנגד קרבנות זמירות יוצר שהם לתקן הבי"ע. (עיין עוד בכוונת הזית).

משנת חסידים בחדש עמ' קע"ג מסכת תיקון תפילין פ"ב מ"י: ויתייג כל האותיות הצריכות תג משמאלם ויכוין בכל תג שהוא דמות זי"ן שבמלואה מספרה טפטפי"ה ושם זה מטהר המחשבה דנושא התפילין שנתכוין בהם.

שולחן ערוך אורח חיים סימן ל"ו סעי' ג': צריך לתייג שעטנ"ז ג"ץ והסופרים נהגו לתייג אותיות אחרות ואם לא תייג אפילו שעטנ"ז ג"ץ לא פסל.

משנה ברורה שם סעי' ט"ו: לא פסל. והב"ח פוסל בזה... כתב בספר איגרת הטיול שעטנ"ז הוא אותיות שט"ן ע"ז והם שני מקטרגים גדולים וזהו ג"כ סוד של שעטנ"ז ג"ץ כי ג"ץ שם מקטרג אחד, והתגים שעליהם הם כמו חרב וחנית להנצל מהם.

הרי אידך הפשט מתקשר עם הקבלה. ועיין עוד אוצרות חיים בענין המלכים שירדו לבי"ע שהם הכלים סוד האותיות והתגים הם ההבלא דגרמי שמחיי את העצמות וזה אם לא היו התגים שהם הנצוצות היו מתים לגמרי ואז זה הוא המחיה אותם ודוחה מהם החיצונים.

קהילת יעקב ערך טהרת המחשבה: ... אצל כלב כתוב וימלא אחרי כמו שאומר שממלא אחורי ההויה והוא שם כוז"ו מלא כזה כף ואז זין ואז, לטהר המחשבה וזה השם כוין כלב וניצל בזכותו. (עיין עוד בכוונת הזית).

ח' ימים צורת הפתח

הנה כאמור לעיל יש כמה רמזים בחנוכה בהדלקת הנרות מספרם מקום הנחתה גובה הנחתה עוד.

נה"ש דף מ' ע"ב.... שכבר ידעת שאלו הימים הם לתקן **ההוד** והוד זה הוא ספירה ח', ובעבור זה יש ח' (ימים יר"א) בחנוכה... ע"כ.

הנה צריך להבין מהו ענין זה שאומר הרב לעיל ח' ימים שהם **עד ההוד**. או לפיכך יש ח' ימים בחנוכה שהוא תיקון ההוד? מה הקשר בין תיקון ההוד לצורך שהיו ח' ימים?

פרי ע"ח דף ק"ט ע"א: סוד שמנת ימי חנוכה איהי מקבלת אור ההוד בעצמו שלא ע"י ז"א... ע"כ ע"ש.

כאן אמרנו שני שינויים שהיא עומדת כנגד ההוד ומקבלת את הארתה מההוד בעצמה שלא על ידי ז"א, כמו בשאר ימי החול שז"א מקבל חלקו וחלקה ונותן לה אך זה העילוי שיש לה בחנוכה שהיא מקבלת בעצמה.

פרי ע"ח דף ק"ט ע"ד.... וכן גאולת יוון ע"פ בת מתתיהו והיה אז בתיקון **הוד** **לפיכך** הם ח' ימי חנוכה כי הוד ספירה ח'... צ"ל מהו שאמר לפיכך...?

כמו ששואל הרב מה הקשר בין תיקון ההוד על ידי מתתיהו כהן גדול ובין ההוד איך הוא קשור להוד ומהו שאמר לפיכך הם ח' ימים.

ספר הליקוטים דף ט"ו ע"ד.... סוד חנוכה... אמנם עדיין **הוד** לא נתקן **לגמרי** עד שבאו בני חשמונאי ותיקנו אותו במלחמות שעשו **אבל לא נתקן עד ח' ימים** של חנוכה ולכן היו ח' ימים שהם עד הוד.

הרי ההוד שהיא ספירה ח' ועוד תיקנו בה ח' ימים וזה הקשר שצריך להדליק ח' ימים. שמתתיהו ובניו תיקנו ההוד בח' ימים אלו. ראה **אור הלבנה דף מ' ע"ב**... וכל אלו הכוונות של פורים וחנוכה... שמגיע הבידורים החדשים של השנה ההיא למקום ההוא שבא"ק **מתעורר העניין ההוא עוד פעם** אלא שאינו בפועל לפי שאינו אלא **התעוררות הקדושה** שמתעורר נגד הקלי' ההיא שנגדה להכניעה שלא תשלוט עוד שכיון שכבר **נברר הקדושה בפעם הראשונה** מתגבר עתה בכל פעם להכניע הקלי' וכל זה ברחמי המאציל ובחסדיו הפשוטים... ע"כ ע"ש.

עץ חיים א' דף פ"ח ע"ג מ.ק..... מבואר שההריון הוא ח' חדשין ויום אחד וזה לתיקון ח' ספירות... ע"ש.

עץ חיים א' דף פ"ט ע"ב מ.ק.: איזה ספירות נתקנות בעיבור ואיזה מהם בחוץ ע"י יניקת החלב... הי"ם נתקנים בח' חדשים כל אחת מפני שצריך ח' חדשים להגיע להוד... ע"ש.

שעה"ק דף ע' ע"ב ד"ה ונבאר:

מבו"ש דף מ"ד ע"ג:

אוצרות חיים דף ל"ב ע"ד אש"ל א': בענין חשבון דוגמא בעלמא

ע"ח א' דף צ' ע"ג: תיקון כל ספירה והסדר בזמנים ע"ש.

כרם שלמה חלק ו' עמ' קט"ז: מה בדיוק נתקן בעיבור ומה נתקן ביניקה... ע"ש.

קכה

בענין שם טפטפי"ה

כרם שלמה חלק ו' עמ' קי"ט: סדר מסע ההי"ם בספירות המתוקנות ואיך נעשה ע"י זה התכללות והתקשרות בספירות.

לסמוך החנוכה לפתח טפח

הנה גם בענין מקום הנחת החנוכה גם בזה יש רמזים וכוונות למה רומז ומה צריך לכוון בזה ננסה להביא קצת מה שביאר הרש"ש.

נה"ש דף מ' ע"ב... שכבר ידעת שאלו הימים הם לתקן ההוד והוד זה הוא ספירה ח', ובעבור זה יש ח' (ימים יר"א) בחנוכה והיא צורת פתח, וצריך להיותה סמוך לפתח **טפח**, שטפח עולה צ"ז ובחלל שיש בין הוד ליסוד יש שם שם **אל אדני** שעולה ע"ה צ"ז, והיסוד של נוקבא הוא פתח וד' אותיות של שם אדנות הוא בסוד **טפח** לכן צריך שיהיה בין הפתח לחנוכה שיעור **טפח** סמוך לפתח. ע"כ.

בחלק הראשון דבר הרש"ש על שם **טפטי"ה**, ובהמשך מדבר על שם **אל אדני** צריך להבין מה הקשר ביניהם ואיך על ידם נתקן את ההוד ולא ישלטו הקלי'! **הפתח** הוא **היסוד** דנוק' **והחנוכה** היא **ההוד** וכן **צורת הפתח** הוא **הוד**, **הטפח** הוא **החלל** שבין ההוד ליסוד, ושם אחיזת הקלי'. **טפח** בגימ' **אל אדני**. **בטפח** יש **ארבע** גודלים, ובשם **אדני** יש **ארבע** אותיות. ויש אש דקדושה שיוצא מיסוד דנוק' לשרוף את הקלי' הנמצאים בחלל. וכאן אנו עוסקים בשלוש עולמות ב"ע. שכן שם **טפטי"ה** נמצא בכל עולמות **בי"ע** כמבואר לעיל. וגם שם **אל אדני** נמצא בעשיה וכן בבניה. עיין **סידור רש"ש כוונת האל דף ס"א ע"א**: אל אדני **בבניה**. ועל ידי תיקון זה שאנו עושים מבטלים מחשבת היוונים שגזרו, על כל בתולה הנשאת, תיבעל להגמון תחילה, וידוע ענין ביאה ראשונה סוד **ההוא רוחא** דיהיב בה בעלה. ונביא מקורות על הנאמר.

אוצרות רמח"ל פרשת ויקרא עמוד פ"ב: ד"ה ואומר... ואמרו "אל פתח אוהל מועד.. " אהל מועד הוא המלכות, **והפתח הוא היסוד שלה**, שהוא הפתח שממנו באה ההשפעה..

סידור רש"ש א' דף ע"ד ע"א... צו בגימ' **אל אדני** שבעשיה, ויכוין להמשיך אש גבוה שהוא הארת ה"ג דביסוד נוק' דז"א שהוא **מההוא רוחא** דיהיב בה ז"א שהוא הריו העליון **לשרוף** העכירות והקלי' הנאחזים בעשיה דכל העולמות...

ע"ח ב' דף קי"ד ע"ד: והנה נמצא כי העכירות של נפש הבהמית שבאדם שעולה אל נפש דעשיה ניזון ממנה הוא גורם לגוף לחטוא ומי גרם לו העכירות בתחילה בנפש הבהמית שבאדם ודאי שנמשך לו מנפש הבהמית שבבעל חיים שהיא חיצונית נפש הבהמית שבאדם לכן כשאדם חוטא היה מקריב קרבן נפש הבהמית של ב"ח שהיא גרמה לו לחטוא ונחית אש גבוה ושרוף אותו העכירות ואז שורש נפש הבהמית שבאדם נמשך לה זכות ונקיות כי הכל משורש אחד חוצבו...

אוצרות חיים דף ט' ע"ג אש"ל אות א':... כי הנה עיקר המ"ן הוא בחינת הגבורות שביסוד אימא שהם אש להביות שלהביות...

פריע"ח דף כ"ח ע"ד: פרק ג' פרשת התמיד... באמרך **צו** את בני ישראל תכוין כי עתה אנו מתקנים את **עולם העשיה** שהוא שם **אל אדני** גימ' **צו** וזהו מה שאמרו

בזוהר צו לית צו אלא ע"ז... והענין כי הקלי' אשר בעשיה הם רעות וקשות מאוד ונקרא ע"ז וצריך לשרפם באש כמ"ש הכתוב היא העולה על מוקדה... ויען כי אחיזתם ויניקתם הוא **מקדושת העשיה הנק' אל אדני** לכן נקרא צו גימ' **אל אדני**.

בשעה"כ דף י"ג ע"ב: ד"ה ונחזור... **צו** את בני ישראל וכו' את קרבני לחמי וכו' כבר ביארנו כי כל הקרבנות הם למטה בעולם העשיה הם סוד שם אל אדניי' שהם בגימ' צ"ו וזהו רמוז באומרו **צו** את בני ישראל וכמ"ש בזוהר בפר' צו כי הקלי נאחזות בעשיה הם קשות וחזקות מאוד וצריך לשרפם באש כי זהו סוד מ"ש חז"ל אין צו אלא ע"ז כמשי"ה כי הואיל אפרים הלך אחרי הצו והטעם לפי שיונקים ונאחזים בשם אל אדניי' שהוא בעשיה. ע"כ.

שם הגוב"י א): א"ש בזה אני מבאר מ"ש ישעיהו הע"ה פר' כ"ח כי צ"ו לצו פי' צו של קדושה מבער צ"ו של קליפה שהיא ע"ז... ע"ש.

ליקוטי תורה דף ק"ד: על הפסוק כי ימצא **חלל** באדמה... שזה רומז על ז' מלכים דז"א **שנפלו** בבי"ע... ע"ש.

(להבין הגדרת מילת **חלל**, נראה שהוא מקום שהיתה בו קדושה ונסתלקה ונשאר מעט אור וזה מה שקרא למלכים שמתו ונקרא **חלל**. וגם בצמצום אור אין סוף שנתצמצם ונשאר **חלל** הוא הרשימו שהוא מקום העולמות. וכן לענייננו ה**חלל** שבין הוד ליסוד שהוא **טפח**, ששם שם **אל אדני** והוא אחוז בקלי וצריך להאיר בו. והוא בחינת **הרשימו** שנשאר במקום שהייתה שם קדושה. וגם כשאדם חשוב עוזב מקום נהוג לומר שהשאיר **חלל**. וכמו פנה הודה פנה זיוה פנה הדרה.)

נה"ש דף מ' ע"ב:... שכבר ידעת שאלו הימים הם לתקן ההוד והוד זה הוא ספירה ח', ובעבור זה יש ח' (ימים יר"א) בחנוכה והיא צורת פתח, וצריך להיותה סמוך לפתח **טפח**, שטפח עולה צ"ז ובחלל שיש בין הוד ליסוד יש שם שם **אל אדני** שעולה ע"ה צ"ז, והיסוד של נוקבא הוא פתח וד' אותיות של שם אדנות הוא בסוד **טפח** לכן צריך שיהיה בין הפתח לחנוכה שיעור **טפח** סמוך לפתח. ע"כ.

להבין היטב קטע זה של הרש"ש נגדיר ראשית כמה הגדרות.

בין הוד ליסוד יש **אל אדני** והוא גימ' **טפח**. וזה שאמר וצריך להיותה (צורת הפתח, הוד) סמוך לפתח (**יסוד**) **טפח** (שהוא **אל אדני**) פתח זה מקום הכניסה והוא גם נקרא **חלל** (ולא בהבנה דלעיל), אך מה שאנו אומרים שיש **חלל** בין הוד ליסוד הוא הרווח בין צורת הפתח לפתח הכניסה. (ולא **חלל** הכניסה) **חלל** זה מורה שהיה כאן שם **אל אדני** ונפגם ומה שצריך עתה הוא לתקן אותו הטפח שהוא שם אל אדני ע"י ה"ג שהם אש גבוה להביות שלהוביות השורפת עכירות הקלי כדי שנוכל להציב שם את החנוכה.

בהמשך הרב עוזב שם **אל אדני** ועוסק בשם **אדני**. מהו ההבדל ?

נה"ש מ' ע"ד: שורה בהם... **זמן** עולה גימ' צ"ו **אל אדני** ע"ה ג"כ עולה צ"ו שהם זו"ן שמש וירח שהם זמנים. ע"כ. וצריך להבין זו"ן הם **אל אדני**. ז"א, **אל**. נוק', **אדני**. ועיין גם **אוצרות חיים דף ט"ז ע"א אש"ל אות ו'** בסופה... בחינת מ"ה וב"ן הכוללים העולים גימ' **זמן**...

ע"י שאנו מכוונים בזה כששמים את החנוכיה במקום מטהרים את המקום לפני ההדלקה.

סיכום: בקטע הזה של הרש"ש יש שלוש מערכות מקבילות.

א' – ענין הימים. שהם ח' ימים דחנוכה מפני שהוא תיקון ההוד כמו שביארנו לעיל.

ב' – אל אדני שהוא בחינת החלל שבין ההוד ליסוד שהוא הטפח שבין צורת הפתח (ההוד) לבין הפתח (הכניסה יסוד) ושם שם אל אדני שצריך לטהר המקום, ששם האחיזה של הקלי'. ע"י המשכת אש מגבוה כמ"ש בסידור בכוונת צו את בני ישראל.

ג' – שם אדני עצמו הוא המלכות, שצריך להציב את החנוכיה במקום שהוא נקרא **מלכות**. הטפח כאן בהמשך דברי הרב הוא ד' אצבעות כנגד שם **אדני**, הוא המלכות כמ"ש הרב **שעה"מ דף י"ח** המנורה היא נוק' דז"א היא מלכות. אם כן יש כאן שלושה פירושים שונים בקטע זה.

שו"ע או"ח סי' תרע"א סע' ז': מצווה להניחה בטפח הסמוך לפתח... ע"ש.

יסו"ד = 80 הו"ד = 15 . (ביניהם 80-15) = **65 = אדני"י** . 4 אותיות = ארבע אצבעות.

טפח מלא = אל אדני מלא ועוד **אדני**. כזה .

טי"ת פ"ה חי"ת = **921 = אלי"ף למ"ד אלי"ף דל"ת נו"ן יו"ד**, אדני"י = **921**.

כוונת הפתילה

נה"ש דף מ' ע"ב כוונת הפתילה היא שעולה **תקכ"ה** שהוא מפתילה **תלצ"ה** ד' שלהובים הרי תקכ"ה וה' אלוהים הם ה' גבורות ממותקים בסוד שמן ולא בסוד מים¹³ שהמים אינם מניחים רושם... ושמן זה יורד מחמשים שערי בינה דאימא עד הוד התפשטת...ע"כ.

עץ חיים ב' דף ו' ע"ד אות ו' הנה נ' שערים שבבינה הם ה' גבורות שבה כל אחת כלול מ', גם יש נ' שערים **מה"ח** כל אחד כלול מ'י הם נ' ואלו הה"ח שהם נ' שערים נכללים בז"א ומתפשטים בו.ע"כ.

ומה שאמר עד הוד אתפשטת הכוונה עד **הוד דז"א**.

תיקוני זוהר תיקון כ"א דף נ': יש 5 מראות חיוור, סומק, ירוק, אוכם, תכלת...

שערי רחמים ב' שאלה ש"נ דף פ"ד כל דבר מניח רושם השמן משאיר רשימו יותר נרגש מהמים אך אה"נ גם המים משאירים רושם... ע"ש.

שער מאמרי רשב"י דף מ' ע"א **נפש** בגימ' **ת"ל** גם **פתילה** היא **נפש** כמבואר בתיקונים... **מנצפ"ך** הם סוד 5 **אלוהים**...

פרד"ס דף מ"ב ע"ד **שמן הטוב** הוא השפע הבא **מהחכמה לבינה** ושם מתקבץ להשפיע למטה להיטיב הנרות שבמנורה... שמן נפיק מעתיקא קדישא מהחכמה ומשם לבינה להאיר את הנרות... השפע הנקרא **שמן** הוא השפע הנשפע מהבינה **ועיקרו** הוא בחכמה (**הרש"ש בנה"ש שם** חזק את הפרדס בענין שהשמן בא מהבינה מפני שזה חידוש גדול יותר. היות השמן מהחכמה זה פשוט אצל כל הרבנים ולכן צריך **הרש"ש** לחזק עובדת היותו בא מהבינה. ואין הכי נמי וודאי שמודה שבה מהחכמה גם כן). ואומר שמן זה יורד מהבינה והוא ממותק למה? מפני שעיקרו מהחכמה לכן השמן הם ה' גבורות ממותקות. **הת"ל** שהם ה' **אלוהים** הם **ת"ל** מפתילה... והם לא ממותקים.

יר"א ד' עמוד 10 אינו מדבר על הפתילה רק על השמן אך בפתילה גם מחשב גבורות **תקכ"ה כ"ה** = גבורות. **ת"ק** = ה' חסדים ה' כפול 100 הרי ת"ק. **בשמן** זה ממותק, **בפתילה** זה לחוד וזה לחוד.

אור החמה דף ח' ע"ב בפירושו את הזוה"ק ויקרא דף ז' ע"ב: מאן שמן הטוב... **שאינו מקבל עביות ושמרים**... כמו יומא דכולהו... ע"כ. (גם כאן שמן הוא רק חכמה ולכן הרש"ש הדגיש את ענין הגבורות מפני ששאר המקורות מדגישים את החכמה הוצרך הרש"ש להדגיש את הבינה. כנ"ל)

ספר מאורי אור של הרמ"פ דף ע"ג ע"א ערך שמן שמן נקרא חכמה וכן כל טיפה היוצאת מן המוח נקראת **שמן** = 390 גימ' יי פעמים ט"ל **יו"ד ה"א וא"ו** וזה מצד החסדים ולכן הוא מאיר כי כל אור בסוד חסדים. גם **שמן** גימ' מצפ"ץ והוי"ה ואדנ"י. ת"ת יסוד

¹³ מכאן משמע המים הם חסדים גמורים שאינם משאירים רושם שמן משאיר רושם והוא גבורות ממותקות שהוא בא מהחכמה...אך הוא מופיע בבינה.

מלכות. וגימ' אלוהים דיודיין ואלוהים פשוט והאותיות, ולכן האש אוחות בו. ע"כ. (כאן מובא בפירוש 2 הצדדים שבשמן, הגבורות והחסדים).

שער הפסוקים דף נ"ב ע"ב: "שמן וקטורת ישמח לב" הנה ז"א בהיות לו מוחין דאבא הנקרא שמן על כי השמן איהו **בחשאי** וכן אבא נקרא מחשבה בחשאי ואז נקרא ז"א **שמים** שהוא בגימ' **שמן**... (גם כאן מודגש היות השמן מצד החכמה וכנ"ל)

ספר הליקוט דף כ"ד ע"א: שורה ר"ת גימ' ע"ב... ותאמר מה תתן לי רוצה לומר שם מ"ה אני מבקש ממך למתק ה' גבורות שלי שהם רמזים ברי"ת **תתן לי ת"ל** שהם ה' אלוהים וזהו מה תתן לי... ע"כ מכאן רואים שתמיד הגבורות רוצות להתמתק **שאלה:** האם השמן הוא גבורות ממותקות או גבורות הצריכות מיתוק?

תשובה: משמע מכל הנ"ל שהשמן מצד עצמו הוא חכמה וגם בינה הוא ממותק מצד החכמה שבו והוא גבורות מצד הבינה.

נחזור לנה"ש דף מ' ע"ב: כוונת הפתילה היא שעולה **תקכ"ה** שהוא מפתילה **תלצ"ה** ... ע"כ. מה ענין שם זה? נראה **לרבינו מו"ר הרב מרדכי עטיה שליט"א** שיש שלשה דינים בפתילה. (1) **ת"ל** שהם גבורות ה' אלוהים. (2) חסדים שהם סוד **מים** גימ' צ'. (3) ה' גבורות.

ת"ל וכ"ה שהם חסדים וגבורות. זה משותף בשמן וגם בפתילה בשמן זה גבורות ממותקות אך בפתילה זה לחוד וזה לחוד.

נה"ש דף מ' ע"ב: ויכוין כשישים אותה בתוך הנר בסוד **נקודת ציון** שהוא כפוף... ואח"כ עולה בסוד בנימין...

שאלה: מה ענין **נקודת ציון** ומה זה **שהוא כפוף** וכן להבין שעולה בסוד בנימין?

בפתילה יש חסדים וגבורות כשישים אותה בתוך הנר **נקודת ציון יסוד דז"א** זה מרמז על מה שנעשה בקונה הכל בתפילה החסדים והגבורות יורדים ליסוד דז"א ושם מתמתקות הגבורות. **נקודת ציון הוא יסוד דז"א (עיין ע"ח ב' דף ל"ז ע"ב** נקודה היא בין ביסוד דז"א בין ביסוד דנוק'... ע"ש... ועוד שם **ע"ג** מבואר ענין ז"א שיש בו ת"ק שהוא עץ חיים מהלך חמש מאות שנה... ועוד שם **בע"ד** שורה נקודה ..כי מציון יסוד ז"א אשר יסוד זה מכלל יופי... יוסף יפה תואר ויפה מראה... ועוד עיין **אמת ליעקב דף פ"ב ע"א אות ל"ה ול"ו** ... ציון יסוד דז"א ..**ובאות ל"ו** ציון בנוק' ירושלים מל' דנוק' ... ועוד ציון הוא רחמים ירושלים הוא דין...**ומסכם צריך לומר ציון הוא בין יסוד דז"א ובין יסוד דנוק'.**)

שהוא כפוף: הגבורות אחר התמתקותם ביסוד דז"א יוצאים להנתן לנוק' דרך נקב שבחזה בסוד אש נכפפת וזהו רמז שהוא כפוף. (ע"ח ב' דף מ"ח ע"ב **בחינה ד'**: שהאור העובר לנוק' עולה לתפארת ושם נוקב ועובר לראש הנוק' הנמצאת באח' כנגדו. וכן ע"ח ב' דף נ"א ע"ב איך עובר האור בסוד צלם דרך הנקב שבת"ת על ראש הנוק' מאחוריו.)

בסוד בנימין: אחר כך כשעוברת לפניך מקבלת את אותם הגבורות בביאה ראשונה דבעל עימה בסוד ההוא רוחא שהוא סוד בנימין שהוא שם ב"ן המעלה מ"ן והוא נפש הנוק'. (ע"ח ב' דף ע"ב וכן בע"ג וכן בע"ד ע"ש. איך בתחילה עברה הארתן ובנו פרצופה באח' אך הגבורות עצמן אי אפשר שתקבלם אם לא ע"י זוג ממש בביאה ראשונה דבעל עימה ואז הם יוצאים לגמרי מן היסוד שלו וניתנים ביסוד שלה ואלו נשארין בה תמיד שם... והנה כאשר רוצין זו"ן להזדווג יחד מאז ואילך הנה נודע שאין שום זיווג בעולם לזו"ן אם לא שיקדים להם בתחילה זיווג או"א... ע"ש. ובעמוד ד' דרוש ח' מבאר שם איך מלבישים החו"ג הראשונים של או"א את החו"ג החדשים ולבוש זה בנוק הוא בחינת ההוא רוחא שמעלה את המ"ן, הגבורות החדשות שהוא כמו שאור שבעיסה...)

לסיכום: מהו תפקידו של ההוא רוחא? שכאשר זו"ן רוצים להזדווג תבוא טיפת זיווג האמיתי מ"ד ומ"ן שהם ב' עטרין החדשים. טיפה זו אינה ראויה להולדה, ואז ההוא רוחא מלביש את הגבורות החדשות כמו שאור שבעיסה וגורם שטיפה זו תהיה ראויה להולדה. עוד בענין ההוא רוחא שהוא השורף את העכירות והקלי' האמור בכוונת צו את בני ישראל בסידור ב' דף ע"ד ע"א וכן עיין שעה"כ דף י"ג ע"ד ד"ה ונחזור. ועוד פריע"ח דף כ"ח ע"ד פ"ג פרשת התמיד... נראה שגם כאן שההוא רוחא הוא הפועל לנקות את שם אל אדני שבעשיה. ועוד בענין ההוא רוחא ע"ח שע' ט"ל דף ע"ב סע"ב וע"ג וכן דרוש המ"ן שע' הפסוקים דף י' ע"ג.

ראה בסידורי הכוונות החדשים את הכוונה בפועל של השמות הפתילה והשמן בנר וכן ראה בספר עץ חיים למוצאיהם.

סוד זיהרא עילאה

הנה גם פרק זה מהפרקים שהרב עבר עליו במהירות ולא הצלחתי לחזור על הדברים ולסכמם ולא מביא כאן רק את המקורות עד שנזכה לפתוח אותם ומי שרוצה יפתח וישמח בהם לכן הבאתי אותם כאן.

יבמות דף ט"ז ע"ב: שרו של עולם אמרו... ע"ש מי הוא שרו של עולם עיין תוס' שם. ומזכיר שם הפייט נער שנהפך אש מבשר, שהוא פיוט מיוצרות לשמחת תורה סידור אשכנז.

פרדס שער כ"ד פרק י"ב: שם ענין חנוך שנהפך אש מבשר שם התאור. ושעלה להיות עד על דור המבול. ויש רמז יפה מהפסוק "עדי בשמים וסהדי במרומים" **עדי** בגימ' 84 כמנין חנוך.

חולין דף ס' ע"א: ע"ש

ליקוטים דף ז' ע"ד: סוד זיהרא עילאה..

שער הגלגולים הקדמה ל"ג: בהתחלה וכן שם דף רמ"א רמ"ב וכן רל"ט..

ספר הגלגולים פרק י"ט: וכן **קהילת יעקב ערך שר העולם**...

של"ה פרשת חיי שרה: בענין שר העולם מט"ט

של"ה פרשת שמיני: בענין מט"ט ונער ועוד ראה **שערי קדושה**:

שער הפסוקים דף נ"ב ע"א:

שער רוח הקודש דף ס"ח ע"ג: יחוד מ"ג פלס מעגל רגלך ר"ת ש"ך

ליקוטים דף ז' ע"ג: אדם הראשון אחר החטא איבד את הזיהרא עילאה ובשנת 65 לחיי חנוך אחר שנולד מתושלח התחיל לתקן אותה למעשה בשנת תרפ"ז לחיי אדם הראשון, שכן חנוך נולד כשהיה אדם בן 622 שנה.

נה"ש דף מ' ע"ב: 3 שורות לפני הסוף: ... כשידליק הפתילה יכוון בסוד ו' של ההוד נקודה כזה (בקמץ) ויכוון בסוד בנימין שהיא באה בסוד נ"ה דאדם קדמאה

סביב כוונות חנוכה ראינו 5 דברים והם: (1) השמן. (2) כשישים השמן. (3) הפתילה. (4) כשישים הפתילה. (5) הדלקת הפתילה. וכאן ההדלקה זהו חיבור של הפתילה עם השמן.

נה"ש דף מ' ע"ב: שורה אחרונה... שהיא באה בסוד נ"ה אדם קדמאה שהיא עולה סוד חנוכה במעלת כ"ב... ע"כ. דין ההוד זה דין פרטי של הפתילה. ו' ווי העמודים. ו' עם קמץ הואו רומזת לגבורות והפתילה, אך הקמץ רומז לשמן הבא מא"ק וביחד ו' עם קמץ = כ"ב.

יש שני משלוחים של בנימין (1) ההוא רוחא ה' גבורות (2) נ"ה אדם קדמאה זה השמן עיין **נה"ש מ' ע"ד** בענין כוונת ב"ט כתב הרב שהוא מא"ק ע"ש.

מהו סוד חנוכה במעלת כ"ב? ביחוד שים שלום בחול אין **כ"ב** אתון ויש ימים בשבועות שיש **כ"ב** אתון ובחנוכה זה בסוד במעלת **כ"ב**.

אהרן בחסד או בהוד

הנה יש כמה שמועות בזוה"ק וכן בדברי הרב עצמו על אהרן הכהן במה הוא אחוז אם בחסד או בהוד ויש הבדל גדול ביניהם איך ניישב הסתירה לכאורה.

נה"ש דף מ' ע"ג:.... והוי"ה יש לה י"ב צירופים, וכולם נתמלאו במילוי ע"ב, בעבור היות המקריב אהרן שהוא חסד.

משה הוא נצח, אהרן הוא הוד, כך סידר בהושענות. אך כאן אומר שאהרן הוא חסד, שהוא כהן בחסד. ומשה בגבורה, שהוא לוי? ע"ב = חסד ועוד 3 אותיות = כהן.

שער הכוונות דף פ"ה אע"א:.... וענן הראשון מכולם הוא הנקרא ענן של אהרן והוא כנגד חסד הראשון והוא כולל את כולם כנז. החסד הראשון נקרא יומם. "ויסע עמוד הענן יומם". והיות והוא עיקרי הוא לבדו נזכר וכולם כלולים בו... ע"ש.

מכאן משמע שהעננים בזכות אהרן וענן ראשון נקרא יומם כולם בזכות אהרן והראשון כולל את כולם, והם בחינת חסד. עיין זוה"ק אמור דף ק"ב סע"ב.

ע"ח ב' דף ל"ח ע"א:.... בענין האורות זו"ן מה שיוצא מתוך ז"א ג' שורות: שורה ראשונה דור המדבר והמטות. שורה ב' יעקב ערב רב ועשו. ובשורה של ז"א יוצאים מצדדיו מן וענן. ומן בזכות משה וענני כבוד בזכות אהרן. והוא ענין אורות יסוד דאבא מצד ימין ושמאל כשיוצאים החוצה להאיר לא יוצאים ביושר אלא בהיפך שאורות ימניים יוצאים בשמאל ואורות שמאליים יוצאים בימין... והנה נתבאר ג' האורות אלו שהם באר מן וענני כבוד איך הם מתיחסים אל דור השני אשר נכנסו לארץ ישראל לפי שהנה הם כולן אורות של אימא אשר נעשו ג' בחינות הנ"ל, אלא שהם יוצאין ע"י האורות של אבא שגורמין להם לצאת לחוץ כנ"ל... וז"ס מה שאמרו בזוה"ק פרשת וארא: הוא משה ואהרן, הוא אהרן ומשה לומר ששניהם שקולים, לאכללא אשא במיא ומיא באשא והבן זה. ולשאלה איזה משניהם הוא עיקרו בימין ואיזה משניהם עיקרו בשמאל? נלע"ד ששמעתי ממנו כי הנה משה גדול מאהרן ועיקרו הוא בימין היסוד ממש לכן הוא חתום במדת הנצח העומד בימין היסוד אבא שבתוך הז"א ומצד ימין הזה נמשך המן שהיה בזכות משה כנודע אבל יצאו ניתן בצד שמאל כנודע כי המזונות בצד שמאל בסוד קשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף שהם מצד דין וגבורה... ע"כ ע"ש.

זוה"ק דברים פ' וילך דף רפ"ג ע"ב: למעלה... ע"ש משמע אהרן בחסד...

זוה"ק חוקת דף קפ"ג ע"א:.... 4 שורות מלמעלה. אע"פ שאלעזר מחליף את אהרן לא חזרו ענני כבוד אלא בזכות משה... ושם משמע אהרן בחסד... ע"ש.

עץ חיים ב' דף ע"ה ע"ב: שורה שניהם... פרח מטה אהרן כי אהרן הוא חסד ע"ב ולוי הוא גבורה... ע"ש.

זה"ק סוף ספר בראשית בהשמטות דף ז' ע"ב: ויאמר אלהים יהי אור... מי העיר ממזרח ברזא דאור דנפיק ממזרח לא תשכח בכלהו ז' זכאין דאחידן לעילא ברזא דשמהתהון בשירותא אל"ף אלא אברהם ואהרן דאחידן בהאי חסד דהא כהנים מסטרא דחסד אתו. אע"ג דאחיד אהרן בהוד בחסד נמי אחיד. ומשה אע"ג דאחיד בנצח בת"ת נמי אחיד. לאחזאה דכולהו חד. ואברהם רישא לכולהו זכאין, ומניה אתפרשו לתתא דאיהו לימינא דקוב"ה ואקרי כהן הה"ד "אתה כהן לעולם על דיברתי מלכי צדק." ואהרן בגין דאיהו כהן אחיד בהאי אבל דרגא דיליה הוד איהו... ע"כ ע"ש.

משמע שבזכות האל"ף שבראש שמו זכה אהרן לכהונה. ועוד מכאן משמע: (1) שהוד היא דרגתו של אהרן, (2) והוא מתחלף לצד הנצח בצאתו באלכסון, (3) ועוד שהוא חסד בגלל היותו כהן. וזה מה שכתב הרש"ש נה"ש דף מ' ע"ג: היות המקריב אהרן הוא בחסד מכוח הכהונה שהוא מקריב הוא חסד.

בית לחם יהודה ב' דף מ' ע"ג ד"ה והרי: ... שורש נשמת אהרן היא בהוד... אחר כך, ולא משורש נשמתו, זכו בכהונה שהיא חסד היות המקריב קרבנות והוא חסד. ואין סתירה שתי הבחינות בו בזמן אחד.

ע"ח ב' דף ל"ח ע"ג: ... כי משה גימ' קפ"ד קס"א שהם אחוריים דיסוד אבא ממולאים הויה דיודין ואהיה דיודין בבחינת פנים דיסוד אמא... ע"כ ע"ש.

מזכיר שלום על ע"ח עמ' רנ"ד: אין להקשות כיון שמשה רבינו ע"ה הוא מיסוד אבא אם כן למה נרמז בשמו אהיה דיסוד אימא, דאולי דאהיה הנזכר הוא בחינת לבוש הלוקח יסוד אבא מאימא, וכנזכר בשער זה פרק ח'. ודו"ק וא"ש את"ם.

מקום בינה דף פ"ג סע"ב: רב חסד ב"ג תיקוני דקנא שהוא כהנא רבא והספירה הפנימי הוא הוד ע"ש. עיין גם באוצרות חיים הגהות הרמ"ז אות רע"ח.

מה מקום יציאת הארות-מן ענני כבוד ובאר

אחר שלעיל ביארנו בעניין אהרן ומשה ובחינתם נמשיך בעניין הארות ז"א מה שיוצא ממנו לחוץ כידוע יש ג' שורות.

ע"ח ב' דף ל"ח ע"ב: ופירוש הענין כי האורות העומדין תוך יסוד דאבא מצד ימין הם עוברים תוך יסוד דאבא עצמו עד הגיעם שם לצד שמאלי שבו בדופן השמאלי של כלי יסוד דאבא ובוקעין אותו ויוצאין מחוץ להוד דז"א. וכן על דרך זה האורות השמאליים... ובהיותן האורות יוצאין בזה האופן **אין חשש שיצאו האורות כולם** מתוך היסוד דאבא וישאר ריקם... ע"כ ע"ש.

יפה שעה שם אות א): וקשה שהרי כוליה יסוד דאבא מסתיים **בת"ת** דז"א, ועטרת היסוד של אבא מתלבש בכוליה יסוד דז"א, כמ"ש רז"ל **בשער פרצופי ז'ין פ"ג**. ואם היסוד דז"א הוא מתבקע וגם עטרת היסוד דאבא שבתוכו **לא פורש זה בדברי רז"ל**. מכל מקום היסוד דאבא שמתבקע על כל האורות הוה להו **לבקוע הת"ת** של ז"א מן הצדדים **ולצאת מצדדי הת"ת**, ומה להם לאורות היסוד **בנ"ה דז"א** שמעולם לא היו יחד ואין מקומם שוה כאחד כאמור ע"כ.

מזכיר שלום עמ' רנ"ג סע"ב: עיין יפ"ש ומביא שם ג' תירוצים. (1) שאין הכי נמי בוקעים הת"ת שהוא טיבור, שהטיבור נקרא נה"י ועיין **שער פרטי ע"מ פר' ב' ע"ח ב' דף י"ז ע"ג**. (שם כתב ובוזה תבין איך הנה"י הם נפש וחג"ת רוח וחב"ד נשמה וחיה שהם בחינת אבי"ע לכן הכבד בו הנפש והוא נגד נה"י בסיום הת"ת כי שם נקשרים ג"פ העליונים דנה"י כנודע דתמן דביקין רישי ירכ"ל). (2) מה שכתב נ"ה הכוונה צדדי נ"ה ולעולם מוצאם מהת"ת. (3) **באר מן וענני כבוד** יוצאים מאורות דאימא והרב מבאר ביציאת הבאר שהאורות יוצאין דרך היסוד כן הדין גם למן וענני כבוד אך זה כתב מדעתו ובכל זאת אומר שאפשר להבין דבר זה מהמהדורא קמא בסוף הפרק..

בית לחם יהודה ב' דף מ' אע"ג ד"ה אבל: בתחילה שואל את שאלת היפה שעה. ומתרץ על פי ספר הליקוטים **דף ז' רע"א**...היות שורש נשמת משה **בנצח** אהרן **בהוד** ובזיווג או"א לתת מוחין לז"א בעומדם פב"פ נצח דאימא מול הוד דאבא עיין שם באורך לא זכיתי להבינו...

נ"ה דעתיק שורש ה-א' שברישא דעתיקא

עץ חיים דף ס"ג ע"א: בענין איך נ"ה דעתיק מתלבשים בא"א ושהם ווי העמודים...
מבו"ש דף כ"ב ע"ד:ודע כי אע"פ... עיקר התלבשותו של עתיק בא"א... וחזור לענין...
היו בראשו כל הז"ת. בראשו הארה בלבד... עיקר התלבשותו בגוף... החסד שנעלם גו
גולגלתא... יומא דכולהו (1) הארה של אותם ז"ת דעתיק בא"א (2) שאר החמשה עוברים
לגופא (שנים חסד וגבורה נשאים בראש)... פרטי היוםם דכולהו... ע"ש.

עץ חיים דף ס"ד ע"א: אור ישר לאוזניים ועיניים... ואור חוזר נעשה שערות... נתהוו שתי
בחינות והם חיוורתא ושערות

מבו"ש דף כ"ו סע"א: איך נעשו החיוורתא מאור חוזר של נ"ה לפני שפגע בקרומא
דאוורא וגם נעשו השערות אחר שפגעו הנ"ה בקרומא דאוורא שהוא ת"ת ו' וגם נ"ה ו"ו
ויצאו י"ג חיוורתי וי"ג נימין דשערי... ע"ש.

יש לשים לב להתפתחות מעניינת שכן הרב בע"ח דף ס"ג אע"א: כתב שהחיוורתא הם ד'
כמנין ב' עיניים וב' אוזניים בצד האחור... בשער מאמ"ר דף מ"א אע"ג כתב ב' עיניים וב'
אוזניים כנגד ב' ביעין וב' ירכין בצד האחור אך המשיך וכתב ונלע"ד שכן בכל סטר וסטר
(בצד הפנים ימין ושמאל... ובמבו"ש דף כ"ו ע"א: כתב בפשטות ובפירוש בכל סטר. בלי
ספקות).

נה"ש דף מ' ע"ג: ... ששה צ"ב עולים תקנ"ב, ולכל אחד יש לו א' מהאלף דעתיקא שהיא
השורש של אהי"ה הרי לכל אחד ל"ב, י"ב פעמים ל"ב הם שפ"ד תקנ"ב (שפ"ד ותקנ"ב
בגימ' תתקל"ו כמספר י"ג פעמים ע"ב) הם במנין י"ג תיקוני דיקנא דעתיקא שהם י"ג
פעמים ע"ב... ע"כ.

ע"ח א' דף פ"ב ע"ב: שורה אחרונה בע"א... והנה בזוה"ק אמרו כי ב' תיקוני
דיקנא הח' והי"ג שניהם נקראו מזלזא והענין כי שניהם מסוג אחד כי הם יורדים
תרווייהו בשיקולא עד טבורא כנז' באדרא דף קל"א ואלו הב' מזלות מהם יונקים
או"א השפע הנ"ל מכתרא ומו"ס, כי או"א אתכלילו במזלזא. ושיעור או"א עד
טבורא של א"א, נמצאו אלו הב' מזלות חפיין עליהו, ואבא עיקר יניקתו ממזל
הח' ואימא מן הי"ג... וראוי שתדע כי מזל הח' הוא סוד א' שצוירו יו"י ומזל הי"ג
צורתו יו"ד כנזכר בתיקונים שיש ב' מיני א'... והנה טעם היות מזל ה-ח' צורת
יו"י כי הרי הוא נחית בשקולא עד טבורא לכן בו נכללין כל הי"ג ת"ד, שהם י"ב
ועמו י"ג. והי"ב שהם מתגלין בו הם צורת ו' שבאמצע אות א' וכבר בארנו כי כל ו'
כפולה (ו) ו"ו הרי י"ב. גם הודעתיק בענין ווי העמודים שהוא סוד ו' שבאמצע
אות א' שבשם צבאות^נ שנחלקת לב' בזה האופן יו"י א' וכן הוא על דרך זה ממש
והנה זה המזל כולל את אלו הי"ב ב' מציאות. א' בערך היותו עליון מהם וזהו

^נ ראה ע"ח ב' דף ק' ע"ג: בעניין א' של צבאות שנחלקת חציה לנצח וחציה להוד.

בהיותו בסוד י' עלאה דאות א' והם נשפעים ממנו. הב' בערך היותם כלולין בו
והוא מקבל מהם וזהו בסוד י' תתאה דאות א' אך ב' בחינות אלו הם א' לפי
האמת. והנה הם עתה י"ג... ע"כ ע"ש.

ע"ח א' דף ס"ב ע"ד : ע"ש.

נה"ש דף מ' ע"ג :... ואחר שכל אלו התיקונים הם לתקן להוד שהוא פסיעה לבר וניקודו
יוכיח... ע"כ. עד נה"ש דף מ' ע"ד :... ע"ש באורך.

תב"ל בנין הנוק' בשמן

הנה הרש"ש מבאר בדרוש בחינות נוספות הקשורות לנרות חנוכה בחינת השלהבת וגם נקשר לזה כל עניין לבת אש מה שראה משה רבינו בסנה ועוד כוונות בשלהבת הנה, נתחיל בעניין הכוונות שמבאר שהם גימ' לב"ת תב"ל בהמשך נראה זאת בכוונות השלהבת. כוונות לב"ת הם מהרש"ש ואין בכתבי הרב אך כוונת שלהבת היא גם בדברי הרב מפורש בספר הליקוטים. אך לא מקושרות לחנוכה ורק הרש"ש הביא אותם לחנוכה.

נה"ש דף מ' ע"ג שורה הוא מ"ב.... וע"ב יש בו ד' יודי"ן כלולים מעשר הם ת' נשאר משם ע"ב ל"ב הרי תב"ל.

כמו כן בשם ס"ג יש בו ג' יודי"ן והאלף ששורשה יו"ד הם ד' יודין הם ת' נשאר משם ס"ג ל"ב כשתסיר ג' יודין וא' שהם ל"א הרי תב"ל. וכנגדו בשם קס"א כנ"ל.

והחשבון לא מופיע לעיל. אך החשבון הוא כך: יש ג' יודי"ן בקס"א הרי שלש מאות ונשאר מקס"א קל"א ע"ה הרי תב"ל. בכוונות השלהבות נראה חשבון שונה.

כמו כן בשם מ"ה יש בו ג' אלפין שהם בשורש יו"ד ועם יו"ד של שם ד' יודין כלולים מעשר הם ת' נשאר משם מ"ה ל"ב כשתסיר י"ג שהם שלשה אלפין ויו"ד, הרי תב"ל. כנגדו בשם קמ"ג יש בו שני אלפין ששורשם יודין ויוד של שם הרי ש' נשאר קל"א ועם הכולל קל"ב הרי תב"ל. וזהו כשתסיר י' ושני אלפין שהם י"ב.

כמו כן בשם ב"ן יש ב' ההין של המילוי כל אחת בצורת ד"ו הרי ב' יודין ויו"ד של השם הרי ג' יודין הרי ש' וט' אותיותיו עם הכולל הם י' כלול מעשר הרי ת' נשאר משם ב"ן ל"ב הרי תב"ל. כנגדו בשם קנ"א יש בו ב' ההין של המילוי בצורת ד"ו הרי ב' יודין ויוד של שם הרי ש' נשאר משם קנ"א קל"א ע"ה הרי קל"ב שהוא תב"ל.

ד' פעמים תב"ל הם אלף ושבע מאות ועשרים ושמונה וסימנך אל תשכ"ח אלף תשכ"ח.

ומנה כאן רק המוחין שהם עסמ"ב ולא האהיה שהם הלבושים. ועיין עוד שער תיקון הנוק' ע"ח ב' דף מ"ו ע"ד אות י"א כי המלכות כוללת עסמ"ב וקס"א קמ"ג קנ"א והם תרפ"ז... וכן ע"ח ב' דף מ"ז ע"ב אות כ"ב שהמלכות נקראת תב"ל ב' פעמים רי"ו ע"ש. ועוד בענין אל תשכ"ח עיין שער המצוות תחילת פרשת ואתחנן דף ל"ב ע"א וזה הקשר עם חנוכה שכן היוונים רצו לשכחם תורתך.

שער המצוות דף י"ח פרשת תצוה:.... הדלקת המנורה כתיב ויקחו אליך שמן זית זך הנה המנורה היא נוק' דז"א העומדת אב"א עמו וכל עיקר תיקונה ובנינה הוא עיי' ב' חסדים נ"ה דז"א... הם יורדים מיסוד אימא ליסוד דז"א שם נכתשים ונעשים כתיבת... דכתיב איהו מסטרא דצדיק... ויוצא מהם שמן זית זך שהוא האור הניתן אל הנוק'...

הגוב"י ג' א"מ צ"ע שהרי בפרשת **בהעלותך** כל הדרוש הוא סובב על העלאת **הגבורות** דרך קו האמצעי וכל בנינה הוא ולכן נקרא מאורי הלילה וע"ש. ואולי כי, זה בבחינת השמן שבמנורה ואינו בבחינת האש הדולק במנורה... **והרואה יראה** שהם **ב' מצוות** (1) שמן **זית** זך מצוה אחת בפר' **תצוה**. (2) והדלקת המנורה מצוה בפני עצמה בפר' **בהעלותך**... ע"כ.

ובענין שמן זית זך שמעתי פעם א' ממורי זלה"ה כי אותם הז' שמחן הנז' בפר' **יתרו בר"מ** בענין השבת שיוצאים משני תיבות **אהי"ה יה"ו** וכבר ביארנו עניינם בשער התפילות בענין ז' ברכות שבכל תפלה דיום שבת. והנה אלו הם משבעה תחתונות דז"א. והד' שמות היוצאים מד' אותיות **אהי"ה** הם בגימ' **תבל** וכשהמלכות מקבלת אורם נקרא **תבל**. וג' שמות היוצאים מג' אותיות **יה"ו** הם בגימ' **זית**, והנה הזית הזה הוא כללות ג' שמות האלו היוצאים משם **יה"ו** כנז' ובהיותו כתיב יוצא ממנו שמן זך ולכך **שמן זך** הוא ג"כ בגימ' כמנין זי"ת.

ויש כוונה באכילת זית שהוא גורם לשיכחה לכוון ג' שמות נה"י שהם **אל אלהים מצפ"ץ** גימ' **זית**, וע"י זה המיתוק שהוא גימ' **שמן זך** לא יזיק לשיכחה.

שער הפסוקים דף כ"ו ע"ד ... והנה סוד **לב"ת** זו הם סוד ד' שמות. **הויה** (כ"ו) **הויה** (ניקוד אלהים כ"ו) **מצפ"ץ** (ש"י) **יה אדנ"י** (ט"ו) (ס"ה) היוצאים מד' אותיות **אהי"ה** שהם מתגלים ביום שבת קודש כנז' **בר"מ פר' יתרו דף צ"ב ע"א** והם בגימ' **לב"ת**. (תבל)

והנה הג' שמות האחרים הנז' שם שהם אל (ל"א) אלהים (פ"ו) מצפ"ץ (ש"י) הם בגימ' זית ...

ספר הליקוטים דף ל"ט ע"ד: הרב פותח במה שראינו בשעה"מ הנ"ל אך יש כאן תוספת נלע"ד מהרח"ו חשובה והדרוש שם מתחלק לשלוש.

(1) **חסדי נ"ה** שעולים מיסוד ז"א בונים את **הנוק'** הנקראת **מנורה** באור חוזר. עיין **טעמי המצות בלקוטי תורה דף ס"ו ע"ג** כתוב ויוצא הארתם לחוץ מאחורי ז"א מתוך החזה.. וכן **בספר הליקוטים** שיוצא האור מהחזה להאיר לנוק' העומדת באח'. אך **בשער המצות** כתוב שיוצא מהנ"ה... וכן כתוב שחסדי הנ"ה נקראים זיתים כמ"ש (זכריה ד' פס' ג') וּשְׁנַיִם זֵיתִים עָלֶיהָ.

(2) **המלכות** מקבלת אור ממרגלאן כנגד אותיות **אהי"ה** ואז נקראת **תב"ל** וע"י ג' שמות היוצאים מיה"ו גימ' **זית**.

(3) נלע"ד **לקשר** עם הקודם... מה שאמר ש-**יה"ו** יוצא **זית** זה מקושר עם הנה"י שמה-נ"ה נבנית המלכות.

בחלק הראשון יש ידיעה שחסדי נ"ה בונים את המלכות. וזה ע"י **ב' זיתים** המוזכרים בזכריה פרק ד' פסוק ג' וּשְׁנַיִם זֵיתִים עָלֶיהָ והם חסדי הנ"ה.

בחלק השני נקראת המלכות **תב"ל** ע"י הארה שמקבלת מהמרגלאן כנגד **אהי"ה**. וזית יוצא בגימ' ג' מרגלאן אחרונים שהם כנגד היה"ו. אך אין קישור שהמלכות נבנית ע"י זה.

בחלק השלישי הוא מקשר שהזית שאמרנו למעלה שהוא גימ' ג' מרגלאן אחרונים זה לא רק גימ' אלא הם הם הנה"י, החסדים הבונים את הנוק'. מהחג"ת מקבלת מהות **תב"ל**, והנ"ה **בונים** אותה.

שעה"מ דף מ"ז ע"א: בענין מצות הצדקה... יש מפזר ונוסף עוד חסדי הנה"ה שיורדים ליסוד ומתפוררים וניתנים לנוק' אחרי שגם הז"א בעצמו נגדל מזה וזו הכוונה שעושים ב-**קונה הכל** ונתינת הצדקה הוא **בנין הנוק'** בדומה לכאן... ע"ש. (עוד=יסוד. עוד יוסף חי.)

נשאר לברר שאלה מה בונה את הנוק'? ראינו בכוונת **יהי כבוד** שהנוק' נבנית ע"י **תרפ"ז** שהם המוחין **עסמ"ב קס"א קמ"ג קנ"א**, וכן ראינו שנבנית ע"י **החסדים**? צריך להבין שהא והא אית בה, שכן ראינו בא"ט ב"ח: ב"ח היא נבנית מהמוחין שהם רמוזים בב' נקודות אחת נקודה השורשית שבה, והשניה **מוחין**. ח' והשמנה הנוספים הם ההגדלה ע"י **החסדים**.

ועוד ראה בכוונות שבועות בעניין **אטב"ח** ביארנו שיש הגדלה ויש **גורמים את ההגדלה** וההגדלה היא בעיקר מה**ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן** בחינת המוחין עצמם ראה **מבו"ש דף נ"ב ע"ג** כמו כן כאן מה שעשינו למעלה **תרפ"ז** שהביאנו **בנה"ש** לעיל איך שיש **עסמ"ב ד'** פעמים **תב"ל** והם בחינת המוחין, **והלבושים שהם** קס"א קמ"ג קנ"א זה **בחינת לבושי המוחין**. וכאן ע"י הנה"ה באור חוזר, נגדלת ונבנית גם כן בבחינת **החסדים**.

ועוד שהנוק' **תבל**: במטבע ברכה בתיבות **אתה הוי"ה** אשר הם בגימ' **תב"ל** = 406 והויה. בסוף מילת ה' מעבירים את כל **התרפ"ז** לנוק' ואז היא נקראת **תב"ל**. ועוד "אשה כי תזריע וילדה זכר". מתי אשה יכולה להוליד כשהיא מקבלת **תרפ"ז** אורות הנ"ל ותזריע = **תרפ"ז**.

ביאור השלהבת¹¹

בעניין השלהבת בחנוכה לא נזכר בכל דברי האר"י ז"ל ורק נזכר בספר הליקוטים בעניין הפסוק שִׁמְנֵי כְּחֹתֶם עַל לֶבֶךְ... שלהבת י"ה. וכן בשעה"כ דף ס"ב ע"ד בעניין רחיצת פניו ידיו ורגליו בערב שבת במים חמים לגרש החיצונים. ולא קשרו זאת השלהבת לחנוכה רק שזה חידוש של הרש"ש שקישר שלהבת זו לחנוכה.

ספר הליקוטים דף ע"א ע"ב (שיר השירים ח') שִׁמְנֵי כְּחֹתֶם עַל לֶבֶךְ וכו' כִּי עֲנָה כְּמֹנֶת אֶהְבֶּה קֶשֶׁה כְּשֶׁאֹל קִנְיָה רְשָׁפִיהָ רְשָׁפִיהָ אֵשׁ שֶׁלֶהְבֶּתִּיהָ דע, כי יש במלת שלהבת, שת הבל, והם במדריגה אחת **ביסוד דאבא**, אלא שהבל הוא יותר פנימי. אמנם שת, הוא יותר למטה. בסוד וְחֲשׂוּפֵי שֵׁת. וזו השלהבת יוצאת מי"ה... ע"כ.

עיין בנה"ש דף מ' ע"ד למטה: הלשון טובה יותר. משם יוצא לנו שיש 5 מיני שלהבת. ואומר הרב והם מכופלות. סך הכל 10

- 1) שלהבת אותיות שת הבל אותיות שת בחוץ אותיות הבל בפנים.
- 2) שלהבת י"ה הכאות שם י"ה.
- 3) שלהבת ג' שמות זהרירון מיכאל ושורשם קס"א העולים שלהבת. בבריאה.
- 4) שלהבת ג' פעמים גבריאל ע"ה. יצירה.
- 5) שלהבת הוא שם כפירי"רון, ושם קס"א. עשיה
- 6) לבת אש כנגד שלהבת שת הבל.
- 7) ע"ב בגימ' שלהבת. כנגד אצילות.
- 8) ס"ג בגימ' שלהבת. כנגד בריאה.
- 9) מ"ה בגימ' שלהבת. כנגד יצירה.
- 10) ב"ן בגימ' שלהבת. כנגד עשיה.

הארה ממו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א, מה שאומרים ב"הנרות הללו" ואין לנו רשות להשתמש בהם "אלא לראותם בלבד" תיבות אלו גימ' 747=שלהב"ת ועוד 10 וזה רומז 10 שלהבות שיש לראותם.

¹¹ צריך להבין שיש קשר בין הגוונים בשלהבת הנר ובין כוונת השלהבת. אך צריך לדעת שהגוונים שייכים דווקא לביי"ע ואין גוונים באצילות. ראה מקדש מלך דף ק"ן ע"ב למטה. תיקוני זוהר דף כ"ב ע"ב ובאלן תלת אתמר שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך, ולקבל תלת גוונים (זמנין) אינון תלת גוונים דשרגא, דאתמר בהון וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה, וירא הא גוון חד, בלבת אש מתוך הסנה הא גוון תניינא, וירא והנה הסנה בוער באש הא תלתא, ואינון לקבל שלשה גוונים דעינא, בלבת אש דא בת עין, בההוא זמנא דיהון נהירין תלת גוונים דעינא, דאינון לקבל תלת גוונים דקשת, מיד וראיתיה לזכר ברית עולם, ובההוא זמנא כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון.. ע"כ ע"ש.

ביאור השלהבת הראשונה, שת הבל

הנה צריך להבין עניין **שת הבל** מה עניינם עם השלהבת ועוד איך קשור **משה** בכל זה, מתחיל הרב לבאר כמה בחינות ביסוד דאבא שבתוך ז"א וכולם בחינות משה רבנו.

נה"ש דף מ' ע"ד ... שורה שהם.. **דע** שיש בשלהבת **ש"ת הבל** והם במדרגה א' ביסוד **דאבא**¹¹ אלא שהבל הוא יותר פנימי משת כי **שת** הוא למטה בסוד **וְחִשּׁוּפִי שֵׁת**... (עוד **שלהבת שת** הוא חיצון והבל אותיות פנימיות)

הנה כאן הרב לא מבאר כלום רק שהיזכיר שהם מדרגה אחת **מיסוד אבא** הנה יש חמש המדרגות ביסוד דאבא, וצריך לעיין ב**שעה"ק**.

שער הקדמות דף מ"ה ע"ב 2 שורות אחרונות: ... והנה 5 בחינות יש **למשה**. (1) בדעת עצמו דז"א אשר שם מתלבש **היסוד דאבא**. (2) **בשליש עליון** המכוסה שבת"ת דז"א כי שם המקום מתרחב בין ב' **זרועות** מה שאין כן למעלה... (3) כשהיסוד דאבא מתפשט **בשליש האמצעי דת"ת** אחר צאתו וגילוי מתוך יסוד דאימא **ושם היתה נבואת משה** רבינו ע"ה וזה סוד מה שאמרו בזוהר נבואת **משה רבינו מן הזכר** (בענין זה עיין **שער רוח הקודש דף ב' ע"ב** איך הנבואה מנצח הוד או מיסוד אבא) **ושאר הנביאים מן הנקבה**...¹² (4) כשיסוד דאבא מתפשט¹³ **תוך יסוד דז"א** וזה נקרא **שת בן אדה"ר**... (5) היא **ההבל היוצא מפי היסוד דאבא** דרך פי היסוד דז"א ולחוץ... ע"כ ע"ש.

משמע מכאן שהבל הוא **החמישי**, ו**שת** הוא **ההארה** הקודמת **להבל** ובכל זאת לפי **נה"ש** משמע שהבל משובח יותר? **והתשובה** היא היות **וההבל** יוצא **ללא מחיצות** ו**שת** יוצא **דרך מחיצות** יסוד ז"א ולכן נחלש ההארתו האחרונה נקראת **"וְחִשּׁוּפִי שֵׁת"** על שם המקום בעטרה **לאחר הסרת הערלה**. הרי **ששת** הוא עטרת יסוד דאבא שכולה ביסוד דז"א אך היות ליסוד דז"א שני עורות **ולכן** מתגלית **הארת שת בעטרת היסוד של ז"א** בסוד **וְחִשּׁוּפִי שֵׁת**,

ועוד נלע"ד להבין מה אנחנו עושים בכוונה זו של **ראיית השלהבת** והכוונה שכן בהמשך **שעה"ק** הרב מבאר את **חטא הבל** מה רצה לעשות והוא להעביר האור המיועד ליעקב מיסוד דאבא לנוק' לאחר ז"א וזהו שאמרו **הציץ בשכינה** שהיא רחל, ועל ידי **ראיית השלהבת** והכוונה אנחנו כביכול מחזירים את **אורות דאבא** ליסודו ומשם **ליעקב**, וכן התיקון שאנחנו עושים **בעקדה** לתקן את **הבל** כתוב אלהיים יראה לו השה לעולה בני יש

¹¹ ראה לקמן בסמוך **שעה"ק**. וכן הוא ב**שער הכללים דף ט' ע"א**. ע"ש עניין הצצה **בשכינה** ג"כ.

¹² **משה** מיסוד **אבא** ושאר הנביאים מיסוד **דאימא** ואע"פ ש**יסוד דאבא** המגולה שמשם נבואת משה הוא למטה מיסוד **אימא** וודאי שהוא פנימי יותר מיסוד **אימא**. וכן ראה דעת ותבונה של **הבן איש חי פרק כ' דף ע' יעו"ש**

¹³ **צריך** להבין שמה שמתפשט ביסוד דז"א היא **עטרת היסוד דאבא**, לכן היא מתגלית ביסוד דז"א ודופני היסוד דז"א **אינם מפריעים** והיא נקראת **חשופי שת**.

כאן ר"ת גימ' אדם יראה לו השה ור"ת הבל השה לעולה בני וכתוב הכוונה לתקן עוון הראיה דאדם והבל. וכתוב וילכו שניהם יחדו אש ומים לתקן עון של אדם והבל שהציצו. ע"כ. הרי על ידי שאנחנו רואים את השלהבת מתקנים עוון הראיה שהציצו בשכינה, אע"פ שכתוב על הבל הרי גם שת מתקן את הראיה של אדם אביו, וגם משה וגם אנחנו. נלע"ד שזה צריך לכוון בראיית השלהבת ובכוונות. ראה שער הכללים דף ט' ע"א: גם שם מובא כנ"ל כמו בשעה"ק. השווה והשלם.

הרי חמש מדרגות מיסוד דאבא שכולם במשה אך נבין לענייננו המדרגה הרביעית והחמישית, רביעית היא שת. עטרת היסוד דאבא שהיא כל יסוד ז"א והבל היא חמישית והחשובה יותר, אע"פ שהיא נמוכה יותר אך היא יוצאת בגילוי, וכמו שנראה בהמשך בעניין יהושע וכלב.

ע"ח ב' דף ל"ט ע"ד בענין ההארה הנקראת אפרים היוצאת מדופני עטרת היסוד דז"א אחר הסרת הערלה והיא מאורות מצד אימא ... ע"ש.

הנה בשער הפסוקים יש ביאור יותר גדול רק נביא בקיצור ויש להבין שאפרים מדבר על עטרת יסוד דז"א ושת היא עטרת יסוד דאבא שהיא בכל אורך יסוד ז"א.

שער הפסוקים דף כ"ה סוע"ד ונבאר ענין אפרים בן יוסף, ראש שבטו של יהושע הנזכר, כי גם הוא מבחינת היסוד דז"א ובחינת ההארה הזאת היוצאת לחוץ, דרך דופן צדדי העטרה, קודם שתכנס תוך דעת דרחל נוקבא, היא הנקראת אפרים בן יוסף. כי יוסף הוא היסוד, ואפרים בנו, הוא הארה היוצאת דרך צדדי העטרה לחוץ מצדיה, לא דרך פיה ... גם בשם אפרים, יש בו חבור אפ"ר מ"י. והנה אפר, הוא ענין ה' גבורות מנצפ"ך, שעולים בגימטריא ע"ה כמנין אפר כנודע. והנה הם נתונות בתוך עטרת היסוד, הנקרא כ"ל, כמנין מ"י ...

ונמצא, כי יוסף הוא היסוד, ואפרים הוא הארת הגבורות, שיוצאות דרך דפנות צדי עטרת היסוד. ויהושע, הוא הבל וההארה היוצאת בגלוי, דרך פי עטרת היסוד ולחוץ ... ע"כ ע"ש.

הנה יהושע ואפרים מאורות דאימא, יהושע מפי היסוד דז"א, ואפרים הארה מעטרת היסוד דז"א, ושת והבל הם מאורות דמצד אבא. שת הוא עטרת יסוד דאבא שביסוד ז"א, וְהַשּׁוֹפֵי שֶׁת הארה היוצאת מעטרת היסוד דז"א. הבל הוא הארה אורות דמצד אבא היוצאת מפי היסוד דז"א. ועוד נבאר שיש את כלב הארה היוצאת מהטבור דז"א.

ע"ח ב' דף ל"ז ע"ד שורה שם נאחזים ... יהושע וכלב היוצאים מפי הטיבור ומפי היסוד ... ויהושע הוא יוצא מפי היסוד ... כלב יוצא מהטבור והוא יותר גבוה. אך האור מהיסוד יותר גדול שיהושע היה מלך שכן ההארה בגילוי ... ע"ש.

מכאן יוצא שמיסוד דז"א מפי היסוד יוצא יהושע ממוחין דאימא והבל ממוחין דאבא. ומדפנות עטרת היסוד דאבא שהיא ביסוד ז"א יוצא שת ממוחין דאבא ואפרים ממוחין דאימא מדפנות עטרת יסוד דז"א.

וְחִשּׁוּפֵי שֵׁת (ישעיהו פרק כ' פסוק ד') עיין **מצודת ציון** שם זה גריעות. אך **בשעה"ק** זו **הארה טובה** כשמסירים את **הערלה מהיסוד**, נגלה היסוד **עטרת היסוד** ונחשף אורו שהיה מכוסה **אפרים** מאורות דמצד **אימא**. **וְחִשּׁוּפֵי שֵׁת** מאורות דמצד **אבא**.

כנפי יונה דף מ"א פרק כ"ט ... בביאור **אחיזתו של משה בז"א** ונבואתו... ע"ש מפנה אותנו לספר **עמק המלך**.

עמק המלך דף קי"ז ע"ד ... שם מאריך וכן מביא ענין חטאו של הבל (וענין **הצצה בשכינה** מה הכוונה ענין **ההצצה** מובא גם **בשער הכללים** וגם בשעה"ק)... ושם נבואתו **מדכורא** וכן **אחיזתו** וגילגוליו ... ע"כ ע"ש באורך.

ביאור שלהבת י"ה

הרב בנה"ש וכן בליקוטים מתחיל 'וזה השלהבת יוצאת מי"ה', נראה מפשטות הלשון שהיא **אותה** השלהבת **שת** **הבל** הראשונה, אך בהמשך נראה ששלהבת י"ה היא שלהבת אחרת והיא שלהבת שניה.

נה"ש דף מ' ע"ד **וזה** השלהבת יוצאת **מי"ה** וזהו שלהבת י"ה כיצד יוצא **מי"ה** שלהבת, דע כי י"ה דמילוי כזה **י"ד** ה"י תכה **י"ד** ב-ה"י הם **ש' ו-ה"י** ב-**י"ד** הם **ש'** עולה בגימ' **ת"ר**, והיו"ד [והי"] תכה מינה ובה י' פעמים י' הם **מאה**, וכן ה' פעמים ה' הם **כ"ה** הרי **תשכ"ה**, וז' תיבות^ט של ב' הכאות הרי **תשל"ב**. כשמתפשטים אותיות אלו כשיוצאים **מטיבור** ז"א באור חוזר^{סא} ה-**י"ד** שיוצאת תחילה היא פוגעת בה"א שיוצאת אחריה ומכה שם ומתמלאים ונעשים **חמשה** אותיות הרי **שלהבת**... ע"כ ע"ש.

משמע מהלשון אחר עיון שה**שלהבת י"ה** היא שלהבת **שניה** והמשותף בינה לבין שלהבת **שת הבל** הוא ששתייהן **מיסוד דאבא** אך הם שונות בכמה סיבות. (1) שת הבל הם **אור ישר**. ושלהבת י"ה הוא **אור חוזר**. (2) שת הבל הם **בפנים** שלהבת י"ה היא **בחוץ**. (3) ועוד בהמשך כותב עוד יש בשלהבת ג' גוונים והיא השלהבת **השלישית**. (4) ועוד שהרב אומר בהמשך **"אלו הן ה' שלהבות"** ואם לא נאמר שיש כאן **שתי** שלהבות יהיו רק ד' ולא ה'. אך כאמור המשותף ביניהם ששניהם **מיסוד אבא**.

שער הפסוקים דף כ"ו ע"ב ונמצא, כי **שת והבל** הם אותיות אלו **שלהב"ת** י"ה, כי הם השלהבת והנשמה היוצאת משם י"ה, שהוא **אבא**. וטעם קריאתם שלהבת, הוא כנודע ענינה אצלנו, בענין רחיצת האדם בכל **ערב שבת** פניו ידיו ורגליו במים חמין. ושם נתבאר כי בחינת שם י"ה, בכל בחינותיו במלואו ובפשוטו, נקרא שלהבת וע"ש.

ויש להוסיף עוד שיש **שלהבת י"ה** בכוונת רחיצת **פניו ידיו ורגליו** בערב שבת.

שעה"כ דף ס"ב ע"ד ד"ה והנה והנה נתבאר כי המים חמין הם בסוד **שלהובא דאשא** הנז' בזוהר **המגרשת את הקלי'** ולכן צריך שבשעת רחיצתך במים החמין תכוין בסוד כוונת **שלהבת י"ה** ר"ל כי זו השלהבת יוצאת משם י"ה כדי לגרש ולהפיל **הקלי'** למטה ונבאר איך זו השלהבת נמשכת משם י"ה הנה שם י"ה יש בו ג' מיני **מלויים** ביודין ובאלפין ובההין כזה **יוד הי, יוד הא, יוד הה**, ושלשתם יחד הם בגי' **אמ"ן** כמנין **יאהדונה"י** אחר כך תכה ב' אותיותיו זו בזו בכל שלשה המלויים כזה **יוד פעמים ה"י** הם בגי' **שלוש מאות, יוד פעמים ה"ה** הם בגי' **מאתים יוד פעמים ה"א** הם בגי' **ק"ך** ושלשתם יחד הם בגי' **כת"ר**. והענין הוא כי ג' י"ה הם שלשה **מוחין** והם למעלה בבחינת **הכתר של הנקבה** כי כל בחינת מוחין שלה הם משם י"ה כנודע אצלנו. ואם נצרף **כתר** עם **אמן** הרי הכל בגי' **אשת"י** כי אז נקראת **אשתו**. אח"כ תקח שלשה מלויים בלבד כזה **יה"א** גם תקח שני

^ט אולי צריך לומר אותיות והם י"ה י"ד ה"י. הרי ז' אותיות.

^{סא} אולי כאן היא הארת כלב שיוצאת מן הטיבור. ראה ע"ח ב' דף ל"ז ע"ד.

אותיות מילוי אות יו"ד והם וי"ד והרי הכל ודיה"א והם בגי' כ"ו... והנה אם תחבר תשי"א שהוא אשתי עם כ"ו יהיה הכל בגי' **שלהבת** והרי נתבאר איך משם י"ה יוצאת זו השלהבת... ע"ש.

ראה יפ"ש על שעה"כ בסופו דף א' ע"ב סוף אות ב'.... וכן עד"ז יש ברגלים כו' ואין אנו רוחצים את הרגלים כי אין בנו כח לדחותם מעל הרגלים כי כל נה"י היא לבר מגופא ואין לנו כח לדחותם מעליהם כי שם הוא תוקף אחיזתם **לבד הכהנים** בזכות העבודה והמקדש כתיב בהו ורחצו אהרן ובניו ממנו את ידיהם ואת רגליהם **ובזה תבין רחיצת ערב שבת** כי זכות השבת יכולה היא שתגן... ע"כ ע"ש.

הנה כאן ההכאות שונות משלהבת י"ה של חנוכה ואין קשר ביניהם. אך נראה שגם כאן בחנוכה יש עניין **לגרש הקלי'**. ועוד צריך להבין בחנוכה שההכאות הן באור חוזר מתנא לעילא ומתחיל ממה שאמר "כשמתפשטים אותיות אלו כשיוצאים מטיבור ז"א באור חוזר... ואז תחשוב כל החשבון בהיפוך. כך: י' מכה בה' ונעשים ה' אותיות והם יו"ד ה"י תכה יו"ד בה"י וה"י ביו"ד הרי ת"ר וגם י' ב-י' וה' ב-ה' הרי קכ"ה ועוד ז' אותיות ההכאות הרי **שלהבת**.

הוכחות שי"ה יש ביסוד דאבא 1) במילת ישראל בק"ש עושים כוונה י"ה. עיין סידור. 2) **ברפ"ח** הנה"י הם ג' פעמים י"ה הרי גם ביסוד י"ה. 3) במילת אחד בכוונת ק"ש **סידור דף ל"ז ע"ב** חו"ב ליסודו חו"ג למלכותו. עיין **שמן ששון ג' דף פ"ב ע"ג אות ג'**. עיין **ספר בניהו כוונות פרטיות דף י"ב** כוונת הרחצת פניו וידיו ורגליו איך לעשות הכוונה. ע"ש.

שער הפסוקים דף כ"ו ע"ג:... ונמצא, כי **שת והבל** הם אותיות אלו **שלהבת י"ה**, כי הם השלהבת והנשמה היוצאת משם י"ה, **שהוא אבא**. וטעם קריאתם שלהבת, הוא כנודע ענינה אצלנו, בענין **רחיצת האדם** בכל ערב שבת **פניו ידיו ורגליו** במים **חמין**. ושם נתבאר כי בחינת שם י"ה, בכל בחינותיו במלואו ובפשוטו, נקרא **שלהבת** וע"ש. כאן **השלהבת י"ה מאבא** וע"ש בענין **לבת אש**... ע"כ. ע"ש. עיין **שער הפסוקים דף ט' ע"ב למטה**: ראה **ספר הליקוטים דף ע"א ע"ג**:... שלהבת י"ה ע"ש,

הרי שהשלהבת שם בענין רחיצת **פניו ידיו ורגליו** אינה לענין שלנו, ובכל זאת מקשר אותם, צריך להבין **שהקשר** הוא ענין **שלהובא דאשא** שמגרשת את **הקלי'** שם, וגם כאן. הרי הקשר.

עוד שלהבות

הנה בהמשך מביא הרב עוד כמה שלהבות נראה ששתי הראשונות הם באצילות שכן בזו אומר שהיא **בבריא**, וגם שאין בחינת גוונים באצילות.

נה"ש דף מ' סוע"ד: עוד יש בשלחבת ג' **גוונים** ששמש הוא זה **זהרירון** **מיכאל** ושורשם שהוא **קס"א** והג' היתרים הם הג' שמות ואלו הם **דבריא**... ע"כ ע"ש.

נה"ש דף מ"א ע"א: וביצירה הם ג' פעמים **גבריא"ל ע"ה** שכולל אותם... ע"כ ע"ש.

נה"ש דף מ"א ע"א: ובעשיה הוא שם **כפירירון** ושם **קס"א** שג"כ כולל שם שלהבת... ע"כ ע"ש.

כאן הכוונה בחשבון בדיוק גימ' **שלהבת**. **הרי** עוד ג' שלהבות ועם שתי הראשונות **הרי חמש שלהבות**.

נה"ש דף מ"א ע"א: אלו ה' שלהביות חשבונם עולה **שלוש אלפים תרפ"ה**. (3685 = 737 = 5 פעמים 737). והם מכופלים שהם ז' **אלפים ש"ע** (הרי 2 פעמים 7370 = 3685) **כמנין ש"ע**, שהע"ן עולה **לשבעת אלפים ולשבעים**...

וכאן צריך להבין איך החשבון. נראה שהע"ן היא המסתכלת בשלהבות אך איך החשבון בדברי הרש"ש שהע"ן עולה ל 7000 ול 70 ואחר חיפוש **הרב מיכאל גנון** נ"י מצא שאותיות ע.י.ן ה' = 700 באי"ק בכ"ר כשנכפיל אותה בי' 10 הרי 7000 ועוד ע' הרי 7070. זה למדנו בשנת **תשס"ג**.

אך בחנוכה **תשס"ד נלע"ד יהושע** לומר והם מכופלות ונעשים 7370 כמנין ש"ע. ש"ע נהורין שייך **בא"א**. ואחר שהגענו לא"א אז הע"ן עולה **לשבעת אלפים ולשבעים**. **הכוונה** או 7000 או 70. כנודע שעשרות בז"א, מאות באו"א, אלפים בא"א. ע' בא"א = 7000 וע' בז"א = 70. הרי זה מה שאמר כמנין ש"ע שרומז למספר זה 7370 שהע' שבעים וגם שבעת אלפים ועוד ש' שלוש מאות הרי 7370 וזה מה שנלע"ד אפשר^כ ג"כ, וא"ש את"ם.

^כ כאן בשנת **תשע"ט** הקשה הרב מו"ר **הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א** שאם נאמר בא"א הרי 70 זה 7000 ולא 7000 והרי נראה לא מתאים, ואולי שנאמר **אלפים** כל האפשרויות שעם 7 הרי גם 7000 וגם 70. ואולי בדרך אפשר לאמר שה-ע' באי"ק בכ"ר (גימ' קטנה) 7, והיא גם 70 בז"א או 7000 בא"א הרי 7070 ועוד 300 ש' הרי ש"ע 7370.

שלהבות כוונה הלכה למעשה

שלהבת הראשונה, שת הבל

נה"ש דף מ' ע"ד ... דע שיש ב-שלהבת ש"ת הב"ל והם במדרגה אחת ביסוד דאבא אלא שהבל הוא יותר פנימי משת כי שת הוא למטה בסוד "נְחֻשְׁפִי שֵׁת".

שלהבת שניה שלהבת י"ה

נה"ש דף מ' ע"ד ... וזה השלהבת יוצאת מי"ה וזהו שלהבת י"ה. וכיצד יוצא מי"ה שלהבת, דע כי י"ה דמילוי כזה יו"ד ה"י תכה יו"ד ב-ה"י הם ש' ו-ה"י ב-יו"ד הם ש' עולה בגימ' ת"ר, והיו"ד תכה מינה ובה י' פעמים י' הם מאה וכן ה' פעמים ה' הם כ"ה הרי תשכ"ה וז' תיבות [אותיות (יו"ד ה"י י"ה)] של ב' הכאות הרי תשל"ב.

כשמתפשטים אותיות אלו כשיוצאים מטיבור ז"א באור חוזר. ה-יו"ד (י) שיוצאת תחילה היא פוגעת [אור חוזר] בה"א [ה] שיורדת אחריה ומכה שם ומתמלאים ונעשים חמשה אותיות יו"ד ה"א הרי שלהבת.

שלהבת השלישית דבריא

נה"ש דף מ' ע"ד ... עוד יש בשלהבת ג' גוונים ששםם הוא זהרירון מיכאל ושורשם שהוא קס"א. והג' יתרים הם הג' שמות, ואלו הם דבריא...

זהרירון ועוד מיכאל = 579 ועוד קס"א = 740 = שלהבת = 737 ועוד 3 שמות = 740

שלהבת הרביעית דיצירה

נה"ש דף מ"א ע"א ... וביצירה הם ג' פעמים גבריא"ל ע"ה שכולל אותם...

גבריא"ל = 246 ג' פעמים = 738 = שלהבת ע"ה

שלהבת חמשית בעשיה

נה"ש דף מ"א ע"א ובעשיה הוא שם כפיריון ושם קס"א שגם כן כולל שם שלהבת.

כפיריון ועוד קס"א = 737 = שלהבת.

נה"ש דף מ"א ע"א אלו ה' שלהביות חשבונם עולה שלשת אלפים תרפ"ה. (5 = 3685) פעמים 737 = 3685). והם מכופלים שהם ז' אלפים ש"ע (הרי 2 פעמים 3685 = 7370) כמנין ש"ע^ס, שהעיי"ן עולה לשבעת אלפים ולשבעים ... ע"כ.

בלב"ת א"ש כנגד שת הבל (ששית)

נה"ש דף מ"א ע"א ב-לב"ת א"ש עולה ג"כ שלהבת עם ד' אותיות ... ע"כ.

לבת אש = 733 ועוד 4 אותיות בלב"ת = 737 = שלהבת.

ע"ב בגי' שלהבת. כנגד אצילות (שביעית)

נה"ש דף מ"א ע"א ע"ב עולה שלהבת כשתסיר ד' יודי"ן הם ת' נשאר משם ע"ב ל"ב הם ש"ך וי' אותיות של מילוי ע"ב ודי' יודי"ן ול' במס' קטן^ס הם שבעה הרי שלהבת ... ע"כ. ד' יודי"ן פעמים 10 = 400. נשאר ל"ב פעמים 10 = 320. ועוד 10 (י' אותיות ע"ב) ועוד 4 (ד' יודין) ועוד 3 (מספר קטן של ל' של ל"ב^ס שנשאר אחר הורדת ד' יודין) = 17. ס"ה = 737 = שלהבת

^ס ראה לעיל בפרק הקודם הבאנו כמה אפשרויות של חשבון להיות ש"ע עולה שבעת אלפים שלוש מאות ושבעים, הרי שהרב רוצה שנקשר כל זה לא"א שיש בו ש"ע. ראה לעיל החשבון.

^ס בעניין מספר קטן ראה שעה"מ ל"ג ע"א עוד יש אזהרה אחת והוא כי בהיות האדם עוסק בחכמת האמת כי כולם גמטריות כנודע אין ראוי למנות האותיות במספר קטן אלא כל הגימטריא יהיה במספר גדול של האותיות לפי שכל מספר קטן הוא ביצירה במטטרו"ן הנער ובפרשת שלח לך קראוהו בחושבן זעיר דחנוד וע"ש וחכמת הקבלה הוא באצילות שבו הוא מספר גדול של האותיות וכל מי שנפשו אינה מתוקנת בא לדעתו תמיד ענין מספר קטן: עיין הגוב"י שהביא מספר אמת ליעקב כשרוצים לעשות גימ' להחליף במספר קטן יעשה בחילוף אי"ק בכ"ר גל"ש. וזה סדר. ההחלפה היא ראשית מחליפים את ה-ל' ב-ש' ואחר כך ה-ש' ב-ג' כך סדר ההחלפות באלפא ביתא זו.

^ס הרב אריאל כהן נ"י בשנת תש"פ ביאר שהל' היא מהל"ב של תב"ל ת' בד' י' ונשאר ל"ב ואז מהל' שעשינו ש"ך בחשבון עכשיו נשתמש בל' באי"ק בכ"ר שהוא ג'.

ס"ג בגימ' שלהבת . כנגד בריאה (שמינית)

נה"ש דף מ"א ע"א:.... ושם ס"ג עולה ג"כ שלהבת כיצד, תסיר שלשה יודי"ן ואל"ף שבאמצע השם ששורש האלף^ט היא יו"ד נמצא שהם ד' יודי"ן שהם ת' ונשאר ג"כ ל"ב כמו שנשאר משם ע"ב הרי תש"ך וי"ז כמו משם ע"ב הרי שלהבת... ע"כ.

ד' יודי"ן פעמים $10 = 400$. נשאר ל"ב פעמים $10 = 320$. 10 ועוד 4 ועוד $3 = 17$. ס"ה 737. (הא' מתהלף ב'י שהיא שורשה)

מ"ה בגי' שלהבת . כנגד יצירה (תשיעית)

נה"ש דף מ"א ע"א:.... ובשם מ"ה יש ג"כ שלהבת כיצד ג' אלפי"ן והיוד של השם הם ת' שכבר אמרנו ששורש האלפי"ן הוא יו"ד נשאר מהשם ל"ב תחשוב (כמו) בשמות הנ"ל והוא שלהבת. ע"כ.

ד' יודי"ן פעמים $10 = 400$. נשאר ל"ב פעמים $10 = 320$. 10 ועוד 4 ועוד $3 = 17$. ס"ה 737. (הא' מתהלף ב'י שהיא שורשה).

ב"ן בגי' שלהבת. כנגד עשיה (עשירית)

נה"ש דף מ"א ע"א:.... ושם ב"ן גם כן עולה שלהב"ת כשתצייר הב' ההי"ן (של המילוי) בצורת ד"ו הרי ב' יודי"ן וי' ראשונה וכללות ב' ההי"ן שהיא י' (שהם יו"ד משני ההי"ן של המילוי שוב אך לפני כן היה ציור ועכשיו גימ', שכן בההי"ן של השורש יש כוונת ל"ב שנעשים ש"ך) אחרת הרי ארבע יודי"ן הרי ת'. כשתחשוב מה שלקחנו משם ב"ן שהם עשרים^ט. ונשאר ל"ב הרי ש"ך. והמשך החשבון כנ"ל, הרי שלהבת.

שם ב"ן יו"ד ה"ה וו ה"ה שני ההי"ן של המילוי בציור ד"ו הרי ב' יודי"ן ועוד י' ראשונה הרי ג' ו' ושני ההי"ן (גימ' של המילוי עוד פעם הרי י' נוספת) הרי ד' יודי"ן כלולים ב $10 = 400$. הרי שלקחנו ב' ההי"ן^ט וה-י' מבין שהם עשרים נשאר ל"ב פעמים $10 = 320$. ועוד 9 אותיות מילוי ב"ן והכולל. הרי 10 ועוד 4 ועוד $3 = 17$. ס"ה 737. שלהבת

^ט להבין זה נראה שהא' נתחלפה ביו"ד כמו שעושה בשער טנת"א שני אלפי"ן יו"י ושני אלפי"ן יו"ד. ועוד ראה ע"ח שע' ט"ל פר' ה' ע"ח ב' דף ע"א ע"ג למעלה והוא בהקדמה אחת כי כל בחינת אותיות דאלפי"ן שהם מן הבינה ולמטה צורתן יו"ד במילואה כזה (ומצייר א' י' למעלה ו' ו-ד' למטה). ומן הבינה ולמעלה צורתן יו"י... ע"ש וכן ראה שע' רוח הקודש דף מ"ז ע"ג. ע"ש.

^ט הנה לקחנו י' ראשונה ועוד ב' ההי"ן של המילוי ועשינו אותם בציור ד"ו הרי עוד ב' יודי"ן ביחד ג' יודי"ן ועוד שוב שני ההי"ן של המילוי בגימ' י הרי ד' יודי"ן לקחנו בסך הכל י ו-ב' ההי"ן הרי עשרים, ונשאר ל"ב.

^ט הרי ששני ההי"ן של המילוי השתמשנו בהם פעמים א' בציור ד"ו כל אחת. ועוד שתיים גימ' י' ועם ה-י' ראשונה הרי ד' י'.

ותכוין שלא להפרידה מהגחלת^ט אחר שעשית את י' **שלהבות** צריך להבין איך **הם קשורים בגחלת** שבכל מקום בחומר יש **אש יסודי** שהוא רומז **לעתיק וא"ס**. ראה לקמן עניין גווני השלהבת בהמשך.

עד כאן הכוונה הלכה למעשה.

^ט ראה בסוף פרק הבא כמה רעיונות להבין מה היא הגחלת שהיא הגבוה ביותר בפרצופים ולחבר את הכל לאין סוף לאש היסודי וכן שם ביארנו את התיקון של חנוכה שהצליחו היוונים לשכנע את היהודים להתייוות בזה שניתקו את החכמות מהתורה אבל צריך להבין שכל החכמות קשורות בתורה ויש להסתכל בשלהבת לתיקון דבר זה, ועוד זה עניין **הכרת הטוב** שהכל יוצא מהאין סוף הגחלת **ולא להיות כפוי טובה**.

בענין גוונים השלהבת

הנה לפי הזוה"ק יש ג' גוונים לשלהבת הנר **תכלת** רומז למלכות **לבן** רומז לז"א וסביב הלבן **המקיף** זה בחינת **הבינה**, יש עוד כמה גוונים ונבאר.

שעה"כ דף ס"ז ע"ב ... והנה בנר יש ד' מיני **שלהבות** כנגד ד' אותיות הויה כנז' **בס"ה פ' בראשית** (דף נ"א רע"א) בענין חכמתא דשלהובא דנורא כו' והנה ב' **הגוין** הסמוכים ודבוקים עם הפתילה הם **מושגות אל חוש העין** ונראות אבל הב' העליונות נסתרות מחוש העין ואין מהותם וענינם מושג, וד' **שלהבות** האלו הם נק' מצוה שהוא **סוד ד' אותיות הויה** כנז' בס"ה כי מ"צ הם באתב"ש י"ה ונמצא כי ב' אותיות הראשונות שהם י"ה נתעלמו ונתחלפו בב' אותיות מ"צ כנז' אבל ב' אותיות אחרות שהם ו"ה נשארו בגילויים במקומם וזהו ד' אותיות **מצוה** וז"ס כי **נר מצוה** כו' כי ד' שלהבות הנה הם בחי' ד' **אותיות מצוה** ... ע"כ ע"ש.

לפי שעה"כ משמע שיש ד' מיני שלהבות, ב' **הגוין** הסמוכים ודבוקים עם הפתילה הם מושגות אל חוש העין ונראות אבל **הב' העליונות נסתרות** מחוש העין ואין מהותם וענינם מושג, וד' **שלהבות** האלו הם נקראות מצוה שהוא סוד ד' אותיות **הויה**. יוצא לנו שהמלכות ה' אחרונה היא בחינת **האש התכלת** הקרובה אל הפתילה, והאש הלבנה מעליה הוא בחינת הז"א שהוא ו' דהוי"ה. אך שני הגוונים שאינם מושגים הם **בינה** שהיא ה' ראשונה שהיא צ' באתב"ש, וי' שבאתב"ש היא מ', האור השני שאינו מושג והם כנראה על האור הלבן אך הרב לא פירט מקומם. (עוד יש לשים לב שהרב מערב ומשוה 2 המילים **שלהבת וגוונים**).

זוה"ק פ' בראשית דף נ"א רע"א ... (התחלה סוף דף נ' ע"ב) אבל ת"ח, מאן דבעי למנדע חכמתא דיחודא קדישא, יסתכל בשלהובא דסלקא **מגו גחלתא**, או מגו בוצינא דדליק, דהא שלהובא לא **סלקא אלא כד אתאחיד במלה גסה** ... תא חזי **בשלהובא דסלקא אית תרין נהורין**, חד נהורא **חורא** דנהיר, וחד נהורא דאתאחיד בה **אוכמא** או **תכלא** ההוא נהורא חורא איהו לעילא וסלקא באורח מישור, ותחתיה ההוא נהורא תכלא או אוכמא דאיהו כרסיא לההוא חורא, וההוא נהורא חורא שארי עלויה, ואתאחידו דא בדא למהוי כלא חד^י, וההוא **נהורא אוכמא** או **גוון תכלא** דאיהו לתתא, הוא **כרסיא** דיקר לההוא חורא, ועל דא רזא דתכלתא. והאי כרסיא תכלא אוכמא אתאחד במלה אחרא לאתדלקא דהוא מתתא, וההוא אתער ליה לאתאחדא בנהורא חורא (ס"א עלאה), ודא **תכלא אוכמא** לזמנין אתהדר **סומקא** ... וההוא נהורא חורא דשריא עלוי, לא אכיל ולא שצי לעלמין, ולא אשתני נהוריה, ועל דא אמר משה כי יהו"ה אלהי"ך אש

^י כאן כבר יש יחוד קובה"ו שהכחול הוא בחי' מלכות וכסא לאור הלבן שעליו שהוא ז"א ואומר הרב "ואתאחידו דא בדא למהוי כלא חד" הרי יחוד. ואפשר שגם צבעים אלו שיש בדגל המדינה רומז ליחוד זה והדבר מכוון מלמעלה, שקבעו כחול לבן את הדגל.

אוכלה הוא, **אוכלה ודאי, אכיל ושצי כל מה דשרי תחותיו**, ועל דא אמר יהו"ה אלהי"ך ולא אלהינ"ך, בגין דמשה^א בההוא נהורא חוורא דלעילא הוה, דלא שצי ולא אכיל... **ועל נהורא חוורא שרייא לעילא נהורא סתימא דאקיף ליה ורזא עלאה הכא**, וכלא תשכח בשלהובא דסליק, וחכמתין דעליונין ביה, **אתא רבי פנחס ונשקיה... ע"כ ע"ש**.

הזוהר מונה 3 גוונים **תכלת** או **שחור** או **אדום**, ומעל לתכלת **אור הלבן** או **צהוב**, והכחול **הוא כסא לאור הלבן**... והאור התכלת נאחו בדבר אחר להדלק, שהוא מתחתיו הכחול משתנה לאדום או שחור אך הלבן אינו משתנה כלל. האש התכלת היא השורפת ואוכלת כל מה שתחתיה... **"כי ה' אלוהיך אש אוכלה הוא"** אע"פ שהאש התכלת שורפת כל מה שתחתיה ישראל מתדבקים בו ואינם נשרפים. הה"ד **"ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כולכם היום"**... עיין פירוש **מקדש מלך דף ק"ן ע"א**. שם מבאר ענין שם הויה שהאור הכחול כנגד **המלכות ה'** אחרונה ובה ג' גוונים, והאור הלבן כנגד **ז"א ו'** דהויה והוא **יה"ו**^ב.. ע"ש..

מכל הנ"ל משמע בקיצור: יש ד' שלהוביות כנגד ד' אותיות הויה וכדברי **זה"ק דף נ"א סע"א**... ובכל אתר דלא אשתכחו דכר ונוקבא, ה', לא אשתכח וסלקא מתמן ואשתאר, ד'... ע"ש. להבין יחוד זו"ן אם היא ד' דלה ועניה או ה' שלמה ומלאה^א. המלכות היא הגוון הכחול הדבוק לפתילה והיא כלולה מ-ג' גוונים או כחול או שחור או אדום וכולם בה והיא כנגד ה' אחרונה של ההויה. והאור העוטף אותה הוא הצהוב או לבן והוא כנגד **ז"א ו'** והוא גם **יהו'** ויש עוד שני גוונים כנגד **יה'** אך אינם נראים לעין... עיין פירוש **מקדש מלך** על זה וכן **אור החמה**.

נה"ש דף מ"א ע"א: בסוף הדרוש כתוב בסוגריים... הרי שלהבת (ויתכוין שלא להפרידה מהגחלת).

ספר הליקוטים דף ע"א ע"ג ד"ה עוד: ובזה יובן ג"כ מה שאמרו רז"ל **שלהבת הקשורה בגחלת**. כבר ידעת כי מלת **שלהב"ת** הם אותיות ש"ת הב"ל **קשורים בגחל"ת** גימ' **אמ"ת** בסוד **משה**, והבל ושת קשורים **במשה** שהוא ר"ת **משה** ש"ת הב"ל קשורים בתורת אמת

^א עם ישראל הם כנגד רחל והיא דבוקה לז"א והיא המלכות, והיא האש התכלת, אך משה הוא שורשו בדעת והוא כנגד האש הלבנה ז"א ולכן אמר ואתם הדבקים ולא הוא. חיים כולכם היום שאתם נכנסים לארץ שהיא נוק' רחל ולא הוא שהוא בלאה דור המדבר ראה **אוצרות חיים דף נ"ב ע"ד** בעניין המרגלים.

^ב לכאורה יש סתירה בין **שעה"כ לזוה"ק**. שלפי שעה"כ האש הלבנה היא ו' דהו"ה ולפי הזוהר היא יה"ו. וראה מקדש מלך שמתרץ שהזוהר עושה הו"ה פרטית משני האשים ושעה"כ הוא בהו"ה כוללת. ועוד שם תירוצ' על סתירה נוספת והיא שהאור שמעל לאש הלבנה לפי שעה"כ משמע שהוא בינה ולפי הזוהר הוא משמע שהוא כתר. גם כאן מתרץ המקדש מלך שת"ת דאימא היא בינה נעשה כתר על ז"א. ועיין גם **אור החמה**.

^ג עיין **שעה"כ דף נ"ה ע"ד**. בעניין שם יהודה איך הוא רומז על זו"ן ש-יה"ו הוא ז"א וד' היא נוק' שהיא דלה ועניה, וה' כשהיא מלאה מוחין, הרי שבשם יהודה היא רמוזה בשתי בחינותיה.

וכולם כלולים ביסוד אבא... בהמשך מביא זוה"ק בראשית ענין מצוה וכן ד' גוונים ע"ש דברים נוספים. (קשורה גימ' תורה).

שער הפסוקים דף כ"ו ע"ג.... שת והבל קשורים בגחלת אמת במשה... גחלת במספר קטן עולה ח"י בניהו בן יהוידע בן איש חי, כולם כלולים ביסוד אבא הנקרא חי... בן יהוידע שיצא נגד הדעת מבפנים...

שעה"ק דף ו' ע"ד.... בהקדמה זו יתבאר לך ענין פסוק **"ויברא אלוהים את האדם בצלמו בצלם אלוהים ברא אותו... אבל אנו אין לנו אלא שהעשר ספירות יש להם מדה קצובה לכל אחת מהם ומספר קצוב כדי שיהיה להם בחינת השגחה קצובה בתחתונים כפי הצריך להם וזה מוכרח כמו שנתבאר במאמר פנחס שזכרנו ואמנם אם ח"ו היו העשר ספירות בלתי מתקשרים ונאחזים עם הא"ס דרך הקו ההוא אז היה ח"ו כדבריהם ולא היו נקראים בחינת אלהות אלא היו נבראים. אמנם בהיותם קשורים ונאחזים בו דרך הקו ההוא כשלהבת הקשורה בגחלת כנזכר בפרק קמא דספר יצירה (משנה ז') אם כן הוא והם הכל אחד וגם הם בשם אין סוף יקראו... ע"ש.**

כאן מלמד אותנו הרב שצריך להבין איך הספירות הם קשורות עם הא"ס. ע"ש. ועיין קונטרס חוט המשולש לבן איש חי.

ספר היצירה פרק א' משנה ז': עשר ספירות בלימה נעוץ סופן בתחילתן ותחילתן בסופן כשלהבת קשורה בגחלת שאדון יחיד ואין לו שני ולפני אחד מה אתה סופר.

פירוש הגר"א במקום: כשלהבת קשורה בגחלת שבהם יתראה היאך נעוץ סופן בתחילתן, כי חמשה אשות הן בשלהבת

(א) גוון תכלת שסביב הפתילה **נגד מלכות**... נקרא חשמל מתוך האש.

(ב) גוון חיור שסביב לה **נגד ו"ק**... **נקרא אש**.

(ג) כמו נוגה סביב האש שאינו נראה אלא בסתימו דעינין... **נגד בינה**...

(ד) הזהר המאיר משלהבת שאין יכולת להשיג איך בא האור משלהבת **נגד חכמה**...

(ה) איך נאחזים בגלגל האש והוא גוון שחור... הפנימי בין האש התכלת לפתילה נראה **שחור** אך הוא **שקוף**, הוא **גז הדולק** שנהפך החומר הדליק לגז. והוא **נגד א"א**...

(ו) והאש היסודי בעצמו הוא שורש של כל הגוונים הנ"ל והוא כח הבערה שטמון בתוך הנר או השמן. וכולם קשורים בו והוא **נגד עתיקא סתימאה**^{טז}. ובגחלת עצמו יש בו בחינת **אש**

^{טז} **לשם הקדו"ש דף ל"ד ע"ג אות ו'**.... ודע עוד כי הגם שאמרנו שה' פרצופים שבכל עולם הנה הם מכל בחי' ה' גילויים הכלליים אשר מאחר אמתתו הנעלמה ולמטה ואמרנו כי א"א הנה הוא בכל עולם נגד הגילוי הכללי הראשון שהוא האור דא"ס אשר למעלה מהצמצום וכנ"ל אות ב' וא"כ הרי היה נראה לפ"ז כי אין בכל עולם שום רמז מעוד יותר למעלה מאומה כלל. הנה על זה ראוי לדעת כי האמת הוא כי ישנו עוד בכל עולם ועולם בחי' אחת אשר הוא עוד יותר גבוה ונעלה גם מא"א ג"כ וכל האור דא"א הוא נמשך ויוצא רק ממנו. והבחי' הזה הוא נקרא בשם **רדל"א**... והנה הבחי' הזה הוא רמז על אמתתו הפשוטה הנעלמה אשר למעלה מהגילוי הראשון... והגם כי לעיל **שער ד' פ"ג** אמרנו שם כי באמתתו הנעלמה אשר למעלה מהגילוי הראשון אין לנו רשות לדבר ולהרהר כלל. אמנם בהבחי' אשר כנגדו. ורמזו עליו מעין ובדוגמא. בכל עולם ועולם אשר מאחר

יסודי שבלאו הכי לא היה האש נאחז בו, ובו התקשרות גוון תכלת ובו נאחז האש היסודי ועל ידו באין כל הגוונים, וז"ש **תחילתן בסופן**, וכן גוון התכלת שבו **האש היסודי נאחז בגלגל האש** ועל ידו כולם נאחזין^ע שאם תכבה האש שצריך להסתלק, האש התכלת מן הגחלת חוזר למקומו וכל הגוונים עמה, וכן הוא במלכות שכולן עולין לכתר על ידה ושם נקרא כתר מלכות וז"ש **סופן בתחילתן**. וגחלת הוא בחינת עולמות תחתונים שמלכות יורדת ומתקשרת בהן....ע"ש.

כאן הרב מחלק בין האש היסודי שבתוך הגחלת שהיא **בחינה גבוהה**, לבין הגחלת עצמה ללא אש שהיא **בחינה נמוכה**. ע"ש היטיב.

ספר הדע"ה לשם דף נ"ה סע"ג: תא חזי קוב"ה (ר"ל א"ס ב"ה) אפיק עשר כתרין עטרין קדישין לעילא (שהם הי"ס דאצילות) דאתעטר בהו ומתלבש בהו והוא אינון ואינון הוא **כשלהובא דאחידא בגומרא** (ור"ל באש היסודי של הגחלת שהם חד אלא שהשלהבת הוא גילוי. וכמ"ש הגר"א **בספר היצירה פ"א מ"ז** ובתיקונים).

לסיכום: יש 5 בחינות בשלהבת האש והם: (1) האור הכחול או אדום או שחור האחוז בפתילה והוא בחינת **המלכות**. (2) האור הלבן מעליו והוא בחינת ז"א. (3) האור סביב הלבן ללא צבע הוא בחינת **הבינה**. (4) ההארה של האור סביב הנר והוא בחינת **החכמה**. (5) האור בתוך האש בין הכחול ללבן והוא שקוף והוא בחינת **הכתר א"א**. (6) ועוד יש בחינה עליונה עליהם שהוא האש היסודי **שהוא חומר הבערה** השמן או הנר או הגחלים והוא בחינת **עתיק** שהוא בחינת נשמת האצילות וכל הפרצופים קשורים בנשמה שהוא עתיק. והוא כנ"ל **ספר הקדו"ש מהלשם שהבאנו בהערה לעיל**, שעתיק רומז לבחינה העליונה שהיא **אמיתותו הנעלמה**, ולא מדברים עליה למעלה אך היא **רמוזה בעתיק יומין** בכל עולם. וזהו שצריך להבין בזה שהכל קשור למעלה וזהו **שכל השלהבות קשורות בגחלת**.

ובעיקר בחנוכה שהוא תיקון גדול כמ"ש הגר"א שיש שבע חכמות וצריך להבין שכל החכמות תלויות וקשורות **בתורה**, ומה שעשו היוונים כדי לגרום ליהודים להתיוון הם הראו להם חכמות שלהם **והיהודים לא ידעו** ולא הבינו שכל החכמות **תלויות בתורה**, ולכן נפלו והתיוונו אך עכשיו **בחנוכה** צריך ללמוד מהמנורה מה שיש שבעה קני המנורה וכולם פונים אל מול פני המנורה והקנה האמצעי פונה לקודש הקודשים להורות **שכל החכמות קשורות ונאחזות בתורה**. וזה צריך להתחזק בחנוכה.

הצמצום ולמטה. **והוא הרדל"א שבכל עולם וכו'.** הנה בזה יש לנו רשות לדבר ג"כ. וכדי להתבונן ולדעת איך **שהכל יצא רק מאחדותו הפשוטה והנעלמה ית"ש ואפס זולתו**... ע"ש באורך נפלא.

^ע צריך להבין שיש **בחינת אש יסודי** שכל האש קשורה אליו, כמו שכל המים קשורים כמו שכתב רש"י בקריעת ים סוף שכל המימות נבקעו, וכן יש אוזן שומעת ועין רואה ואני רואה ואני שומע בזכות האוזן הראשונה והעין הראשונה שה' עשה, וכן יש **האש היסודי** שהוא האש הראשונה ובזכות האש היסודי אני מצליח להדליק נר ויש בתוך הנר **חומר הדליק**, כוח האש וזה בחינת **עתיק** לעניינינו הגבוה ביותר. השלהבת קשורה בגחלת, והגחלת יש בה בחינה יותר גבוהה.

בענין התכלת: שער מאמ"ר דף כ"ד ע"ג . זה"ק תרומה דף קמ"ט ע"ב . מקדש מלך על זה
דף ק"נ ע"ב. זה"ק בא דף ל"ד ע"ב.

כוונת השמן

הנה צריך להדליק הנרות בשמן ולהידור מצווה בשמן זית, כמובן שגם בהשמת השמן בנר יש כוונות שכל דבר צריך לעשותו בכוונה.

נה"ש דף מ' ע"ד ד"ה בחנוכה: כשתשים השמן תכוין בשם **בְּ יָ יָ** שהוא שמן בא"ת ב"ש והניקוד שני **קמצים ושבא** ע"כ. משמע השמן שבנר הוא שמכונים עליו והוא בחינת האש היסודית.

מחברת הקודש דף נ' ע"א: ע"ש.

ליקוטי תורה דף קל"ב ע"ב באמצע: על הפסוק **"כי בי חשק ואפלטתו... בְּ יָ יָ"** אפשרות ראשונה לצירוף השם ועוד אומר **בי חשק ואפלטתו הרי בְּ יָ יָ**

אור זרוע דף קע"ב:

סידור חמדת ישראל דף קפ"ד: נראה עד כאן שיש שלשה רובדים (1) השם עצמו. (2) חיבור עם השמן. פרדס (3) הניקוד.

פרדס דף רל"ב ע"ב: ...וכן שם חלק ב' דף מ"ב ע"ד ...וכן שם חלק א' דף ל"ב ע"ג: שמן עיקרו בחכמה ומושפע ע"י הבינה ..

קהילות יעקב דף כ"א ערך ב י ט:

שער היחודים פירוש שיר אזמר בשבחין דף נ"ג ע"ג באמצע: עיקר דבריו מעמק המלך ושם הלשון יותר מתוקן...

עמק המלך שער דיקנא דא"א פרק ח' דף ס"א ע"ב:

סידור היר"א ח"ד עמ' 9: כשתשים השמן, תכוין בשם **בְּ יָ יָ**, (בזרועו יקבץ טלאים) והוא שמן בא"ת ב"ש ויכוין שהנקודות הם **ב' קמצין ושב"א** הקמציין מורים על היותו נמשך מנה"י של א"ק, ונמשך ובא בכל הפרצופין **א"א או"א וזו"ן**, ושורה **במנורה** שנקודתה **שב"א** וזה הניקוד עולה בגי' **ב"ן יוד הו הו הו**, והשם עצמו עולה אהי"ה, וב"ן ואהיה עולה **ס"ג** ועשר אותיות. **יוד הי ואו הי** מספר **יוד הי ואו הי** אותיות.

כוונת הזית

נה"ש דף מ' ע"ד: עוד יכוון שחנוכה עולה פ"ט^ט והוא משם **טפטפיה** שי"ה צריכים אנו להשלים שם זית, כיצד שמן עולה ש"ץ ובמספר קטן עולה י"ב הרי ב"ת עם י"ה הרי זית מחברת הקודש דף נ' רע"ב: מסדר את השם כך **פטפטיה**. שמן במ"ק י"ב ושמ"ן וי"ה הרי זית. ועיין **שער הפסוקים** פרשת תצוה וכן **בליקוטים** תצוה.

חמדת ישראל דף קפ"ד:

קהילת יעקב ערך טפ...: **טפטפיה** בגימ' כוזו מלא כזה **כף ואו זין ואו** בגימ' 293

שם ערך כוזו: שם זה מסוגל לטהרת המחשבה.

שעה"כ דף ס"ה ע"ד: **אהיה יהו** במילוי ההין כזה **אלף הה יוד הה יוד הה וו** גימ' 293

גימ' **פטפטיה**. וזו הכוונה **בקדיש ברכו** של ערב שבת קודש.

כסף הכיפורים דף ה' (בסוף ספר עלי נהר דפוס ישן): כתב שם על סגולת השם בזמן המגפה וכתב שצריך לכתוב אותו **בזהב**...ע"ש.

^ט שים לב שבקריאת פרשת הנשיאים יש בה פ"ט פסוקים, גימ' חנוכה.

כוונת הברכות

בעניין ניקוד ההיות

הנה בסידור הכוונה בברכות חנוכה רואים בשם הוי"ה ניקוד, יש ניקוד בזכרים וניקוד קובוץ בנקבות.

פרי ע"ח דף ק"ט רע"ד ליל א', יכוין אל, הוי"ה, י"ו בסגול ה"ה (בקמץ). [בקיבוץ] ליל ב' יכוין רחום, הוי"ה, י"ו שב"א ה"ה קיבוץ. ליל ג' יכוין וחנן הוי"ה, י"ו חול"ם, ה"ה קיבוץ. ליל ד' ארץ הוי"ה, י"ו חירק ה"ה קיבוץ וכו', עיין לקמן. ליל ח' נוצר חסד הוי"ה בניקוד צבאות. יש נוסח אחר, ה' אחרונה בקיבוץ. ברכה ב', בכל יום באזכרה ס"ג וקנ"א. עוד, ליל א' ניקוד צבאות. ליל ב', שורק. ליל ג', קיבוץ. ליל ד', חירק. ליל ה', חולם. ליל ו' שבא. ליל ז' סגול. ליל ח' צירי:

הרי כאן הכוונה משולבת המכילתא וכן הניקוד בכל יום בעניין המכילתאן ביארנו לעיל וכאן הניקוד בברכה הראשונה מתחיל מחסד עד מלכות וצריך להוסיף עטרת היסוד.

שע"ר ב' ש' שמ"ט מבאר עניין הניקוד וראה הסיפור שלנו זה מה שאנחנו עושים למעשה מחסד למלכות מעילא לתתא יום א' חסד יום ח' מלכות השינוי הוא ביסוד שכולו בשורוק ועטרת היסוד וכן מלכות מלך השביעי. בברכה השניה הוא מבינה עד מלכות מתתא לעילא. יום א' מלכות יום ח' בינה.

בברכה ג', שם מ"ה כולו חולם, ובכל שהחיינו הכל מ"ה: ראה בהמשך בביאור רחב בעניין ניקוד ברכת שהחיינו.

הנה כל יום הזכרים לפי היום יום א' חסד עד יום ח' מלכות והוסיפו עטרת יסוד וכל זה בחינות של ההוד הכללי הרי שזו עיקר הכוונה שהכל ביום א' הוא בחסד שבהוד שהוא חנוכה וכן ביום ב' בגבורה שבהוד, וכן עד"ז עד יום ח'. ובברכה השניה בסדר הפוך ממלכות עד בינה אולי כאן הכוונה בבחינת אור מקיף שבא הפוך.

פריע"ח דף קי"א ע"א שורה 6 ובהוי"ה של שהחיינו, צריך לכוין בב' הויות, ראשונה (לשלמותו. חד"), כולו חול"ם שהוא אור וניקוד ז"א, וא' כולו חיריק שהוא ניקוד נצח, שהוא היה עיקר הנס. ודע, כי בכל שהחיינו, צריך לכוין בב' הויות, ראשונה לעולם חולם, והשניה לפי הזמן:

ראה בהמשך בהרחבה בעניין ניקוד ברכת שהחיינו.

^{טז} כאן יש הגהת הלשם שממשיך את סדר הניקוד כמו שעושים ע"ש. אך לא כתב את המשך הי"ג מידות שגם צריך לכוין בכל לילה. ומה עיין לקמן לא ברור איפה ועוד מה שכתוב יש נ"א, לא ברור מה הכוונה.

^{טז} הלשם בהגהותיו מוחק זה עשה סוגריים נראה מיותר.

כוונת נר

סידור כוונות זמניות אור הלבנה דף ל"ח ע"ב: בכוונת נר יש רק ג' הייחודים מלאים כמו שהם בהיותו. וצריך להבין כמו שכתב ביר"א ח"ד עמ' 27. שהכוונה שבפשוטם של הייחודים האלו הגימ' היא נ"ר. וכך צריך לכוון. ועוד בייחוד הראשון שהוא מלא ובו מכוונים שהוא גימ' רג"ל וצריך לרמוז שגם חנוכה נקרא רגל מכלל המועדים. לעיל מבואר בהרחבה.

כוונות חנוכ"ה

הנה בכוונת חנוכה יש כמה כוונות א' חנו בכ"ה שהם כ"ה אותיות של ג' זיווגים ו' שמות בפשוטם, ב' ועוד עושים מיתוק לשם אלהים של הייחוד השני של הברכה השניה.

שעה"כ דף ק"ח ע"ד ד"ה אח"כ: אח"כ במלת חנוכה כי כמו שהמשכנו הארה מאימא אל ז"א בשם נח"ל כדי שיוכל להתייחד עמה בגי' יחודים הנקרא נר, כן עתה נמשיך הויה דס"ג של אימא שהוא מספר עשר אותיות המילוי עם חשבון אותיות הפשוט לבדם שהם כ"ו והרי כ"ו וס"ג בגימ' חנוכ"ה... ע"ש.

מה שכתב כאן כמו אינו קאי על נתינת כוח להתייחד כמו שהיה בשם נח"ל, אלא קאי, שכמו שהשפע נח"ל הוא מאימא לז"א כן השפע הזה מאימא לנוק'

פריע"ח דף ק"ט ע"ג למעלה: אחר כך תכוין, להמשיך מס"ג אל הנוקבא, וזהו חנוכה, שהוא ס"ג כ"ו, אלו הם גימטריא חנוכה, ותמשיכם למלכות:

אחר כך ברכה ב' במלת שעשה, שהוא ש"ע ש"ה. ופירוש ש"ע, הוא ב"פ אל"ף למ"ד, שהוא הארת פנים עליונים, מסוד א"ל, למתק אלהים דיחוד ב' הנ"ל, שהוא במלוי יודיין, שהוא ש, ועם ה' אותיות אלהים, הרי ש"ה:

הרי אמר להמשיך ס"ג והכוונה פשוט ומלא דס"ג מדרגה שלישית ושביעית. והוא מבאר בצמוד מה שיתבאר בהמשך בברכה השניה. לעשות מזה ב' א"ל למלאות אותם והם ש"ע למתק ש"ה.

הקדמת הרש"ש דף ל"ג ע"ב: ובמילת חנוכה תכוין להמשיך מאימא לנוק' פשוט ומלא דס"ג כמס' חנוכה, ואז נעשה נר חנוכה. וגם יכוין במילת חנוכה כמ"ש רז"ל חנו בכ"ה והם כ"ה אותיות שבגי' יחודים הנ"ל. ע"כ.

הפשוט דס"ג זו מדרגה שלישית והמלא היא מדרגה שביעית. המשך יהיה לכוונה זו בברכה השניה בתיבת שעש"ה.

ברכה שניה

הנה בברכה השניה יש גם י"ג תיבות ולעיל ביארנו שהמכילתין עושים אותם **בברכה הראשונה** וברכה זו ברכת השבח ומברכים אותה גם בפורים ויש כוונות זהות ויש שונות משם. ומה שמיוחד בברכה הזאת שהיא ממשיכה את הכוונה שכווננו **בברכה הראשונה** בתיבת חנוכה.

שעה"כ דף ק"ח ע"ד ברכה השניה והיא שעשה נסים וכו' במילת **שעשה** תכוין שהוא חיבור **ש"ע ש"ה** פירוש שתכוין להמשיך הארת **הפנים העליונים** שהם ב' שמות א"ל ומילוייהם **אלף למד אלף למד** העולים בגימ' ש"ע **כנז' באורך בתפילת ר"ה** (שעה"כ דף צ"ו ע"א) וע"ש. ותמשיכם אל שם אלהים במילוי יודין העולה בגימ' **ש' ועם ה'** אותיותיו הפשוטות **ה' הרי ש"ה** מן **שעשה**. ע"כ.

מכאן לא מגלה לנו הרב ממני להמשיך ולמי להמשיך. אך בהמשך אפשר להבין שכן זה המשך השפע שקבלה נוק' **מאימא כ"ו וס"ג**, במילת **חנוכה** בברכה ראשונה.

וצריך לפנות **לדרושי ר"ה** שם בכוונת **ומגן** ומשם **משמע שהמשכה היא מא"א לנוק'**. אך בסידור הדבר ברור שא"א הוא הנותן את השפע לנוק' לפניו שלה והיא ממתיקה את ש"ה שהם שם אלהים מלא ביודין גימ' ש' וה' אותיות דפשוטו מהברכה השניה. ע"ש.

שעה"כ דף צ"ו ע"א וכן בסידור החול כוונת **פנימיות דחיצוניות** במילת אבותינו **יחוד מקיפי או"א**,

סידור ב' דף נ"ט ע"ב למעלה רואים שם זיווג מקיפי או"א אשר מזיווג זה יוצא נראה בהמשך ג' מילויי ס"ג כזה **וד י או י** (מקיפי הת"ת)

סידור ב' דף ס' ע"א-ע"ב ובהמשך כוונת **אלהי אברהם, אלהי יצחק, ואלהי יעקב**. ושם מה-**אל** שבחג"ת נבנה את פרצוף **חיצון דז"א**, ונעשה המשכה הארות לנוק'. וכאן הוא בניין הנוק' דפנימיות דחיצוניות (מעין אטב"ח).

א' באלוהי אברהם ג' יודין לחח"ן דז"א פרצוף **חיצון**

וא' לחב"ד דנוק' תרין תפוחין וחוטמא.

ב' באלוהי יצחק ג' יודין לבג"ה דז"א פרצוף **חיצון**

וא' לחג"ת דנוק'.

ג' בואלוהי יעקב ג' יודין לדת"י דז"א פרצוף **חיצון**

וא' לנה"י דנוק'.

ובהמשך **סידור ב' דף ע"ז ע"ב** סוף תיבה **ומגן** יכוין להמשיך הארת **ט' יודין** שבט' ספירות דז"א לט' ספירות **דנוק'** שבה ג' אלפין [א] ונעשים ג' אל.

הרי במילת **ומגן** מעבירים **ט' יודין** שבחח"ן בג"ה דת"י דז"א לג' א' שבחב"ד חג"ת נה"י דנוק' ויהיו ג' אל בנוק' בחב"ד חג"ת נה"י שבה .

המשך **סידור ב' דף ע"ז ע"ב**... ולהעלות ה-ג' אל הנז' **לחב"ד** דנוק' שהם תרין תפוחין וחוטמא דילה. ולהמשיך הארה מש"ע נהורין דא"א בתרין תפוחין דנוק' ויהיו ב' א"ל מלאים וגם מאירים בא"ל הג' דחוטם ויהיו ב' א"ל מלאים.

ג' **יודין שבחח"ח** דז"א מאירים באלף שבחב"ד דנוק' המחולקת ל- י' ו' י'.

ג' **יודין שבבג"ה** דז"א מאירים באלף שבחג"ת דנוק' המחולקת ל- י' ו' י'.

ג' **יודין שבדת"י** דז"א מאירים באלף שבנה"י דנוק' המחולקת ל- י' ו' י'.

ואז הג' אל עולים לחב"ד

הא"ל שנכנס באלהי אברהם מאיר בפן ימין.

והא"ל שנכנס באלהי יצחק מאיר בפן שמאל.

והא"ל שנכנס באלהי יעקב מאיר בחוטמא.

ואז מאיר ש"ע ריבוא נהורין שבא"א בתרין תפוחין ונעשים א"ל מלא כזה אלף

למד. והם מאירים לא"ל השלישי שבחוטמא ונעשים שנים ומאירים גם בהם

הארת ש"ע נהורין מא"א ונעשים ב' א"ל מלאים כזה אלף **למד**.

ראה **שעה"כ דף צ"ו ע"א** היות ומכריע ביניהם יש בחוטמא גם כן ב' א"ל מלאים. ראה

אדרא רבא דף ק"ל ע"ב עם פירוש הרב יפה שעה החוטמא מכריע בין ב' הפנים שיש בהם

בכל פן אלף למד וכן במכריע ב' שמות א"ל מלאים גם כן... עד כאן הכוונה בקיצור.

פריע"ח דף ק"ט רע"ג שורה לפני מהחברים... שהוא הארת פנים עליונים מסוד

א"ל למתק אלהים דיחוד שני הנ"ל שהוא במילוי **יודין** שהוא ש' ועם ה' אותיות

אלהים הרי ש"ה... ע"כ ע"ש.

יר"א ד' עמ' 32... יכוין להמשיך הארת הפנים העליונים דא"א אלף **למד אלף**

למד למתק ש"ה... ע"כ. ראה הקדמת מגן **יר"א א' עמ' 841**

לא העביר את ההארה לנוק' וזה כאילו א"א הוא הממתק. וזה לפי פשט הכוונה המובאת

בשעה"כ ללא עיון בדרוש ר"ה **שעה"כ דף צ"ו ע"א**.

בסידור שלנו כתוב יכוין לשני א"ל הרמוזים בחנוכה. (וזה היה בנוק') ויכוין שעתה

מתמלאים ע"י א"א... **אל"ף למ"ד** וממתקים... כאן ברור הא"ל **בנוק'** ושם הם מתמלאים

והיא ממתקת בכוח זה את הש"ה. אלהים דיודי"ן וה' אותיות הפשוט.

אור הלבנה כוונות חנוכה דף ל"ח ע"ב... חנוכה להמשיך מאימא לנוק' **ס"ג וכ"ו**. (זה

בכוונת חנוכה)

אור הלבנה כוונות חנוכה דף ל"ג ע"ב... במילת חנוכה תכוין להמשיך מאימא

לנוק' פשוט ומלא **דס"ג** כמספר חנוכה... ע"כ.

ראה **עטרת מרדכי** הצר **עמ' פ"ה** איך לעשות ב' א"ל מ-כ"ו וס"ג. וזה נכוון

בתיבת **שעשה** (נסים) וזה המשך הכוונה של תיבת חנוכה. מ-ג' יודי"ן ואלף **דס"ג**

הרי א"ל מס"ג. וכן מהפשוט כ"ו עם ד' אותיות והכולל הרי א"ל שני. ויכוין כי

עתה מתמלאין ויהיו ב' אל מלאים אלף למד בזכות הארת הפנים דא"א ונעשו מספר ש"ע והם בפנים דנוק' (תרין תפוחין) ועל ידי ש"ע זה למתק את ש"ה שהם אלהים במילוי יודי"ן וה' אותיות שורשו.

הרי הכוונה בפועל שהיא המשך כוונת תיבת חנוכ"ה שבברכה ראשונה ועל ידי כוונה זו עושים מיתוק.

פריע"ח דף ק"ט ע"ד ענין על הניסים, כבר ידעת^{עט} מה שכתוב בתיקונים (תקוני זוהר חדש דף קי"ג ע"ב), כי נ"ה הם ב' פקודין, דאתמר בהון **פקד פקדתי**, והם **חנוכה ופורים**, שבהם מתגלין האורות דנ"ה. והנה בנצח שם הויה, ובהוד **אדנ"י**, הנזכר בתיקונים, והם מ"ה ואדני, גי' נ"ס, ויסוד כלול בגויהו, הכולל נ' שערים, גימ' י"ס, לכן נקרא על הנסים, **נס י"ס**. והנה נמצא, כי נ"ה נקראו **נסים**, לכן אומרים בחנוכה ופורים על הנסים. מ"כ.

ראה שם שתחילה מבאר שהמיתוק הנעשה כאן על ידי ש"ע נהורין שבפנים דנוק' שקבלה מא"א וממתק את ש"ה שהם שם אלהים של **הזיווג השני** שכיוונו בתיבת הויה שבברכה השניה. וכאן הבאנו דבריו בשאר הכוונה של הברכה השניה **נ"ס הויה דמ"ה ואדנ"י** כנגד **נ"ה** ועוד **י"ס** הרומז ל**יסוד**.

אור הלבנה דף ל"ח ע"ב **שעשה**. יכווין לשני אל הרמוזים בחנוכה א' בג' יודין וא' דס"ג שהוא מספר **חנה ואחד** בשם הויה ודי' אותיות והכולל ויכוין שעתה מתמלאין ונעשין מספר ש"ע והם בפנים למתק אלהים דיודי"ן וה' אותיות שורשו מספר ש"ה.

ראה בעניין ש"ע נהורין בשער מאמ"ר דף מ"ד סוע"ג.

^{עט} הנה הרב מדבר כאן על אמירת על הנסים וזה כולל כל נ"ה שהם חנוכה ופורים ובהם אומרים על הנסים וגם בהם מברכים ברכת שעשה נסים לאבותינו, אם כן הכוונה היא גם כן על הברכה.

כוונת נסים

המשך הכוונה היא פשוטה היא פשוטה ואין כוונה מיוחדת ואין ביאור ארוך על זה.

פריע"ח דף ק"ט ע"ד : ענין על הנסים⁹ כבר ידעת מה שכתוב בתיקונים **תיקוני זוהר חדש דף קי"ג ע"ב :** כי נ"ה הם ב' פקודין דאתמר בהון פקד פקדתי, והם חנוכה ופורים שבהם מתגלים האורות דנ"ה והנה בנצח שם הויה ובהוד אדנ"י הנזכר בתיקונים והם מ"ה ואדנ"י גימ' נ"ס ויסוד כלול בגויה הכולל נ' שערים גימ' י"מ לכן נקרא על הנסים נ"ס י"ם והנה נמצא כי נ"ה נקראו נסים...

מחברת הקודש דף נ' ע"א : מקביל לכתוב בפריע"ח.

בסידור שלנו כתוב לאבותינו **לאבא. ביר"א** כתוב לאבותינו **לאו"א**. נראה שהגי' **לאו"א** נכונה יותר, **וכך נכוון**.

מחברת הקודש דף נ' ע"ב : מהר"ן זלה"ה סוד היחוד של הו' שמות .

בפשוטם הם כ"ה אותיות

במילו הם ס"ה אותיות כמנין **אדנ"י**

במילוי מילויים יש ק"פ אותיות כמנין להדליק וז"ס **להדליק נ"ר חנוכה**.

הכל יחד, כ"ה ס"ה ק"פ הכל כמנין **ר"ע** ע"ש דברים נפלאים.

⁹ מענין שכוונת נסים אינה בברכה אך היא מופיע בכוונת **על הנסים** אע"פ שאין כוונות בפועל ב"על הנסים"

כוונת ברכת שהחיינו

הנה יש בחנוכה ברכה שלישית שהיא **שהחיינו**, ביום ראשון של חנוכה מכוונים בתיבת הוי"ה שלה לזיווג הג' של הנ"ר הכולל דחנוכה. ובשאר הלילות נכוין את הזיווג הג' יחד עם הזיווג של הברכה השניה בתיבת הוי"ה. ברכת שהחיינו היא ברכת שבח והודאה גם כן בשאר הימים וכן בכל חג וזמן, והוא **אותו** מטבע ברכה, חוץ מכמה שינויים קלים בניקוד ההוי"ה ובחגים לפי החג, כוונת הברכה לא מבוארת בשעה"כ רק במחברת הקודש וכן לא בשלימות בפריע"ח והיא בכמה סידורים.

מחברת הקודש דף ס"ב ע"ד ... **ברכה ג' שהחיינו** יכוון באימא שממנה החיים שנקראת אלהים חיים^א **שהחיינו** ר"ל ש-ה' שהוא **תנהי"ם** (שהיא ה-תנהי"ם)^ב דאימא (והם) סוד ד' אהיה שעולים פ"ד וכן עולה (עולים) **חיינו**.

וקיימנו יכוון שהם **רי"ז** שכן עולה (קיימנו) במספר שהם **המוחין** לז"א^ג והגיענו לזמן הזה היינו לחג"ת שלו ומשם לנוק' (כמ"ש) היינו ליסוד (ביסוד) שלה. **ואלו** הג' שהחיינו וקיימנו והגיענו הם סוד ז' (ו') היות דיסוד (שביסוד) ז"א שהם **ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן** (ע"ב ס"ג מ"ה) **וקס"א קנ"א קמ"ג** (קס"א קמ"ג קס"א)^ד (כל אחד) מאלו (ה' שמות) יש לו כ"ח אותיות, דאיה ע"ה^ה, הרי ו' פעמים כ"ח שהם ג' פעמים נ"ז שהם (והם) הג' נ"ז דשהחיינו וקיימנו והגיענו וצריך לכוון בו היות דיסוד (שביסוד) דז"א שבאים לו הג' אהיה מנהי"י **דאימא** וג' היות מנהי"י **דאבא** שהם מלובשים^ו בנהי"י דאימא.

^א ביר"א כתב תנהי"י דאימא הנקראת **אלהים חיים**, אך בסידורים שלנו לא הכניסו כוונה זו שהיא למעשה ידיעה והגדרה בלבד.

^ב תנהי"ם דאימא שמתלבשים באימא, וזהו החיות שז"א מקבל מאימא ראה **שעה"כ דף פ' ע"ד**. וכן בכוונת הבלעת הדמים ש-ה' א-ש שיש בשם מ"ה רומז על אהיה דאימא שבונה את ז"א. ואע"פ שיש כאן ה' בחינות, מחשבים ד' מהם שגימ' חיינו, שנייה הם אחד תרי פלגי גופא.

^ג כאן כתב המוחין לז"א ובכוונה בסידור הרש"ש כתב המוחין דז"א, וזה נראה שלפני שהגיעו הם המוחין לז"א וכשכבר הגיעו הם המוחין דז"א, ולא כתוב במחברת הקודש שמגיעים לנוק' רק בכוונה של 'לזמן הזה' וגם לא כתוב **שנמשכים** לז"א ויש עוד שינויים שצריך לעיין היטב ובספר "עטרת מרדכי" על חנוכה תמצא **ישוב לכל השאלות**.

^ד כך היתה הגירסא של כ"י ספר כוונות ישן שהיה בידי הרש"ש אך בכ"י המובא בסידור הרב קוינקא כתוב קס"א קמ"ג קנ"א. ועיין **שער הפסוקים דף ל"ה ע"א** על הפסוק ועתה יגדל נא **כח** אדניי בסוף העמוד כתוב... והנה **בחי' מלוי המלוי** הוא הנקרא **כח אדני**, לשתי סיבות, **האחד** הוא, כי היות בו מלוי שני למלוי הא', הוא הוראת תוספת כח. **השנית** הוא, **ע"ש ההוי"ה שמלוי המלוי שבה הם כ"ח אותיות, לכן כל שאר מלוי המלוי שבשאר השמות, נקרא כח ה' על שמו**. מעתה גם לפי גירסת המחברת הקודש שהביא קנ"א אע"פ שיש בו במילוי המילוי רק כ"ד אותיות הוא גם נקרא כח ואפשר גם לסדר לפי גירסת מחברת הקודש והרב קוינקא. כך נלע"ד.

^ה היות ובמילוי המילוי יש רק כ"ז אותיות לכן זה עם הכולל.

^ו הלבושים כאן הם מילוי המילוי וזה נראה כך כדי בגלל הגימ' כמובא בשע"ר ב' בשם ר' שאול שאלה כ"ב.

וכשאומר והגיענו יכוון שעולה (ש-ו) הגיע עולה **פ"ח, ע"ח** (ה-ע"ח [הגע]) הם ג' היות שאמרנו שעולים **ע"ח** והי' עם הב' כוללים הוא נגד (כנגד) **י"ב** אותיות דג' היות ע"כ ע"ש.

הנה המילים לעיל שהם בסוגרים זה לפי גירסת כ"י **ספר כוונות ישן שהביא הרב וידאל קוינקא בסידורו**. אך נראה שאפשר לקיים הגירסא של מחברת הקודש ללא תוספות ושינויי הרב קוינקא. שכן כתב ז' **היות דיסוד**, באמת כך יש ז' **היות** הנ"ל ביסוד דז"א, כמו שכתוב בסידור ב' דף י' ע"ב, בכוונת יהי כבוד שהם גימ' **פור"ת** ליסוד דז"א ושם כוונת **פור"ת** גימ' ז' שמות, שזה גם מספר ר"ת של י"ח פסוקים. כמו שמבואר בליקוטים דף כ"ז ע"א ובשער הפסוקים דף כ' סע"ב וכן עיין בהגהת הרמ"ז בסוף אוצרות אות רמ"ח.¹⁹ ורק שמאלו עושה את הכוונה של ג' נ"ו ועל כן משתמש במלא דמלא דע"ב ס"ג מ"ה שבהם כ"ח אותיות, וגם במלא דמלא של קס"א קס"א וקמ"ג שבהם צריך להוסיף את הכולל. והחליף את הקנ"א בקס"א כנראה בגלל מספר אותיות שכן בקנ"א יש פחות אותיות. כמו שמבואר בשם רבי שאול בשערי רחמים ב' שאלה כ"ב.

מה שעושים כוונת ג' פעמים נ"ו בסוף ולא במקומו בכל מילה ומילה. הוא כי במקום שהכוונה מלוקטת מכמה מילים אפשר לעשות את הכוונה בהתחלה או בסוף, כמו שראינו בנח"ל שעושים אותה בהתחלה, וכן כוונת יב"ק מ-נ"ו דאלהינו ו-נ"ו דאבתינו. וכן במ"ו של לעולם ועד.

סידור אור הלבנה דף ל"ט ע"א שהחיינו יכוין שה' ד-שהחיינו היינו תנהי"ם דאימא הנכנסים בז"א ובהם ד' אהיה שעולים כמספר חיינו... ורואים ד' אהי"ה וקיימנו גימ' רי"ו שהם המוחין דז"א

והגיענו יכוין ש-הגיע גימ' ג' היות עם י"ב אותיות דהיינו²⁰ הג"ע גימ' ג' היות ומספר היו"ד וכללותו וכללות הגי"ע הם י"ב (אותיות ג' היות) עוד יכוין בג' נו נו נו דשהחיינו והגיענו וקיימנו שעולים ג' כחות דעס"מ שבנהי"י דאבא מלובשים בג' כחות דקס"א קס"א קמ"ג דנהי"י דאימא ומשם ליסוד דנוק' (כאן ציור הכוונה)

לזמן ונכנסים בז"א הזה היינו לחג"ת שלו ומשם לנוק'.

¹⁹ ז"ל: נלעדי"ן כי בעת שמקבל יסוד ז"א מבי יסודי או"א הז' שמות שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן וקס"א קנ"א קמ"ג גימ' תרפ"ז סוד בן פור"ת אז נקרא יסוד ז"א פור"ת, אבל אח"כ בעת שמשפיע יסוד ז"א אותם הז' שמות ביסוד רחל אז מתהפך מלת פור"ת ונעשה תור"ף וז"ס שמקום ערות האשה נק' תור"ף עמ"ש בסוד התרפים. ע"ש. **סידור ב' דף י' ע"ב** ... גם יכוין להמשיך עסמ"ב קס"א קמ"ג קנ"א העולים פורת כמספר ר"ת של החי"י פסוקים לבן פורת יוסף שהוא היסוד חי"י עלמין... שם דף י"א סוע"א: יכוין להמשיך ז' שמות אלו מספר ר"ת דחי"י פסוקים ליסוד לעשות כתר כמספר הסופי תיבות לנוק'... שם בדף י"א ע"ב: רואים כאן את הז' שמות כאמור שהם כמספר תרפ"ז והוא גם גימ' תזריע שזה הוא עניין מה שיש ביסוד דנוק' ליצירת הוולד. ראה שער הפסוקים דף כ' סוע"ב.

²⁰ הנה לכאורה התחלת הדיבור הוא חסר ולכן מבאר ואומר דהיינו ומבאר.

צריך להבין איך נעשה את הכוונה שהרי לפי פשט מחברת הקודש עם גירסת ספר הכוונות ומה שסידר הרש"ש משמע שיש **שני** מיני שפעיים. (1) **שהחיינו וקיימנו** לחב"ד דז"א וההמשך ב-**לזמן** נמשכים לז"א **הזה** היינו לחג"ת שלו ומשם **לנוק'**. (2) שפע והגיענו וג' נ"ו נ"ו נמשכים לז"א כנראה **ליסודו** ומשם **ליסוד דנוק'**. (הרי ש-ב' שפעיים מגיעים ל**לנוק'** מה שמגיע **ליסוד דנוק'** הוא השפע שבתיתת הגיע **ליסוד דז"א**. ומה שמגיע **לנוק'** סתם זה מהשפע שהגיע לחג"ת דז"א ב-**שהחיינו** וממשיך ב-לזמן הזה). עיין **יר"א ג' עמ' 368 489** שעשה כמו סידור **הרב משען**. וגם בסידור **הרש"ש** מה שכתב **לנוק'** לא כתב ליסוד שלה. מכל זה נראה שמשמע שצריך לכוון כנ"ל.

בענין כוונת ברכת שהחיינו יש **מערכת אחרת** המופיע: **מחברת הקודש דף ל"ד רע"ג**: ברכת שהחיינו הוא **ביסוד** בסוד ח"י וקיימנו בנ"ה שהם ב' קיימין המקיימין את האדם והגיענו לזמן הזה סוד מלכות סוד זמנים כנודע... וכן כתוב **שעה"מ סוף פר' עקב דף מ"ו רע"ב ד"ה** ברכת שהחיינו. **שרף פרי ע"ח שער הפורים ריש פרק ב' פריע"ח דף ק"י אע"ד וכן שם דף ק"ה סע"ד**. זו מערכת אחרת. ראה ספר **"עטרת מרדכי" חנוכה בעמ' ק"ס** והלאה. למו"ר הרה"ג **הרב מרדכי עטיה שליט"א**.

סידור הכוונה אור הלבנה דף ל"ט ע"א: **שהחיינו**. יכוין שה' דשהחיינו היינו תנהי"ם דאימא **לגלגל"ס** בז"א ...

לזמן ולגלגל"ס בז"א **הזה** היינו לחג"ת שלו ומשם **לנוק'**.

הנה בכוונה בסידור **הרש"ש** הוסיף **פעמיים הנכנסים בז"א**. וזה לא מופיע במחברת הקודש. ומשם **לנוק'** ובתיבת והגיענו כתב **ליסוד דנוק'**.

ראה את סידור הכוונה, הרי שיש ב' מערכות א' לחג"ת דז"א ומשם **לנוק'**. וב' **ליסוד דז"א ומשם ליסוד דנוק'**.

והיות והם שתי המשכות מוכרחים לומר שהם ב' **שפעיים**. ובכל מערכת רואים בחינת מוחין ולבושים, ובג' נ"ו זה בחינת לבושים שיש במלא דמלא הם כ"ח אותיות בהוי"ה וכן באהי"ה עם הכולל הרי כ"ח, הרי ו' פעמים כ"ח, ג' של אהי"ה זה **לבושים** של **אימא**, וג' כ"ח של היות הם **לבושים** של **אבא**.

והגיענו נכווין בה. נ"ו לחוד. ו' לא בחשבון, **הגיע**, גימ' פ"ח. **הג"ע** ע"ח גימ' ג' היות, המספר שלהם. י' ועוד ב' כוללים הרי ג' היות י"ב אותיות, הרי ב' מערכות ו' היות א' ג' הם **מספר**, וב' י"ב הם **אותיות**.

סידור הכוונה כוונות זמניות דף ל"ט ע"א: **והגיענו** יכווין ש-**הגיע** גימ' ג' היות עם י"ב אותיות. **דהיינו הג"ע** גימ' ג' היות (גימ' ע"ח) ומספר ה'י וכללותו וכללות **הג"ע**, הם י"ב אותיות **יהו"ה יהו"ה יהו"ה** [ונכנסים בז"א^ט] ומשם **ליסוד דנוק'**.

^ט נראה היינו ליסוד דז"א ומשם ליסוד דנוק' אך השפע שמגיע הזה לחג"ת דז"א ומשם לנוק' ששם בגובה חג"ת נמצאת הנוק' ולא יסודה.

(כאן יש המשך לזמן הזה היינו לחג"ת שלו ומשם לנוק' ונשאלת השאלה למה השמיט הרש"ש ליסוד דנוק' ונראה מפני שהעביר את הכוונה ליסוד דנוק' בכוונת ההמשכה של ג' נו נו שם השפיע ליסוד דנוק'. ראה ספר בניהו תיקוני הנפש דף י' ע"ב: שורה ד' בד"ה ויתחדו... ד-ג' כחות דע"ב ס"ג מ"ה מג' כלי יסוד דז"א לג' כלי יסוד דנוק' ע"ש. שיך קצת קשר למה שביארנו כאן.)

כאן רואים רק ג' הויות, יש מקומות שעשו ו' הויות ג' כנגד המספר וג' כנגד האותיות, וכאן ג' הויות משמשות לב' הדברים, מספר ואותיות.

הנה עוד יש לשים לב שהסידור בכוונת והגיענו הפך את סדר הכוונה ממה שכתב במחברת הקודש. א' במחברת הקודש קודם ביאר את הכוונה של נו נו ואחר כך והגיע-נו. ב' אך בסידור התחיל כוונת הגיע ואחר כך נו נו נו. אך בזה מובן הסידור שיש כתובת שכתוב ומשם ליסוד דנוק' שהיא מתאימה לכוונת והגיענו ולכן הפך הסידור.

הרי שהן ב' המשכות לנוק' א'- כאן ב-והג"ע ההמשכה ליסוד דנוק', ב'- ובכוונת הזה לחג"ת ומשם לנוק'. ראה לעיל כתבנו הכרח בדרך אפשר, עוד ראה בספר "עטרת מרדכי" עמ' קס"ג. שיש על זה כמה שינויים בסידורים ועסק בזה ע"ש.

בעניין ניקוד בהוית ברכת שהחיינו

הנה בסידור **אור הלבנה** לא סידרו מטבע ברכה עבור ברכת שהחיינו ולכן אין גילוי מה עשו בתיבת הוי"ה איך ניקדו אותה, יש סידורים שעשו ב' הויות אור הזמן ואור ז"א ויש סידורים שנקדו את ההוי"ה יו ניקוד ז"א והה ב'ניקוד הזמן. ויש להבין מה נקד בברכת שהחיינו על בגד חדש וכד'.

פריע"ח דף ק"ט ע"ד סוף קטע ראשון. בברכה ג' שם מ"ה כולו **חולם** ובכל **שהחיינו** הכל מ"ה... ע"כ.

הרי שם מ"ה הכוונה שהוא של הזיווג השלישי של הנר ומה שהוא בחולם נראה שהוא בחינת ז"א.

פריע"ח דף קי"א ע"א שורה 6 ובהוי"ה של **שהחיינו**, צריך לכוין ב' הויות, ראשונה (לשלמותו. חד"), כולו **חולם** שהוא אור וניקוד ז"א, וא' כולו **חיריק** שהוא ניקוד **נצח**, שהוא היה **עיקר הנס**. ודע, כי **בכל שהחיינו**, צריך לכוין ב' הויות, ראשונה לעולם **חולם**, והשניה **לפי הזמן** :

כאן מוסיף שצריך ב' הויות לכוון בחינת ז"א להזמן וכאן הוא בכוונות פורים לכן לא אמר מ"ה כמו לעיל בחנוכה. **ראה שלום וצדק דף ל"א ע"ג** בסוף ספר דעה והשכל.

משנת חסידים עמ' תרי"א פ"ד משנה ח' אח"כ יברך **ברכה שלישית** ויכוין ההויה נקודה **חולם** ועוד יכוין מ"ה **ואדני** והוא כנגד **נה"י דז"א**... ע"ש.

מכאן משמע שיש הוי"ה פשוטה והיא נקודה חולם ולא כתב ניקוד כנגד הזמן. ועוד הוי"ה של היחוד שהיא של מ"ה.

כנפי יונה דף רל"ו סוף סימן כ"ד ולברכת שהחיינו מ"ה ס"ה ויהיה שם מ"ה כולו חולם וסימן לשהחיינו "עשה ירח למועדים פירוש ברכה הבאה לכל המועדים כוונות אזכרה לשם מ"ה מדת הדין וממילא שהויתו ס"ה. ע"כ. ראה גם **כנפי יונה דף ר"מ ס' כ"ט**

הזכיר כאן בכוונות חנוכה מ"ה ס"ה וגם ש-מ"ה **בחולם** אך לא ברור אם מ"ה זה רק בעניין חנוכה היחוד השלישי של הנ"ר או שהוא בחינת ז"א. ועוד מה יהיה בשאר החגים אין התייחסות לניקוד הזמן רק **חולם** שהוא בחינת ז"א, ועוד נתן סימן מפסוק לברכה של **כל המועדים**, סיום הקטע מידת הדין לא ברורה.

עשה ירח למועדים ר"ת 110 = מ"ה ס"ה. ס"ת חמ"ה שהמועדים שלנו גם תלויים בחמה, שמור את **חודש האביב** (ר' יהודה אשאש הי"ו).

עשה ירח = שהחיינו וקיימנו ועוד ב' כוללים. (ר' מנחם פרג')

מחברת הקודש דף נ' ע"א שליש אחרון **בברכה השלישית** הזכרים חולם והנקבות **חיריק ע"כ ע"ש**.

^ז הלשם מוחק זה עשה סוגריים נראה מיותר.

הנה כאן הוא בפורים לכן הזכרים י"ו בחולם הוא עניין ז"א והנקבות ה"ה בחיריק שזה פורים.

מחברת הקודש בדף ס"א ע"א שליש אחרון: ... וברכת שהחיינו הזכרים בחולם והנקבות בחיריק סוד נצח ותפארת שהוא היה **עיקר בנס זה** ... ע"כ ע"ש.

הנה שוב אנחנו כאן בכוונות פורים וחולם ז"א **חיריק** נצח שהיה **עיקר בנס** זה של פורים.

משנת חסידים בפסח בעמ' תס"ט (חדש): ... ובהיות שהחיינו יכולין שם מ"ה.

כאן סתם ולא פירש נראה שם מ"ה שהוא ז"א אך לא ביאר את הניקוד, אך בהמשך בכוונת פורים ביאר יותר.

משנת חסידים בפורים בעמ' תרי"ט (חדש): ... ובברכה שלישית וכיון בשם הוי"ה כולה חולם שהוא ניקוד ז"א **כי כן צריך לכוון בכל שהחיינו**, ועוד יכולין הוי"ה אחרת לפי הזמן ובזמן הזה של פורים תהיה בניקוד **חיריק** שהוא ניקוד נצח כי הוא **עיקר הנס להיות עיקר התפשטות אבא המתגלה היום בו**. ע"כ ע"ש.

הרי כאן מדבר לכאורה על היות פשוטות ולא שם מ"ה ויש קביעה שבכל שהחיינו הניקוד הוא חולם, שהוא ניקוד ז"א המורה על הת"ת. וכאן עבור הזמן צריך הוי"ה אחרת מנוקדת לפי הזמן וכאן פורים נצח. ועוד צריך להבין מה שאמר **עיקר התפשטות אבא** וכן כתב לעיל במחברת הקודש.

סידור ר' אשר עשה בלולב דף שפ"א ע"א: ... הויה בחולם ושם מ"ה. וכן בדף ש"א ע"ב בקידוש ליל פסח הויה בחולם ושם מ"ה. ע"ש.

משמע מרוב המפרשים שיש עניין שם מ"ה דווקא בברכת שהחיינו ולא קשור ליחוד השלישי של חנוכה אלא שהוא כנראה בחינת ז"א, ולא מזכירים עניין ניקוד הזמן. וצ"ע.

מכל הנ"ל נראה שיש ב' אפשרויות או לעשות ב' היות פשוטות אחד כנגד ז"א בחולם ואחת כנגד הזמן או לחלק הכל בהוי"ה אחת זכרים ונקבות הזכרי י"ו בחולם והנקבות ה"ה בניקוד הזמן וכך מסודר ברוב הסידורים אך עניין שם מ"ה בחולם במקום הוי"ה פשוטה לא ברור אולי רק בחנוכה שהוא יחוד השלישי.

פתח עינים דף ע"ח ע"א: ... שאין לעשות כוונות בלשם ייחוד. ע"כ ע"ש.

מקורות נוספים לשיטתנו עיין ספר "עטרת מרדכי" למו"ר הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א על חנוכה. ועוד בעניין הניקוד שם "עטרת מרדכי" עמ' נ'.

וראה סידור כוונת הברכה בפועל ומובנת לפי צבעים במטבע שסידר הרב יואל חנון הי"ו בספר "עץ חיים למוצאייהם" וכן בספריו לחנוכה ופורים "גנזי חיים" בהוצאת הרב יואל חקון הי"ו והישיבה "החיים והשלום".

פרפראות לחכמה גימ' מר' מנחם פרג' נ"י

פתילה כפופה = נקודת ציון

ההוא רוחא דשביק בה בעלה בביאה קדמאה = 932

נפש המלכות = 931 אש נכפפת = 931

שמן מלא: שייך מ"ם נו"ן = מתוק

נר מצוה ותורה אור: נר מלא: נו"ן ריש' = ותורה. מצוה מלא: מ"ם צד"י וא"י ה"ה = אור

ס"ג מלא: סמ"ך גמ"ל = טפטפ"ה = 193 = כף ואו זין ואו = 193 = אלף הה יוד הה, יוד הה וו = 193.

טפטפ"ה = ע"ל צב"א = ע"ל מג"ן.

יסו"ד = 80 הו"ד = 15 ביניהם 15-80 = 65 = אדנ"י 4 אותיות = ארבע אצבעות.

טפח מלא = אל אדני מלא ועוד אדני. כזה.

טי"ת פ"ה חי"ת = 921 = אל"ף למ"ד, אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, אדנ"י = 921.

נוצ"ר חס"ד = 418 = חי"ת = 418 תיקון עד ההוד שהיא הספירה השמינית ח'

שעשה: ש"ה מלא = ש"ע = שייך ה"ה

גינת אגוז: ואמרו לי מה שמן מת ס"ת הוי"ה ל' ומ' של לי מה = 70 = סוד. שמ' של שמו. הם בקשו לדעת סוד שם הוי"ה. בזה השתמשנו בכל האתיות.

ושעשע = 746 = חור פתן ועוד ב' תיבות = 746

הדס רומז לשלושה אבות. הד"ס ומלא כזה ה"י דל"ת סמ"ך = אברהם יצחק יעקב = 638

עשה ירח למועדים ר"ת 110 = מ"ה ס"ה. ס"ת חמ"ה שהמועדים שלנו גם תלויים בחמה, "שמור את חודש האביב" (ר' יהודה אשש הי"ו)

עשה ירח = שהחיינו וקיימנו ועוד ב' כוללים. (ר' מנחם פרג')

חנוכ"ה מלא גימ' רג"ל מלא ועוד ג' אותיות והכולל. כזה רי"ש גמ"ל למ"ד ועוד 3 והכולל = חי"ת נו"ן וי"ו כ"ף ה"י.

מחברת הקודש דף נ' ע"ב: ... מהר"ן זלה"ה סוד היחוד של ה' שמות. בפשוטם הם כ"ה אותיות, במילו הם ס"ה אותיות כמנן אדנ"י, במילוי מילויים יש ק"פ אותיות כמנן להדליק וז"ס להדליק נ"ר חנוכה. הכל יחד, כ"ה ס"ה ק"פ הכל כמנן ר"ע ע"ש.

אלול מלא כך: אלף למד ואו למד = 272 = 48 ועוד 224 = דרך ועד מ"ח. בענין כוונת חודש אלול ומ"ח שעות של שני הימים הראשונים. ר' מנחם פרג' הי"ו.

הנה אותיות נ"ו במספר קידמי הוא גימ' גבורה, נ' במספר קידמי הוא קצ"ה ועוד ו' במספר קידמי כ"א יחד גימ' רי"ו = גבורה. רבי מנחם פרג' הי"ו.

זהרירן מיכאל, אומר הרב שקס"א הוא שורשם. והוא כך: קוף סמך אלף ועוד קס"א = 578 ע"ה הרי איך קס"א שורשם של ב' השמות. (בשם רבי מנחם פרג' נ"י).

פורים

בעניין הברכה האחרונה

הנה בפורים זכיננו והגבורות היו לצדנו ועזרו לנו לריב את ריבנו וכו' וצריך להבין שבכל שנה הארה זו חוזרת בבחינת מה ויש פעולות במעשה המצווה ובכוונות המורות דבר זה, איך נכוון ואיך נשבח ונודה על זה.

שער הכוונות דף ק"ט ע"א.... בעניין פורים הנה נוסח ברכה אחרונה של המגילה היא חמשה מטבעות ואלו הם, הרב את ריבנו, והדן את דיננו וכו', והם כנגד ה' גבורות הנודעות אשר על ידיהם יריב את ריבנו וידין את דיננו... ע"כ ע"ש.

הנה הרב בשעה"כ לא ביאר כלל את כוונות הברכות הראשונות זה נלמד מספר פריע"ח. כאן מבאר ברכה אחרונה שהגבורות פעלו, ולא מבאר איזה גבורות אלו אם מצד אימא או מצד אבא. ולא מפרט הכוונה, הניקוד, וכל גבורה למה רומזת. כמו שאומר הכתוב תהילים פרק פ' ג'.... עזרך את גבורתך ולךה לישעךה לנו.

שעה"כ דף צ"ה ע"ב.... והנה צריך שתדע כי בכל מקום שנמצא בתורה ב' אותיות נ"ו בסופי תיבות כגון אלהינ"ו אבותינ"ו וכיוצא בזה כולם הם בחינת גבורות וכנזכר בעניין פסוק ויהי נועם שאומרים במוצאי שבת. והטעם לפי שכל הגבורות נכללות ב-ה' גבורות שהם אותיות מנצפ"ך העולים בגימ' פ"ר, ואם תחלקם לה' חלקים שהם ה"ג יהיה כל חלק מהם נ"ו כי ה"פ נ"ו הם בגימ' מנצפ"ך ולכן כל מקום שתמצא אותיות נ"ו^א בסוף תיבה הם דין וגבורה. ונודע כי ה"ג אלו הם ה' הויות העולים בגי' ק"ל וכל הויה מהם הוא במילוי כזה^ב יו"ד ה"י ו"ו ה"ה העולה בגי' נ"ז והעניין הוא כי ה"ג הם במנצפ"ך העולים פ"ר ואם תחבר עמהם אות ה' שהיא בבניה יהיו בגימ' פר"ה שהם בגימ' ה' הויות כל אחד במילוי הנזכר וכל בחינת נ"ו הוא גבורה ודין כי כל גבורה מה-ה' גבורות היא הויה אחת העולה נ"ו כנזכר... ע"כ ע"ש.

כאן מביא כלל בכל מקום שיש שתי אותיות נ"ו בסופי תיבות זה בחינת גבורות, שה' פעמים נ"ו גימ' מנצפ"ך, וכאן לא מדבר בכוונות פורים, ולכן ההמשך לא שייך לפורים.

שעה"כ דף ס"א ע"א.... גם דע כי צריך שתכוין שה' פעמים נרמזו אותיות נ"ו בפסוק הזה והם אלהינו עלינו ידינו עלינו ודינו וה"פ נ"ו הם בגימ' מנצפ"ך שהם סוד ה"ג שבעשיה שהיא בחינת נוק' ותכוין למתקם ע"י האור הנמשך מן הבינה

^א הנה אותיות נ"ו במספר קידמי הוא גימ' גבורה, נ' במספר קידמי הוא קצ"ה ועוד ו' במספר קידמי כ"א יחד גימ' רי"ו = גבורה. רבי מנחם פרג' הי"ו. מספר קידמי הוא ספירת חשבון כל האותיות עד נ' א' ועוד ב' וכו' ועוד י' ועוד כ' עד נ' הרי קצ"ה.

^ב נראה לכאורה ששם זה הוא חציו ע"ב וחציו ב"ן אך אולי מתאים יותר לאמר שחציו הראשון הוא ס"ג בחי' יותר גבורה מהע"ב אך אולי לא זה ולא זה אלא שם בפני עצמו וכך הוא, וצל"ע.

הנקראת **נועם** כנזכר ובברכת אבות דראש השנה בתיבות אלהינו ואלהי אבותינו.²²
כו' נתבאר ענין זה היטב...ע"ש.

הרי כאן הוא מדבר בכוונת ויהי נועם ה' אלהינו עלינו... וגוי' צריך כל ה-ה' גבורות בפסוק זה **למתקם** במוצאי שבת על ידי אור ה**בינה** שהיא גם בחינת שורש הגבורות שאין הדין **נמתק** אלא **בשורשו**, והיא רמוזה בתיבת **נועם**, בפסוק כתוב ללא ו' **נע"ם** והוא בגימ' **ק"ס** וע"ה **קס"א** הרמוז **לבינה**, שהיא אהי"ה במילוי יודי"ן.

פרי עץ חיים דף ק"י ע"ד... והנה בברכה אחרונה של המגילה, הם ה' מטבעות, **ה"פ נ"י**, הרב את ריבנ"ו והדן את דיננ"ו וכו', כנגד ה"ג מנצפ"ך, בעלי הדין והמריבה... ע"ש.

פרי עץ חיים דף קי"א ע"א: שורה 8... ובברכה אחרונה בפתיחתה צריך לכווין כל האותיות ההויה **בשבא**²³ שהוא ניקוד **גבורה** לרמוז **שהגבורה נהפכה לעזרתנו** ולכן בברכה זו יש ה' כפולות נגד ה' גבורות **מנצפ"ך**. כי הרב את ריבנו, רומז לגבורת **אבא**. והדן את דיננו, לגבורת **אימא**. והנוקם את נקמתנו, לגבורת **ז"א**. והנפרע לנו מצרינו, והמשלם גמול, לגבורות **לאה ורחל**. ובחתימתה, **יכוין לרחל**, בהו"ה **בניקוד אלהים**, בסוד כוס ישועות אשא. וה' עליון תקיפין דסחרין **לשושנה**... ע"כ ע"ש.

הנה כאן ב' חידושים שהו"ה היא **בשבא**, וכאן חשוב לשים לב **שהגבורה נהפכה לעזרתנו**.
והרמז **יום פ"ר** אותיות **פורים**, ש-ה' **גבורות** הם ביום זה לעזרתנו.

וגם מבאר לנו כל גבורה למי רומזת מפרצופי אצילות, כאן כתב גבורת **אבא** ובסידור הכוונה כתב גבורות. רק מבאר **לאה ורחל** בכללות. ובסידור יש בירור **לאה ורחל** כמו שנבאר. בהמשך רומז למאמר **סוד מאמר השושנה** בפתיחת הזוה"ק וז"ל: **"כשושנה בין החוחים"**... מי זו השושנה היא **כנסת ישראל** יש בה אדום ולבן כנגד **דין ורחמים**, ועוד שם מה שמדברים בזה **בחנוכה** עניין י"ג עלים, י"ג מידות דסחרין לה לכנסת ישראל לשמור אותה.

וזה רמז בפרשה ראשונה של בראשית **מאלקים** הראשון עד **אלהים** השני יש י"ג תיבות. וכאן הרמז ל**י"ג** מכילאן דרחמי וזה רומז למה שעושים **בחנוכה**. וגם יש **חמשה** עלים ירוקים והם עוטרין את ה**י"ג** עלים העליונים נקראים ישועות **כוס ישועות**, ראה פירוש **מקדש מלך לרבי שלום בוזאגלו**. הם ה' עלים הירוקים רמז לה' גבורות **מנצפ"ך** והם **ישועות**. וכאן הרמז לה"ג מנצפ"ך **פורים** ע"ש. **הרי** איך הזוה"ק פותח ברמזים **לחנוכה ופורים**. וכן ראה פירוש **הכתם פז, לרבי שמעון לביא**. וראה מה שסיכמנו על מאמר

²² ראה **שעה"כ דף צ"ג ע"ג** שם הדרוש הוא כולו בפנימיות דחיצוניות.

²³ יש גורסים ששם הניקוד הזה הוא **שווא**, אך ביחוד מסויים בסידור **בניהו בן יהוידע**. **זיכך הנפש דף כ"ה ע"ב**. עושה שם כוונה בגימ' ב**ניקוד** וכותב **שבא**, משמע לפי **האר"י** צריך לכתוב **שבא**. ועוד נלע"ד לתת טעם **שווא** מלשון שוא לכם, שאין לו תנועה, לפעמים מקושר לאות לפניו, או לאות שלאחריו, ולכן נקרא שוא שאין לו קביעות.

השושנה בכוונות חנוכה בעניין **החמש** עלין כנגד הגבורות שרומזים **לפורים**, וי"ג עלים שנרמזים **בחנוכה** י"ג מכלילאן.

הרי שיש **הוי"ה** ראשונה שהיא ניקוד **גבורה** שהיא נהפכה **לעזרתנו** אך **בהוי"ה** האחרונה היא בחינת **כוס ישועות אשא** לשמור על כנסת ישראל.

שערי רחמים א' שאלה ר"ה :... **שאלה** : כתוב בסידור בברכה אחרונה דמגילה וז"ל הרב **את ריבנו**, והדן **את דיננו**, והנוקם **את** נקמתנו, והנפרע לנו מצרינו, והמשלם גמול לכל אויבי נפשנו, הם חמשה כנגד ה' אותיות **מנצפ"ך** מדוע **בשלשה** ראשונות **יש** כל אחד **את**, ו**שנים** אחרונים **לא יש את**?

תשובה : בשלוש ראשונות שהם גבורות **דאבא**, וגבורות **דאימא**, וגבורות **דז"א**, פועלים ע"י **המלכות** שהיא נק' **את**. והשנים אחרונים שהם גבורות **דלאה**, וגבורות **דרחל** הם עצמם **מלכות** לפיכך לא כתב **את**. מרבי שאול.

סידור אור הלבנה כוונות זמניות דף נ"א ע"ב :... סידר הויה ראשונה בניקוד **שבא** כולה. ובעניין ה' גבורות, הסדר בסוף **והנפרע** גבורות **לאה**, **והמשלם**, גבורות **דרחל**.

סידור רבינו אשר דף ת"ד :... הפך את הסדר של **לאה ורחל** וסידר **והמשלם**, גבורות **רחל** **והנפרע**, גבורות **דלאה**... וכן הוא **במשנת חסידים פורים פרק ח' משנה י'** (ובחדש) **דף תרכ"א**... ע"ש.

טור או"ח סי' תרצ"ב בב"ח :... ראשית אומר שלא אומרים **האל** לא בהתחלת הברכה ולא בסיומה, מפני שכבר מזכיר אלוהינו. והסדר שהוא מציע, **והנפרע** בסוף, **סמוך** לחתימה, **מעין** החתימה. ומביא דעת **הרמב"ם** שהיא כעין נוסח הסידור שלנו אך הוא מוסיף שם בסיום הברכה ברוך אתה ה' **האל** הנפרע לנו... אך אצלנו הוא בסוף **האל** המושיע... בהמשך מיישב את שתי הנוסחאות ואומר : **טעם הוספת ב' האל** הוא רומז שאסתר הזכירה בתפילתה **"אלי אלי למה עזבתני"** ונהפוך הוא ולכן מזכירים שם **האל** שהוא חסד **"חסד אל כל היום"** לכן מזכירים בהתחלה **האל הרב** את ריבנו ובסוף **האל המושיע**. ע"כ. ע"ש. נלע"ד שזה אינו נוסח הרמב"ם, שכן לפיו יש **האל** בהתחלת הסיום **האל הנפרע**, אך אנו אומרים אותו בסוף הסיום **האל המושיע**. ובהתחלה יש **האל הרב** כמו נוסח **הרמב"ם**.

בסידורי הפשט סדרו הנפרע לנו בסוף **מעין החתימה**. וכן לפי הפשט **לא אומרים האל** לא בתחילה ולא בסוף. ואם כן סדר הכוונות הוא כפי שיטת **הרמב"ם**.

סדר חלוקת השפע באו"א והחילוף

כדי להבין את הארת מרדכי המתגלה בפורים, צריך להבין איך נבנים הפרצופים חלוקת השפע והחילוף שבאבא ואימא, כדי להבין איך נכנסים המוחין בז"א אחר החילוף ואיך יש בליטת יסוד דאבא בנסירה בנוק'.

עץ חיים א' דף צ"ב ע"ד וכן שם דף ע"א: ... אחר שעתיק וא"א לקחו חלקם, מתוך השפע מ"ה וב"ן הבאין מזיווג ע"ב ס"ג דא"ק. או"א וישסו"ת יקבלו מתוך המ"ה והב"ן. בינה דמ"ה. וז' קצוות דחכמה דב"ן, וז"ק דבינה דב"ן... ע"כ.

אוצרות חיים דף י"ח ע"ד: ... והנה העתיק לוקח משם מ"ה בחינת הכתר שלו שהם הטעמים, ומשם ב"ן לוקח חמשה ראשונות דכתר שלו שהם ג"כ טעמים... ועוד לוקח ג' ראשונות דחכמה דב"ן, וד' ראשונות דבינה דב"ן, וז' הכתרים של הז"ת דב"ן.

ואריך לוקח משם מ"ה בחינת חכמה שהם הנקודות. ומשם ב"ן לוקח ה' תחתונות דכתר דב"ן.

ואבא הוא חכמה של האצילות, לוקח משם מ"ה, חצי בינה של מ"ה שהם התגין, ומשם ב"ן לוקח ז"ת דחכמה דב"ן...

ואימא היא בינה שבאצילות, לקחה משם מ"ה חצי בינה של מ"ה שהם תגין, ומשם ב"ן לקחה ו' תחתונות דבינה דב"ן... ע"ש.

רבי שאול שם באש"ל אות ד': ... ואבא הוא חכמה של האצילות, לוקח משם מ"ה חצי בינה של מ"ה, וכו' עיין שער המוחין פרק י' דף ק"א ע"א שכתב: אבא לקח כתר וחכמה דבינה דמ"ה. ואימא עי' לקחה בינה דבינה דמ"ה. ויש"ס לקח ז"א דבינה דמ"ה. ותבונה לקחה מלכות דבינה דמ"ה... ע"ש.

ראה ציור של חלוקת השפע צבעוני המופיע בספר עץ חיים למוצאיהם וכן הבאתיו בספר אוצרות הישועה חלק א' ראה שם וכמובן צריך להבין בפרטות ללמוד כל חלוקה זו שעושים בכל תיקון ותפילה וברכה.

חלוקת השפע באו"א והחילוף הכללי

אימא שמאל		אבא ימין		
ב"ן דב"ן ה"ק דבינה דב"ן	ב"ן דמ"ה בינה דבינה דמ"ה	מ"ה דב"ן ו"ק דחכמה דב"ן	מ"ה דמ"ה כתר וחכמה דבינה דמ"ה	או"א
תבונה		ישראל סבא		
ב"ן דב"ן מלכות דבינה דב"ן	ב"ן דמ"ה מלכות דבינה דמ"ה	מ"ה דב"ן מלכות דחכמה דב"ן	מ"ה דמ"ה ו"ק דבינה דמ"ה	ישסו"ת לפני החילוף
ב"ן דב"ן מלכות דבינה דב"ן	מ"ה דב"ן מלכות דחכמה דב"ן	ב"ן דמ"ה מלכות דבינה דמ"ה	מ"ה דמ"ה ו"ק דבינה דמ"ה	אחרי החילוף הכללי

בחילוף הכללי : אבא לפני החילוף מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן. כמו אחרי חילוף פרטי.

אימא לפני החילוף ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן. כמו אחרי חילוף פרטי.

אחרי החילוף : אבא מ"ה וב"ן דמ"ה, אימא מ"ה וב"ן דב"ן, והחילוף בישסו"ת.

חילוף הפרטי: זו"ן הקטנים

אימא				אבא			
אימא		אבא		אימא		אבא	
ב"ן	מ"ה	ב"ן	מ"ה	ב"ן	מ"ה	ב"ן	מ"ה
דב"ן	דב"ן	דמ"ה	דמ"ה	דב"ן	דב"ן	דמ"ה	דמ"ה
בינות	חכמות	בינות	חכמות	בינות	חכמות	בינות	חכמות
וגבורות	וחסדים	וגבורות	וחסדים	וגבורות	וחסדים	וגבורות	וחסדים
ב"ן	ב"ן	מ"ה	מ"ה	ב"ן	ב"ן	מ"ה	מ"ה
דב"ן	דמ"ה	דב"ן	דמ"ה	דב"ן	דמ"ה	דב"ן	דמ"ה
בינות	בינות	חכמות	חכמות	בינות	בינות	חכמות	חכמות
וגבורות	וגבורות	וחסדים	וחסדים	וגבורות	וגבורות	וחסדים	וחסדים

בטבלה דלעיל השורה הראשונה **לפני החילוף** והשורה השניה **אחרי החילוף** ויש חילוף פרטי גם באבא וגם באימא.

לאבא יש חכמה ובינה חסדים וגבורות, ימין ושמאל. **ולאימא** יש חכמה ובינה חסדים וגבורות, ימין ושמאל, חכמות וחסדים (ימין) בינות וגבורות (שמאל) לכל אחד מהם. **בחילוף** (הכוונה **בזמן היחוד** כשהם באים לתת **מוחין לז"א**), שמאל של אבא ניתן לימין של אימא, וימין של אימא ניתן לשמאל של אבא,

אם כן **חכמות וחסדים דאבא** ו**דאימא נמצאים בנה"י דאבא** (אם כן יוצא שאבא שהיה בימין עובר כולו קדימה בנצח שלו **מ"ה דמ"ה** בהוד שבו **מ"ה דב"ן**), **וכן בינות וגבורות דאבא ודאימא נמצאים בנה"י דאימא** (אם כן יוצא שאימא שהיתה בשמאל עברה כולה אחורה בנצח שלה **ב"ן דמ"ה** בהוד שבה **ב"ן דב"ן**), וכך **נכנסים** בתוך ז"א^צ, ואז ז"א יהיה בימין שלו **מ"ה וב"ן דמ"ה**, ובשמאל שלו **מ"ה וב"ן דב"ן**, הרי באחור **ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן** וכך ישפיע מהם לנוק' **באטב"ח** מוחין דאימא לאחור, ואחר כך **בנסירה** בזמן הדורמיטא כל המוחין יוצאים מתוך ז"א חכמות וחסדים עומדים **על גבי רישא דז"א** ובינות וגבורות **נכנסים בתוך הנוק'**. ראה **שעה"כ דף ה' ע"ג-ע"ד**. וכן **ע"ח א' דף ע"ג ע"ב למטה** שורה 3 מלמטה נמצינו למדים. **סידור ב' דף ל"ז ע"ב**.

^צ אופן כניסתם בז"א ע"ח א' דף ק' ע"ד **אות א' בשמש**, עיין שם ששמע מהרש"ש שלעולם מה שמתחלף באו"א הם הצלמים ולא המוחין. וראה בהמשך מהמזכיר שלום שרק הצלמים מתחלפים ואם כן צריך להבין שמה שהרב **בשעה"כ דף ה' ע"ג** לימד אותנו על שמות המוחין ובע"ד כתב שהם מתחלפים יוצא לנו שאינם מוחין ממש **אלא הם צלמים**. ראה בסיכום על אטב"ח ב"מקור הישועה" כוונות החגים ג' **שבועות** ע"ש היטב.

לסיכום נצייר ד' מצבים בחילוף הפרטי : (1) הלבשת או"א על א"א. (2) בחילוף לצורך זיווג. (3) בכניסה לז"א. (4) ונתינת הארות לנוק'.

(1) **הלבשה או"א על א"א:** אבא **בימין**, מ"ה וב"ן דמ"ה, מ"ה בפנים, ב"ן באח'. אימא **בשמאל**, מ"ה וב"ן דב"ן. מ"ה בפנים, ב"ן באח', וזה המצב לפני החילוף.

(2) **חילוף הפרטי:** המוחין אינם מתחלפים רק הצלמים. **אבא**, שהיה בימין נצח צד פנים מ"ה דמ"ה, הוד באחור ב"ן דמ"ה. **עובר לצד פנים** מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן. בנצח שלו מ"ה דמ"ה, בהוד שבו מ"ה דב"ן. **אימא**, שהייתה בשמאל צד פנים שלה מ"ה דב"ן, ובאחור ב"ן דב"ן. **עוברת לצד אחור** ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן. ב"ן דמ"ה בנצח, ב"ן דב"ן בהוד. וזה כדי שיהיה לאבא צד נוק', ולאימא צד זכר כדי שיוכלו להתייחד מיניה וביה, **לפני היחוד ביניהם**.

(3) **בכניסת נה"י דאבא ונה"י דאימא לז"א** : יכנסו מ"ה וב"ן דמ"ה לימין דז"א, לו"ק דמ"ה שבנצחים דאו"א, מ"ה וב"ן דב"ן לשמאל דז"א שבהודות דאו"א, שהוא צד נוק' שבו לו"ק דב"ן שלו. ויהיה ז"א דוגמת א"א מ"ה וב"ן דמ"ה בימין, בנצחים דאו"א. ומ"ה וב"ן דב"ן בשמאל, בהודות דאו"א. אבא בפנים, ואימא באחור.

צד אחור אימא באחור

נצחים דאו"א בימין ז"א

ב"ן דב"ן	ב"ן דמ"ה
מ"ה דב"ן	מ"ה דמ"ה

הודות דאו"א בשמאל ז"א

צד פנים אבא בפנים

(4) **בנתינת הארות לנוק'**. ז"א יעביר לנוק' הארות ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, מצד אח' שבו, ששם מוחין שבנה"י דאימא. ובנסירה תקבל הנוק' עצמות ב"ן דב"ן וב"ן דמ"ה.

צד אחור נוק' באח' תקבל הארות מנה"י דאימא

ב"ן דב"ן	ב"ן דמ"ה
מ"ה דב"ן	מ"ה דמ"ה

צד פנים

ממה נעשה החילוף ולמי נעשה החילוף

הנה החילוף שהוא בחינת הזיווג בין או"א כשהם פרוץ אחד עם ישויות ראשונים. וזיווג זה נקרא שהוא זיווג ישויות ראשונים שהם שניים, (ראה סידור ב' דף ל"ז ע"ב) ואז יש הלבשה של המוחין בנה"י דאו"א ואלה הם בחינת צלמים טיפה רוחנית מהמוחין עצמם של ישויות ראשונים שהם שניים, ואחר שנולדו המוחין מתלבשים בישויות שניים שהם שלישים שהם לבושים בחינת הטיפה הגופנית, (סידור ב' דף ל"ח ע"א) ראה ע"ח א' דף צ"ח ע"ב השמ"ש אות [א] וכן ראה נה"ש דף ח' ע"ד עד ט' ע"א. הדברים עמוקים ראה גם אוצרות דף ל"ד ע"ד אש"ל אות א'.

ע"ח א' דף פ"ד ע"ג בתחילה אומר הרב מה ז"א בירר לעצמו מהשפע הנמשך מע"ב ס"ג דא"ק מחדש, והם ו"ק דמ"ה לימין שלו מ"ה וב"ן דמ"ה. וו"ק דב"ן לשמאלו זולתי הכתרים מ"ה וב"ן דב"ן. ועוד מה נמשך לנוק' מלך השביעי. ע"ש. אך בהמשך כותב הרב שהמוחין הם ב' בחינות נה"י דאו"א, ומשמע שהם בחינות מאו"א וכתוב שבהם נעשה החילוף. אם כן מהן בחינות ז"א עצמו ומהן המוחין שמנה"י דאו"א? ע"ש.

כרם שלמה ו' עמ' כ"ב ראשית מבאר שהם חלקים מישויות. ועוד שמוחין אלו הם מהשפע הכללי ו"ק דבינה דמ"ה, ותבונה מלכות דבינה דמ"ה, והחילוף נעשה במוחין אלו שהם הצלמים דאו"א הנתנים לז"א. והם היו בז"א בזמן השבירה בבחינת הלבושים דנה"י דאו"א שירדו אתם לבי"ע ונעשו עצם מעצמו ובשר מבשרו, ועתה נתקנים בשפע החדש. עיין שער המצוות דף י"ד ע"ב: במצוות כבוד אב ואם.

וכן כתב **כרם שלמה ו' עמ' קס"ז** שכתב החילוף אינו באו"א עצמם ולא בז"א, אלא בצלמים הנמשכים מאו"א כדי ליתן אותם לזו"ן. ע"ש. משמע שזה נעשה בטיפות של ישויות שניתנו בזיווג. ועיין ע"ח א' דף ק' ע"ד השמש אות [א] מה שכתב טעם החילוף הוא שיזדווגו פרטי מ"ה וב"ן. ע"ש.

וצריך להבין שמה שאמרנו שמוחין דאו"א הם הבונים את הלב, הכוונה לצלמים דאו"א, שהם מבחינת הטיפה ממה שנתנו או"א לז"א, וזה בחינת המוחין שאנו רואים בכוונה הציצית, וכן בכניסת המוחין בתיבת אחד סידור ב' דף מ"ב, שבהם החילוף, ולא מעצם הנשמה של ז"א שהיא מקומה באוירא כמבואר במב"ש דף כ"ג ע"א, ועוד שהנשמה והאורות של ז"א אינם ניתנים ע"י או"א, והיא באה מלמעלה כמבואר במצוות כיבוד או"א בשער המצוות פרשת יתרו,

בכרם שלמה ו' על ע"ח שער י"ז פרק ג' ד"ה ונחזור. בשעה"כ בדרוש הציצית דף ה' ע"ב דרוש ג' כתב הרב: הנה נתבאר אצלנו כי בז"א יש מוחין מצד אבא ויש מוחין מצד אימא... ובהמשך שם בע"ג כותב את המוחין מי הם, והרי הם מה שאנו רואים בסידור. ובהמשך בסוף ע"ג כותב וז"ל: אבל דע כי כאשר אלו המוחין

נכנסים להתלבש תוך נה"י דאבא או דאימא אינם נכנסים כסדר הזה. אמנם הם מתערבין באופן אחר... ע"כ.

כתב וביאר לנו שהחילוף ושמות המוחין שאנו רואים בכוונת ציצית וכן במילת אחד הם הצלמים של או"א, ו"ק דבינה דמ"ה, ומלכות דחכמה דב"ן ליש"ס, ומלכות דבינה דמ"ה ומלכות דבינה דב"ן לתבונה, והם המתחלפין.

סידור רש"ש דף ל"ז ע"ב: ויכוון לזווג ישסו"ת הראשונים דהיינו אימא מעלה מ"ן שהם חכמות וחסדים שהם מ"ה דב"ן ונותנתם לאבא. ואבא נותן בינות וגבורות שהם ב"ן דמ"ה ונותנם לאימא... ע"כ. ע"ש זהו החילוף וזהו הזיווג. עיין בהמשך כל ההוראה מהסידור.

שים לב: מצב זו"ן בחילוף פרטי אחרי החילוף, הוא כמו זו"ן לפני החילוף הכללי.

מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן -- ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן.

החילוף הפרטי הוא בין בזו"ן הגדולים בין בזו"ן הקטנים, והחילוף הכללי הוא רק במצוות פרו ורבו. עיין אור הלבנה אור החיים דף צ"ח, וכן בעמוד ק"ד ד"ה ונמצא. ע"ש.

מקורות נוספים בעניין חלוקת השפע והחילוף

ע"ח דף צ"ב ע"ד וכן דף ע"א: בענין חלוקת השפע לאו"א

אור הלבנה דף ק"ג ע"א: בענין החילוף הכללי מצוות פרו ורבו. סיכום דעת השד"ה.

שעה"כ דף ה' ע"ג:

שערי רחמים ב' ש' שני"ג שני"ד:

שער הכוונות דף ק"ט ע"ב: ושם בסוף הספר הגהת היפה שעה אות [א].

שערי רחמים ב' שאלה שני"ד בסופה.

אוצרות חיים דף כ"ה ע"א: ר' שאול שם אות ט' בענין אבא טמיר וגניז יתיר.

ע"ח א' דף ק' ע"ד השמש שם אות א': בענין החילוף וכניסת המוחין שבנה"י דאו"א בז"א.

ע"ח א' דף פ"ד ע"ג: ע"ח א' דף ע"ג ע"ג:

דב"ש שאלה נ"ה: תו"ח דף קי"ג: אש"ל דף ל"ד ע"ב. וכן ל"א ע"ג סוף אות ב' :

בעניין זון הגדולים

הנה בנה"ש דף ז' ע"ד 8 שורות מעל ד"ה כשנמשכים מגדיר שמות הפרצופים ומי הם זון הגדולים, והם ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן. וצריך להבין בכוונות התפילות מי הם זון הגדולים, איך בניינם באטב"ח, הנסירה והזיווג ביניהם איך הוא? וודאי שאינו בין ו"ק דמ"ה לבין ו"ק דב"ן. שכן הם ימין ושמאל דז"א אם כן מי הם הננסרים והמזדווגים??

ע"ח ב' דף פ"ב ע"א: שורה מתחילה עצמו... כי הנשמה שלה ניתנה למלכות של ז"א עצמו כנ"ל. ואח"כ יצאו המוחין וניתנו אליה עצמה ואז נגדלת היא כל האחור כי כבר יש בה נשמה כמוהו ודע והבן מאוד כי אז כל בחי' מלכות דז"א עצמו שהוא ב"ן שלו כנזכר במקום אחר הוא דוגמת בינה עליונה, והיא דוגמת תבונה. וכל אחוריים שלו ננסרים וניתנים אליה ועי"ז נשלמה כי היא דוגמת התבונה הנעשית פרצוף גמור בהתחברה עם הבינה. והנה הכלים הם נסרין ונדבקין בה כיון שהנשמה נכנסת בה שהיא נשמת הכלים הננסרים שהוא ב"ן דז"א אורות וכלים והבן זה מאוד... ע"ש.

צריך להבין כאן בעומק לשון הרב שמדבר בין בזו"ן הקטנים ובזו"ן בגדולים והעיקר שאינו מדבר על חלוקת השפע אלא מה שמקבל ו"ק מאבא שהוא המלא והנוק' מאימא שהוא המלא דמלא כמו שכתב בע"ח א' פרק ז' דשער או"א דף ע"ג ע"ב באמצע. וראה גם הגוב"י בע"ח דף פ"ב ע"א אות ד' הגהת מהשמן ששון בענין הנסירה שהיא ב' מיני נסירות, ו"ק דמ"ה מהנוק' הנפרדת הנגדלת מהארת המלכויות באטב"ח. וכן ו"ק דב"ן מהנוק' הנפרדת הנגדלת מהארת המלכויות באטב"ח, והם יעקב, מהו"ק דמ"ה, ורחל מהו"ק דב"ן. ושניהם נקראים נוק', רחל. המתיוחדת עם יעקב בשים שלום ביום חול, וכן בזו"ן הגדולים במוסף שבת קודש אלא שהנוק' רחל הגדולה בשמאל, ויש חילוף שני שזה כמו לפני החילוף. ואינו בין ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן.

ע"ח א' דף ק' ע"ג: הרב בתחילת הפרק מדבר בזו"ן הקטנים, ושם בע"ג בסופו כתב וז"ל: עוד נ"ל בדרך שני ובי' פירושים הם אמת... ע"ש וממשיך ומדבר בזו"ן הגדולים. ע"ש.

ע"ח א' דף ק' ע"ג השמ"ש אות [א] בסופה: ע"ש.

חסדי דוד אות ק"כ: ... סיכום מסודר וטוב בסופו ענין זון הגדולים ... אח"כ נמשך לז"א המוחין דפנים ומזדווגים שנית ונותן לה מ"ה דמ"ה וזה נקרא זוג דפב"פ טיפת ההזרעה מ"ד, והראשון הוא לעשותה כלי. וכל זה הוא בזיווג יעקב ורחל או עם לאה או ז"א ולאה שאז ז"א ונוק' אינם שוין בקומתם אמנם בזיווג ישראל ורחל שהוא כשזו"ן בקומתם עומדים שוה בשוה כגון במוספי שבת וי"ט אז הוא באופן אחר כי תחילה נבנית פרצוף הנוק' ע"י הארת ב"ן דב"ן כי הארת מ"ה דב"ן שהוא חלקה מהב"ן הכולל לא יכלה לקבלו כי חתום הוא תוך נה"י דאבא. ובנסירה חצי צלם דאו"א מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה נשאר מקיף ע"ג ז"א ובינה

וגבורה דאז"א שהם **ב"ן דב"ן ומ"ה דב"ן** חצי השמאל **דב'** הצלמים נכנסו בנוק' שלא עיי' ז"א וננסרת וחזרה לפנים. ובזיווג נותן לה הז"א **ב"ן דמ"ה ומ"ה דמ"ה** ... ע"ש.

הרי שצריכים להבין שהנוק' בזו"ן הגדולים הננסרת ושקבלה הארות באטב"ח, היא נוק' הנפרדת היוצאת מהארת **ב"ן דב"ן ומ"ה דב"ן** תקבל בנסירה, אך וודאי שהנסירה אינה בין ו"ק דמ"ה לבין ו"ק דב"ן אלא כאמור נוק' הנפרדת. וראה עטרת מרדכי על פורים פרק ו' החל מעמוד ע"ד : ע"ש באורך.

תו"ח דף קל"א ע"א :

באתי לגני ב' דף קי"ג ע"ב למטה שורה ונמצא עד דף קי"ד : ...

אור הלבנה דף ק"ב : ... סיכום בענין זו"ן הגדולים ע"ש.

שערי רחמים ב' ש' שנ"ב : ... וכן ש' שנ"ד : ... ע"ש.

שעה"כ דף ע"ד ע"א : ... בענין זיווג מוסף שבת קודש. ע"ש.

שעה"כ דף נ"ה ע"ג : בענין הזיווגים ועיין בלשם הקדו"ש בסופו...

ז'ו"ן הגדולים חילוף שני והנסירה

המוחין הנכנסים בתפילה עד מילת באהבה הם מוחין דז"א שבנה"י דאבא, ומוחין דז"א שבנה"י דאימא, ובמילת באהבה, **נעשית הנסירה** וזה זמן הדורמיטא (גימ' מרדכי) ואז המוחין מסתלקים מתוך ז"א, חכמות וחסדים נשארים **על גבי רישא דז"א**, ובינות וגבורות **נכנסות לתוך הנוק'**. ונבאר לפי המקורות.

שעה"כ דף ק"ט ע"ב ... דע כי הנה בזמן הדורמיטא דז"א לא בלבד יוצאין המוחין דז"א מצד **נה"י דאימא** ונכנסים בנוק' רחל בהיותה אב"א אלא גם המוחין **דבנה"י**¹⁹ **דאבא** בסוד, **ויבן ה' אלוהים את הצלע דא אבא ואימא**. ונמצא כי כמו בהיות המוחין ההם תוך ז"א היו יוצאים מהם **ב' הארות** לחוץ ומבחינת הארת המוחין דאבא יוצא **יעקב** מצד פנים דז"א ומבחינת הארת המוחין דאימא יוצאת **רחל** מצד אחוריו. גם עתה יוצאות מרחל נוק' דז"א²⁰ **ב' הארות** אלו ג"כ בלי ספק... נתוספה **הארה שלישית**... ויצא חוץ ליסוד... בגילוי גמור לגמרי... ע"ש.

קשה כאן מה שאומר הרב שגם **נה"י דאבא** נכנסים בזמן הדורמיטא, שהרי רק אימא נכנסת בנוק'? ועוד מה שאומר שיוצא יעקב מצד פנים דנוק' הרי יעקב יוצא ממוחין דאבא, ובנה"י דאימא אין מוחין דאבא, אלא מוכרח לומר כמו שמשמע בהמשך שהיה חילוף שני בפורים שזה **ז'ו"ן הגדולים**.

יפה שעה סוף שעה"כ דף כ"ד ע"ד ... לאחר שמדבר על החילוף הראשון בכניסת המוחין בז"א כותב ... **וכאשר חוזרין ומסתלקין המוחין מז"א כדי להנתן המוחין דאימא בנוק'** לגדלה ולגרום הנסירה, חוזר הדבר כבתחילה לכמות שהם קודם החילוף (**מ"ה וב"ן דב"ן**) כי חוזר... **נמצא שכאשר** מוחין דאימא מלובשין בנה"י דאימא נכנסים בנוק', חכמה וחסד כשהיו בז"א היו מוחין מלובשין בנה"י דאבא ועכשיו נעשו מוחין דאימא מלובשין בנה"י דאימא ומצד זה שפיר שיך לומר שגם מוחין דאבא מתלבשים בנוק'... ע"ש.

משמע מכאן שמדבר **בחילוף שני** ומה שהיה אבא במוחין דז"א, נכנס לנוק' בנה"י דאימא ויש גם בליטת עטרת יסוד דאבא, וגם הארת יעקב שיצא ממוחין דאבא.

¹⁹ כאן צריך להבין שמה שאמר הרב נה"י דאבא זה לא כפשוטו, אלא בינות וגבורות דשניהם. אלא שיש כאן הארת לבוש של נה"י דאבא שהוא בחינת הארת מרדכי.

²⁰ הנה צריך להבין זה על פי מה שכתב **הרש"ש בע"ח א' דף ק' ע"א** בהשמי"ש אות ד' בתירוץ השני או אפשר, שבז'ו"ן הגדולים מה שנכנס לנוק' בנסירה הוא **מ"ה וב"ן דב"ן** בנה"י דאימא מה שהיה בה לפני החילוף הראשון. ואם כן הרי **מ"ה דב"ן** אחר החילוף הראשון היה בז"א בנה"י דאבא **ונקרא אבא** הרי מוחין דאבא ממש שהיו בז"א נכנסים בנוק', ולקחו הארת הלבושים מנה"י דאבא שכן ביסוד דאבא יש הארת החב"ד דאבא וכן הארת לבושו, שהיסוד מכריע בין חכמה ובינה. ומזה היה הארה ממוחין דאבא ליעקב, וממוחין דאימא לרחל. ראה בהמשך.

סידור דף ל"ז ע"ב: ... ויכוין לזווג ישסו"ת הראשונים דהיינו **שאימא** מעלה מ"ן שהם **חכמות וחסדים** שהם מ"ה דב"ן והם **חח"ן ודת"י דחסדים** דצלם דאימא ונותנתם **לאבא**, **ואבא** משפיע מ"ד והם **בינות וגבורות** שהם ב"ן דמ"ה והם **בג"ה ודת"י דגבורות** דמוחין דצלם דאבא ונותנם לאימא ועי"ז נכלל הצלם דאבא ונעשה כולו מחכמות וחסדים שהם **מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן** ומתלבשים ד' מוחין בנה"י חכמה בנצח בינה בהוד חו"ג ביסוד והם צלם דאחור... דנה"י דיש"ס. ועד"ז נכללו המוחין דצלם דאימא ונעשה כולו מבינות וגבורות שהם **ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן** ומתלבשים ד' מוחין הנז' בנה"י דילה חכמה בנצח בינה בהוד חו"ג ביסוד והם צלם דאחור... דנה"י דתבונה.

כאן זה החילוף של יום חול והוא חילוף הראשון הרגיל וזה הזיווג לפני נתינת מוחין לז"א. והוא לזיווג ז"א עם רחל או לאה. בזו"ן הגדולים יש חילוף שני שחוזר לכמות שהיה לפני החילוף.

עץ חיים דף ק' ע"ב: שורה 7... ואחר כך בעת הנסירה מסתלקין נה"י דאו"א ושת"י בחינות חכמה וחסדים בין דאבא בין דאימא נשארין בסוד אור מקיף על ראש ז"א, (**מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן**) והשאר שהם בינות וגבורות (**ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן**) נכנסים בנוקבא ונגדלת בכל האחור **שזה אליו** כי אז נוטלת הם עצמן... ע"כ. ע"ש. עיין הגהת השמ"ש **אות ג**] (**מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן**) (**ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן**) הנתונים בנה"י דאבא. [ד] נמצא שנה"י דאימא לבד נכנסים בנוק' ועיין בדרושי פורים מה שאמר דנה"י דאבא ואימא נכנסים בנוק' בעת הנסירה וצ"ע

זה ביום חול שנה"י דאימא נכנסים בנוק' שהם בינות וגבורות של שניהם, ומה שיש בחינת יסוד דאבא הוא לבוש של בינות וגבורות של אבא שלקחו לבוש מנה"י דאבא.

ז'ו"ן הגדולים הארות ונסירה

הנה יש להבין בחינה שניה של בניין הנוק' והוא נוק' דז'ו"ן הגדולים וצריך להבין שיש ימים שהזיווג הוא בז'ו"ן הגדולים ועמידת הפרצופים היא באופן אחר וגדלות אחרת.

ע"ח א' דף ק' ע"ג למטה עוד נ"ל בדרך שני וב' פירושים הם **אמת** כי הנה אי אפשר להזדווג ז"א בנוקבא אלא בהיותה **שוא בשוה** לגמרי כמוהו ואם לאו אז הזווג הוא זווג ז"א בלאה או יעקב ברחל או יעקב בלאה. והנה בהיותה בסוד אחר בשוה אליו אז האיר בה בחי' **הגבורות דב"ן דב"ן** אך הגבורות דמ"ה דב"ן כולם נעלמים תוך יסוד דאבא הסתום כנודע לכן צריך שיצאו משם וינתנו בתוכה ממש בעת הנסירה ואז חוזרין להנתן בה נה"י דאבא ואי אפשר שתקבלם אם לא יכנסו בה ג"כ נה"י דאמא ויתלבשו בתוכה ואז מקבלת היא גבורות דמ"ה (דב"ן) שביסוד דאבא והרי עתה בא **ב' מנצפ"ך א'** דגבורות אימא וא' דגבורות אבא כנוצר במ"א.... ע"כ ע"ש.

הרי כאן מבאר הרב את הדרך השני והיא בחינת ז'ו"ן הגדולים, אופן תיקונם והנסירה, והזיווג ביניהם בזמנים ידועים.

ע"ח א' דף ק' ע"א השמש אות ד' בינות וגבורות נכנסים בנוקבא נ"ב שהם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן המתלבשים בנה"י דאימא, ונמצא כי נה"י דאימא לבד נכנסים בנוקבא בעת הנסירה. **ועיין בדרושי פורים** ובכמה מקומות שכתב שנה"י דא"א נכנסין בנוק' בעת הנסירה וצ"ע.

ואפשר כי מ"ש נה"י דא"א היינו הבינות והגבורות דשניהם^{צח} **קודם החילוף** אינם נכנסים מלובשים רק בנה"י דאימא לבד.

ואפשר שזה הענין הוא כשנכנסים המוחין בז'ו"ן לצורך זיווג יעקב ורחל או לאה כמו בתפילת החול אבל כשהזיווג הוא **דז'ו"ן הגדולים** כמו שבתות ויו"ט או בכללות הכ"ד שעות^{צט} אז צריך שגם הנה"י דאבא יכנסו בה וכדלקמן. ע"כ ע"ש.

משמע שגם במצוות דיום פורים זה דז'ו"ן הגדולים וצריך שא"א יכנסו והכוונה שנעשה **חילוף שני** ומה שנכנס בנוק' הוא מ"ה וב"ן דב"ן. והיות ומ"ה דב"ן כשהיו בז"א היו בנה"י דאבא והם נקראו מוחין דאבא ממש, לקחו אתם הארת לבוש, וזו **ההארה הבולטת** היא **הארת מרדכי**. וזה בזמנים. וגם מתורץ מה שכתב בשעה"כ שאותן ההארות שיצאו מז"א

^{צח} ראה **שערי רחמים ש' שני"ב** שלעולם נה"י דאמא נכנסים בנוק' ולא נה"י דאבא. **תשובה**: מ"ש נה"י דאבא נכנסין תוך הנוק' ר"ל בינות וגבורות דשניהם אחר החילוף שהם נכנסים בנה"י דאימא ונכנסים בנוק', וכשנכנסים מוחין דאבא תוך נה"י דאימא אז לוקחים לבוש מנה"י דאבא ועל זה הלבוש **קרא אותם נה"י דאבא** נכנסים... ע"ש. בהמשך **בסוף שאלה שני"ד**. ולענין תיקון הנוק' ע"י יסוד דאבא והכלים דאבא אינם נכנסים, נראה שהכוונה היא דבינה וגבורה דאבא דקודם חילוף נכנסים **בנצח וצדי יסוד ימין** דאימא ולוקחים **לבוש מנה"י דאבא**, ועל בחינת הלבוש הזה מיירי שמתקן פרצוף הנוק'... ע"ש.

^{צט} יעקב ורחל

בהיותם המוחין בו, והם יעקב ממוחין דאבא בפנים, ורחל ממוחין דאימא באח'. הכוונה אותם המוחין שהיו בז"א מוחין דאבא, הם חוזרים ונכנסים בנוק'. אחרי חילוף שני ומוציאים את יעקב. ואי אפשר לומר שממוחין דאימא שנכנסים ביום חול יצא הארת יעקב.

(1) **הלבשה או"א על א"א**: אבא בימין, מ"ה וב"ן דמ"ה. אימא בשמאל, מ"ה וב"ן דב"ן. וזה המצב לפני החילוף.

(2) **חילוף הפרטי**: המוחין אינם מתחלפים רק הצלמים. אבא, שהיה בימין נצח צד פנים מ"ה דמ"ה, הוד באחור ב"ן דמ"ה. עובר לצד פנים מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן. אימא, שהיתה בשמאל צד פנים שלה מ"ה דב"ן, ובאחור ב"ן דב"ן. עוברת לאחור ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן. וזה כדי שיהיה לאבא בחי' נוק', ולאימא בחי' זכר כדי שיוכלו להתייחד מיניה וביה, לפני היחוד ביניהם.

3) בכניסת נה"י דאבא ונה"י דאימא לז"א : יכנסו מ"ה וב"ן דמ"ה לימין דז"א לו"ק דמ"ה שבנצחים דאו"א, מ"ה וב"ן דב"ן לשמאל דז"א שבהודות דאו"א, שהוא צד נוק' שבו לו"ק דב"ן שלו. הנוק' הנפרדת נמצאת בשמאל והיא תקבל באטב"ח רק את הארת הב"ן דב"ן, מפני ש-מ"ה דב"ן סתומים תוך לבוש אבא.

צד אחר אימא באחר

נצחים דאו"א בימין ז"א הנוק' בשמאל

ב"ן דמ"ה	↑
מ"ה דמ"ה	↓
ב"ן דב"ן	
מ"ה דב"ן	

הודות דאו"א בשמאל ז"א

צד פנים אבא בפנים

4) בנסירה יהיה חילוף שני, שאז אימא תחזור להיות בשמאל, כדי שנה"י דאימא יכנסו בנוק' שהיא בשמאל, ואבא בימין. ובנסירה הנוק' הנפרדת שהיא עטרות דו"ק דמ"ה ועטרות דו"ק דב"ן, תקבל עצמות מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן, והיא בצד שמאל. עיין באתי לגני ב' דף ק"ג ע"ב ודף ק"ד ע"א.

אבא בימין אימא בשמאל

צד אחר הנוק' בשמאל

ב"ן דמ"ה	↑
מ"ה דמ"ה	↓
ב"ן דב"ן	
מ"ה דב"ן	

צד פנים

מה היא הארת מרדכי

הנה בתחילת הדרוש מתחיל הרב לבאר מה היה המצב של העולמות בזמן גלות בבל ואומר הרב שזוין עומדים **אח' באח'** במוחין דגדלות^פ, ובסוף **הגלות** היה עניין **הדורמיטא** והתחילה הנסירה ואז תתגלה **הארת מרדכי** שהיא בליטת עטרת **יסוד דאבא** מחוץ ליסוד הנוק'.

מה היא הארת מרדכי^{אפ}? "ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות" והכוונה^{קב} שעטרת יסוד דאבא יצא לפני המלכות היא נוק'. ולהבין זה הנה ההלבשה בקו האמצעי דז"א היא כך: **יסוד דאימא** עם העטרה שלה מגיעים בתוך ז"א עד **החזה** שלו, אך **יסוד דאבא** הוא זכרי ארוך ומגיע עד סוף הת"ת דז"א, **ועטרת יסוד דאבא** היא בתוך **יסוד דז"א**. בנסירה בהיכנס נה"י דאימא עם הבינות וגבורות דמצד או"א בנוק', בולטת **הארת** עטרת יסוד דאבא **מחוץ** ליסוד דנוק'. וזוהי **הארת מרדכי**. שהיא לבוש עטרת יסוד דאבא.

בהמשך מבאר הרב שאין הנוק' ישנה בזמן הדורמיטא ויש ממנה הארה והשגחה גדולה על ישראל, והיא עניין אותה הארת נוק'. אך לפי הארה זו יש כח להמן לגבור עליה והוא גוזר את הגזירה, ואז **השי"ת ברחמי האיר** הארת [גדולת] מרדכי ואסתר **משמע שהוסיף** להאיר בהם הארה **מחודשת**. ועל הארה זו המן נופל.

שעה"כ דף ק"ט ע"ב:... **דע** כי הנה בזמן הדורמיטא דז"א לא בלבד יוצאין המוחין דז"א מצד נה"י דאימא ונכנסים בנוק' רחל בהיותה אב"א, **אלא גם** המוחין דבנה"י **דאבא** בסוד, "ויבן ה' אלוהים את הצלע" **דא אבא ואימא**... **ולא עוד** **אלא** שבהיות מוחין הנזכרים תוך הנוק' נתוספה **בחינת הארה שלישית** מה שאין כן בהיותם תוך ז"א, והוא כי הנה בהיותם תוך ז"א היה יסוד דאימא נשלם בחזה דז"א והיסוד דאבא שהוא יותר ארוך כנודע היה נשלם בסיום היסוד דז"א ממש (עטרת היסוד) ולא היה יוצא מחוץ ליסוד כלל. **אבל עתה** בהיותם המוחין (דאו"א) תוך הנוק' אשר יסוד שלה נוקביי קצר **מוכרח** הוא שהיסוד דאבא יתפשט ויצא **מחוץ ליסוד נוקבא** ולחוץ ותתגלה הארתו **בגילוי גמור** לגמרי, **ונודע** כי מה שהיה מתלבש ביסוד דז"א הוא **בחינת העטרה של יסוד דאבא** שהיא **בחינת המלכות דאבא** ואין ספק כי הארה זו הנגלית ממלכות דאבא היא הארה גדולה עד

^פ מצב גדלות זה הוא מקביל למה שהיה גם **ביציאת מצרים** ושם זה נחשב **לגאולה גדולה** אם כן איך כאן זה **גלות**? אלא הכל לפי המצב הקודם שהיו **בגלות במצרים** לפני כן, וכאן לפני **הגלות** היה בניין **בית המקדש**.

^{אפ} והנה ראשיתך **מצער** ואחריתך **ישגה** מאד (איוב ח' ז') אמרו חז"ל **שמרדכי הוא פתחיה**. פת"ח **מפתחיה** חצי מהם הוא **מרד מרדכי** וי"ה של פתחיה כ"י הרי זהו ראשיתך **מצער** חצי מהאותיות של פתחיה. ואחריתך **ישגה** מאד וזה כפול מ-י"ה של פתחיה והם אותיות כ"י של מרדכי **כפול** ישגה מאד.

^{קב} **הרי כאן** זה זמן התשועה שהייתה **גדולת מרדכי** ובזו הבחינה **המן** לא עומד כנגדה ונופל, אך יש בחינת מרדכי הרגילה הפשוטה ועליה יכול המן והוא גוזר גזירה.

מאוד, והנה שורש נשמת מרדכי היתה מן ההארה ההיא ולכן על ידו היתה תשועת ישראל בעת ההיא... ע"כ ע"ש.

כאן מבאר הרב הארת מרדכי הרגילה הבסיסית, והיא בכל יום בנסירה^ק (סידור דף ע"ג ע"א) אשר ממנה לא פחד המן הרשע, והוא גובר עליה, ולא היה בה כח להציל מן הגזירה. וצריך להבין שהרב מבאר בהמשך שיש גדולת מרדכי, שהאירה בכח המאציל והיא ההארה שהוסיף להאיר בה הארה מחודשת. וראה נה"ש דף מ"א ע"א.

שעה"כ דף ק"ט סוע"ב: ואמנם היות ימי הפורים האלו נעשים בכל שנה ושנה ולא הספיק לעשות בזמן ההוא לבדו הטעם הוא כי השי"ת ברחמיו רצה שאותה ההארה המתחדשת בהיות המוחין דאוי"א תוך הנקבה בזמן דורמיטת ז"א לא תתבטל לעולם בכל שנה ושנה בימים ההם עצמם כי הנה אחר דורמיטת חוזרים פב"פ והמוחין הם בז"א ואין בחינת ההארה זו יוצאת אז כלל כנ"ל והארת מרדכי מתבטלת לגמרי ונעלמת בפנים ורצה השי"ת שבכל שנה בימי הפורים כיוצא בהם אף אם יהיו זו"ן פב"פ תתגלה ההארה הנזכר בימים ההם ולא תתבטל. והענין הוא כי בכל שנה בימים ההם כאשר יכנסו המוחין ברחל בסוד דורמיטת דז"א אעפ"י שאח"כ יחזרו פב"פ לא תתבטל ההארה הנזכרת ותשאר שם קיימת ונרשמת אף גם אחר הסתלקות המוחין האלו ממנה ויחזרו בז"א. וזה סוד מה שאמר הכתוב וזכרם (גימ' מרדכי) לא יסוף מזרעם כי אותה ההארה היא עטרת היסוד הזכר דאבא הנקרא זכר כנודע וזכרם זה לא יסוף מזרעם בימי הפורים שבכל שנה ושנה כנזכר. לכן לעתיד לבוא כל הספרים יתבטלו חוץ ממגילת אסתר והטעם הוא כי לעולם לא היה נס גדול כזה לא בשבתות ולא ביו"ט להתקיים ההארה זו אף אחר הסתלקות המוחין מן הנקבה אלא בימי הפורים בלבד ובבחינה זו יש יתרון גדול אל פורים על כל שאר הימים אפילו בשבתות ויו"ט... ע"כ ע"ש.

הנה לפי הסדר הרגיל בכל יום ובכל תפילה יש גם כן את ההארה הזאת בתיבת באהבה והיא בסוף מלך עוזר מסתלקת ורצה ה' יתברך ברחמיו שהארה הזו תשאר בכל שנה ושנה ותאיר בנוק' אף בהיותם פנים בפנים, שהרי בזמן הדורמיטת הזכיר הרב לעיל שאף בהיות ז"א בסוד הדורמיטת היא אינה ישנה, ובמצב הזה בא המן ואז הייתה הגזירה ובמצב זה הראשון של הארת מרדכי לא הייתה מצילה מהגזירה וה' יתברך האיר בה הארה גדולה והיא גדולת מרדכי וזה הציל אותנו מהגזירה והארה זו היא החוזרת בכל שנה ושנה היא גדולת מרדכי.

^ק ראה השמ"ש אות ד' בע"ח א' דף ק' ע"א: שואל שרק נה"י דאימא נכנסים בנוק' ועיין בדרוש פורים שכתב שנה"י דאוי"א נכנסים בנוק'. ויש שם שני תירוצים עמוקים ובעיקר השני ונעסוק בו בהמשך ולעיל קצת בעניין זו"ן הגדולים.

נה"ש דף מ"א ע"א :... ליפשוט לי מר האי ספקא שנפל לי בענין פורים... כי בזמן גלות בבל היו ז' עומדין אב"א במוחין דגדלות דאב"א ובסוף השבעים שנה נסתלקו המוחין מז"א ונכנסו בה ואז יצאה הארת מרדכי ואסתר, ואח"ך נגזרה הגזירה ההיא ואז השי"ת ברחמיו האיר הארת מרדכי ואסתר משמע שהוסיף להאיר בהם הארה מחודשת כי הם עצמם כבר היו מגולים מקודם הגזירה ונכנסו בה ואז יצאה הארת מרדכי ואסתר, ואחר כך נגזרה הגזירה ההיא ואז השי"ת ברחמיו האיר הארת מרדכי ואסתר משמע שהוסיף להאיר בהם הארה מחודשת כי הם עצמם כבר היו מגולים מקודם הגזירה... ע"כ ע"ש.

הנה יש ג' שלבים : א' ז' עומדין אב"א במוחין דגדלות. ב' ובסוף השבעים שנה נסתלקו המוחין והתחילה הדורמיטא. ואז הייתה גזירת המן בזמן היות הארת מרדכי קטנה. ג' והשלישית. ואז השי"ת ברחמיו האיר הארת מרדכי ואסתר משמע שהוסיף להאיר בהם הארה מחודשת, והיא בהיותם פנים בפנים, שביטל הגזרה.

מכאן מבואר היטב שהארת מרדכי שהצילה אותנו מהגזירה אינה הבליטה הרגילה בדורמיטא אלא תוספת ההארה המחודשת. וכתוב וה' ברחמיו, וכן בשעה"כ באותו לשון משמע שזה אותו העניין, שכן הרב משתמש בקוד כמו גזירה שווה. ראה בספר "עטרת מרדכי לפורים" למו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א בעמוד מ"ב.

בהמשך בנה"ש שואל שאלה בעניין התפילה בערבית של פורים שאין לכוין עד באהבה ביום פורים שחרית והכל היה עשוי מאליו, או אם נאמר שאין כל זה נעשה מצד היום עצמו כי הנה באותו זמן כל זה כבר היה עשוי מאליו ועיקר של הנס היה אותה ההארה שהוסיף להאיר במרדכי ואסתר כנ"ל וזאת ההארה המחודשת היא אשר מתגלית בכל שנה ביום פורים לכשיכנסו המוחין בה בזמן הראוי להם והוא בעמידה דשחרית כנודע באופן שאין שום שינוי בין פורים לשאר ימות השנה רק באותה ההארה (המחודשת) שביום פורים עוד תוסיף תת כחה לבלתי תתבטל כל היום ההוא מן באהבה דשחרית ואילך עד סוף היום... ע"ש

הרי שני צדדי השאלה או שלא נכוין כלל בתפילות עד יום פורים באהבה. או שנכוין כל הכוונות ורק בפרט הזה של התוספת כח בהארה והם היו פנים בפנים.

יפה שעה בסוף שער הכוונות דף כ"ד ע"ד : עיין שם מה שכתב והאריך בענין החילוף... ובודאי החכמה וחסד דאימא כשהיו בנה"י דאבא החסד ההוא נתפשט בכל אורך יסוד דאבא ואפשר שבצאתם מנה"י דאבא לקחו איזו התלבשות מנה"י דאבא לכן עתה בהתלבשם בנוק' מתפשט היסוד דאבא ויוצא ובולט ועודף על יסוד הנוק' להיותו קצר והיא הארת היוצאת של מרדכי...

עץ חיים א' דף ק' ע"ב הגהת השמ"ש [ד] : ... ועיין דרושי הפורים ובכמה מקומות שכתב שנה"י דאוי"א נכנסין בנוק' בעת הנסירה וצ"ע. ואפשר כי מה שכתב נה"י דאוי"א היינו הבינות והגבורות דשניהם קודם החילוף אמנם אינם נכנסים מלובשים רק בנה"י דאימא לבד... ע"כ.

משמע לפי התירוץ הראשון של הרש"ש, שמה שבולט מיסוד נוק' הוא הארת לבוש דאבא, שבינות וגבורות שלו הם חכמות וחסדים דאימא. וזה יהיה בפרצוף הימים. והתירוץ השני יהיה לפרצוף הזמנים.

שערי רחמים א' שאלה ר"א.... השאלה כפי פירוש הרב **שד"ה** א"כ יסוד דאבא לא נכנס בנוקבא א"כ כיצד יצא מרדכי מהארת יסוד דאבא, **ותירץ** מוחין דהוד וחצי יסוד דאבא המתלבשים **בנצח וחצי יסוד דאימא** הנכנסין בנוק' לוקחים לבוש מהוד ויסוד דאבא ונכנסים בנוק' ומזה הלבוש המתפשט תוך הנוקבא מהארתו יוצא מרדכי... ע"ש. **ועיין גם שערי רחמים א' שאלה ר"ב**:

שערי רחמים ב' שאלה שנ"ד בסופה.... נראה שהכוונה היא דבינה וגבורה דאבא דקודם החילוף נכנסין בהוד וחצי יסוד ימיני דאימא ולוקחים לבוש מנה"י דאבא, **ועל בחינת הלבוש הזה מיירי שמתקן פרצוף הנוק' ויצאה הארת מרדכי מלפני המלכות... השד"ה... ע"כ**.

משמע הארת מרדכי היא הארת **לבוש עטרת יסוד** דאבא. כשנכנסים המוחין אחר החילוף בז"א. ובהנתנם לנוק' נשארת הארה זו, והיא עטרת מרדכי. **עניין עטרה**. שכן יסוד דאבא מגיע בז"א עד סוף הת"ת שלו ועטרת היסוד דאבא, ביסוד דז"א. ובהיכנס המוחין בנוק', יסוד דאבא מגיע עד סיום הת"ת, והעטרה היא בולטת החוצה ומאירה. **והיא עטרת מרדכי**. ואע"פ שיש הארת נרתק יסוד דז"א אינו נחשב. **עיין שמן ששון ג' דף ק"מ ע"א אות ט"ז**. **ועיין אוצרות דף נ"ה ע"א**: שיש ליסוד דאבא כיסוי נוסף מלבוש יסוד דאימא שנעשה מסך בפתח יסוד אימא והוא מלביש לבוש דק את החסדים היוצאים מיסוד אימא וכן מלביש את יסוד דאבא. **וגם לבוש זה אינו נחשב**. (עיין **שער המצוות** והיא בחינת הכפרות... ע"ש).

שמן ששון ג' דף קל"ט ע"ד אות ו'.... והאורות האלו דמרדכי ואסתר ישנם בכל יום בעמידה במילת באהבה... וכן כתב בפירוש גם **שם שמן ששון ג' דף ק"מ ע"א אות י"ז** באמצע... ע"ש. אלא שבכל יום אין קיום להארה זו **ובפורים ע"י המצוות** **אנו עושים להם קיום**.

שמן ששון ג' דף ק"מ ע"ג 13 שורות מלמטה.... ואם תאמר אחר שהיא חזרה פב"פ עם ז"א, לאיזה צורך הוא להעמיד ולקיים כל הארות^{TP} הנז' בה? ויש לומר דבחזרתה פב"פ היא מקבלת ע"י ז"א **אורות מועטים**. והאורות המקבלת היא עצמה (**אב"א**) מאו"א עצמם, אור רב בלי מסך דאותו השפע שהיה מקבל ז"א קודם השינה מקבלת היא עצמה על ידה. וזו **מעלה יתירה** אפילו שמסתלקים ממנה עצמות האורות וחוזרים בז"א, ברחמיו עשה שיתקיים בה כל האורות הנז"ל ועל ידה מאיר בכל עולמות בי"ע ופשוט... **ע"כ ע"ש**.

מה שהיה לה באח' זה נחשב לה אור יותר גדול ממה שהיא מקבלת בפנים שזה רק האורות באמצעות ז"א.

^{TP} אורות דאח' עטרת היסוד.

שאלה בעניין יסוד דז"א בנוק'

הנה צריך להבין, כשהנוק' מקבלת הארת נה"י דז"א באטב"ח, ראה שעה"מ פרשת תצוה עניין בניין הנוק' וכן פרשת בהעלותך ביאור כוונת למען שמו הנקראת הדלקת המנורה שאז הנצח הוד דגבורות יוצאות מלבוש יסוד ז"א שבתוך נוק' עד סיום הת"ת שבה ויורדים ליסוד דנוק' הרי היסוד לא עובר את היסוד דנוק' החוצה אין בחינת בליטה של עטרת יסוד דאבא, אך בנסירה יש בליטת עטרת יסוד דאבא צריך להבין.

בשעה"כ דף ק"ט ע"ב ונמצא כי כמו בהיות המוחין ההם תוך ז"א היו יוצאים מהם ב' הארות לחוץ ומבחינת הארת המוחין דאבא יוצא יעקב... ולא עוד אלא שבהיות מוחין הנז' תוך הנקבה נתווספה בחינת הארה שלישית מה שאין כן בהיותם תוך ז"א, והוא כי הנה בהיותם תוך ז"א היה היסוד דאימא נשלם בחזה דז"א, והיסוד דאבא שהוא יותר ארוך כנודע היה נשלם בסיום היסוד דז"א ממש ולא היה יוצא מחוץ ליסוד כלל. אבל עתה בהיותם המוחין תוך הנקבה אשר היסוד שלה נוקבי קצר מוכרח הוא שהיסוד דאבא יתפשט ויצא מחוץ ליסוד נוקבא ולחוץ ותתגלה הארתו בגילוי גמור לגמרי. ונודע כי מה שהיה מתלבש ביסוד דז"א, הוא בחינת עטרת היסוד דאבא שהיא בחינת מלכות דאבא... ע"ש.

אך לפי מה שכתב הרב בע"ח ב' דף מ"ח ע"ג: ואם כן נמצא כי כמו שיש בז"א חסדים סתומים שהוא עד החזה כי עד שם הגיע סיום מסך היסוד דאמא, ומשם ולמטה מתגלין החסדים בתוכו כן העניין כאן בנוקבא כי הנרתק שלקחו הגבורות עמהם מן יסוד דז"א אשר שם היו ומשם יצאו ונכנסו אל הדעת שבה ואותו נרתק של יסוד דז"א מתפשט תוך קו אמצעי של הנוקבא. ולהיות היסוד דז"א אשר הוא זכר והוא ארוך לכן מתפשט בכל קו אמצעי עד סיום הת"ת דנוקבא... ע"כ ע"ש. וראה כנ"ל שער המצוות פרשת בהעלותך.

והשאלה מפני מה ההבדל בין הדרושים, שבדרוש פורים יסוד דז"א שבו עטרת יסוד דאבא בולט בגילוי לגמרי חוץ ליסוד דנוק', ואילו בדרוש הדלקת המנורה יסוד דז"א מסתתרים בסוף הת"ת דנוק'??

והתשובה שענה מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א שבנסירה בדרוש פורים ובנסירה שבכל יום, נה"י דאו"א נכנסים כולם בנוק' והם גדולים עד כל גובה ז"א. ובמקביל לז"א, לכן היסוד שלו בולט. אך באטב"ח היא מקבלת רק הארה קטנה של נה"י דז"א בלבד, והיא לא גדלה כל קומתו שמגיעה עד החזה באח'.

ראה סיכום הרב על אטב"ח בספר עץ חיים למוצאייהם הוצאה ב' עמ' 277 הארה א' וז"ל: באטב"ח נגדלת עד החזה דז"א אבל בתיבת באהבה בנסירה תגדל הנוק' בכל קומת ז"א ותהיה שוה אליו.

ראה עוד ע"ח א' שער כ' פ"ט דף ק' ע"ב שורה 10, ושם ע"ח ב' בשער ל"ד פ"ב כלל ח' דף מ"ה סע"ג. ראה ש"ש ח"ג דף מ"ג רע"ב אות י"ז.

מה נעשה ע"י מצות הפורים

הנה צריך להבין שהארת מרדכי תאיר בכל שנה, והיא הרי באח'. ולכן צריך להבין איך אחרי שזו"ן עברו לפנינו, נעשה לה קיום **במצוות הפורים**, ותאיר בכל אותו היום.

שעה"כ דף ק"ט ע"ב: **ואמנם** היות ימי הפורים האלו נעשים בכל שנה ושנה ולא הספיק לעשות בזמן ההוא לבדו, **הטעם** הוא כי **השי"ת ברחמיו** רצה^{ק"ה} שאותה ההארה המתחדשת בהיות המוחין דאח"א תוך הנקבה בזמן דורמיטת ז"א לא תתבטל^{ק"ו} לעולם בכל שנה ושנה בימים ההם עצמם, כי הנה אחר הדורמיטת **חוזרים פב"פ** והמוחין הם בז"א ואין בחינת הארה זו היוצאת אז כלל כנ"ל והארת מרדכי מתבטלת לגמרי ונעלמת בפנים, **ורצה השי"ת** שבכל שנה בימי הפורים כיוצא בהם אף אם יהיו **זו"ן פב"פ** תתגלה^{ק"ו} ההארה הנזכרת בימים ההם ולא תתבטל... וזה סוד **וזכרם**^{ק"ה} לא יסוף מזרעם...

הנה הרב מבאר שאותה ההארה שהיא בכל יום בנסירה לא תתבטל בכל שנה בפורים אע"פ שזו"ן יהיו פנים בפנים, והיא באח', וכדי לקיים אותה צריך לעשות כמה מצוות ותאיר בכל אותו היום. וזה בחינת **גדולת מרדכי**, שהייתה באותו זמן.

שעה"כ דף ק"ט ע"ג: **והנה** בכל שנה בימי הפורים כדי לקיים ההארה הנזכרת אנו צריכין לעשות ג' מצוות והם **קריאת המגילה** כדי להמשיך **ולגלות ההארה הנזכרת היוצאת לחוץ בגילוי**. והנה צריכות ב' **בחינות** אחרות והם אלו: **הא' בחינת הארת היסוד ההוא דאבא ברחל**^{ק"ט}, לצורך **תיקון בנין פרצופה** כי לכן נכנסים המוחין הנזכרים בה כדי להגדילה ולעשותה פרצוף כנזכר. וזה נעשה בסוד **מתנות לאביונים**...^{ק"י} כי רחל נקראת עני ואביון... **והבחינה הב'** היא כי אחר

^{ק"ה} קשה הרי המצב של הנוק' במלך עוזר הוא מצב של פנים לכאורה יותר טוב, בשאלה זו עסק **השמן ששון ג' דף ק"מ סע"ג** ואומר שבמלך עוזר זה לזמן קצר ואח"כ מקבלת רק הארות ובאמת המצב של הנוק' הטוב ביותר הוא בזמן **הדורמיטא**... ע"ש. וגם שם השאלה למה כשמקיימים אותה ע"י המצוות אנו מתחילים במגילה היה לנו להתחיל בבנין גופה ואח"כ את הארת מרדכי הכוונה להתחיל במתנות לאביונים... ועונה שם היות וכאן אנו עושים רק קיום ולא בנין מחדש... ע"ש.

^{ק"ו} בכל יום אחרי הנסירה במלך עוזר כשעוברים פב"פ מתבטלת הארת מרדכי. אך בפורים ההארה הזו נשארת אף שעברו פב"פ והיא תשאר שם עד שעל ידי המצוות של פורים אנו נקיים את ההארה הנז' ותשאר שם כל היום כולו.

^{ק"ז} גילוי הארה זו תהיה בפרצוף האח' כשהוא בפנים שכן פרצוף האח' אחר הנסירה עובר לפנינו ומתבטלת הארה זו אך בפורים היא מתקיימת, כאמור בפרצוף האח' הנמצא בפנים. יצא לנו שיש ב' בחינות בפרצוף האח' יש בחינת בנין האח' וזה נעשה בהיותה באח' אך יש את קיום הארת האח' וזה יהיה בפנים.

^{ק"ח} **וזכרם** ע"ה גימ' **מרדכי**.

^{ק"ט} כאן **היסוד דאבא** שיש כאן יחד עם נ"ה דאבא הוא **לצורך בנין פרצופה**. (ראה שמן ששון) וזה בזמן הדורמיטא. **ולא בליטת היסוד** בחינת לחוץ מיסוד הארת מרדכי.

^{ק"י} כאן בשעה"כ שלנו שינו הגירסא לפי גירסת השי"ש, בשני מקומות: **בשעה"כ** שלנו כתוב בעניין מתנות לאביונים **"הזה מתקיים"** ובכתב יד כתוב **"וזה נעשה"** ולא כמו שתיקנו. ועוד בהמשך כתוב בשעה"כ שלנו שתוקן כאמור ע"פ השי"ש, **"צריך הארה זו שתקיים"** ובכ"י כתוב **"שתתן"**. הרי

שנתקן פרצוף רחל... צריך הארה שתתקיים בה **בסוד המוחין** עצמן שלו המתלבשין תוך פרצוף י' ספירות שלה בעת הדורמיטא כנודע... וענין זה תלוי בקיום מצוה אחרת והיא לעשות **סעודת פורים משתה ושמחה**^{קיא}... ע"כ.

לסיכום: ע"י מצוות **קריאת המגילה**, נקיים הארה זו. ע"י **מתנות לאביונים**, בנין פרצופה. וע"י **משתה**, מוחין.

אור הלבנה כוונות פרטיות דף מ' כותב הרש"ש: מצות **קריאת המגילה** שהיא **דבור**, להעמיד ולקיים הארת **כלים ואורות**^{קיב} **ומוחין ונרנח"י** דה' פרצופים מ"ה ובין דיעקב ורחל **דפנימיות** דא"ק ואבי"ע דאבי"ע.

ומתנות לאביונים שהם **מצוה מעשית** להעמיד ולקיים הארת **כלים ואורות בלבד** דה' פרצופים מ"ה ובין דיעקב ורחל **דחיצונות** דא"ק ואבי"ע דאבי"ע.

ואכילה ושתייה^{קיג} שהם י"ה והיא מצוה מעשית להעמיד ולקיים הארת **המוחין ונרנח"י** דה' פרצופים מ"ה ובין דיעקב ורחל **דחיצונות** דא"ק ואבי"ע דאבי"ע ע"כ.

כן^{קיד} נתבאר בספר הכוונות כי **המצוות אלו** דפורים הם **להעמיד ולקיים בנוק'** שהם יעקב ורחל הארת המוחין דא"ק שנכנסו בתפילת שחרית בנוק'.

וצריך להבין באיזו פרט **[הוא זה ובאיזה פרט הוא ש]** נמשכים מחדש כי אלו **מצוות גמורות דרבנן** שהם ביעקב ורחל שע"י ברכותיהם נבררים ועולים בירורים ונמשכים מוחין **חדשים** ליעקב"ר... ע"כ.

הרי לפי הרש"ש עם הבנת הגירסה של **תו"ח**, במקרא מגילה מקיימים הכל בפנימיות. מתנות לאביונים ואכילה ושתייה הם בחיצוניות. מובן כל ההמשכות בכל מצוות פורים הם **מחדש** בפרצוף **הזמנים**, והם מעמידים ומקיימים כנגדם בפרצוף **הימים**. ומוסיף שצריך לעשות סעודה בשחרית כדי להעמיד ולקיים ההארות של שחרית. ואם יעשה במנחה לא יהיו לו הארות אלו ומנחה היא כלים אמצעיים.

תורת חכם דף ס"ח ע"א: בספר הכוונות כי אלו המצוות דפורים הם להעמיד ולקיים בנוק' שהם יעקב ורחל הארת המוחין דא"ק שנכנסו בתפילת שחרית בנוק' וצריך להבין באיזה פרט הוא זה ובאיזה פרט הוא שנמשכים המוחין מחדש, כי אלו מצוות גמורות דרבנן שהם ביעקב ורחל וכו' ע"ש. **ונראה** שהוא ז"ל **כיוון**

שלפי הכתב יד שמדבר במצוות של פורים **שזה נעשה** מחדש, ולא מתקיים כמו בתיקון ע"פ סברת **הש"ש ג' דף ע"ח רע"ד**, וזה מפני שאינו סובר את התו"ח, כתב שאינו מבין אותו.

^{קיא} וזה נרמז באכל י"ה אכילה שת י"ה שתיה וזה בחינת המוחין.

^{קיב} כאן הכוונה לאורות ה**ניצוצות** רפ"ח ואבד"ו **פתח עינים דף ע"ח סע"ב**.

^{קיג} כתב **באור הלבנה** הנ"ל שיש להזהר ולהזדרז לעשות סעודה **אחר תפילת שחרית** לכמה טעמים ידועים... ע"ש.

^{קיד} קטע זה מופיע **באור הלבנה** אחרי מצוות קריאת מגלה ולפני מתנות לאביונים וסדרתי אותה כאן להצמיד אותה **לתורת חכם**.

לפשוט הספק הזה כמ"ש ז"ל, וז"ל אלו הכוונות דפורים הם בזו"ן הכוללים דכללות השנה (פרצוף הזמנים)... אם כן המצוות דפורים הם בזו"ן הכוללים, ומה שכתב להעמיד הארת המוחין דאו"א שנכנסו בשחרית בנוק' ע"י התפילה מדבר בזו"ן דכללות הכ"ד שעות ובזו"ן הפרטיים הנתקנים בכל תפילה, אבל בזו"ן דכללות נמשכים מוחין חדשים שלמים... ע"כ.

משמע שהמוחין הנמשכים מחדש הם לפרצוף הזמנים והעמדה והקיום הוא לפרצוף הימים. ע"י קיום המצות של פורים נעשים ב' פעולות. א' המשכת מוחין מחדש לפרצוף הזמנים. ב' והעמדה וקיום ההארה לפרצוף הימים.

שערי רחמים ב' שאלה שני"ד דף פ"ד ע"ד: שאלה: מביא לשון שעה"כ במצוות הפורים ושואל כל מה שנעשה בתפילה הוא בחינת הדיבור והוא פנימיות איך על ידי המצוות שהם מעשים נקיים בחינה האורות שהיא פנימיות??

תשובה: בתפילה אנחנו מתקנים גם פנימיות וגם חיצוניות, נמצא שגם מבחינת פנימיות וחיצוניות נתקן בתפילה, ועתה ע"י קריאת המגילה מקיימים הארת יסוד דאבא בחינת הפנימיות יען שהקריאה היא דיבור בפנימיות. וע"י מתנות לאבינונים, וסעודת פורים מקיימים בחינת הארת יסוד דאבא דחיצוניות, ודע שע"י ג' מצוות אלו מתקנים זו"ן דכללות השנה (זו"ן דזמנים). וגם מקיימים הארת המוחין של יסוד דאבא של זו"ן הפרטים של היום (בפרצוף הימים). עיין תו"ח דף ס"ח ע"א.

צריך להבין שע"י מצות הפורים שנמשכים מוחין מחדש הם מוחין שלמים של פרצוף הזמנים, ובכח מוחין אלו נקיים את ההארה בפרצוף הימים. ראה בכוונת ברכת על מקרא מגילה במוחין הבאין רואים שם הארות גדולות וגם יסוד דאבא הבולט שהיא הארת מרדכי. וזה בנוסף לקיום ההארה של פרצוף הימים.

שערי רחמים ב' שאלה שני"א: שאלה מה היא הכוונה בתפילות בפורים האם לתקן פרצוף זו"ן דכללות השנה והוא בזו"ן הגדולים כמו כל ימים טובים או כמו תפילות החול בזו"ן הפרטיים דאותו יום שהם יעקו"ר ואם כן לא יש הפרש ביום פורים אלא דווקא שמתגלה הארת יסוד דאבא שנשאר בו ביום היע"א?

תשובה: מבואר בספר תו"ח דף ס"ח ע"א וז"ל: אלו המצוות דפורים... הם בזו"ן הכוללים דכללות השנה אבי"ע דיעקו"ר דכללות כל השנה... ומ"ש בס"ה להעמיד הארת המוחין דאו"א שנכנסו בתפילה בשחרית בנוק' מדבר בזו"ן דכללות כ"ד שעות ובזו"ן הפרטים הנתקנים בכל תפילה עכ"ד. נמצא שכוונת התפילות דיום פורים הוא בזו"ן הפרטיים הנתקנים בכל תפילה ובזו"ן דכ"ד שעות, אבל ע"י מצוות קריאת המגילה ומתנות לאבינונים וסעודת פורים הוא תיקון יעו"ר הכוללים דכללות השנה, וגם מעמידים הארת המוחין שנכנסו בתפילה והיע"א.

הרי זה ביאור התו"ח ושיש ב' בחינת פרצוף הזמנים במצוות של פורים, וגם על ידם להעמיד ולקיים פרצוף הימים של התפילה. וראה גם שאלה שני"ד שהבאנו לעיל.

פתח עינים דף ע"ח ע"ג וכן בשמן ששון ג' דף קל"ט ע"ב - ע"ג גם צ"ל באלו הב' זמנים דחנוכה ופורים דאין אנו רואים שינוי בתפילות איך הם שניהם **בהוד או בנצח** דכל סדר תפילותינו אשר סידר לנו הרב ש"ש זלה"ה בימי החול הוא גם בחנוכה ופורים ואין בו שום שינוי... **ובפתח עינים** בכוננת פורים ד"ה מ"ש וכו' שם כתבתי באורך דעיקר כונתינו בחנוכה ופורים הוא בבחינת **סדר הימים וממילא נתקן סדר הזמנים** ג"כ... ולזה כל כונתנו הוא **בסתם**... וכדי להעמיד ולקיים הארה זאת אנו קוראים את המגילה, ומגלים הארתו וגילוי זה אנו עושים ע"י מצוה אחרת אשר אנחנו מקיימים מצות קריאת המגילה והיא מצוות עשה גמורה בפ"ע דרבנן שהוא ביעו"ר... וע"י מצוה זאת גורם ג"כ לגלות הארת מרדכי לחוץ בבחינת נוק' הנתקנת ע"י תפילותינו בבחינת הזמנים... ונמצא כלל הדברים שע"י קיום מצות קריאת המגילה אנחנו ממשיכים מוחין דג' בחינות דהיינו (1) מצוות עשה ומצוות לא תעשה דועשית עפ"י הדבר, ולא תסור... (2) ועוד מצוות עשה דקריאת המגילה עצמה דהיא גופה מצוה גמורה בפ"ע. (3) וע"י נמשך ונגלה ג"כ הארת מרדכי מתוך יסוד דנוק' יעו"ר... ע"ש.

פתח עינים דף ע"ט ע"ב.... ברם פשט ספר הכוונות משמע דאין חילוק אלא כל הג' מצות הוא לצורך **בחינת הפנימיות** הנתקן ע"י הדבור [אך מדברי הרב שר שלום כפי הקדמה הנז' בע"ח יש בהם חילוק מדבור למעשה כנז"ל] והוא דצריך להמשיך המוחין לנוקבא בתפלת העמידה כנז' בסוד ולבנות ולתקן בנין הנוקבא עד מלת באהבה של העמידה ע"ד כל סדר תפלת שחרית ותכף יוצאת הארת יסוד אבא שהוא הארת מרדכי לחוץ מיסוד דנוק' **אמנם כדי להעמיד ולקיים אלו המוחין ואורות יסוד דאבא היוצאת לחוץ שהיה נכנס תח"י בהיותה אב"א עמו** לצורך בנין פרצופה אשר תכלית כניסת הנו"ה ויסוד דאוי"א תוך הנוק' הוא לבנין פרצו' לזה **צריך ג' מצות** ובתחילה הוא **קריאת המגילה** לגלות הארת יסוד דאבא ועל ידי זה הגילוי מעמיד ומקיים המוחין והנרנח"י ונמצא בנין פרצופה **קיים שנית** ע"י הצדקה ודע דמצות הצדקה הניתן אחר קריאת המגילה **עושה ב' תועלות** אחד לקיים תיקון בנין פרצופה אשר נתקן כבר ע"י נה"י דאוי"א על דרך הנעשה בקריאת המגילה עוד בה בחינה אחרת והוא להאיר המוחין שהיה לה בעת הדורמיטא וכונתנו הוא שאותה הארה ישארו גם במוחין שבה ולא בסוד תיקון פרצוף על דרך הנז"ל וגם ע"י האכילה הוא ג"כ להמשיך תוספת אור רב בסוד המוחין וכל זה כתבתי ממה שדקדקתי בדברי רבינו בשער הכוונות דרושי פורים ובד"ה וענה ומ"ש וזה נעשה בסוד מתנות לאביונים צריך להגיה ולומר וזה גם כן בסוד מתנות לאביונים ובה אין לדקדק דצריך לעשות מצות הצדקה קודם קריאת המגילה כמו שכן רצו לדקדק מפשט ס' הכוונות ולבטל המנהג של כל ישראל אלא תחילה צריך קריאת המגילה ואח"כ מצות הצדקה ואח"כ האכילה ואם רצונו לעשות צדקה ג"כ קודם אין בזה חשש רק שלא יהיה בדוקא **דסוף סוף הוא להעמיד המוחין שכבר נכנסו בעמידה ובין קודם ובין אח"כ הכל אחד ודי בזה**. עיין בקונטרס ש"ש ח"ג בדרושי פורים אות כ"ד ושם הארכתי באופן אחר ליישב היטב דברי רבינו בפשטותו דקריאת המגילה הוא לגלות ולקיים הארת עטרת היסוד ומצות מתנות הוא לקיים הארת היסוד

עצמו דאבא ומצות סעודה הוא לקיים הארת המוחין אשר היה בעת הדורמיטא יעש"ב: ע"כ ע"ש.

שמן ששון ג' דף ק"מ ע"ג דרושי פורים אות כ"ד ... שם והנה בכל שנה בימי הפורים כדי לקיים הארה הנז' וכו' הנה לפי פשטם של דברים נראה מדברי רבינו **צריך תחי' לעשות מצות מתנות לאביונים** לצורך בנין גופא כנז' ואח"כ **לקרות המגילה לגלות הארת מרדכי** שהוא היסוד דאבא והמעין יראה דאינו כן אלא תחילה צריך קריאת המגילה ואח"כ **מתנות לאביונים כמנהג כ"י ואח"כ סעודה וכן מדוקדק בדברי רבינו** כמו שנבאר דכל אלו הג' מצות הם כדי לקיים הארות הנז' דוקא והם ממטה למעלה

תחילה לקיים הארת עטרת היסוד דאבא היוצאת מחוץ ליסוד דנוק' וע"י קריאת המגילה הוא נמשך ומתגלה גלוי גמור **ומאיר בכל העולמות** ב"י"ע

שנית ע"י מתנות לאביוני' לקיים בה הארת היסוד דאבא עצמו אשר נכנס והיה בה לצורך בנין פרצופה עם הנו"ה דאבא כנז"ל דנה"י דאוי"א נכנסים בה עם המו' שבתוכם לצורך בנין פרצופה ואין מתגלה רק היסוד

שלישית ע"י הסעודה של פורים והוא להעמיד ולקיים הארת אותם המו' שהיה בה מבחי' הנה"י עצמם דאוי"א שנכנסו בנוק' לצורך בנין גופא בעת הדורמיטא דז"א ונסתלקו אח"כ בעת חזרתה פב"פ ונכנסו בז"א עתה ע"י הסעודה של פורים גורם להעמיד אותם הארות בה זה נראה מדברי רבינו כשתדקדק היטב ויש קצת להגיה דברי רבינו ונביא כל לשונו **ובחצי לבנה פירוש:**

והנה בכל שנה בימי הפורים כדי לקיים הארה הנז' אנו צריכין לעשות ג' מצות והם (תחי') קריאת המגילה כדי להמשיך ולגלות הארה הנז' היוצאת לחוץ בגילוי (והנה כדי לקיים הארה הנז' צריכות וכו' כצ"ל ויותר נראה להגיה דמילת והנה צריכות ליתא וכצ"ל וב' בחי' אחרות הם אלו הא' וכו') וב' בחי' אחרות הם אלו הא' בחי' הארת היסוד ההוא דאבא (שנכנס) ברחל לצורך תיקון בנין פרצופה כי לכן נכנסים המוחין **(דנה"י דאבא ואי' הנז') כדי להגדילה ולעשותה פרצוף כנז' וזה נעשה בסוד מתנות לאביוני' כי רחל נקרי' עני ואביון והיסוד דאבא הנק' צדיק נותן לה צדקה ומתנות והארה הזה** קט"ו **(מתקיים כצ"ל)** ע"י שאנו נותנים למט' וכו' ובחי' הב' היא כי אחר שנתקן פרי רחל עצמה ע"י הצדקה ומתנות עוד צריך הארה **(שתתקיים כצ"ל)** בה בסוד המו' עצמן שלו המתלבשין תוך פרי י"ס שלה (בעת הדורמיטא כצ"ל) כנודע וצריך שתתקיים הארה הנז' וכו' וענני זה תלוי במצוה אחרת והיא לעשות סעודת פורים וכו' **ובפע"ח פ"ה דפורים שם הלשון יותר מתוקן וז"ל אמנם יש בחי' אחרת והוא הארת מו' שהיה לה בעת הדורמיטא וכונתנו הם שאותן הארות ישארו גם במו' שבה ולא בסוד תיקון פרצו' עצמה רק תוספת הארה יתירה בסו' המו' וזה ע"י אכילה ע"כ.**

קט"ו הנה כל התיקונים האלו תיקנו בשעה"כ שלנו הנדפס ובדפוס אחר כתוב "נעשה".

וכל זה הוצרכתי להיות שעשו מעשה בפועל לעשות מצות מתנות קודם קריאת המגילה ונראה **שטעות הוא בידם** ופוק חזו מאי עמא דבר שמנהגם של ישר' תורה להיות כסדרם (עיין בקונטרס פתח עינים בכונת פורים מ"ש עוד) לעיל הבאתי.

וא"ת ואחר שהיא חזרה פב"פ עם ז"א **לאיזה צורך הוא להעמיד ולקיים כל הארות הנז' בה** (באחי')!! וי"ל דבחזרתה פב"פ **היא מקבלת ע"י ז"א** אורות מועטים (הארה) והאורות המקבלת היא עצמה מאו"א עצמם **אור רב בלי מסך** דאותו השפע שהיה מקבל ז"א קודם השינה מקבלת היא עצמה על ידה **וזה מעלה יתירה אפי' מסתלקים ממנה** עצמות האורות וחוזרים בז"א **ברחמיו עשה שיתקיים בה כל האורות הנז"ל ועל ידה מאיר** בכל עולמות ביי"ע ופשוט :

טבלת סיכום השיטות

תפילה	קריאת מגילה	מתנות לאביונים	סעודה אכילה ושתייה	
שער הכוונות דף ק"ט ע"ג	פרצוף הימים הארת מרדכי וכלים ומוחין לנוק'	לגלות הארת יסוד דאבא הארת מרדכי	לתקן פרצופה בבחינת הכלים	להביא לה מוחין אכל-יה שת-יה
סידור הרש"ש אור הלבנה דף מ' ע"א	הארת מרדכי וכלים ומוחין לנוק'	להעמיד ולקיים כלים ואורות מוחין ונרנח"י דפנימיות	להעמיד ולקיים מוחין ונרנח"י דחיצוניות	
שערי רחמים שיטת רבי שאל ש' שנ"א- שנ"ד	מקימים הארת יסוד דאבא בבחינת ^{קטז} פנימיות	הארת יסוד דאבא כלים ואורות דבחינת חיצוניות	הארת יסוד דאבא מוחין ונרנח"י בבחינת חיצוניות	
פתח עינים דף ע"ח ע"ג שמן ששון ח"ג דף ק"מ ע"ג אות כ"ד	ימים וזמנים הארת הזמנים לא תתבטל	קיום הזמנים בלבד ימים מתבטלת	קיום הזמנים בלבד ימים מתבטלת	

^{קטז} נראה שהכוונה כמו הרש"ש כל ד' בחינות כלים אורות מוחין ונרנח"י.

איך קבעו יום פורים באותה השנה

הנה הנס עצמו של פורים היה **בפסח**, בשנה אחר כך בפורים הייתה המלחמה ואחר זה קבעו אותם לזכר המלחמה, וצריך להבין מה ראו לקבוע ימים אלו, ולמה לא קבעו אותם **בפסח**.

מחברת הקודש דף נ"ג ע"א: ... המן היה מכשף גדול, וידע מכח הטומאה הנמשכת עליו, שהיה הקדושה בסוד הדורמיטא על כן רצה לכלות את ישראל בעודו ישן... והנה **בלילה ההוא נדדה שנת מלכו של עולם** והגיע השעה שירדו המוחין אל ז"א. והנה המוחין כשנכנסים בה בהיותה באחור יסוד אבא נמשך מגולה למטה מיסוד **רחל ואור** זה היה בדורמיטא **בסוף השבעים שנה** בהיותה באחור וזה סוד קריאת המגילה שיהיה לה אור זה אף בעודה **בפנים** ולא יוסר ממנה... ע"כ.

הנה חצי לילה בא זמן התעוררות ז"א זה הזמן שנכנסים מוחין **דבחינת פנים**, כמו המעביר ואז חוץ מהמוחין של הפנים יש גם אותה הארה שהיה לה באחור בזמן הדורמיטא. עיין **מחברת הקודש דף נ"ט ע"ב**, וכן ראה **פריע"ח דף ק"י ע"א**: נדדה שנת המלך.

רב פעלים א' סוד ישרים סי' ח': והנראה... כי מוכרח לומר דגילוי ההארה היא בשנה הראשונה נעשה **בט"ז בניסן**, כי הוא היום אשר בלילה ההוא נדדה שנת המלך ונודע **סוד הרמז** בפסוק **"בלילה ההוא נדדה שנת המלך"**^{ק"י}... והוא היום אשר **הצליחה אסתר להפוך לבב אחשוורוש על ביטול הגזירה**, והוא היום אשר בו עלה מרדכי לגדולה מכוח גילוי ההארה ההיא, וככתוב ומרדכי יצא מלפני המלך... (משמע שזו ההארה ה**נוספת** בהיותה בפנים)... ועוד, המה ראו כי בשנה הראשונה ביי"ד אדר וט"ו בו שנחו בו היהודים. עשה ה' יתברך חסד עם ישראל שאותה ההארה הגדולה שגילה אותה בט"ז בניסן בתחילת הנס, גילה אותה וקיימה ביום **י"ד וט"ו אדר** שנה ראשונה לכך עמדו מרדכי ובית דינו ותיקנו שכל שנה ושנה יעשו ימים אלה לימים טובים... ותיקנו בהם מצות... שבהם יהיה קיום והמשכה לאותה ההארה הגדולה כל היום כולו.

והיות שכבר באותה שנה בט"ז בניסן כתוב **"בלילה ההוא נדדה שנת המלך"**... שאז **התעורר** וקבל מוחין דפנים, ומוחין אלו הם ממשכים להיות עד חרבן בית שני. על כן כשראו שב-**י"ד וט"ו** באדר **חזרה אותה ההארה** של מרדכי שהיא הארה של האח' קבעו אותה ליום טוב משתה ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים. וגם קבעו **שכל הספרים בטלים** לעתיד לבא ומגילת אסתר **לא תתבטל** שכן הם בפנים ובכל זאת הופיע הארה זו של האח'. מזה למדו שתהיה קיימת תמיד בימים האלו גם לעתיד לבא שנהיה בפנים גמורים. ראה בספר **"עטרת מרדכי פורים"** למו"ר **רבי מרדכי עטייה שליט"א** עמ' מ"ב.

^{ק"י} הנה כאן התחיל להיות עניין **פנים בפנים**, הרי הרמז שכתב כאן בר"ת הפסוק הוא בגימ' **פנים בפנים** = 362 = **שס"ב**. ר' יצחק פינחס שרת.

הרי שבשנה הראשונה הנס היה **בפסח בט"ז בניסן**, וזכו שכבר מאותו יום היו זו"ן פנים בפנים בקביעות, וזה היה עד חרבן בית מקדש השני. הרי שבפורים שנה אחרי זה שאז הייתה המלחמה שנצחו את אויביהם, ונחו ביום י"ד באדר, ואנשי שושן בט"ו בו. ולפי שנצחו הבינו שההארה של **יסוד דאבא הייתה** קיימת בימי פורים הראשון, וזה נס גדול שכן זו"ן פנים בפנים ואין הארה כזו בפנים בדרך כלל, והבינו שפורים יתקיים גם לעתיד לבוא שתהיה גאולה אחרונה ואז שוב יהיו זו"ן **פב"פ** תאיר הארה זו.

בעניין יסוד דאבא ואור הגנוז

הנה בבריאת העולם הקב"ה גנז את האור הראשון לצדיקים לעתיד לבוא וצריך להבין מה הוא האור הגנוז.

שעה"כ דף ל"ב ע"א.... וכבר נודע כי בחינת האור שקדם לעולם שאחז"ל הנה הוא בחינת היסוד דאבא אשר היה מאיר מסוף העולם עד סופו שהוא בפי היסוד דז"א ויוצאת הארתו מפי היסוד אור גדול מאד ואח"כ גנוז הקב"ה לצדיקים רוצה לומר בתוך היסוד הנקרא צדיק ושם הוא מתלבש ונגנז בתוך היסוד ההוא דז"א ושם נקרא בסוד אור זרוע לצדיק. ואומרו שהיה מאיר מסוף העולם ועד סופו רוצה לומר כי הוא מתפשט ומתגלה בו"ק ז"א הנקרא עולם ואח"כ גנוז תוך היסוד דז"א... ע"כ ע"ש.

הרי שאנחנו זוכים מידי שנה להרגיש את הארת האור הגנוז, גילוי הארת עטרת יסוד דאבא בנוק' ומאיר עד סוף העשיה, נראה שזו בחינת הארת האור הגנוז ביסוד דאבא.

טעם קריאת המגילה בערבית

מפני מה יש לקרא את המגילה בערבית האם **מפני גילוי עטרת מרדכי** בתפילת ערבית בכלים חיצוניים ואם כן מפני מה אין קוראים במנחה. הנה לכאורה הרש"ש דיבר בהקדמתו על קיום הארת מרדכי של תפילת שחרית. ולא דיבר על קריאת המגילה של הערב אין בזה קיום והעמדה של תפילת ערבית. ולפי מנהגי בית אל כתוב **במנהגי השמיטה** שקוראים המגילה **בכוונות הברכות** לילה ויום.

פתח עיניים דף ע"ח ע"ד.... עוד בענין היות **קריאת המגילה** בתפלת ערבית ושחרית ולא **במנחה** שהרי כל בחינה כוללת ג' כלים כנודע אשר זמן תיקונם הוא בערבית כלים **חיצוניים**, ובשחרית כלים **פנימיים**, ובמנחה **אמצעים**. והיה צריך לעשות **בכל תפילה ג' מצות** הנז"ל **דקריאת המגילה ומנות ומתנות וסעודה** ואפשר מכיון שעיקר מכולם היא קריאת המגילה מספיק **בשחרית** אפילו לתפלת המנחה **ולזה אין צורך במנחה קריאת מגילה** ויש צדקה ויש סעודה להעמיד המוחין דבחינת הכלים אמצעים, **ובערבית יש מגילה והוספה בסעודה יען שהוא בבחינה הכוללת שמגלה הארת יסוד דאבא** והוא שכתב רבינו בשער הכונות דרוש ענין שנוי התפלות בסופו וז"ל הצריך לענינינו... ומכיון שכן **שייך שפיר קריאת המגילה בלילה לגלות הארת היסוד דאבא לבחינה הכוללת דכ"ד שעות** ומכיון שעיקר כונתינו הוא על בחינה הכוללת דכ"ד שעות... ע"ש.

משמע מדבריו שקריאת המגילה בשחרית **מספיקה גם למנחה**, אך הקריאה בערבית היא בגלל שבחצות לילה **יש נסירה של זו"ן דכ"ד שעות**, שיום א' הוא אח' ויום ב' פנים ובלילה בחצות יש **נסירה**, ולכן יש גילוי עטרת **יסוד דאבא**, וזה **טעם** קריאת המגילה **בערבית**. אך לפי **מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה** שליט"א בספרו **עטרת מרדכי**, דייק מלשון התו"ח ששתי הבחינות הן **דווקא בשחרית** ראה הגהה 28 שם **בעמוד ע"ב**, שכן בערבית עדיין לא היית הנסירה, ורק בשחרית שייך לקיים את הארת עטרת היסוד דזו"ן דכ"ד שעות. ראה **לשון חכמים סימן ט"ל**, לשם יחוד לפני קריאת המגילה בלילה וביום משמע שגם בלילה יש הארת יסוד דאבא. **שפת הים הרב הלל עמ' קט"ז**. כותב **לכוון רק ביום** שאין פירסום הנס **אלא ביום** עיקר התקנה ביום. ספר **שארית יעקב הרב מורגנשטרן דף כ"א** יש רצף הדורות שכיוונו **גם בלילה** ואין נראה מה שאומר הרב הלל. **הרב מרדכי אליהו** בספר **שו"ת מאמר מרדכי או"ח ב' סי' י"ב**, האם יש הבדל בין היום ובין הלילה ע"ש שמאריך **ושל היום עיקר** שפרסומי ניסא בעיקר ביום.

תורת חכם דף ס"ח ע"א.... אלו הכונות דפורים הם בזו"ן הכוללים דכללות השנה וכן הוא במועדים פסח ושבועות ר"ה ויוה"כ וסוכות ע"ש. אם כן המצוות דפורים הם בזו"ן הכוללים דכללות השנה ומ"ש להעמיד הארת המוחין דאו"א שנכנסו בשחרית בנוק' על ידי התפלה מדבר **בזו"ן דכללות הכ"ד שעות ובזו"ן הפרטים**

הנתקנים^{ק"ח} בכל תפילה אבל בזו"ן דכללות נמשיכם מוחין חדשים שלמים לאו"א ולזו"ן כדרך שנמשכים בשאר מצוות דרבנן... ע"ש.

הנה לפי הקדמת הרש"ש לפורים כתב להעמיד ולקיים הארת מרדכי של תפילת שחרית, נראה שם שמדבר על כלל המצוות שעושים שיש בהם גם חיצוניות וכן בתפילה בשחרית עובדים ב-ג' מערכות, אך קריאת המגילה לפי הרש"ש היא לקיים את הפנימיות ובלילה מכוונים רק בפנימיות דפנימיות. וצריך לכוין בברכה של מקרא מגילה, ומקיימים את הפנימיות וכאמור אין צורך בקיום שאר המצוות מפני שלא מכוונים בהם בלילה.

^{ק"ח} הרי הרב תו"ח הביא כאן שיש להעמיד הארת המוחין של שתי בחינות זו"ן יעקו"ר של כלים פנימיים שחרית וכן זו"ן דכ"ד שעות, ומשמע שתיהן בשחרית. וכמ"ש הרב מ. עטיה שליט"א.

האם להקדים מתנות לאביונים לקריאת המגילה

הנה הרב כתב שעל ידי "מתנות לאביונים" בונים את הכלים ואורות הכלים של הנוק' ובקריאת המגילה מעמידים ומקיימים הארת עטרת יסוד דאבא בנוק' **נראה לכאורה שיש להקדים הבניין של הנוק'** שתוכל ההארה להיות שם, ולזה צריך לתת מתנות לאביונים לפני קריאת המגילה. אך לפי הרש"ש הכל מסודר שכן יש ד' תיקונים בפנימיות ובקריאת המגילה נתקנים כולם. ובחיצוניות אין הכי נמי, צריך קודם לבנות גופה שהוא נתינת מתנות לאביונים, ואח"כ משתה שהוא בחינת המוחין **והארת עטרת מרדכי**. עיין בהקדמת הרש"ש וביארנו והטבלה לעיל.

שמן ששון ג' דף ק"מ ע"ג.... אות כ"ד. שם והנה בכל שנה בימי הפורים כדי לקיים הארה הנזכרת וכו' הנה לפי פשטם של דברים נראה מדברי רבינו **דצריך תחילה לעשות מצות מתנות לאביונים לצורך בנין גופא** כנזכר ואח"כ **לקרות המגילה** לגלות הארת מרדכי שהוא היסוד דאבא, והמעין יראה **דאינו כן** אלא תחילה צריך קריאת המגילה ואח"כ מתנות לאביונים כמנהג כל ישראל ואח"כ סעודה וכן מדוקדק בדברי רבינו כמו שנבאר דכל אלו ה-ג' **מצות** הם כדי לקיים הארות הנזכרות דוקא **והם ממטה למעלה** תח"י לקיים הארת עטרת היסוד דאבא היוצאת מחוץ ליסוד דנוק' וע"י קריאת המגילה... וכל זה הוצרכתי **להיות שעשו מעשה בפועל, לעשות מצות מתנות קודם קריאת המגילה** ונראה שטעות הוא בידם ופוק חזי מאי עמא דבר שמנהגם של ישראל תורה להיות כסדרם.

פתח עיניים דף ע"ח ע"ד.... גם ענין קריאת המגילה אם צריך להקדים מתנות לקריאה המגילה ואם נתקן ג"כ בבחינת החיצוניות שהוא מעשה. עיין לקמן בדבור שאחר זה... ע"ש כמה דיוקי וטעמי הלכות בעניין הפורים.

חק חיים להרב קויינקא עמ' קפ"ו.... נראה מדבריו שצריך להזהר **שקודם** קריאת המגילה צריך לקיים מתנות לאביונים ומצוות משלוח מנות ע"י שיוליך עמו איזה פרי ואיזה דבר מתוק **לבית הכנסת** ואחר העמידה בשעת הס"ת לתן ביד מכרו **בבית הכנסת** לקיים מצוות משלוח מנות **קודם** קריאת המגילה... ע"ש באורך.

הרי שהוא עושה לבנות הכלים **קודם** ומקדים המצוות לקריאת המגילה. אך זה דחו כל המפרשים ומנהג ישראל, **תורה**. וראה עוד דעת **הרב קויינקא** בספר "חק חיים" עמ' **קפ"ב**. בעניין מצב העולמות בשבעים שנה ובכוונות שאר המצוות חוץ מקריאת המגילה, בערבית וכן בשחרית שהוא סובר לעשות לפני קריאת המגילה מתנות לאביונים ומשלוח מנות. וראה **להרב אהרן פירא** בספר "בגדי קודש אשר לאהרן" עמ' רצ"ב, שמתנגד ברב הדברים הנאמרים בחק חיים להרב קויינקא. וראה סיכום על זה **להרב יואל בלומנפלד** הי"ו.

ברכת על מקרא מגלה

הנה צריך להבין את **כוונת הברכה בכללות**. מה שמופיע אצלנו בסידור, הרב לא ביאר אותה במקום אחד וצריך להבין איך הגענו לכוונה המובאת בסידור, נתחיל מפריע"ח תיבת **מגלה** שהיא תיבה אחרונה של הברכה מבאר כוונה בתיבת **מגלה**. וצריך להבין איך סידר הרב דב"ש את הכוונה שהיא המסודרת בסידור שלנו.

פרי עץ חיים דף קי"א ע"ב משם הרב זלה"ה והנה צריך אתה לדעת כי **מגלה** הם ג' הויות שהם ברישא דחזירתא ומאלו ג' הויות נתפשטו י"ג תיקוני דיקנא שהם **מי אל כמוך, אל רחום** ... ואלו הי"ג ת"ד הם נכנסים **תוך אבא**, ומאבא **לאימא** והם נכללים קודם **ביסוד אבא**, ואח"כ נכללים **ביסוד אימא** ג"כ. ונכנסו ג"כ אל **הז"א**. וכבר ידעת כי יסוד אימא הוא קצר... ולהיות שמרדכי ואסתר היו מבחינת אלו הי"ג ת"ד ואלו י"ג ת"ד הם י"ג הויות דשמות **ע"ב** (י"ג ע"ב גביע) כמנן **תתקל"ו** שכן הוא מנן **מרדכי אסתר** ע"ה... ע"כ ע"ש.

הרי הרב מתחיל כאן בכוונה של **מגלה** בסוף הברכה, הם ג' הויות והם י"ג חזירותא ומהם נמשכים י"ג תיקוני דיקנא. וכאן לא הזכיר את **הנימין**. הנה בפורים **העיקר** הוא גילוי י"ג ת"ד שבזכותם נגאלו מהמצב שהיו אז. וגם כאן מבאר **שיסוד דאבא הוא מרדכי ויסוד אימא הוא אסתר** והשפע שבהם הוא י"ג ע"ב שהוא גימ' **תתקל"ו** כמניין **מרדכי אסתר**. הרי יש כאן א"א חזירותי ותיקוני דיקנא ועובר לאבא וממנו לאימא ומשם לז"א הרי עשה כאן הרב ה' מדרגות, עד **היסוד דז"א**. וזה **שונה** משער הכוונות ששם יסוד דאבא הבולט **מיסוד דנוק' רחל**, הרי הרב כאן עשה הכל בתיבת **מגילה**. לעיון נוסף בעניין ביאור החזירותא והנימין ותיקוני דיקנא ראה **מבו"ש דף כ"ו** ע"ש. וממשיך שם הרב.

פרי עץ חיים דף קי"א ע"ב משם הרב זלה"ה מרדכי מצד ה"ח ואסתר מצד ה"ג ולזה הם כולל י' הויות וה' הויות שהם ה' **חסדים** כולם בניקוד **קמץ** והם כ' קמצים וקמץ הוא י"ו סך כל הקמצים של הכ' אותיות גימ' **ש"ך** וה' הויות עצמן גימ' **ק"ל** הרי הכל **ת"ן** וזה סוד "גם ה' יתן הטוב" שגם זה הויה שהוא בז"א כשהוא מלא מן המוחין שהם בסוד **יודי"ן**... וה"ג הם ה' הויות בניקוד אלהים גימ' **ש"ן** ועם ה' הויות עצמן העולים **ק"ל** עולה **תלמוד** שהוא מצד הגבורות אסור והיתר קלים וחמורים ושניהם יחד הם ה"ח וה"ג שהם **ת"ן ת"ף** (תתקל"ל) **ושורש החסדים הממתקים** הה"ג הכל עולה **תתקל"ה** כמנין **מרדכי ואסתר**... ע"כ.

הנה ממשיך בפריע"ח הנ"ל עד **אבא ואימא** וה"ח וה"ג להעביר לז"א. ועושה חשבון של הה"ח עם ניקוד **קמץ** גימ' **ת"ן** ורמז "גם ה' יתן הטוב". וכן ה"ג עם הניקוד אלהים גימ' **ת"ף**. הרי **ת"ן ת"ף**. עם **שורש** ה"ח גימ' **מרדכי אסתר**.

והנה בסידור עשו את הכוונה של החו"ג בשם **הוי"ה** והם לפני תיבת **מגלה**. הרי הסדר כאן הפוך. **בתיבת הוי"ה** או"א לז"א **נמוך יותר**, ובתיבת **מגילה** זה למעלה **בחזירותא**. לפי

הפריע"ח הנ"ל כוונת החו"ג היא המשך לתיבת **מגלה**. הרי קשה. ועוד יש בפריע"ח יש כוונה אחרת והיא **ניקוד ההוי"ה**.

פריע"ח דף ק"י סע"ד 8 שורות אחרונות: ... לכן צריך לכון בברכה ראשונה על מקרא מגילה, **בהוי"ה** ניקוד, **פתח שורק שורק צירי**, כי מאבא שהוא י', ונקודה **פתח**, יורדין ה"ח סוד ה' ראשונה, **מיסוד** ידיה הרמוז בניקוד קיט **שורק**, ומתפשטות **לז"א** שהוא ו', **ליסוד** שלו, שהוא ג"כ **שורק**. והכל ע"י **אמא**, **ממלכות** דיסוד שלה, שהיא [ה'] אחרונה, ונקודה **צירי** מאמא... ע"כ ע"ש.

הנה בסידור הכוונה עשו כוונת ה"ח וה"ג בניקוד גימ' **ת"ן ת"ף** בשם **הוי"ה** של הברכה, יחד עם כוונת ה**ניקוד** של ההוי"ה, לכאורה **לפי פריע"ח** הנ"ל כל הכוונות האלו הם בתיבת **מגלה**. ולא בשם **הוי"ה**. **בסידור** סידרו ה"ח בניקוד קמץ (זה רומז שבאו מהכתר) וה"ג בניקוד אלפים (שהם באימא) בתיבת **הוי"ה** וגם סידרו שם **ניקוד** ההוי"ה **קמץ שורוק שורוק צירי**. הרי ממשיך להיות קשה **הסדר** הוא **סדר הפוך** ממה שכתב שפריע"ח.

לכן מתבקשת הבנה אחרת לסדר הכוונה ואולי שיש כאן ב' **מערכות**.

ועיין הקדמת הדב"ש **ביר"א ח"ד עמ' 44** וכן בסידור הרב **קוינקא והרב הדאיה ח"ג עמ' 466** ובספר **"עטרת מרדכי"** פורים של מו"ר עמ' ס"ד: **הדב"ש** בתחילה עושה סיכום של **פריע"ח**, ואח"כ כותב: **נלע"ד לסדר הכוונה וסידר את ת"ן ת"ף במילת ה'**. עשה כנגד ה' ראשונה ה' **היות בקמץ**. וכנגד ה' אחרונה עשה ה' **היות בניקוד אלוקים**.

בסידור במילת **מגלה** רואים בתחילה **שיש נסירה דורמיטא** ויסוד דאבא נכנס בנוק' ועושה את השמות **שהיו בה בהיותה בפנים** ונעשים **י"ב היות, ט' בנה"י דאימא וג' היות** יוצאות מחוץ ליסוד דנוק', והם הג' היות שביאר **בפריע"ח קי"א ע"ב** בתיבת מגילה והם **י"ג חיוורתא** ועוד **י"ג** תיקוני דיקנא, **וכוונה זאת** עשה בתיבת מגילה ברחל בדורמיטא, וכל מה שמבואר שם בהמשך עניין **ת"ן ת"ף** והמעבר מאו"א לז"א כל זה בשם הוי"ה.

עדיין קשה כי הסדר הפוך, הדבר יובן **בתוספת כוונה** בתיבת **ברוך** כמו שכתוב **במחברת הקודש**.

מחברת הקודש דף ס"ב ע"ב: ... ונבאר תחילה כוונת הברכות כשאומר **ברוך** צריך לכון **ברי"ו** שהם הג' היות פשוטים שאמרנו **למעלה** קיט שהם בסוד **ע"ב** שהם ברישא חיוורא, ו**י"ב** יתרים בתיבת **ברוך** הם כנגד **י"ב** אותיות שבג' היות שהם **בי"ב נימין**, וא' הכולל אותם שהם **י"ג תיקוני דיקנא** דאריך... ע"כ.

הנה לפי כוונה זו המובאת במחברת הקודש מקשר החיוורתא שדיבר במגלה ומביא אותה בתיבת **ברוך** יש קושי רב לכאורה. הרי עשה עוד מערכת של **חיוורתא נימין ותיקוני דיקנא**

קיט ניקוד השורוק הוא רק נקודה ולא ו עם נקודה. כך צריך להיות בכל מקום.

קיט כאן הרב במחברת הקודש מחזיר אותנו למה שאמר בתחילת בדרוש בשם הרב זלה"ה שאמר שם **במחברת הקודש ברוך ס"א סע"ג** שג' ההיות הפשוטים שאמרנו למעלה זה כאן שאמר שהם מלאים שהם ברישא חיוורא משמע שהוא עושה זה גם בהתחלה בברוך וגם במילת מגלה ששם זה השפע המגיע לנוק'.

נוספים, אך למעשה **מזה דווקא פיתרון** כל הסדר של הכוונה. כמו שמסדר הרב **דב"ש**. ועיין **שמחת כהן דף צ"ג ע"ג**.

לכן **הדב"ש** הבין **שצריך להיות ב' מערכות** של חיזורתא ודיקנא, אחד והוא העליון **בא"א** בתיבת **ברוך** ואז משתלשל השפע עד תיבת ה' ואז סידר **ת"ן ת"ף** וכל זה **עדיין בז"א לפני הדורמיטא**. ובתיבת **מגלה** עשה עוד מערכת של **חיזורתא** וזה **למטה בנוק'**, וזה אחר הנסירה והדורמיטא שנכנס יסוד דאבא בנוק' ועושה השמות שהיו בה בהיותה בפנים ונעשים **י"ב היות ט'** בנה"י דאימא שבתוך הנוק' וג' שיוצאים החוצה ומאירים עד **סוף העשיה** והם י"ג חיזורתא ומאירים ב"ג תיקוני דיקנא וכו' ראה בסידור הכוונה.

בסידור לפי הדב"ש סידרו ב-**ברוך** כוונת החיזורתא העליונה בא"א עד **או"א** ממחברת הקודש ואחר כך בתיבת **הוי"ה** עשה **הוי"ה** בניקוד **פתח שורוק צירי** וכן **ת"ן ת"ף**. כל זה **לפני הדורמיטא בז"א**, ובמילת **מגלה** עשה ג' היות פשוטות, הרי יש כאן **חיזורתא** נוסף **בנוק'** כנ"ל כל ההשתלשלות עד **סוף העשיה**.

סיכום סידור הכוונה לפי הבנת הדב"ש. למה עשה כך ומה הניא אותו לסדר את הכוונה שיש לנו בסידורים וזה ממה שכתוב **במחברת הקודש דף ס"א ע"ג** ענין השמות שהיו בה ^{קכא} בזמן היותה פב"פ, ו' שמות **וה"ו ויה"ו** ועוד ה' שמות **הה"ה** ובכניסת **יסוד דאבא** לרחל בדורמיטא עשה מהשמות אלו **ט' היות בנה"י דאימא**, וג' **היות בנה"י דאבא** והן בולטות חוץ מיסוד דנוק'. ומאיר עד **סוף העשיה**, וזו הכוונה **בדורמיטא** וזה עושים אותה במילת **מגלה**, ג' היות פשוטות ולכן בתיבת **מגלה** עושה מערכת של ג' היות אלו שהם חיזורתא ונמשכים מהם תיקוני דיקנא **י"ג ע"ב** גימ' **מרדכי אסתר** ויורדים עד **סוף עולם העשיה**.

אך **הכוונה של ה"ח וה"ג מנוקדות עם הניקוד של ההוי"ה הם בז"א** ולא יכול להיות בזמן הדורמיטא שהוא בנוק' **אלא** בתיבת **ברוך** יש מערכת נוספת המובאת במחברת הקודש והיא מתחילה **בחיזורתא של א"א ומגיע דרך י"ג תיקוני דיקנא** לאבא ואימא **בשם הוי"ה** **לז"א ורק** בתיבת מגילה זה **בדורמיטא וכן"ל**.

לכן מגיע למסקנה **שמגלה** היא מערכת של חיזורתא **תחת יסוד דרחל ולא בא"א** ומה שכתוב במחברת הקודש בכוונת **ברוך** חיזורתא ונימין ותיקוני דיקנא זה **למעלה בא"א**. ולוקח את כוונת **הוי"ה** בניקוד וכן ה"ח וה"ג **ת"ן ת"ף למערכת של א"א בשם הוי"ה**. **והכל מובן ומסודר**.

^{קכא} סדר והבנת השמות יבואר באורך בהמשך בכוונת מגלה.

כוונת ברוך

הנה לעיל ביארנו בכללות ונתחיל בפרטות כל תיבה של ברכת על מקרא מגילה ב-**ברוך** בסוף הכוונות הרגילות של מטבע ברכה יש כוונה מיוחדת שמקורה מ"**מחברת הקודש**" חיוורתא נימין ותיקוני דיקנא רמוזים בתיבת **ברוך**.

מחברת הקודש דף ס"ב ע"ב ונבאר תחילה כוונת הברכות כשאומר **ברוך** צריך לכוין ברי"ו שהם הג' הויות פשוטים שאמרנו למעלה^{קכב} שהם בסוד ע"ב שהם ברישא חיוורתא, וי"ב יתרים בתיבת **ברוך** הם כנגד י"ב אותיות שב-ג' הויות שהם ביי"ב נימין, וא' הכולל אותם שהם י"ג תיקוני דיקנא דאריך ... ע"כ.

הלשון כאן קשה והוא רמז להשתלשלות השפע ומתחיל מחיוורתי דא"א. ונביא לשון הסידור שגם צריכה ביאור.

סידור אור הלבנה כוונות זמניות דף מ"ב ע"א גם יכוין ברוך גימ' רי"ו וי"ב אותיות והכולל, דג' הויות די"ג חיוורתא, וי"ג נימין, וכנגד י"ג תיקוני דיקנא כזה ... ע"כ.

כאן כוונת ב-**ברוך** הרש"ש סידר **שלוש הויות ע"ב** והם **חיוורתא**, ולא עשה אותם ג' הויות פשוטות, אלא ג' ע"ב גימ' רי"ו. ועוד הוסיף לרמז כאן **נימין**, והם הי"ב יתרים שנשאר מברוך אחר שהורדנו רי"ו ג' ע"ב. ועוד רמז כאן את תיקוני דיקנא ב-**הכולל**, וזה ב-**ברוך** ולא ב-**מגלה**,

וכמו שביארנו לעיל מה שכתב בפרי ע"ח שהם י"ג הויות דע"ב. וגם שם הכוונה היא ג' הויות פשוטות, עשה הרב בסידור הכוונות בסוף, בתיבת **מגלה**, לפי זה יצא לנו שהכוונה שהיא ת"ן ת"ף במילת ה' תהיה לפני מה שכתב בפריע"ח החיוורתא שאותה סידר בסוף, בתיבת **מגלה**, לכן בברוך הוסיף הכוונה ממחברת הקודש : והיא תיבת **ברוך** גימ' רי"ו וי"ב אותיות והכולל, ובתיבת ה' כוונת ת"ן ת"ף, ובתיבת **מגלה** ג' הויות פשוטות וחיוורתא וי"ג תיקוני דיקנא י"ג ע"ב. ויסוד דאבא נכנס ומאיר עד סוף העשיה.

^{קכב} כאן הרב במחברת הקודש מחזיר אותנו למה שאמר בתחילת בדרוש בשם הרב זלה"ה שאמר שם במחברת הקודש בדף ס"א ע"ג שג' ההויות הפשוטים שאמרנו למעלה ושם זה בתיבת **מגלה** מקביל לפריע"ח דף קי"א ע"ב. כאן שאמר שהם מלאים שהם ברישא חיוורתא משמע שהוא ממלא אותם שבמילת **מגלה** זה בדורמיטא ששם זה השפע המגיע לנוק', אך כאן בברוך הם בא"א.

כוונת אתה

סידור אור הלבנה כוונות זמניות דף מ"ג ע"ב גם יכוין אתה^{קכ} שהוא מספר ב"ן קנ"א ביסוד לאה וב"ן קנ"א ביסוד דרחל... כוונה זו מקורה במחברת הקודש דף ס"ב ע"ג: כשאומר אתה יכוין בב' שמות ב"ן קנ"א מיסוד לאה, וב"ן קנ"א מיסוד רחל.

נה"ש דף מ' ע"ד שורה ונוקביה: בלילה ראשונה... עם אותיות את"ה (406) בגימ' ב"פ באר (203) והם שתי שמות קנ"א ב"ן ברחל ובלאה בסוד ראש ועקב...

מחברת הקודש דף נ"ו ע"ד מהר"ן זלה"ה נלע"ד לפרש הענין משאמרו רז"ל צריך אינש לבסומי בפוריא וכו' כפי הדרוש שמביא הרב זלה"ה ע"פ "עקב עונה יראת ה'"....ע"ש באורך. טעם למה אין חשש מהיין בפורים שכן נכנס יסוד דאבא ועובר שם במקום.

כוונת הוי"ה

הנה צריך להבין שכוונת תיבת ה' מלוקטת מכמה מקומות במכלול הכוונה של כל הברכה, יש בפרי ע"ח ק"י ע"ד וכן שם בדף קי"א ע"ב, והדב"ש חיבר ב' מקומות אלו לכוונה אחת.

פרי עץ חיים דף קי"א ע"ב משם הרב זלה"ה :... ולהיות שמרדכי ואסתר היו מבחינת אלו הי"ג ת"ד ואלו י"ג ת"ד הם י"ג הויות דשמות ע"ב כמנין **תתקל"ו** שכן הוא מנין **מרדכי אסתר** ע"ה^{קכד}. ומרדכי מצד ה"ח ואסתר מצד ה"ג ולזה הם כולל י' הויות וה' הויות שהם ה"ח כולם בניקוד **קמץ** והם כ' קמצים וקמץ הוא י"ו ס"ה הקמצים של הכ' אותיות גימ' ש"ך וה' הויות עצמן גימ' ק"ל הרי הכל **ת"ן** וז"ס "גם ה' יתן הטוב" שגם זה הויה שהוא בז"א כשהוא מלא מן המוחין שהם בסוד יודי"ן... וה"ג הם ה' הויות בניקוד אלהים גימ' ש"ן ועם ה' הויות עצמן העולים ק"ל עולה **תלמוד** שהוא מצד הגבורות אסור והיתר קלים וחמורים ושניהם יחד הם ה"ח וה"ג שהם **ת"ן ת"ף ושורש החסדים הממתקים** ה"ג הכל עולה **תתקל"ה** כמנין **מרדכי ואסתר**... ע"כ.

כאן סידר הרב מסלול שפע המתחיל לכאורה מהחיוורתא אך כתב שהחיוורתא הם ג' הויות גימ' מגלה, וממשיך לניקוד ה' חסדים וה' גבורות, וכאן לא מבואר שכוונה זו היא בתיבת ה' אך לפי מה שסידר הדב"ש. יהיה קשה איך בתיבת ה' מכוונים באו"א ובמגילה לכאורה עולים חזרה לחיוורתא. ועוד הרב ביאר לעיל בדף ק"י ע"ד את כוונת תיבת ה' וז"ל:

פרי עץ חיים דף ק"י סוע"ד : 6 שורות מהסוף... לכן צריך לכין בברכה ראשונה על מקרא מגלה **בהויה** ניקוד **פתח, שורק, שורק, צירי**. כי מאבא שהוא י' ונקודה **פתח** יורדין ה' **חסדים** סוד ה' ראשונה^{קכה} **מיסוד** ידיה הרמוז בניקוד **שורק** ומתפשטות לז"א שהוא ו' ליסוד שלו שהוא גי"כ **שורק** והכל ע"י **אימא** ממלכות דיסוד שלה שהיא ה' אחרונה ונקודה **צירי**... ע"כ.

וכן סידר הדב"ש על פי הרש"ש בסידור אור הלבנה כוונות זמניות דף מ"ג ע"ב בכוונת הברכה בתיבת ה' שהיא בפרי ע"ח דף ק"י סוע"ד צירף את הכוונה המובאת שם בדף קי"א אע"ב בענין הה"ח והה"ג מנוקדות כמנין **מרדכי אסתר**. וכך צריך לעשות ומה שכתוב בסידור **אור הלבנה** בתיבת ה' בצירור ההויה הנ"ל "יסוד דאבא שהוא שדי". כוונה זו יש לכוון **בתיחלה** לפני כוונת ציור ההויה.

^{קכד} **שבת זכור** = 935 גימ' **מרדכי אסתר**. ועוד י"ב לחם (שמסדרים השולחן בשבת) גימ' **תתקל"ו**. **מרדכי אסתר**. מחברת הקודש דף ס"א ע"ב.

^{קכה} הנה כאן הרב מבאר השתלשלות שפע בעזרת שם הוי"ה וניקודו וזה מעין מה שעושים בייחודים, ואין כאן הוראה רגילה לשם הוי"ה אלא רמז השתלשלות בצירור הוי"ה.

כוונת אשר

הנה כוונת אשר היא לכאורה פשוטה בסידור אך לפי סידורים אחרים היא לא כל כך ברורה.

מחברת הקודש דף ס"ג ע"ג: אשר אימא כלומר **יסוד** אימא. והכוונה ב-אשר, ש' הוא נה"י שלה הכוללים [הנכלל ב] **יסוד** דילה, וממתיק **אלהים** בריבוע שהוא ר' ומשם ניתן ללאה, ונמתק [ומתמתק] ע"י אלף שם ס"ג שבדעת אימא. ע"כ.

הסוגריים המרובעות הוא גירסת כתב יד צילום המופיעה בספר "עטרת מרדכי" למו"ר בעמ' רנ"ה.

הנה **ראשית** אומר יסוד בכל מקום אשר כך הכוונה בשעה"כ. אך בהמשך נראה שתחילה נמתק הר' ע"י היסוד, ואז ניתן ללאה אלהים בריבוע. וממשיך ונמתק ע"י א' דס"ג, הר' שיש מיתוק נוסף, ואם הוא אחד לא ברור מה ממתק.

סידור אור הלבנה כוונות פרטיות דף מ"ד סוע"א: גם אשר יסוד דאימא שבו נכללים נה"י שלה רמוזים בש' דאשר, **וימתיק** ריבוע אלהים גימ' ר' בא' דאשר הוא א' דס"ג דדעת דאימא ומשם ללאה. ע"כ.
ומצויר ס"ג כשהא' גדולה ומתחת ריבוע אלהים.

הרי הכוונה ברורה, ראשית יש ידיעות ומי שממתיק הוא א' דס"ג את ריבוע אלהים, ואז ניתן ללאה. אך לא כתוב **ויכוין** לא כך הוא ב....

סידור היר"א ד' עמ': אשר יסוד דאימא שבו נכללים נה"י שלה הרמוזים בש' דאשר, **ויכוין** להמתיק ריבוע אלהים גימ' ר' **א אל אלה אלהים**
וא' דאשר היא אלף דס"ג דדעת דאימא יוד הי ואו הי
ומשם ניתן ללאה

כאן לא ברור מה נעשה עם הא' האם ממתיק או סתם ידיעה. והמיתוק נראה שהוא ע"י הנה"י או היסוד. וגם הס"ג מתחת לריבוע.

סידור היר"א של הרב הדא"ה: אשר יסוד דאימא שבו נכללים נה"י שלה הרמוזים בש' דאשר, **ויכוין** להמתיק ריבוע אלהים גימ' ר' דאשר, וא' דאשר הוא א' דס"ג דדעת דאימא ומשם ניתן ללאה יוד הי ואו הי

א אל אלה אלהים

הרי שכאן יש מיזוג מצד אחד כתוב ס"ג מעל לריבוע, ונראה שמתכוין להמתיק ע"י א' דס"ג, שכן הידיעה הקודמת על נה"י וש' לא כתב לכוין או להמתיק. נראה למו"ר לעשות כמו באור הלבנה וכך סידר בסידור שלו.

כוונת מקרא

הנה בתיבת מקרא יש כוונה בכניסת מוחין בז"א כדי שבתיבת מגילה יעברו לנוק', ותיבת מקרא רומזת לזה על פי ספר היצירה.

מחברת הקודש דף ס"ב אע"ג: ... מקרא גימ' אמ"ש שהם אותיות הנז' **בספר יצירה** וז"ל, **זכר באמ"ש, ונוקבא באש"ם**, והיינו ז"א שהוא זכר יש לו ג' אותיות **אמ"ש**, היינו אל"ף דס"ג, ומ' דתבונה כשהיא רביע על בנין היינו **נהי"ם**, ונכנסין בתוכן **הד' מוחין**, ולהיות כי נכנסין בז"א אין נכנס בו אלא **נה"י** לבד, והם **הג' יודין דס"ג**, ונכנסין תוך **יו"ד א' דז"א**, וי' פעם י' הרי **ש' שהם ש' דאמ"ש, נמצא שהאל"ף היא שורשיות בז"א**, וגם **בנוק' נעשה א' של אדנ"י**, ומ"ם ושי"ן הם **הכלים דנה"י דאימא** והם סוד השי"ן, והמוחין הבאים לז"א הם **ד' כנודע** שהם **חוי"ב חוי"ג אע"פ שאח"כ מתחברים יחד חוי"ג בתוך יסוד**, מ"ם מתחילת היותם הם **ד' נמצא** שאותיות **אמ"ש** הם בז"א וכשנתינים לנוקבא **הא' שורש** בנוקבא שהיא **א' דאדנ"י** ומ"ם ושי"ן שבה הם מתהפכין ונעשים שם בסוד חותם המתהפך ונעשה **אש"ם** והבן. ע"כ ע"ש.

סידור הכוונות זמניות דף נ"ב ע"א: ... מקרא גימ' אמ"ש והוא בז"א ויכוין בשם **ס"ג**, יוד הי ואו הי

א' של אמ"ש הוא **א' דס"ג**. (עצמות ז"א)

מ' של אמ"ש הם **ד' מוחין** שבתוך **נה"י דאימא** הנכנסים בז"א. (מוחין)

ש' של אמ"ש הם **נה"י דאימא** והם **תלת יודין דס"ג** כל י' כלולה **מק'.** (לבושין)

הנה בתיבת **מקרא** יש כניסת מוחין בז"א ובתיבת מגילה זה נכנס לנוק', זה דורמיטא.

הרב דב"ש הביא וסידר אותה, ממחברת הקודש. אמנם **הרב משנת חסידים** ו**הרב שמחת כהן** לא ביארו אותה ונראה מפני שלא היה לפניהם ספר **מחברת הקודש**.

כוונת מגלה

הנה הרב מבאר לנו איזה אורות היו בה ומה נעשה מהם בכניסת היסוד דאבא שיעשו ט' היות בנה"י דאימא ועוד ג' היות ביסוד דאבא שיצאו ממנה דרך יסודה לחוץ להאיר בבי"ע.

מחברת הקודש דף ס"א ע"ג: ... וצריך אתה לדעת להיות כשהיו ישראל בגלות בבל אז היה ישראל דלעילא **בסוד הדורמיטא**^{קכ} והוא ענין הסתלקות המוחין מז"א ונשאר הוא בלתי המוחין והמוחין נכנסו בה ברחל^{קכ} מאחורי הז"א ולהיות שנכנסין המוחין בתוכה מה שלא הורגלו בכך **וגם שאבריה הם קצרים** ואז לא היה כח לסבול **ונפתחו דלתי בטנה** ויצאו ממנו ולמטה היסוד אבא אותו שהיה מלוכב ביסוד אימא **ועכשיו יצא לחוץ שלישי א'** והאיר בלתי כיסוי שום כלי וירדה הארתו עד למטה בעולם הבריאה ויצירה ועשיה. ואלולי זה לא היו יכולין ישראל להנצל מן הכליה ח"ו מפני פגם היסוד שלהם.

ואם תאמר איך היה כח ברחל^{קכ} **לסבול מוחין אלו** אלא שצריך אתה לדעת שלהיות שקודם לכן כשהיו פנים בפנים^{קכט} זו"ן והיו המוחין תוך ז"א והיו מאירין בה הגבורות ומתמלאים מוחיה מתוך ז"א וגם הארה דנה"י דז"א היו לעולם מאירים דרך הכאת העורות [האורות] א"כ אותה הארה היא נשאת לעולם בה ומכח אותה הארה דנה"י דז"א היה כח ברחל לסבול המוחין הנ"ל.

בהמשך מבאר את האורות שהיו בה, בהיותה בבחינת פכ"פ וזה מה שנשאר בה, הנה כל השמות האלו רמוזים כולם במגילה, ראה בסידור "אור הלבנה" כוונות זמניות דף נ"ב ע"ב. **פרי עץ חיים דף קי"א ע"ג:** שורה 5 והנה כבר ידעת... הרב מביא שם את רשימת השמות ההאורות שהיו בנוק' בהיותה **פנים בפנים** מז"א בזמן בית המקדש, והם **ו' שמות וה"ו** מנ"ה דז"א, **יה"ו** מיסוד

א' - ו' שמות וה"ו מנ"ה. יש ד' שלבים לקבלת שם וה"ו והם :

1) ו' נחלקת לשניים נצח הוד דז"א הם ב' וויין.

^{קכ} הנה בשעה"כ דף ק"ט ע"א ביאר שהיו ישראל **בסוד אחור באחור** כל ימי הגלות ורק בסוף הגלות בא זמן **הדורמיטא**, וכאן משמע שכל זמן הגלות היו בסוד הדורמיטא.

^{קכ} הנה ביארנו לעיל שמהקטע הזה במחברת הקודש הבין הדב"ש שמה שכתוב כאן הוא בכניסת היסוד דאבא ברחל וזה בזמן **הדורמיטא** ומה שכתב בפריע"ח כוונת מגלה ג' היות וממשיך עד ז"א מבין הדב"ש שזה מערכת נוספת של חיוורתא ותיקוני דיקנא עליונים יותר. הרי שהם בברכה ב' מערכות של חיוורתא ותיקוני דיקנא.

^{קכח} הנה בשעה"כ הרב לא שואל איך היה כח ברחל לסבול, נלע"ד שצריך להבין שמה שמדבר בשעה"כ הוא בפרצוף הימים של כ"ד שעות, והוא הארה קטנה יותר וכאן זה בפרצוף הזמנים של שבעים שנה.

^{קכט} נראה שמה שמבאר כאן שיש בנוק' בחינות ממה שהיה לה בזמן בית המקדש שהיו **פנים בפנים**, בחינת זו"ן דכללות פרצוף הזמנים הגדול. כך נלע"ד.

- (2) כשהם מתפשטים בחח"ן בג"ה דנוק', ע"י זה יהיו ג' בחח"ן וג' בבג"ה והם שש ווי"ן.
- (3) ואז כל ו' מהששה נחלק לשנים בסוד א' דצבאות ויעשו וו כל אחד הרי שש בנצח וכן בהוד.
- (4) וה' שבאמצע בין ב' ווי"ן היא הנוק' הנשפעת, הרי לנו ו' שמות וה"ו.
- ב' - שם אחד יה"ו מיסוד דז"א,
- ג' - ה' שמות הה"ה מ-תנהי"ם והטעם למה הם חמשה שמות הה"ה.
- (1) הם חמשה שמות שכן הם מכל אחד מתנהי"ם דז"א.
- (2) טעם למה הם ההי"ן כנגד נוק' הנשפעת.
- (3) והם ג' ההי"ן כנגד נה"י דכל אחד מתנהי"ם דז"א.
- וצריך להבין שהשפע הראשון שמנהי"י דז"א הוא כנגד כל הנצח או ההוד והיסוד. אך השפע השני הה"ה הוא מנהי"י דכל אחד מתנהי"ם וזה שפע קטן יותר.
- אור הלבנה כוונות זמניות דף נ"ב ע"ב**: ששה פעמים וה"ו יש במגילה והם שמנצח דז"א מאיר בחח"ן שלה ומהוד דז"א בבג"ה שלה, נמצא שהם ו' אורות, (וה"ו הוא שם אחד מע"ב שמות) וגם יה"ו אחד (מיסוד), בנהי"י דז"א שסוד הנהי"י בסוד ווי"ן, וא"ו נחלקת לשנים, בסוד ווי העמודים, ועוד שנצח והוד הם תרי פלגי גופא בסוד א' דצבאות שנחלקת גם כן. הרי שיש ג' פירקין בנצח נחלקים בחח"ן נצח דז"א. וכן הוד ג' פירקין בג"ה כנגד הוד דז"א.
- ועוד** יש בהם שם יה"ו אחד שהוא ביסוד דיוקנא דז"א^{קל} והה' שבין תרי"ן ווי"ן הוא סוד העטרה הנשפעת מכולם.
- וגם יש בהם חמשה שמות הה"ה (שהוא שם מע"ב שמות) שכל אחד מהם יש לו ג' ההי"ן שהם כנגד חצי הת"ת ונהי"ם דז"א שהוא העטרה שבכולם והם ג' ההי"ן מפני שהשפעתם העקרית הם ע"י נה"י.
- וזה סדר הכוונה **אור הלבנה כוונות זמניות דף מ"ה ע"א**: ... מגלה. יסוד דאבא הנכנס תוך רחל (בדורמיטא) ומאיר בה ועושה כל השמות שקבלה בעודה בפנים דהיינו (כאן יש ציור כוונת השמות) ג' וה"ן^{קלא} מנצח דז"א, וג' וה"ו מהוד דז"א, יה"ו מיסוד דז"א. וחמשה שמות הה"ה מ-תנהי"ם דז"א.
- ונעשים י"ב הויות, ט'** בנהי"י דאימא, וג' בעטרת היסוד דאבא העובר ומאיר ביסוד דרחל ובוקע ומאיר הארה עצומה עד סוף עולם העשיה. ג' הויות גימ' מגלה,

^{קל} הכוונה היא היות וז"א הוא יה"ו דהויה ויסוד הוא דיוקנא דז"א בקטן, שהוא ו' קטנה, ו' גדולה היא ת"ת שהוא ז"א. לכן הוא ג"כ יה"ו כמו שז"א הוא יה"ו.

^{קלא} מה שסדרו בסידור בציר סגול אינו מדויק והיה ראוי יותר לעשות חד סמכא שכן זה כנגד חח"ן בג"ה דנוק'. כנגד נצח הוד דז"א וכך סידר בספרו מו"ר הרב מרדכי עטיה שליט"א.

והם י"ג חיוורתי ומהם נמשכים י"ג תיקוני דיקנא. (י"ג ע"ב) והם עולים **מרדכי ואסתר**. וגם מאיר בה ג' שמות **אהוה** במילוי **יא"ת**^{קלב}. וגם מאיר בה מדעת דז"א הנעשה מיסוד דאימא ד' אהיה ב' דחסדים וב' דגבורות. ע"כ כוונה בסידור **בתיבת מגלה**, ושם ציירו את השמות.

להבין מה שכתב "ומאיר בה ועושה כל השמות שקבלה בעודה בפנים" (**בפרי ע"ח** דף קי"א ע"ג). ובמחברת **הקודש** דף ס"א ע"ג וע"ד. **משנת חסידים** בחדש דף תר"ד) הכוונה שהשמות שקבלה מז"א בפנים בזמן **שבית המקדש הראשון** היה קיים, ועכשיו היא באח' ונכנסים בה מוחין דאז"א שבנה"י דאימא. משמע שמדובר שז"א הוא **בדורמיטא** שכן הנוק' מקבלת את המוחין רק בדורמיטא **ע"י אימא**. וע"י כניסת המוחין וע"י הארת יסוד דאבא נעשים כל השמות הנ"ל, **י"ב** הויות. **ט'** בנה"י דאימא שבתוך נוק', **ג'** הויות בעטרת היסוד דאבא **הבולט** מחוץ ליסוד דנוק', שהיא הארת יסוד אבא, היא **הארת גדולת מרדכי**. והארה זו מאירה עד סוף **העשיה** במשך כל יום פורים.

ואלולי זה לא היו יכולים ישראל להנצל מן הכליה מפני **פגם היסוד** שלהם. וג' הויות פשוטות אלו הם **חיוורתי** ומהם נמשכים **י"ג** תיקוני דיקנא, שהם **י"ג ע"ב** והם עולים **מרדכי אסתר**. (עיין בכוונת **מגלה** לעיל והיא כוונה שהביא **בפרע"ח** דף קי"א ע"ב ובכוונת ברוך הביא הרב כוונת חיוורתא נימין ותיקוני דיקנא **ממחברת הקודש דף ס"ב סע"ב**). לפי **הרב שמחת כהן** כשנכנסים המוחין, נעשים שמות אלו **י"ב הויות**. אך יש בזה רמז גדול והוא, כשנעשה חשבון השמות שקבלה בהיותה בפנים, עם מספר האותיות שלהם, נמצא חשבון כמספר **ט'** הויות, וג' הויות נוספות בולטות נוספו עכשיו.

הרי שכאן הגענו עם קיום המצוות בתיבת **מגילה לדורמיטא** בפנימיות, וכן על ידי מתנות לאביונים ומשתה, הכל הוא עד הדורמיטא, וזה כל מה שיש בפורים. הרי במצוות והגענו לדורמיטא ואז נעשה קיום לפרצוף הימים **בדורמיטא**, ואין כאן בחינת פנים בפנים בפרצוף הזמנים.

והרי החשבון^{קלב} **ו' פעמים והו'**, הרי 102. **יהו** 21. ה' פעמים **ההה**, הרי 75. הרי ס"ה 198 ועוד מספר **האותיות** 36, הכל 234, הם **ט'** הויות ביסוד דאימא, וג' הויות הנוספות הבולטות הרי עוד 78, הכל 312 **כמנין י"ב הויות**. ועוד כל השמות הנ"ל הם רמוזים במגילה בר"ת או בס"ת.

ובענין מצב הנוק' בזמן בית מקדש ראשון ובזמן הגלות עיין **עץ חיים ב' דף נ"ו ע"ג**. ע"ש. וכן בספר **עץ התדהר ענף הפורים לרב תדהר אילון שליט"א**, שהאריך בזה.

ובענין עמוק למה אין במגילה שמות **הוי"ה** עצמם רק רמוזים **בר"ת וס"ת** ראה מה שכתוב **במחברת הקודש דף ס"א סוע"ד** וז"ל: והנה כשיוצא יסוד אבא שהוא סוד **מגלה** לחוץ שהוא סוד תורה שבכתב ומתפשט למטה מהרחם של רחל עד **בין ירכותיה** ומפני

^{קלב} **משנת חסידים פורים** פרק ו' משנה ד' וכן משנה י'. **פריע"ח** דף קי"א **סוע"ג**. ג' שמות **אהו"ה** במילוי **יא"ה**.
^{קלב} הנה חשבון זה עשה **רבי מנחם פרג'** הי"ו.

שיוצא לחוץ אין הויות עצמן נכתבים בפירוש במגלה אלא הם רמוזים בר"ת וס"ת כמ"ש
לקמן... ע"כ ע"ש.

כוונת ברכה השניה

הנה יש בפורים ברכה **שניה** כמו בחנוכה שהיא שעשה נסים לאבותינו אך הכוונות שונות ונבאר כאן הכוונה ברכת שעשה ניסים של פורים.

מחברת הקודש דף ס"ב ע"ד ... **ועתה** נבא לבאר הכוונת ה**ברכה שניה**: **ברוך** הוא רי"ן קלד שהם הוי"ה א' כלומר הוי"ה י"ג שהוא **ונקה** שהיא **בסוד עיינין** והיא כוללת ב' היות^{קלח} אחרות שגם הם בסוד עיינין וכל אחת יש כ"ד עיינין ובכל א' (מהעיינין) יש ג' תגין נמצא הם רי"ו תגין, ובאלו רי"ו צריך לכוין ב**ברוך**,

וי"ב יתירים^{קלי} הם י"ב היות שהם בסוד ע"ב ואלו הי"ב ג' פעמים: י"ב שתוך ז"א, י"ב בלאה, י"ב ברחל^{קלי}, נמצא שהם ל"ו היות (פשוטות) שעולים **מרדכי ואסתר** ע"ה, גם צריך לכוין (כי ג') [בי"ג] היות שהם בסוד י"ג **תיקוני דיקנא** שהם כל אחת במלוי ע"ב עולים **תתקל"ו** כנוצר.

אתה, צריך לכוין בבי' שמות **קנ"א** ובי' שמות **ב"ן** שהם סוד תנה"ים שעולים מנין אתה

ה' צריך לכוין שהוא ז"א כלומר ת"ת דיסוד אבא

ע"י **אלהינ"ו** היינו בינה.

מלך צריך לכוין ביסוד

שעשה ש"ע ראשון הוא י' פעמים **ל"ז** י' פעמים **מלוי ס"ג** שהוא **הב"ל** דמלוי **ס"ג**. ו**ש"ע ב'** הם ב' א"ל במלוי שהם בנצח הוד דאימא^{קלח} שהם **תנה"י** כנודע **בסוד "ואל** (גוים) **[עמים] ארי"ם נס"י** ע"ה גימטריא **ש"ע** שהם ה-ב' אל במילואם **(אלף למד)** עולים **ש"ע**.

וכשיאמר **לאבותינו** יכוין בחג"ת ז"א כלומר שנכנסו נה"י דאימא בחג"ת ז"א.

בימים ההם הם הימים שבאימא היינו תנה"ים דאימא

^{קלד} **ברוך** עולה בגימ' **רכ"ח** שהוא **רי"ו** ועוד **י"ב**. וממשיך הרב לבאר מי הוא **רי"ו** ומבאר שההוי"ה הי"ג מיי"ג תיקוני דיקנא ואחר כך יבאר הי"ב היתרים, הם י"ב תיקונים ראשונים של הדיקנא.

^{קלח} **הרי** הויה ה-י"ג שהיא תיקון **ונקה** מיי"ג תיקוני דיקנא היא בסוד עיינים (ראה ע"ח א' דף ל"ד ע"ב) ויש כ"ד עיניים בהויה זו, וכל עין יש בה ג' תגין הרי ע"ב תגין בהוי"ה הזו והיא כלולה מב' היות נוספות כמוה **הרי** עוד ב' פעמים ע"ב כזה הרי ג' ע"ב שהם **רי"ו**.

^{קלי} **י"ב** היתרים בחשבון **ברו"ך**, אחר שהורדנו **רי"ו**, הם י"ב היות הראשונות של י"ג **תיקוני דיקנא** וכל אחת היא ע"ב הרי י"ג פעמים ע"ב הם **מרדכי אסתר**. והם ג' פעמים י"ב בז"א וכן בלאה וכן **ברחל**, והם ל"ו היות פשוטות כ"ו פעמים ל"ו הרי **תתקל"ה** שגם הם גימ' **מרדכי אסתר**. כל י"ג היות הם י"ג תיקוני דיקנא והם במילוי ע"ב הרי י"ג ע"ב הם **מרדכי אסתר**.

^{קלי} בסידור מצויר י"ב היות ובכל שורה כתוב י"ב לז"א ובשורה שניה י"ב ללאה ובשורה שלישית י"ב לרחל, וצריך **לכוין שלוש פעמים** את כל הי"ב לז"א וכן שוב פעם שניה ללאה ועוד פעם שלישית לרחל, אך בפועל הן רק י"ב בלבד, ומה שהם ג' פעמים י"ב הם ל"ו פשוטות.

^{קליח} הרי ב' אל מלאים בנ"ה דאימא ולא כמו שרגילים שהם מא"א.

(ו) **בזמן הזה היינו ז"א שנקרא זמן הזה עולה טוב וטוב הוא יסוד** והוא בעולם
הבריא: :

כוונת ברכת שהיינו ראה לעיל באורך בכוונות חנוכה בסופם.

פירסומי ניסא

הנה בפורים יש צורך **לפרסם הנס** שנעשה בפורים, שבזכות זה קיימו וקבלו **קיימו מה שקבלו**, שכן במעמד הר סיני קבלו בכפיית **הר כגיגית**, הנס עורר אותם.

מחברת הקודש דף ס"א סע"ב: ... לכן צריך **להתפשט המגלה** כאגרת לפרסומי ניסא היינו נ"ה דיסוד אבא... המשך בע"ג... וכבר נודע שני"ה שאמרנו הם נ"ה דיסוד אבא והם הב' לוחות היינו מ"ם וס' שבלוחות **בנס** היו עומדים כלומר שהמ"ם קלט פתוחה בלתי קו הסותם אותה היא בצורת נ' והסמ"ך הוא אות ס' של נס, ולהיות כי נצח הוא ענף החסד היינו משם ע"ב שיש בו ד' יודין שהוא מ' (ה') דברות שבלוח ימין ויש בו סוד י' של אבא שהוא שורש החסדים לזה המ' גם נמשך אות נ' היינו **חמישים**. ולהיות שישראל החטא שחטאו ביסוד שלהם היינו **נשים נכריות**... וכבר נודע בזהר מי שבועל בת אל נכר **כאילו** עובד ע"ז, **וכל המודה בע"ז ככופר בכל התורה כולה**. ולזה הוצרכו אח"כ **לקבל התורה פעם שניה** קימו וקבלו היינו סוד הנס שאמרנו שהם סוד ב' **לוחות** וכמו שבמ"ת ניתנו ע"י ב' לוחות כך בימי מרדכי ואסתר ניתנו על ידי מרדכי שהוא סוד שני לוחות כנז'... ע"כ. ע"ש.

משמע שפישוט המגילה כאגרת הוא **לפרסומי ניסא**, וזה רומז ע"י המילה **נס** שבניסא, לשני לוחות הברית **שהדור** קבלוה לתורה **בימי מרדכי**, וזה קיימו מה שקבלו כבר, וזה צריך לכוון כשפושט המגילה. ראה עוד **פרי ע"ח דף קי"א ע"ב**.

סידור היר"א ח"ד עמ' 44: ... ולכן פושטה **כאגרת לפרסומי ניסא** שהם נז"ה דיסוד דאבא שהם **שני לוחות** המתפשטים עד היסוד דז"א... ע"ש.

^{קלט} מ"ם סופית וס' עומדות בנס, וכשמורידם מאות המ' את הו' הקו השמאלי היא פתוחה ודומה לנז"ך. **ארי"ם נס"י** הם גימ' ש"ע. הש"ה הוא כמו בחנוכה אלהים דיודין וה' אותיות אלהים.

חייב אינש לבסומי בפוריא עד שלא ידע

הנה מצוי בפורים אנשים ששותים עד לשכרה ולפעמים זה גובל בסכנה וחילול ה' ומה שמתרצים הרי צריך לבסומי עד דלא ידע, זה להיות שיכור, האם זו הכוונה.

פרי עץ חיים דף ק"י ע"ג: הגהה... והנה מה שאמרו רז"ל ש-צריך אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, הכוונה כי ידוע שיש ניצוץ של קדושה בכל קליפה המחיה אותה, ואם יסתלקו ממנו לא ישאר לו חיות ויתבטל לגמרי... והנה ביום הגדול הזה שיש אותו ההארה אבל לא שיגיע כל כך להאיר לקליפה ולזה צריך שישתכר האדם ביום הזה עד שלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי... לכן צריך לאומרו שלא בכוונה, אחר שהוא שיכור וכבר יצא מדעתו... ע"ש.

מחברת הקודש דף נ"ו ע"ד: מהר"ן זלה"ה נלע"ד לפרש הענין משאמרו רז"ל צריך אינש לבסומי בפוריא וכו' כפי הדרוש שמביא הרב זלה"ה ע"פ עקב ענוה יראת ה'... ע"ש באורך. טעם למה אין חשש מהיין בפורים שכן נכנס יסוד דאבא ועובר שם במקום.

שעה"כ דף ק"ט ע"ג: ... ומ"ש רז"ל חייב אינש לבסומי בפוריא עד שלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי כו' הכונה הוא כי לעולם תוך הקליפה יש ניצוץ של קדושה המאיר בתוכה ומחיה אותה ולכן צריך לומר ברוך המן להמשיך אל הניצוץ ההוא אור ולכן צריך לומר בלא כונה אחר שהוא שיכור ויצא מדעתו שאם יהיה ח"ו בכוונה יאיר גם אל הקליפה ח"ו. ונלע"ד כי כשאנו ממשיכין אור מוח הבינה ברחל ע"י שתיית יין בריבוי גדול יש הארה גדולה שיש בה כח להאיר גם אל הניצוץ ההוא אשר בתוך הקליפה... ע"כ ע"ש.

הרי לכאורה לפי פשט הפריע"ח ושעה"כ בפירוש צריך להגיע לשכרה כדי לא להמשיך הארה לקלי', שלא ידע בין ברוך מרדכי לארור המן. ואמנם זו הגהה ונראה שאינה מהרב עצמו.

פרי עץ חיים דף קי"ב ע"ג: שורה אסתר... ולכן מצוה לשתות יין בפורים כי ריבוי החסדים דאבא ממתיק היין, ומה שיכוין בשתייתו להמשיך היין מ-ז' יודיין דע"ב ס"ג יש"ס ותבונה, לא ישתכר אלא יתבסם עד דלא ידע כי במקום יין המשומר בענביו לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי... ע"ש.

הנה זה נראה מהרב ואומר שישתנה אך לא ישתכר, ויש יין המשומר, ויש מיתוק ליין על ידי אבא כידוע ממ"ש הרב בשער הפסוקים על הפסוק ויבא לו יין, דארמיה ביה מיא, או מאתר רחיק שרומז לאבא, מרחוק כידוע, זהו יין המשמח וישתנה ולא יזיק. אך לא ישתכר כי שכור הוא מיין המשכר וזה לא טוב.

מחברת הקודש דף נ"ו ע"ד: ... וז"ס השתיה אשר אמרו רז"ל שצריך לשתות יין עד דלא ידע כו' הכוונה כי לעולם בתוך הקליפה יש ניצוץ א'... לכן צריך להיות אחר שהוא שיכור וכבר יצא מדעתו. מהר"ן זלה"ה נלע"ד לפרש הענין מה שאמרו

רז"ל צריך אינש לבסומי בפוריא כו' כפי הדרוש שמביא הרב זלה"ה ע"פ עקב ענוה יראת ה' ואמרו רז"ל **מה שעשתה יראה עטרה לראשה עשתה ענוה עקב לסולייטא**... והנה עתה ביומי דפוריא שנכנס **יסוד דאבא** מראש לאה עד רחל מחוץ לרחם שלה ומתבר שני אוהלים יחד **אוהל לאה עם אוהל רחל**, היינו שרחל לקחה הכלים דלאה **בהלואה** לבנין פרצופה כנודע. והנה מאחר ש**יסוד דאבא** נקרא עתה בפורים **מרדכי** כי כל השנה נקרא יסוד דאבא **יעקב** איש תם... לכן כשנכנס שם יסוד אבא אז הוא יורד מראש לאה ביושר ויוצא לחוץ מרחם דלאה ויורד אח"כ בין רגליה שהם ב' **עקביים שלה העומדים בכתר דרחל ושם נמתק היין** שהם הדינין. ואז אין כח גם לעז"א ועזא"ל לינק משם, ואז כולם נופלים בתהומא רבא. ואז מה שהיה בזמן אחר נקרא זה **היין המשכר** עתה נקרא **יין המשמח** מצד או"א **הממתקים** אותם לכן חייב אדם לבסומי בפוריא להורות כי אין לחיצונים יכולת להנות מזה היין. **בן יוסף בן דוד** גימ' **רחל ולאה**.

הנה גם כאן הוכיח למה **היין אינו מזיק** בפורים שיש בו **הארת יסוד דאבא**, ואין חלק ממנו לקלי' מפני שהוא מתמתק בכתר רחל ושם בעקביים דלאה אותם הקלי' שאין להם כח לינק ממנו שכן **יסוד דאבא בשטח**, והוא **יין המשומר** [המשמח] **ולא יין המשכר**. אך וודאי שלפי **הפשט היין מזיק בריבוי** ואין להשתכר ממש. **כך מו"ר סובר**, רק לשנות מעט **יותר מלימודו**.

ביאורים לדרוש פורים

שעה"כ דף ק"ט ע"ב וארז"ל כי זרש אשתו היתה מכשפה גדולה ועצתה שקולה מכל שס"ה יועציו ועלתה עצתם להרוג את מרדכי ולתלותו על העץ הוא זנבה של נחש המשך רגל הקוף כמבואר אצלנו וכנז' בס"ה שיר השירים ודי בזה.

זוהר חדש שיר השירים כמה דנביע מגו אבנא. וכדין ד' יהיב לאת ק', ואת ק' אתפשט בחדווא, לנטלא חילקא מגו מקדשא.

תרגום : כמו שנובע מתוך האבן. ואז ד' נותנת לאות ק', והאות ק' מתפשטת בשמחה, לטל חלק מתוך המקדש.

כד חמת, חייבא דא את ק', דאתפשטא כנחש דפשיט זנביה, ואתקיי ליה בחדווא, לינקא מן מקדשא, דכדין איהו אידמו לערבבא חדווא, בכל אתר דחמי לה.

תרגום : כשרואה, רשע זה האות ק', שמתפשטת כמו שנחש פושט את זנבו, ומחזיק אותה בשמחה, לינק מן המקדש, שאז הוא מידמו לערבב את השמחה בכל מקום שרואה אותה.

את חד מאינון מישרים. כדין נפקת את תקיף זנבא פשיט לתתא, חמשיין אמין. כגוונא דההוא אתר, דהמן אודקף ביה, ודא איהי את י'. כיון דזקיף האי נחש עינוי, וחמא להאי זקפא דאתי, כדין אתפרש מגו מקדשא, ועריק.

תרגום : אות אחת מאותם מישרים. אז יוצאת אות הזנב החזק שמתפשט למטה חמשים אמה. כמו שאותו המקום שהמן נתלה בו, וזו היא האות י'. כיון שהנחש הזה זוקף עינוי, ורואה את אותה התלה שבאה, אז נפרד מתוך המקדש, ובזרח.

וכלה נפקת לגביה דרחימה, ואתעברת מאת ד', ועילא באת ה', ונפקת לגביה, וחדוה אשתלים מפל סטרו, בלא קטרוגא אחרא, ובלא ערבוביא.

תרגום : והפלה יוצאת אל אהובה, ומעברת מהאות ד', ונכנסת לאות ה' ויוצאת אליו, והשמחה נשלמת מפל הצדדים, בלי קטרוג אחר ובלי ערבוביה.

הכא אית לאסתפלא, בשעתא דאמרת משכני, איהו א', ואיהי ת'. ובשעתא דאמרת אחריד נרוצה, איהי ב', ואיהו ש'. ובשעתא דאמרת נגילה ונשמחה בך, איהו ג', ואיהי ר'. ובשעתא דאתיא נחש, כד אמרה נזכירה דודיד מיין, איהי ד', וההוא מקטרגא ק'. כל דא, אמאי מתחלפי אתוון מאתר לאתר, איהו אתחלף באתוון אחרני, ואיהי אתחלפת באתוון אחרני.

תרגום : כאן יש להסתפל, בשעה שאומרת משכני, הוא א', והיא ת'. ובשעה שאומרת אחריד נרוצה, היא ב' והוא ש'. ובשעה שאומרת נגילה ונשמחה בך, הוא ג' והיא ר'. ובשעה שצא הנחש, כשאומרת נזכירה דודיד מיין, היא ד', ואותו המקטרג ק'. כל זה למה מתחלפות האותיות ממקום למקום? הוא מתחלף באותיות אחרות, והיא מתחלפת באותיות אחרות?

הרי כאן קצת ביאור על עניין זנב הנחש ורגל הקוף המופיע בדרוש פורים וצ"ע ולהבין בע"ה.